

# **ЕРИКА ЙОХАНСЕН**

# **КРАЛИЦАТА НА ТИЪРЛИНГ**

Част 1 от „Кралицата на Тийрлинг“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2014

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На Крисчън и Кейти*

# **ПЪРВА КНИГА**

# 1.

## ДЕСЕТИЯТ КОН

*Кралица Глин — Келси Роли Глин, седма кралица на Тиърлинг. Известна също като Белязаната кралица. Осиновена от Карлин и Бартоломю (Барти Добрия) Глин. Майка: кралица Елиса Роли. Баща: неизвестен. Вж. Апендикс XI за предположения.*

„Ранната история на Тиърлинг“, както е разказана от Мервиниан

Затаила дъх, Келси Глин гледаше как войниците се приближават.

Яздеха в строй, с по един ездач от двете страни, всички облечени в сивото на кралската гвардия на Тиърлинг. Наметалата им се полюшваха и тя виждаше скъпите им оръжия: мечове и къси ножове, всичките от мортмийнска стомана. Един имаше дори боздуган — Келси видя увенчаната с остри шипове глава, щръкнала от седлото. Мрачното мълчание, в което яздеха към къщата, издаваше много ясно поне едно: те не искаха да са тук.

Келси седеше увита в наметалото и с дръпната на главата качулка на един чаталест клон на трийсетина стъпки от предната врата. Беше облечена в тъмнозелено от качулката до ботушите с цвят на борова кора. Сапфирът висеше на верижка от чисто сребро на шията ѝ — имаше дразнещия навик да се измъква от ризата ѝ само мигове след като го е затъкнала под нея, което изглеждаше уместно, тъй като днес тъкмо сапфирът бе причината за безпокойството ѝ.

Деветима мъже, десет коня.

Войниците стигнаха до къщичката и слязоха от конете. Когато отметнаха качулките си, Келси видя, че изобщо не са на нейната възраст. Бяха надхвърлили трийсетте, че и четирийсетте, и всички

имаха корави и задебели от тежки битки лица. Войникът с боздугана каза нещо и всички като един посегнаха към мечовете.

— По-добре да го направим бързо.

Говорещият — висок слаб мъж, чийто властен тон го отличаваше като водач — пристъпи напред и почука три пъти на вратата. Тя се отвори мигновено, сякаш Барти го беше очаквал. Дори от дървото Келси виждаше, че закръгленото лице на Барти е подпухнало, а очите — зачервени. Беше я отпратил в гората тази сутрин, защото не искаше да види скръбта му. Келси бе възразила, но Барти не искаше и да чуе за отказ, така че накрая просто я избута от вратата с думите:

— Иди и се сбогувай с дърветата, момиче. Сигурно ще мине много време, преди да ти позволят отново да се скиташ на воля.

И Келси бе тръгнала, за да прекара утрото в бродене из леса. Прескачаше и прекатерваше нападали дървета, а от време на време спираше, за да се вслуша в безмълвието на горите, в онази свършена тишина, така странна с изобилието на живот, побран в нея. Намери един заек в примка и го пусна на свобода — Барти и Карлин нямаха нужда от месо, а тя не изпитваше удоволствие от убиването. Докато гледаше как заекът се шумгува в гъсталака, прошепна отново думата, макар да горчеше в устата ѝ. *Кралица*. Злокобна дума, вещаеща мрачно бъдеще.

— Барти — каза водачът на отряда. — Много време мина.

Барти измърмори нещо неразбрано.

— Дойдохме за момичето.

Барти кимна, пъхна два пръста в устата си и изсвири, силно и пронизително. Келси се смъкна безшумно от дървото и излезе от прикритието на леса с разтуптяно сърце. Знаеше как да се защити срещу единичен нападател с ножа си — Барти се бе погрижил за това. Но тези тежковъоръжени бойци... Усещаше преценяващите им погледи. Изобщо не приличаше на кралица и го знаеше.

Водачът им, мъж с кораво лице, с белег на брадичката, ѝ се поклони ниско.

— Ваше Височество. Аз съм Карол, капитан на гвардията на покойната кралица.

Изтече миг преди и останалите да се поклонят. Поклонът на гвардееца с боздугана си беше май само кимване — просто едва доловимо навеждане на брадичката.

— Трябва да видим белега — промърмори един от гвардейците: лицето му бе почти скрито зад рижата брада. — И накита.

— Мислиш, че бих измамил кралството ли? — изръмжа Барти.

— Изобщо не прилича на майка си — отвърна рязко червенобрадият.

Келси се изчерви. Според Карлин кралица Елиса беше класическа красавица за Тиърлинг — висока, руса и стройна. Келси също беше висока, но мургава, с лице, което с известни уговорки можеше да се опише като хубавко. Но и с най-голямо преувеличение не можеше да мине за изваяна като статуя. Упражняваше се много, но имаше и доста голям апетит.

— Има очите на Роли — отбеляза друг от гвардейците.

— Бих предпочел да видя накита и белега — отвърна водачът, а червенокосият кимна.

— Покажи ги, Кел — каза Барти.

Келси измъкна сапфирената висулка изпод ризата си и я вдигна на светлината. Накитът висеше на шията ѝ, откакто се помнеше, а точно сега ѝ се искаше повече от всичко на света да го откъсне и да им го върне. Но Барти и Карлин вече бяха обяснили, че няма да ѝ позволят да го направи. Беше принцесата на Тиърлинг и днес бе нейният деветнайсети рожден ден, възрастта на възкачване за монарсите на Тиърлинг чак от времето на Джонатан Тиър. Кралската гвардия щеше да я откара до Цитаделата с ритане и писъци, ако се наложеше, и да я сложат насила на трона, и там щеше да седи, отрупана с кадифе и коприна, докато не я убият.

Водачът погледна накита и кимна и Келси дръпна нагоре левия ръкав на наметалото си. Разтеглен белег във формата на острие на нож минаваше от китката до сгъвката на ръката ѝ. Един-двама от мъжете замърмориха, като го видяха, и ръцете им отпуснаха дръжките на оръжията за първи път, откакто бяха пристигнали.

— Е, това е — заяви дрезгаво Карол. — Тръгваме веднага.

— Един момент.

Карлин пристъпи на прага, като избута леко Барти от пътя си. Направи го с китки, не с пръсти — артритът трябваше да е много зле днес. Външността ѝ беше безукорна както винаги, бялата ѝ коса прибрана изрядно с фиби над врата. Келси се изненада, като видя, че и

нейните очи са зачервени. Карлин не беше много по сълзите. Рядко показваше каквото и да било чувство.

Като я видяха, гвардейците се стегнаха. Един-двама дори отстъпиха назад, включително мъжът с боздугана. Келси винаги беше смятала, че Карлин прилича на кралска особа, но се изненада като видя тези мъже с дългите им мечове да се плашат от една стара жена.

„Слава на Бога, че не съм само аз“.

— Докажете кои сте! — настоя Карлин. — Откъде да знаем, че идвате от Цитаделата?

— Кой друг би могъл да знае къде да я намери на този ден? — попита Карол.

— Убийци.

Няколко от войниците се изкискаха грубо. Но войникът с боздугана пристъпи напред и бръкна под наметалото си.

Карлин го изгледа за миг.

— Познавам те.

— Нося указанията на кралицата — каза той и извади дебел плик, пожълтял от старост. — В случай че сте забравили.

— Едва ли някой би могъл да те забрави, Лазаръс — отвърна Карлин намусено. После отвори плика.

Келси почти забрави да диша. Майка ѝ отдавна беше мъртва, но тук имаше нещо, което беше писала, ръцете ѝ бяха докосвали този лист.

Карлин като че ли остана доволна. Върна плика на гвардееца и каза:

— Келси трябва да си събере нещата.

— Само няколко минути, Ваше Височество. Трябва да тръгваме.

Карол вече говореше на Келси, като ѝ се поклони отново, и тя видя, че вече е освободил Карлин от формалностите на протокола. Карлин също бе видяла прехода — лицето ѝ бе като камък. На Келси често ѝ се искаше Карлин да се ядоса, вместо да се отдръпне в мълчаливата си вътрешна същност, толкова хладна и отчуждена. Мълчанията на Карлин бяха ужасни.

Влезе в къщата. Дрехите ѝ вече бяха прибрани в дисагите, но тя не тръгна към тях, а застана на прага на библиотеката на Карлин. Стените бяха отрупани с книги. Барти сам беше измайсторил рафтовете, от тийърлингски дъб, и ги бе сглобил на четвъртата Коледа

на Келси. Въпреки смътните детски спомени онзи ден бе чист и ярък в ума на Келси: беше помогнала на Карлин да подредят книгите на рафтовете и се разплака, когато тя не ѝ позволи да ги сортира по цвят. Много години бяха минали, но Келси все още обичаше книгите, обичаше да ги гледа така, една до друга, всеки том на неговото си място.

Но библиотеката бе и училищна стая също тъй, често неприятна. Основна математика, тийърската граматика, география, а по-сетне и езиците на околните страни, в началото трудни, а после — все по-лесни, докато Келси и Карлин вече можеха да превключат с лекота от една реч на друга, да скачат от мортски на кадарийски и обратно към по-лесния език на Тийърлинг, без да сбъркат и сричка. Но най-вече история, историята на човечеството чак допреди Прехода. Карлин често казваше, че историята е всичко, защото е в природата на човек непрекъснато да повтаря едни и същи грешки. Гледаше сурово Келси, докато го казваше, белите ѝ вежди присвити, готова да я укори. Карлин беше искрена и честна, но и сурова също. Ако Келси изпълнеше цялата си учебна работа до вечеря, за награда ѝ позволяваха да си избере книга от библиотеката и да остане до късно, докато я свърши. Разказите я трогваха най-много, разкази за неща, които никога не са били, разкази, които я пренасяха отвъд непроменения свят на къщата. Една нощ бе останала чак до призори, зачетена в особено дълъг роман, и ѝ позволиха да пропусне задачите и да си отспи почти през целия следващ ден. Но имаше също така и цели месеци, през които Келси бе толкова уморена от постоянното учене, че просто изключваше. А имаше и дни без четене, без библиотека, само домашна работа, самота и неодобрението на лицето на Карлин. Рано или късно Келси винаги се връщаше към ученето.

Барти влезе, затвори вратата и се приближи до нея, влачеше крака си при всяка стъпка. Служил беше в гвардията на кралицата преди цял живот време, докато един меч отзад в коляното не го оставил куц. Коровата му ръка я стисна за рамото.

— Не се бави, Кел.

Келси се обърна и видя и Карлин до прозореца. Гледаше навън. Войниците пред къщата помръдваха неспокойно и мяхаха бързи погледи към дърветата наоколо.



„Свикнали са на затворено — помисли Келси. — Откритото пространство ги тревожи.“ Мисълта за живота, който това вещаеше за нея в Цитаделата, почти я съкруши, точно когато си бе помислила, че си е изплакала плакането за цял живот.

— Времената са опасни, Келси — каза Карлин на прозореца. — Пази се от регента, няма значение, че ти е вуйчо. Той иска трона за себе си още от утробата на майка си. Но гвардейците на майка ти са добри мъже и със сигурност ще се грижат за теб.

— Те не ме харесват, Карлин — възрази Келси. — Ти каза, че за тях щяло да е чест да са ми ескорт. Но те не искат да са тук.

Карлин и Барти се спогледаха и Келси долови между тях призрака на стари спомени. Бракът им беше странен. Карлин беше поне с десет години по-стара от Барти, приближаваше седемдесетте. Не беше нужно необичайно въображение, за да се разбере, че е била красива някога, но сега красотата ѝ се беше втвърдила в аскетизъм. Барти не беше красавец, беше по-нисък от Карлин и определено закръглен, но имаше благодушно лице и усмихнати очи под сивата коса. Изобщо не се интересувахе от книги и Келси често се чудеше за какво си говорят двамата с Карлин, когато тя не е в стаята. Може би за нищо. Може би тя беше общият интерес, който ги държеше заедно. А ако беше така, какво щеше да стане с тях тепърва?

— Заклехме се пред майка ти, че няма да ти разкажем за нейните провали, Келси, и спазихме обещанието си — каза Карлин след кратка пауза. — Но не всичко в Цитаделата ще е така, както си го мислиш. С Барти ти дадохме добри инструменти. Това беше задачата ни. Но когато седнеш на трона, ще трябва да взимаш трудните си решения сама.

Барти изсумтя неодобрително и изкуцука да вземе дисагите на Келси. Карлин го изгледа рязко, но той я пренебрегна и тя си го изкара на Келси — хвърли ѝ навъсен поглед. Келси наведе очи и стомахът ѝ се сви. Веднъж, преди много време, в гората, Барти ѝ обясняваше за приложенията на червения мъх и изведнъж без никаква връзка изтърси:

— Ако зависеше от мен, Келси, щях да наруша проклетите си клетви и да ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Защо не зависи от теб?

А Барти погледна безпомощно мъха в ръцете си и след миг Келси разбра. Нищо в горската къща не зависеше от Барти. Карлин командваше. Карлин беше по-умна, Карлин беше по-цялостна. Барти беше на второ място. Карлин не беше жестока, но Келси бе усещала стягащите клещи на желязната ѝ воля достатъчно често, за да може да разбере горчивината на Барти и да я почувства почти като своя. Но волята на Карлин се беше наложила по този въпрос. Имаше големи празнини в знанията на Келси по история, а за царуването на майка си просто не знаеше нищо. Бяха я държали настрана от селото и от отговорите, които то можеше да ѝ даде. Беше преживяла всъщност детство в изгнание. Но неведнъж бе чувала Барти и Карлин да си говорят нощем, дълго след като си мислеха, че тя е заспала, и вече разбираше поне част от загадката. От години гвардейците на регента обхождаха страната, за да търсят дете с огърлицата и белега. Да търсят нея.

— Оставила съм един дар в дисагите ти — каза Карлин и я върна в настоящето.

— Какъв дар?

— Дар, който ще откриеш за себе си, след като си тръгнеш от тук.

За миг Келси усети как гневът ѝ се надига отново. Карлин винаги криеше тайни! Но веднага се засрами. Барти и Карлин скърбяха... не само за нея, а и за своя дом. В този момент търсачите на регента навярно вървяха по дирите на гвардията на кралицата през Тиърлинг. Барти и Карлин не можеха да останат тук. Скоро след като Келси си заминеше, щяха да напуснат и те — щяха да идат в Петалума, южно селище близо до кадарийската граница, където бе отраснал Барти. Барти щеше да е отчаян без любимата си гора, но пък имаше други гори, които да проучва. Карлин правеше по-голямо жертвоприношение — библиотеката си. Тези книги бяха колекцията на живота ѝ, спасени и съхранени от заселници в Прехода, опазени векове наред. Не можеше да ги вземе със себе си — един фургон щеше да се проследи твърде лесно. Всички тези томове, изгубени завинаги.

Келси вдигна вързопа със завивката си и погледна през прозореца към десетия кон.

— Толкова много неща не знам.

— Знаеш, каквото трябва да знаеш — каза Барти. — Взе ли си ножа?

— Да.

— Носи го винаги. И внимавай какво ядеш, и откъде идва.

Келси го прегърна. Тялото му потрепваше от умора и тя изведнъж осъзна колко се е изтощил, колко е изцедило обучението й енергията, която би трябвало да е съхранил за старостта си. Ръцете му се стегнаха около нея за миг, а след това той се отдръпна, сините му очи блестяха трескаво.

— Ти никога не си убивала, Кел, и това е чудесно. Но от днес нататък си преследвана, разбираш ли? Трябва да се държиш като човек, когото искат да убият.

Келси очакваше Карлин да му възрази. Карлин, която винаги твърдеше, че силата е за глупаците. Но Карлин кимна в съгласие.

— Възпитала съм те да си мислеща кралица, Келси, и такава ще бъдеш. Но сега е време, когато оцеляването трябва да надделее над всичко останало. Тези мъже ще имат доблестната задача да се погрижат да те върнат в Цитаделата невредима. След това уроците на Барти може би ще ти помогнат повече от моите.

Остави поста си до прозореца и отпусна ръка на гърба на Келси, което я накара да подскочи. Карлин рядко докосваше някого. Най-много, на което бе способна, бе да те потупа по гърба, а тези случаи бяха редки като дъжд в пустинята.

— Но не позволявай разчитането на оръжия да обърка ума ти, Келси. Винаги си притежавала здравомислие, гледай да не го загубиш по пътя. Лесно става, когато вдигнеш меч.

Юмрук в желязна ръкавица удари по предната врата.

— Ваше Височество? — извика Карол. — Дневната светлина гасне.

Барти и Карлин се отдръпнаха и Барти вдигна последното от багажа на Келси. Двамата изглеждаха ужасно състарени. Келси не искаше да ги остави тук така, тези двама души, които я бяха отгледали и научили на всичко, което знаеше. Ирационалното в нея за миг я накара да си помисли дали да не пусне багажа си и просто да хукне към старата врата, ярка и изкусителна фантазия, която продължи една-две секунди, преди да се стопи.

— Кога ще е безопасно да ви изпратя вест? — попита тя. — Кога ще можете да излезете от укритието си?

Барти и Карлин се спогледаха — бърз и потаен поглед, както й се стори. Отговори й Барти.

— Няма да е скоро Кел. Виждаш ли...

— Ти ще си имаш други грижи — прекъсна го рязко Карлин. — Мисли за народа си, за укрепването на кралството. Може да мине много време преди да се видим отново.

— Карлин...

— Време е да тръгваш.

Войниците вече бяха яхнали конете си и когато Келси излезе, я зяпнаха отгоре, един-двама — с открито презрение. Войникът с боздугана, Лазаръс, изобщо не гледаше към нея, а беше вперил поглед в далечината. Келси започна да товари багажа си на коня си, дореста кобила, която изглеждаше доста по-кротка от жребеца на Барти.

— Предполагам, че можете да яздите, Ваше Височество? — попита войникът, който държеше юздите на кобилата. Думата „височество“ прозвуча от устата му като подигравка и Келси дръпна юздите от ръцете му.

— Да. Мога да яздя.

Премести юздите в лявата си ръка, надяна зеленото си зимно наметало и го закопча, а след това се качи на кобилата и погледна Барти, като се мъчеше да превъзмогне ужасното предчувствие за край. Беше остарял преждевременно, но нямаше причина да не живее още много години, а и предчувствията често пъти се оказваха лъжливи. Според Барти, ясновидецът на самата кралица на Морт беше предсказал, че Келси няма да доживее до деветнайсетия си рожден ден, но ето че си беше жива и здрава.

Усмихна се храбро на Барти, или поне така се надяваше.

— Ще ви се обадя скоро.

Той кимна и й отвърна с широка насилена усмивка. Карлин беше толкова пребледняла, че Келси си помисли да не би да припадне и да умре, но тя пристъпи напред и протегна ръка. Жестът бе толкова неочакван, че Келси зяпна за миг ръката, преди да осъзнае, че трябва да я поеме. През всичките й години в горската къща Карлин никога не бе протягала ръката си.

— След време ще разбереш — каза Карлин и стисна силно ръката ѝ. — Ще разбереш защо всичко това беше необходимо. И внимавай с миналото, Келси.

Дори сега Карлин не искаше да говори ясно. Келси от съвсем малка знаеше, че не е детето, което Карлин би избрала да обучава, че я е разочаровала с неуправляемия си нрав, с неангажираността си към огромната отговорност, която лежеше на раменете ѝ. Отдръпна ръката си, а след това се обърна към Барти и раздражението ѝ изчезна. Той вече плачеше открито и вадички сълзи лъцяха по лицето му. Келси усети, че и в нейните очи напират сълзи, но стисна юздите и каза на Карол:

— Можем да тръгваме вече, капитане.

— Както заповядате, милейди.

Тръсна юздите и смуши коня си по пътеката.

— Всички в каре около кралицата — извика през рамо на войниците. — Яздим до залез-слънце.

*Кралицата.* Отново същата дума. Келси се опита да помисли за себе си като за кралица и просто не можа. Подкара с бързината на охраната си, решена да не поглежда повече назад. Обърна се само веднъж, точно преди завоя, и видя, че Барти и Карлин все още стоят на прага и гледат как си отива, като двойка старци от старите, отдавна забравени приказки. След миг дърветата ги скриха от погледа ѝ.

Кобилата явно беше здрава и упорита, защото вървеше със сигурна стъпка по неравния терен. Жребецът на Барти винаги бе имал проблеми в горите. Барти казваше, че конят му бил аристократ, че всичко по-малко от широк равен път било под достойнството му. Но дори и на жребеца Келси никога не се беше отдалечавала на повече от няколко мили от горската къща. Такива бяха разпорежданията на Карлин. Всеки път, когато Келси заговореше с копнеж за нещата, които знаеше, че ги има там, по широкия свят, Карлин ѝ натрапваше необходимостта да се опази тайната, важността на властта на кралица, която щеше да наследи. Карлин не можеше да понася страха ѝ от провал. Не искаше и дума да чуе за съмненията ѝ. Работата на Келси бе да се учи и да се примири с това, че не може да си играе с други деца, да види други хора, от по-широкия свят.

Веднъж, когато бе на тринайсет, Келси яздеше жребеца на Барти из горите както обикновено и се изгуби — озова се в непознат лес. Не

познаваше дърветата, нито двата потока, които прекоси. Накрая започна да язди в кръгове и тъкмо да се предаде и да се разплаче, видя дим от комин.

Приблужи се и видя къща. По-бедна от тази на Барти и Карлин и направена от дърво вместо от камък. Пред къщата две момченца, с няколко години по-малки от нея, се биеха наужким с мечове и тя ги гледа много дълго, долавяйки нещо, за което никога не се беше замисляла: съвсем различно детство от нейното. До този момент никак си беше мислила, че всички деца имат същия живот като нея. Дрехите на момчетата бяха опърпани, но и двамата имаха удобни на вид ризи с къси ръкави. Келси можеше да носи само блузи с висока яка и с тесни дълги ръкави, за да няма никаква възможност някой да зърне дори за миг ръката ѝ или огърлицата, която не ѝ беше разрешено да сваля. Заслуша се как си бърборят двете момчета — говореха си с най-обикновени думи. Никой не ги беше карал да седат всяка сутрин и да учат граматика. Беше насред следобеда, но не бяха на уроци.

— Ти си Морт, Емет. Аз съм Тиър! — заяви гордо по-голямото момче.

— Не ща да съм Морт! Морт е лош! — извика по-малкото. — Мама каза, че и аз трябва да съм Тиър някой път!

— Хубаво. Ти ще си Тиър. Ама аз ще направя магия!

След като погледа двете момчета още малко, Келси отбеляза същинската разлика, тази, която всъщност бе привлякла вниманието ѝ: тези деца се обичаха. Беше само на петдесетина крачки от тях, но близостта между двете момчета я накара да се почувства далечна като луната. Отдалечеността само се усили, когато майка им, доста закръглена жена без строгото изящество на Карлин излезе да ги прибере за вечеря.

— Юън! Мартин! Хайде да се умиете!

— Няма! — отвърна малкият. — Още не сме си свършили играта.

Жената грабна една пръчка от земята и започна да ги пердаши, и тя наужким, а момчетата се кикотеха и врецяха. Накрая жената ги хвана, прегърна ги и тръгнаха да се прибират, гушнати тримата. Сумракът се усилваше и макар Келси да знаеше, че е време да тръгва към дома, не можеше да се откъсне от гледката. Карлин не проявяваше обичливост, дори и към Барти, а най-много, което Келси можеше да

се надява да си спечели, беше усмивка. Тя беше наследничката на трона на Тиър, да, и Карлин ѝ беше казвала много пъти колко велико и важно е това. Но в дългата езда към дома не можеше да се отърве от чувството, че тези две деца имат повече от нея.

Когато най-сетне се прибра, беше пропуснала вечерята. И Барти, и Карлин бяха разтревожени. Барти повика малко, но зад викането Келси успя да види облекчението му и след като я прегърна, той я прати горе в стаята ѝ. А Карлин само я погледна студено и ѝ каза, че привилегиите ѝ да ползва библиотеката са отменени за цяла седмица. Келси дълго не можа да заспи, смразена от разкритието, че е изцяло, чудовищно измамена. Преди този ден си беше мислила, че Карлин ѝ е мащеха, ако не и истинска майка. Но сега разбираше, че изобщо си няма майка, а само една студена стара жена, която изисква и след това забранява.

След два дни Келси отново наруши границата, наложена от Карлин, нарочно този път, с намерението да намери отново къщичката сред горите. Но някъде на средата на пътя се отказа и подкара обратно. Неподчинението не носеше удовлетворение, беше ужасяващо. Сякаш усещаше погледа на Карлин, впит в тила ѝ. Никога повече не наруши границата, така че нямаше по-широк свят. Целият ѝ опит идваше от горите около къщата и Келси знаеше всяка педя от тях още когато стана на десет. Сега, докато отрядът гвардейци се движеше през леса с нея в центъра, тя се усмихна потайно и насочи вниманието към околността, която не беше виждала никога.

Яздеха на юг през най-дълбоките недра на леса Реддик, който покриваше стотици квадратни мили в северозападната част на страната. Тиърлингският дъб беше навсякъде, дърветата — по петдесет, че и шейсет стъпки високи — образуваха над главите им зелен балдахин. Имаше и някакъв нисък храст, непознат на Келси. Клонките му приличаха на лековития „пълзящ корен“, който имаше антихистаминни свойства и беше добър за правене на лапи. Но тези листа бяха по-дълги, зелени и накъдрени, с червеникава жилка, която предупреждаваше за отрова. Келси се стараше да избягва да кара кобилата през гъсталака, но на някои места това се оказваше невъзможно. Теренът се спускаше надолу и гората ставаше все по-гъста. Вече бяха далече от пътеката, но когато подкараха по пращящ

златист килим от нападали дъбови листа, Келси имаше чувството, че целият свят може да чуе преминаването им.

Гвардейците яздеха във формация „диамант“, като оставаха на еднакво разстояние един от друг дори и при промените в скоростта, налагани от неравния терен. Лазаръс, войникът с боздугана, беше някъде зад нея, скрит от погледа ѝ. Вдясно от нея беше недоверчивият гвардеец с рижата брада. Келси го наблюдаваше с прикрит интерес, докато яздеха. Рижата коса беше рядкост и през трите столетия след Прехода бавно и сигурно бе започнала да оредява още повече. Карлин ѝ беше казала, че някои жени и дори някои мъже боядисват косите си червени, тъй като рядката стока винаги била по-ценна. Но след около час крадливи погледи към гвардееца Келси се убеди, че гледа истинска червенокоса глава. Никоя боя не беше толкова добра. Мъжът носеше малко златно разпятие, което се полюшваше и блещукаше, докато яздеха, и това също я стъписа. Разпятието беше символът на Божията църква, а Карлин много пъти ѝ беше казвала, че на Църквата и на свещениците ѝ не може да се вярва.

Зад червенокосия яздеше рус мъж, толкова изключително хубав, че Келси се принуди да хвърли крадешком няколко погледа и към него. Макар да беше твърде стар, доста над четирийсетте. Имаше лице като на нарисуваните ангели в книгите на Карлин от изкуството преди Прехода. Но също така изглеждаше уморен, под очите му имаше тъмни кръгове, което подсказваше, че не е спал от доста време. Тези следи от умора обаче никак си го правеха още по-хубав. Той улови втренчения ѝ поглед и Келси извърна рязко глава напред, страните ѝ почервеняха.

Вляво от нея яздеше висок гвардеец с тъмна коса и внушителни рамене. Приличаше на онази порода мъже, с които да заплашиш някого. Пред него беше много по-нисък мъж, почти крехък, със светлокафява коса. Келси се загледа по-внимателно в този гвардеец, защото беше по-близо до нейната възраст — или поне все още нямаше трийсет. Вслуша се да чуе името му, но всеки път, когато двамата гвардейци заговореха, беше приглушено, явно за да не може да ги чуе тъкмо тя.

Карол, водачът, яздеше най-отпред и Келси виждаше само гърба на зеленото му наметало. От време на време даваше заповеди и отрядът правеше лека промяна в посоката. Яздеше уверено и Келси не се съмняваше, че ще я заведе там, където трябва. Способността да



командва и да вдъхва увереност беше необходимо качество за един гвардейски капитан. Карол беше мъж, който щеше да ѝ е нужен, ако искаше да оцелее. Но как можеше да спечели верността на когото и да е от тези мъже? Вероятно я мислеха за слаба. Вероятно мислеха, че всички жени са слаби.

Ястреб нададе писък някъде над тях и Келси придърпа качулката над челото си. Ястребите бяха красиви същества и добри ловци, но Барти ѝ беше казал, че в Мортмийн и дори на границата на Тиър ги обучават като оръжия за убийство. Беше го споменал между другото, но Келси не го бе забравила.

— На юг, момчета! — извика Карол и отрядът възви отново. Слънцето бързо потъваше под хоризонта и с настъпващата нощ вятърът стана леден. Келси се молеше наум вече да спрат, но щеше по-скоро да замръзне на седлото, отколкото да се оплаче. Верността започваше с уважение.

— Никой владетел не е опазвал властта за дълго без уважението на поданиците си — беше ѝ казвала Карлин безброй пъти. — Владетелите, които се опитват да се налагат над несъгласно население, не управляват нищо и често главите им се озовават на върха на някоя пика отгоре на това.

Съветът на Барти беше по-сбит:

— Печелиш народа си или губиш трона си.

Добри думи и сега Келси разбираше мъдростта им още повече. Но нямаше представа какво трябва да прави. Как щеше да заповядва на когото и да било?

„Аз съм на деветнайсет. Не би трябвало вече да ме е страх.“

Но я беше страх.

Стисна по-здраво юздите и съжали, че не се беше сетила да си сложи ръкавици за езда, но беше твърде изнервена да се махне от онази неловка гледка пред къщата колкото може по-скоро. Сега връхчетата на пръстите ѝ бяха изтръпнали, дланите ѝ надраскани и зачервени от грубата кожа на юздите. Издърпа колкото можеше ръкавите на наметалото си над кокалчетата на пръстите и продължи напред.

След час Карол извика на отряда да спре. Намираха се на малка полянка, обкръжена от тиърлингски дъб, гъсти храсталаци пълзящ корен и онова загадъчно растение с червените листа. Келси се зачуди

дали някой от гвардията знае какво е. Всяка гвардейска част имаше поне един лечител, а лечителите уж трябваше да познават растенията. Самият Барти беше лечител и макар да не се очакваше да учи Келси на ботаника, тя бързо беше разбрала, че почти всеки урок може да се отклони с откриването на някое интересно растение.

Гвардейците се струпаха около Келси и зачакаха, а Карол обърна, спря пред нея и изгледа мълчаливо зачервеното ѝ лице и мъртвата хватка на юздите.

— Можем да спрем за нощта, ако желаете, Ваше Височество. Постигнахме добро време.

С известно усилие Келси отпусна юздите, избута качулката назад и се постара да задържи зъбите си да не затракат. Гласът ѝ беше хриплив и неуверен.

— Вярвам на преценката ви, капитане. Ще яздим колкото сметнете за необходимо.

Карол я изгледа втренчено за миг, а след това погледът му обходи малката поляна.

— За днес е достатъчно, милейди. Все едно, утре трябва да станем рано. А и бяхме дълго на път.

Мъжете слязоха от седлата. Келси, изтръпнала и непривикнала на дълга езда, едва не падна, а след това залитна и се олюля.

— Пен, палатката. Елстън и Киб, съберете дърва. Останалите да се погрижат за охраната. Мурн, иди хвани нещо за ядене. Лазаръс, конят на кралицата.

— Сама ще се погрижа за коня си, капитане.

— Както обичате, милейди. Лазаръс ще ви даде каквото ви трябва.

Войниците се разпръснаха, всеки по своите задачи. Келси размърда рамене и гърбът ѝ изпука. Бедрата я боляха все едно че я бяха пердашили, но нямаше да ги разтрие сериозно пред тези мъже. Бяха стари, определено твърде стари, за да ѝ се стори някой привлекателен. Но все пак бяха мъже и Келси изведнъж се почувства неловко пред тях, така, както никога не се беше чувствала пред Барти. Отведе кобилата до едно дърво на другия край на поляната, върза юздите на хлабав възел около един клон и погали нежно копнинената шия на животното. Кобилата отметна глава и изцвили, отказвайки ласката, и Келси се отдръпна.

— Добре, момичето ми. Явно ще трябва да спечеля и твоята благосклонност.

— Ваше Височество — каза нечий дълбок глас зад нея.

Келси се обърна. Беше Лазаръс, с чесало в ръка. Не беше толкова стар, колкото си беше помислила отначало. Тъмната му коса едва-що бе започнала да оредява. Може би все още нямаше четирийсет. Но лицето му беше доста набръчкано, изражението — мрачно. Ръцете му бяха нашарени с белези, но това, което привлече погледа ѝ, беше боздуганът, окачен на колана му: груба желязна топка, покрита със стоманени шипове, наострени като игли.

„Роден убиец“, помисли тя. Един боздуган беше само фасада, освен ако с него не се борави с нужната ярост, за да го направи ефикасен. Оръжието би трябвало да я смрази, но вместо това тя изпита успокоение от присъствието на този мъж, преживял в насилие толкова много от живота си. Взе чесалото и забеляза, че той е забил очи в земята.

— Благодаря ти. Предполагам, че не знаеш името на кобилата.

— Вие сте кралицата, милейди. Името ѝ е каквото вие изберете.

Мрачният му поглед срещна за миг нейния и се плъзна настрани.

— Не е моя работа да ѝ давам ново име. Как се казва?

— Ваша работа е да правите каквото си поискате.

— Името ѝ, моля. — Нервите на Келси кипнаха. Всички тези мъже мислеха толкова лошо за нея. Защо?

— Няма си име, милейди. Винаги съм я наричал Мей.

— Благодаря ти. Хубаво име.

Той понечи да си тръгне. Келси си пое дъх за повече кураж и каза тихо:

— Не съм те освободила, Лазаръс.

Той се обърна и я изгледа безизразно.

— Простете. Има ли още нещо, милейди.

— Защо ми докараха кобила, след като всички вие яздите жребци?

— Не знаехме дали можете да яздите, милейди — отвърна той и този път подигравката в гласа му беше несъмнена. — Не знаехме дали можете да овладеете един жребец.

Келси присви очи.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правех из горите през всичките тези години?

— Играла сте с кукли, милейди. Правила сте си прически. Пробвала сте роклички може би.

— *Приличам* ли ти на глезено момиченце, Лазаръс? — Келси усети как тонът ѝ се повиши. Този път няколко глави се извърнаха към тях. — *Приличам* ли ти на жена, която прекарва часове пред огледалото?

— Ни най-малко.

Келси се усмихна, крехка усмивка, която ѝ струваше известно усилие. Барти и Карлин никога не бяха имали огледала из къщата и Келси дълго си беше мислила, че е за да я опазят от суетност. Но един ден, когато беше на дванайсет, беше зърнала лицето си в бистрото езерце зад къщичката и тогава го бе разбрала съвсем ясно. Беше ни хубава, ни грозна — обикновена като водата.

— Свободен ли съм, милейди?

Тя се взря в него за миг, замислена, после отвърна:

— Зависи, Лазаръс. Имам самар, пълен с кукли и роклички, с които да си играя. Искаш ли да ми направиш прическата?

Той постоя неподвижно за миг, тъмните му очи бяха непроницаеми. После, най-неочаквано, се поклони — прекалено дълбок поклон, за да е искрен.

— Можете да ме наричате Боздугана, ако желаете, милейди. Повечето ме наричат така.

След това си тръгна, светлосивото му наметало се стопа в сумрачните сенки на поляната. Келси си спомни за чесалото в ръката си и се обърна, за да се погрижи за кобилата. Умът ѝ се мяташе като диво зверче.

„Може би дързостта ще ги спечели.

Никога няма да спечелиш почитта на тези хора. Късмет ще имаш, ако не умреш, преди да стигнеш до Цитаделата.

Може би. Но трябва да опитам нещо.

Говориш все едно че имаш избор. Можеш да правиш само каквото те ти кажат.

Аз съм кралицата. Не съм вързана от тях.

Така мислят повечето кралици, чак докато брадвата падне.“

Вечерята беше сърнешко, жилаво и едва годно за ядене след изпичането на огъня. Сърната сигурно бе много стара. Келси беше видяла само няколко птици и катерици по време на ездата през Реддик, и макар зеленината да беше много гъста, нямаше как водата да е оскъдна. Искаше да попита мъжете защо животните са толкова малко, но се притесни, че може да го приемат като оплакване от храната. Затова дъвчеше жилавото месо мълчаливо и се стараеше да не се вторачва в гвардейците, в оръжията, висящи на коланите им. Мъжете не говореха и тя неизбежно си помисли, че мълчанието им е заради нея, че пречи на забавния разговор, който щяха да си водят иначе.

След вечерята си спомни за подаръка от Карлин. Взе един от няколкото запалени фенера, оставени на земята около огъня и отиде да вземе спалния си чувал от седлото на кобилата. Двама гвардейци, Лазаръс и високият широкоплещест мъж, се отделиха от лагерния огън и я последваха до импровизирания стобор с почти безшумна походка. След годините самота никога повече нямаше да е сама, осъзна тя. Представата може би трябваше да е утешителна, но усети студ в стомаха си. Спомни си един съботен ден, когато беше още на седем. Барти се беше приготвял за пътуване до селото, да продаде месо и кожи. Правеше това пътуване веднъж на три-четири месеца, но този път Келси беше решила, че иска да отиде с него, искаше ѝ се толкова ужасно, че честно си беше помислила, че ще умре, ако не отиде. Беше изпаднала в истински бяс, тръшна се на килима, разрева се и зарита с крачета по пода от отчаяние.

Карлин не понасяше сцените. Опита се да я вразуми, но само за минутка. После се прибра в библиотеката. Барти беше този, който избърса сълзите ѝ, сложи я да седне на коляното му и изчака, докато се изплаче.

— Ти си ценна, Кел — беше ѝ казал. — Ценна си като оцавена кожа или като злато. И ако някой знае, че си тук при нас, ще се опитат да те откраднат. Не искаш да те откраднат, нали?

— Но ако никой не знае, че съм тук, тогава съм съвсем сама — отвърна с хлипане Келси. Беше съвсем сигурна в това заключение: беше тайна и значи беше сама.

А Барти поклати глава с усмивка.

— Вярно е, Келси, никой не знае, че си тук. Помисли малко за това. Как може да си сама, когато целият свят там, навън, мисли за тебе всеки ден.

Макар да бе само на седем, този отговор ѝ се стори изключително хлъзгав за Барти. Вярно — беше се оказал достатъчен, за да спре сълзите и да укроти гнева ѝ, но много пъти през следващите седмици тя беше превъртала думите му, търсеше грешката в тях, защото знаеше, че я има. Чак след година, докато четеше една от книгите на Карлин, откри думата, която бе търсила през цялото време: не сама, а анонимна. Бяха я държали анонимна през всичките тези години и тя дълго си беше мислила, че Карлин, ако не и Барти, я крият от жестокост. Но сега, с двамата високи мъже по петите ѝ, се зачуди дали анонимността не е дар. Ако беше така, то този дар вече бе изгубен окончателно.

Мъжете щяха да спят около огъня, но бяха вдигнали палатка за Келси, на двајсетина стъпки встрани, на края на полянката. Щом влезе вътре и завърза входното платнище, тя чу как двамата гвардейци застанаха от двете страни на входа. След това настъпи тишина.

Отвори пътната си торба, бръкна между дрехите и извади плик от бял велен, една от малкото луксозни принадлежности на Карлин. Нещо се размърда и леко прошумоля вътре. Келси седна на постелята и се вторачи в писмото. Искаше ѝ се да е пълно с отговори. Бяха я взели от Цитаделата едва на годинка и нямаше никакъв спомен за истинската си майка. През годините бе успяла да научи няколко нещица от суровата истина за кралица Елиса: била красива, не обичала да чете и умряла на двајсет и осем години. Келси нямаше представа как е умряла майка ѝ: това бе забранена територия за нея. Всяко разпитване, което подхващаше за майка си, свършваше с едно и също: Карлин поклащаше глава и промърморваше: „Обещах“. Каквото и да бе обещала, навярно приключваше днес. Келси погледа затворения плик още малко, после счупи печата на Карлин.

От плика се хлъзна син скъпоценен камък на фина сребърна верижка.

Келси вдигна верижката, провеси я на пръстите си и я загледа на светлината на лампата. Беше близник на огърлицата, която бе носила през целия си живот: яркосин сапфир на тънка, почти невидима

сребърна верижка. Сапфирът блещукаше весело на светлината на лампата и мятеше синкави отблясъци из вътрешността на палатката.

Келси бръкна отново в плика, за да потърси някакво писмо. Нищо. Провери в двата ъгъла. Вдигна плика пред очите си. Примижа срещу светлината и видя една-единствена дума, драсната с почерка на Карлин под печата:

### Внимателно

Внезапно избухналият откъм лагерния огън смях я накара да подскочи. С разтуптяно сърце Келси се вслуша за какъвто и да е звук от двамата гвардейци отвън, но не чу нищо.

Смъкна огърлицата от шията си и вдигна двете една до друга. Бяха наистина съвсем еднакви, чак до най-малките подробности в изработката на верижките. Щеше да е твърде лесно да се сбъркат. Келси бързо нахлузи собствената си огърлица на врата си.

Вдигна отново новата огърлица и загледа озадачена камъчето, което се полюшваше леко. Карлин ѝ беше казала, че всяка наследничка на трона на Тиърлинг носи сапфира от деня, в който се е родила. Според преданието скъпоценният камък бил нещо като амулет, пазещ от смърт. Докато беше малка, Келси неведнъж си беше мислила да се опита да свали огърлицата, но суеверието се бе оказало по-силно: ами ако я поразеше мълния, тутакси и на място? Никога не бе дръзвала да я свали. Карлин никога не бе споменавала за втори накит — и все пак трябваше да е бил у нея през цялото време. Тайни... всичко около Карлин беше тайна. Келси не знаеше защо я бяха поверили на Карлин да я отгледа като свое осиновено дете, нито дори коя е била Карлин в стария си живот. Някоя важна личност най-вероятно. Карлин се държеше твърде достолепно за човек, живеещ на сред гората. Дори Барти сякаш се смаляваше, когато Карлин влезеше в стаята. Келси се вгледа отново в думата, изписана вътре в плика. *Внимателно*. Бе ли това поредно напомняне да е предпазлива в новия си живот? Едва ли. Беше чула предостатъчно по този въпрос през последните няколко седмици. По-вероятно изглеждаше новата огърлица да е различна по някакъв начин, може би дори опасна. Но как? Огърлицата на Келси със

сигурност не беше опасна. Иначе Барти и Карлин едва ли щяха да я оставят да я носи ежедневно.

Вгледа се отново в близначния накит, но камъчето просто се полюшваше самодоволно и смътната светлина блещукаше от многобройните му стенички. Почувства се глупаво и пъкна огърлицата в джоба на наметалото си. Може би на дневна светлина щеше да е по-лесно да види някаква разлика между двете. Задържа плика над фитила на лампата и загледа как пламъкът поглъща дебелата хартия. Умът ѝ пулсираше с тиха ярост. Дай ѝ на Карлин да поставя повече въпроси, отколкото да предлага отговори.

Разкърши рамене и вдигна очи към тавана на палатката. Въпреки мъжете отвън се чувстваше съвсем сама. Всяка друга вечер през живота си беше знаела, че Барти и Карлин са на долния етаж, все още будни, Карлин с книга в ръка, а Барти дялка или се занимава с някакво растение, прави от него поредната полезна смес против болка или инфекция. Сега Барти и Карлин бяха далече, вече се бяха запътили на юг.

Откъм лагерния огън отново отекна тих гърлен смях. За миг Келси помисли дали да не отиде там и да се опита поне да поговори с пазачите си, но бързо отхвърли тази идея. Говореха си за жени или за битки, или навярно за стари приятели... присъствието ѝ нямаше да е добре дошло. Освен това бе уморена от ездата и студа, а изтръпналите мускули на бедрата я боляха ужасно. Духна лампата, обърна се настрани в постелята си и зачака да я споходи неспокойният сън.

\* \* \*

На следващия ден язدهа по-бавно, защото времето бе станало мрачно. Въздухът бе загубил ледената си студенина, но тънка бледа мъгла бе полепнала по всичко, загърнала дървесните стволове и плъзнала по земята на вълни. Околността постепенно ставаше равна, дърветата бяха все по-нарядко и отстъпваха място на гъсти трънаци. Започнаха да се появяват повече животни, много от тях непознати за Келси: някакъв друг вид катерички и подобни на кучета същества с лигави муцуни, които щяха да приличат на вълци, ако не бяха кротки и не побягваха, щом видеха отряда. Но не видяха нито една сърна и



когато утрото отмина, Келси се сети за още една причина за нарастващото ѝ безпокойство: не се чуваше никаква птича песен.

Мъжете от охраната ѝ също изглеждаха потиснати. Келси се беше будила няколко пъти през нощта от смеха им около лагерния огън и се беше чудила няма ли изобщо да млъкнат и да легнат да спят. А днес сякаш цялата им веселост ги бе напуснала, докато денят се точеше. Келси забеляза как все повече гвардейци мятат измъчени погледи зад гърба си, макар самата тя да не можеше да види нищо, освен дървета.

По пладне спряха, за да напоят конете от едно поточе. Карол извади карта и с още двама стражи се наведе над нея. От откъслеците, които успя да подслуша от разговора им, Келси схвана, че мъглата им създава проблеми — трудно се виждаха ориентирите.

Отиде до един голям плосък камък до потока. Сядането беше мъчително, мускулите на бедрата ѝ сякаш се откъснаха от костите, когато сгъна колене. Успя да се намести, но откри, че задникът ѝ също е натъртен и я боли от часовете езда.

Елстън, тромавият широкоплещест войник, който беше яздил до нея през по-голямата част от пътуването, я последва до камъка и застана на пост на пет стъпки от нея. Когато Келси вдигна очи към него, той се ухили неприятно и се видяха няколко счупени зъба. Тя се постара да не му обръща внимание, изпъна единия си крак и се пресегна към стъпалото. Мускулите на бедрата ѝ щяха сякаш да се скъсат.

— Боли ли? — попита я Елстън. Заради зъбите малко фъфлеше.

— Не, изобщо.

— Боли, нали виждам. — Изсмя се и добави: — Милейди.

Келси се пресегна упорито и докопа пръстите на краката си. Мускулите на бедрата ѝ изпищяха и тя ги усети като раздрана плът, шевове, които се отваряха и кървяха в тялото ѝ. Задържа пръстите си може би около пет секунди и ги пусна. Когато отново погледна към Елстън, видя, че продължава да се хили с разядената си усмивка. Не каза нищо повече, само стоеше до нея, докато не стана време отново да яхнат конете.

Вдигнаха лагер към залез-слънце. Келси едва се беше смъкнала на земята, когато измъкнаха юздите от ръката ѝ. Обърна се и видя, че Боздугана отвежда кобилата ѝ. Отвори уста да възрази, но бързо

премисли и се обърна към останалите от охраната, които вече се бяха засутили по задачите си. Забеляза, че най-младият гвардеец вади палатката ѝ.

— Аз ще го направя! — извика тя и закрачи през поляната, протегнала ръка за някакво сечиво, или оръжие може би, каквото и да е. Никога не се беше чувствала по-безполезна.

Войникът ѝ подаде дървен чук и подхвърли:

— Все пак за палатката трябва двама души, Ваше Височество. Може ли да ви помогна?

— Разбира се — отвърна Келси облекчено.

С един, който да държи палатката и въжетата, и друг да набива колчетата, палатката се оказа съвсем проста работа и Келси поговори с гвардееца, докато обикаляше с чука. Казваше се Пен и наистина беше млад. Изглеждаше на не повече от трийсет и лицето му изобщо не познаваше бръчките на похабяване и умора, набраздили лицата на останалите войници. Беше чаровен, с тъмна коса и открито добродушно лице. Но пък те всички бяха чаровни, гвардейците на майка ѝ, дори тези над четирийсет, дори Елстън (когато държеше устата си затворена). Майка ѝ, разбира се, нямаше да е избирала гвардейците си само заради външността им, нали?

Келси откри, че Пен е и разговорчив. Когато го попита за възрастта му, каза, че бил навършил трийсет само преди четири дни.

— Твърде млад си, за да си бил в гвардията на майка ми.

— Така е, милейди. Изобщо не познавах майка ви.

— Тогава защо са те взели за тази задача?

Пен сви рамене и махна с ръка към меча си. Жест, който сигурно трябваше да обясни всичко.

— От колко време си гвардеец?

— Боздугана ме намери, когато бях на четиринайсет, милейди. Оттогава се обучавам.

— Без владетел в двореца? Бил ли си в охраната на вуйчо ми?

— Не, милейди. — Сянка на отчужденост мина по лицето на Пен, толкова бързо, че Келси можеше и да си го е въобразила. — Регентът поддържа своя лична охрана.

— Разбирам. — Келси привърши с набиването на поредното колче в земята, изправи се, протегна се с гримаса и усети как гърбът ѝ изпука.

— Приспособявате ли се към бързината, Ваше Височество? Допускам, че не сте предприемали много дълги пътувания на конски гръб.

— Бързината е добра. И необходима, както разбирам.

— Съвсем вярно, милейди. — Пен сниши глас и се огледа наоколо. — Преследват ни усилено.

— Откъде знаеш?

— Ястребите. — Пен посочи към небето. — Зад нас са, откакто напуснахме Цитаделата. Пристигнахме късно вчера, защото направихме няколко отклонения, за да се отървем от преследвачите, но ястребите не могат да бъдат излъгани. Който ги командва, ще е зад нас сега.

Пен замълча. Келси се пресегна за ново колче и подхвърли небрежно:

— Не чух никакви ястреби днес.

— Ястребите на Морт не издават никакъв звук, милейди. Обучени са на мълчание. Но от време на време можете да ги видите в небето, ако гледате внимателно. Дяволски бързи са.

— Защо не нападат?

— Броят ни. — Пен изпъна последния ъгъл на палатката, за да може Келси да го заклини. — Морт тренират ястребите си както човек тренира войници и те няма да нападнат превъзхождаща сила. Ще се опитат да ни кълват един по един, ако могат.

Пен замълча отново и Келси размаха чука към него.

— Няма нужда да си правиш труда да ме плашиш. Всички ги е страх от смъртта.

— Може би, милейди, но пък страхът ни прави по-предпазливи.

— Тези преследвачи хора на вуйчо ми ли са?

— Вероятно, милейди, но ястребите намекват, че вуйчо ви има помощ.

— Обясни.

Пен се намръщи, но после промърмори:

— Е, това си е пряка заповед. Ако Карол попита, ще му кажа. Вуйчо ви е преговарял с Червената кралица от години. Някои твърдят, че са сключили таен съюз.

Кралицата на Мортмийн. Никой не знаеше коя е и откъде е дошла, но беше станала могъщ монарх — властваше дълго и кърваво

вече повече от век. Карлин смяташе Мортмийн за заплаха, съюз със съседното кралство щеше да е добро нещо. Преди Келси да успее да зададе повече въпроси, Пен продължи:

— Морт не би трябвало да продава въоръжение на Тиър, но всеки с достатъчно пари може да се сдобие с ястреби на Морт на черния пазар. Предполагам, че зад нас са кадените.

— Гилдията на убийците ли?

Пен изсумтя.

— Ха, гилдия. Това им приписва твърде много организация, милейди. Но да, убийци са, и много вещи при това. Според мълвата, вуйчо ви е предложил голямо възнаграждение на всеки, който може да ви проследи. Кадените живеят заради такива предизвикателства.

— Нашият брой ще спре ли *тях*?

— Не.

Келси превъртя казаното в ума си и се огледа. В средата на лагера трима гвардейци се бяха струпали около купчината събрани дърва за огън и ругаеха усърдно, понеже те отказваха да се разпалят. Другите влачеха и трупаха нападали дървета, за да направят грубо заграждение около лагера. Целта на всички тези защитни мерки бе достатъчно ясна и Келси усети в себе си трепета на безпомощен страх, примесен с чувство за вина. Девет мъже, всички под прицел, заедно с нея.

— Сър!

Карол излезе с тежки стъпки от дърветата на поляната.

— Какво има?

— Ястреб, сър. От северозапад.

— Добро наблюдение, Киб. — Карол потърка чело и след миг размисъл се приближи към палатката. — Пен, иди да им помогнеш с вечерята.

Пен хвърли на Келси бърза дяволита усмивка, която като че ли издаваше добронамереност и изчезна в сумрака.

Очите на Карол бяха като два тъмни кръга.

— Идват за нас, милейди. Проследени сме.

Келси кимна.

— Можете ли да се биете?

— Мога да се защитя срещу единичен нападател с ножа си. Но малко знам за мечове. — И, както осъзна изведнъж, беше обучавана в

самозащита от Барти, чиито рефлексии не бяха като тези на млад мъж.  
— Не съм боец.

Карол кривна глава и в тъмните му очи блесна хумор.

— Не знам за това, милейди. Наблюдавам ви, откакто сме тръгнали. Прикривате добре притеснението си. Но идваме до момента... — Карол се огледа и сниши глас, след което продължи: — Идваме до момента, в който може да ми се наложи да раздвоя хората си, за да се измъкнем от гонитбата. В такъв случай изборът ми на лична охрана ще зависи много от вашите способности.

— Ами, бърз ездач съм и знам как да направя яхния.

Карол кимна одобрително.

— Имате чувство за хумор, освен всичко друго, милейди. Ще ви трябва. Очакват ви големи опасности.

— Всички вие сте се изложили на голяма опасност, за да ме придружите до Цитаделата, нали?

— Майка ви ни възложи тази задача, милейди — отвърна Карол сковано. — Личната ни чест не би допуснала нищо по-малко.

— Били сте човек на майка ми, нали?

— Бях.

— Щом бъда доставена в Цитаделата, ще бъдете ли човек на регента?

— Не съм решил, милейди.

— Мога ли да направя нещо, за да повлияя на това решение?

Той извърна очи с явно неудобство.

— Милейди...

— Говори свободно.

Карол разпери безпомощно ръце.

— Милейди, мисля, че сте по-корава, отколкото изглеждате. Поразявате ме като личност, от която би могла да се получи истинска кралица един ден, но вие сте белязана за смърт, както и тези, които ви следват. Имам семейство, милейди. Деца. Не бих използвал децата си като залог в игра на карти. Не мога да изложа децата си на риск, като ви последвам, не и при такъв шанс.

Келси кимна, като се постара да прикрие разочарованието си.

— Разбирам.

Карол изглеждаше облекчен. Може би беше очаквал, че ще започне да хленчи.

— Заради поста ми не бих могъл да знам за какъвто и да било изричен заговор срещу вас. Може би ще имате повече късмет, ако попитате Лазаръс, Боздугана. Той винаги е бил способен да разкрива това, което други не могат.

— Това го видях.

— Пазете се от Божията църква. Съмнявам се, че Светият отец храни някаква особена любов към регента, но му се налага да обича лицето, което седи на трона и държи ключовете за съкровищницата. Той винаги ще залага на най-добрия шанс, както трябва да правим всички.

Келси кимна отново. Карлин беше казала нещо много подобно, само преди няколко дни.

— Всички мъже в отряда ми са добри хора. Залагам живота си на това. Вашият езекутор, когато дойде, няма да е един от нас.

— Благодаря ви, капитане. — Келси видя как гвардейците най-после запалиха огън и започнаха да раздухват малките пламъчета. — Предполагам, че пътят ми ще е труден и тежък.

— Така каза майка ви преди осемнайсет години, когато ми възложи да ви върна.

— Не ви ли възложи да ме отведете?

— Не. Лазаръс ви измъкна тайно от замъка, когато бяхте бебе. Той е безценен в това отношение.

Карол се усмихна на спомена, който Келси не можеше да сподели. Имаше хубава усмивка, но Келси отново забеляза измършавялото му лице и се зачуди дали не е болен. Погледът му се задържа върху сапфира, който се беше измъкнал от ризата ѝ. След това той се обърна рязко и си тръгна. Келси бръкна в джоба на наметалото си и напипа скътания там втори скъпоценен сапфир.

— Ваше Височество! — извика Пен от лагерния огън, който вече се беше разгорял. — Има едно малко поточе на изток, ако искате да се измиете.

Келси кимна. Все още превърташе в ума си съвета на Карол и се мъчеше да го осмисли като практичен проблем. Щеше да ѝ трябва лична, доверена охрана и личен персонал. Къде щеше да намери достатъчно верни хора, за да устоят на заплахите и подкупите на регента? Верността не можеше да се гради върху нищо и определено не можеше да се купи.

Съжали, че не се беше сетила да попита Карол за майка си. Беше охранявал кралица Елиса години наред. Трябваше да знае всичко за нея. Но не, всеки от гвардията на кралицата полагаше клетва за тайна. Нямахме да издаде нищо, дори и на нея. Стисна зъби. Беше приела автоматично, че преходът към нов живот ще донесе край на всички тайни. В края на краищата нали тя щеше да е кралицата. Но тези мъже нямаше да са по-готови от Карлин да ѝ дадат сведенията, които търсеше.

Беше намислила да се опита да се изкъпе тази нощ, след като спрат ездата. Косата ѝ беше мазна и започваше да надушва собствената си пот при всяко движение. Близкото поточе щеше да свърши чудесна работа, но мисълта да се къпе под бдителните погледи на Пен или Елстън, или още по-лошо, на Лазаръс, беше непоносима. Трябваше просто да си изтърпи мръсотията и да намери някаква утеха във факта, че мъжете от охраната ѝ определено не миришеха по-добре. Събра мазната си коса и я стегна на кок, после тръгна към потока.

Вечерта гвардейците отново говориха и се смяха до късно около огъня. Келси лежеше в палатката. Първо се опита да заспи, а после се ядоса. Достатъчно трудно беше да заспи, след като мозъкът ѝ гъмжеше от въпроси, но постоянните изблици на смях го правеше съвсем невъзможно. Зави се през глава с наметалото, решена да ги пренебрегне. Но когато подхванаха някаква мръсна песен за жена с татуировка на роза, Келси най-сетне стана и излезе от палатката.

Гвардейците бяха приготвили походни постели около огъня, но май нито една от тях все още не бе използвана. Въздухът беше натежал от неприятна миризма на ферментирало, за която Келси реши, че трябва да е от бира, макар в горската къща да нямаше никакъв алкохол — Карлин нямаше да го позволи.

Само Карол и Боздугана стояха прави и като че ли бяха трезви, но останалите от гвардията просто я изгледаха с немигащи очи. Елстън беше заспал, отпуснал глава на дебел дъбов клон.

— Имате ли нужда от нещо, милейди? — попита Карол.

Искаше ѝ се да закрепси, да си го изкара за двата потискащи часа безсъние. Но после огледа зачервените им лица и премисли. Карлин казваше, че е по-лесно да се разбереш с бебе, отколкото с пияница. Но

пък в книгите пияниците често разкриваха тайни. Навярно все пак можеше да ги накара да ѝ проговорят.

Затъкна наметалото под себе си и седна между Елстън и Пен.

— Искам да знам какво става, когато стигнем в Нови Лондон.

Пен извърна мътен поглед към нея.

— Какво да става?

— Ще се опита ли моят вуйчо да ме убие, когато стигнем в Цитаделата?

Всички я зяпнаха. Най-после Боздугана отвърна:

— Вероятно.

— Вашият вуйчо не би могъл да убие никого — измърмори Корин. — Аз бих се притеснявал повече от кадените.

— *Не знаем* дали те са зад нас — възрази мъжът с рижата брада.

— Нищо не знаем — заяви Карол с глас, който ги накара да замълчат, и се обърна отново към Келси. — Милейди, защо просто не ни се доверите, че ще ви защитим?

— Майка ви винаги го правеше — добави рижата брада.

Келси присви очи.

— Как ти е името?

— Дайър<sup>[1]</sup>, милейди.

— Е, Дайър, не се разправяш с майка ми. Разправяш се с мен.

Дайър примига като бухал на смътната светлина. След малко промърмори:

— Не исках да ви оскърбя, милейди.

Тя кимна и отново се обърна към Карол.

— Попитах какво става, когато стигнем там.

— Едва ли ще ни се наложи да си пробиваме с бой път до Цитаделата, милейди. Ще ви вкараме посред бял ден. Градът ще е пълен с хора в края на тази седмица, а регентът не е толкова дързък, че да ви убие пред целия свят. Но ще дойдат за вас в Цитаделата, без съмнение.

— Кои са те?

Боздугана заговори:

— Вуйчо ви не е единственият, който иска смъртта ви, милейди.

Червената кралица ще спечели всичко, като задържи регента на трона.

— Замъкът вътре в Цитаделата не е ли безопасен?



— Няма никакъв замък. Цитаделата е огромна, но е единично здание: вашият замък.

Келси се изчерви.

— Не знаех. Никой не ми е разказвал много за Цитаделата.

— Какво, по дяволите, учихте през всичките тези години? — попита Дайър.

Карол се изсмя.

— Знаеш го Барти. Беше голям лечител, но не е много по подробностите. Освен ако не говори за скъпоценните си растения.

Келси не искаше да слуша за преживелиците на други хора с Барти. Прекъсна Дайър, преди да е успял да отговори, и попита:

— А преследвачите ни?

Карол сви рамене.

— Кадени, вероятно, с малко помощ от Морт. Ястребите, които видяхме, може да са обикновени ястреби, но не мисля. Вуйчо ви не би пренебрегнал помощ от Морт.

— Разбира се, че не — изломоти Елстън, беше се събудил и забърса слюнка от ъгълчето на устата си. — Изненадан съм, че регентът не използва жените си за щитове.

— Мислех, че Тиърлинг е беден — прекъсна го Келси. — Какво би могъл да даде вуйчо ми в отплата за такъв съюз. Дърва?

Войниците се спогледаха и Келси усети как се обединиха срещу нея в мълчанието си, толкова явно, колкото щяха да са и в разговор.

— Милейди — заговори извинително Карол, — много от нас са прекарвали живота си в пазене на майка ви. Не преставаме да я браним само защото е мъртва.

— Аз никога не съм бил в гвардията на кралица Елиса — намеси се Пен. — Не може ли аз да...

— Пен, ти си гвардеец на кралицата.

Пен млъкна.

Келси огледа кръга мъже.

— Всички ли знаете кой е баща ми?

Всички я гледаха мълчаливо, в безмълвен бунт. Келси усети как гневът ѝ се надига и захапа силно дясната си буза отвътре, стар рефлекс. Карлин я беше предупреждавала много пъти, че необузданият гняв е нещо, което един владетел не може да си позволява, тъй че Келси се беше научила да сдържа гнева си с нея и Карлин се беше

подвела. Но Барти беше по-разумен. Той я беше посъветвал да захапва нещо. Болката съсредоточаваше гнева, поне временно, отправяше го другаде. Но разочарованието не отиваше никъде. Все едно че се беше върнала в учебната стая с Карлин. Тези мъже знаеха толкова много неща, но не искаха да ѝ кажат нищо.

— Е, добре, какво можете да ми кажете за Червената кралица?

— Тя е вещица — заяви мрачно красивият русокос гвардеец. За първи път Келси го чуваше да говори. Огънят очертаваше лицето му, изваяно и симетрично. Очите му бяха светли, леденосини. *Беше ли* все пак ги избирала майка ѝ заради външността? Тази мисъл я смути. Имаше много особена представа за това каква е била майка ѝ, представа, създадена в най-ранните ѝ години, а след това заплитана и разкрасявана всяка година, докато тя оставаше затворена в горската къща. Майка ѝ беше красива, мила жена, топла и достижима, докато Карлин беше студена и отчуждена. Майка ѝ никога не забраняваше. Майка ѝ щеше да дойде за нея някой ден, за да я отведе от къщата и нейното безкрайно, досадно ежедневие в учене, упражняване и подготовка. Щеше да я избави. Просто щеше да отнеме малко повече време.

Когато Келси стана на седем, един ден Карлин я накара да седне в библиотеката и ѝ каза, че майка ѝ отдавна е мъртва. Това сложи край на мечтите за спасение, но не я спря да си съчинява нови и още по-сложни фантазии: кралица Елиса е била велика кралица, обичана от целия народ, героиня, грижила се бедните да са добре нахранени и болните — изцелявани. От трона си кралица Елиса е въздавала справедливост на онези, които не могат сами да потърсят справедливост. Когато е умряла, са понесли тялото ѝ на парад по улиците на града, хората са плачели, а батальон от армията на Тиър е дрънчал с мечовете в почетен салют. Келси беше наточвала и излъсквала този образ, докато най-сетне можеше да извиква в ума си всеки момент. Притъпяваше собствения ѝ страх от това, че ще е кралица, мисълта, че когато се върне в града на деветнайсет, за да седне на трона, ще устроят парад и на нея и тя ще язди към Цитаделата, обкръжена от възторжени викове и плач, и ще маха благосклонно на тълпите.

Сега, докато оглеждаше мъжете около лагерния огън, изпита смътно безпокойство. Какво знаеше всъщност за майка си, кралицата?

Какво можеше наистина да знае, след като Карлин винаги отказваше да ѝ каже?

— Хайде стига, Мурн — каза Дайър на русокосия и поклати глава. — Никой никога не е доказал, че Червената кралица наистина е вещица.

Мурн го изгледа навъсено.

— Вещица е. Все едно дали владее силите, или не. Всеки, който е преживял нашествието на Морт, знае, че е вещица.

— Какво за нашествието на Морт? — попита Келси заинтригувана. Карлин така и не ѝ беше обяснила много добре нашествието или неговите причини. Преди двайсет години Морт беше навлязъл в Тиърлинг, пробили си бяха с огън и меч път през страната и бяха стигнали до самите стени на Цитаделата. А след това... нищо. Нашествието беше приключило. Каквото и да се беше случило, Карлин просто го прескачаше във всеки урок по история.

Мурн пренебрегна Карол, който бе започнал да му се мръщи, и продължи:

— Милейди, имам приятел, минал през битката при Крайт. Червената кралица прати три легиона от армията на Морт в Тиърлинг и им даде пълна и необузdana свобода по пътя до Нови Лондон. Крайт бил пълна касапница. Селяните на Тиър, въоръжени с дървени криваци срещу войници на Морт, въоръжени с желязо и стомана, а когато мъжете били избити, всяка женска между пет и осемдесет...

— Мурн — измърмори Карол. — Не забравяй на кого говориш.

Елстън се намеси неочаквано:

— Наблюдавам я през целия ден, сър. Повярвайте ми, тя е кораво момиче.

Келси почти се усмихна, но усмивката угасна, когато Мурн продължи, загледан в огъня като хипнотизиран.

— Приятелят ми избягал от селото си със семейството си. Опитал да пресече Крайт и да продължи към селата на север, но не бил достатъчно бърз, а за негово нещастие имаше млада и хубава жена. Умряла пред очите му, с десетия войник на Морт още в нея.

— За бога, Мурн! — Дайър се надигна и се затътри към края на лагера.

— Къде отиваш? — викна след него Карол.

— Къде мислиш? Да се изпикая.

Келси подозираше, че Мурн разказва тази история само за да я стъписа, тъй че запази лицето си безизразно. Но в мига, в който вниманието им бе отвлечено от нея, преглътна силно, усетила някакъв горчив вкус в гърлото си. Историята на Мурн бе много по-различна от четенето за бойни действия в книга.

Мурн огледа гвардейците около огъня, навел нападателно русата си глава.

— Някой друг да смята, че това е информация, която новата кралица не трябва да получи?

— Оспорвам само избора ти на подходящ момент, задник такъв — отвърна тихо Карол. — Ще има много време за историите ти, щом седне на трона.

— Ако стигне дотам. — Мурн беше хванал халбата си. Удари голяма глътка. Очите му бяха кървясали и изглеждаше толкова зле, че Келси се зачуди дали не трябва да спре да пие, но не можа да измисли как да го намекне. — Изнасилванията и убийствата продължаваха във всяко село по пътя им, милейди, в права линия през страната, по целия път от Аргив до стените на Нови Лондон. Избиваха дори бебета. Един генерал на Морт, Дюкарти, премина от равнината Алмонт до стените на Нови Лондон с трупче на тийърско бебе, вързано на щита му.

Келси искаше да попита какво е станало при стените на Нови Лондон, защото точно там разказите на Карлин винаги спираха. Но беше съгласна с Карол: Мурн трябваше да бъде обуздан. Освен това не беше сигурна дали може да понесе повече история от първа ръка.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че войниците, *повечето* войници, не са родени с желанието да действат така. Не са обучавани да действат така. Военните престъпления идват от един от двата източника, непреценена ситуация или неумело водачество. Но в случая не беше така. Армията на Морт мина през Тийърлинг като нож през топло масло. Беше като разходка за тях. Жестокостта и касапницата бяха, защото точно така *искаше* Червената кралица. Според последното преброяване в Тийърлинг има над два милиона души и не съм сигурен дали знаят колко опасно е положението им. Извинете, милейди, но мисля, че *все пак* трябва да го знаете.

Келси преглътна и попита:

— Какво стана с приятеля ти?

— Промушили го в търбуха и го оставили да му изтече кръвта. Но той оцелял. Войската на Морт обаче отвела десетгодишната му дъщеря. И ни вест, ни кост от нея.

Дайър се върна — олюляваше се — и се плъсна на постелята си. Келси се загледа в огъня. Спомни си една сутрин на писалището в библиотеката на Карлин. Карлин ѝ показа стара карта на границата между Тиърлинг и Нова Европа, нащърбена линия, която минаваше покрай източния край на гората Реддик и равнината Алмонт. Карлин много се възхищаваше на Нова Европа. Още в ранните дни след Прехода, когато границите били едва очертани и южният Нов свят представлявал бойно поле за военни главатари, Нова Европа била процъфтяваща представителна демокрация с почти повсеместно участие в избори. Но Червената кралица бе променила много неща. Сега Нова Европа беше Мортмийн и демокрацията бе изчезнала.

— Какво иска Червената кралица тогава? — попитала беше Келси. Не изпитваше никакъв интерес към карти и искаше да приключи урока.

— Каквото винаги искат завоевателите, Келси: всичко, без край да му се вижда.

Тонът на Карлин беше убедил Келси: Карлин, която не се страхуваше от нищо, се боеше от Червената кралица. Гвардейците на кралицата уж също не трябваше да се страхуват от нищо, но когато се огледа, Келси видя на лицата им нещо съвсем друго. Постара се да заговори възможно по-небрежно:

— Е, тогава ще гледам да не позволя на Червената кралица да нахлуе отново.

— Ужасно малко бихте могли да направите, милейди, ако тя си го науми — изсумтя Дайър.

Карол плесна с ръце.

— Е, след като си получихме приказката преди лягане от Мурн, време е за сън. А ако на някой от вас му се е приискала целувка за лека нощ от Елстън, кажете му.

Елстън се изкиска в халбата си, после разпери грамадните си ръце.

— Аха, за всеки, който си пада по грубата любов.

Келси стана и придърпа наметалото си.

— Няма ли утре сутринта всички да сте махмурлии?

— Вероятно — измърмори тъмнокосият Киб.

— И защо трябва да се напиете до един?

— Аз и Лазаръс сме истинската гвардия, милейди — каза Карол.

— Тия другите седмина са просто за украса на витрината.

Всички избухнаха в смях, а Келси, почувствала се отново изключена, се обърна и тръгна уморено към палатката си. Никой от мъжете не я последва и тя се зачуди дали някой ще пази палатката ѝ тази нощ. Но когато извърна глава, Боздугана беше точно зад нея, висок силует, който не можеше да се сбърка дори в тъмното.

— Как го правиш това?

Той сви рамене.

— Дарба.

Келси се шмугна в палатката си и завърза платнището. Легна и пъкна ръка под бузата си. Беше си сложила маска на храброст край огъня, но сега трепереше, първо гърдите, а след това тръпката плъзна по цялото ѝ тяло. Според Карлин Мортмийн се извисяваше мощно над съседите си. Червената кралица искаше власт и я имаше. Ако регентът наистина се бе съюзил с нея, имаше власт дори над Тиърлинг.

Откъм лагерния огън до ушите ѝ стигна сухо кашляне, но този път звукът не ѝ се стори дразнещ. Келси се зави с наметалото, извади втората огърлица и я стисна здраво в едната си ръка, а своя сапфир в другата. Впери очи в тавана на палатката. Мислеше си за изнасилени жени и бебета на върховете на мечове. Сънят не идваше.

---

[1] Бояджия (англ.). — Б.пр. ↑

## 2.

### ГОНИТБАТА

*Тиърлинг не е голямо кралство, но земите и климатът му са разнообразни. Центърът на страната е равен и с умерен климат, голяма част от него е тучна земеделска земя. На запад кралството е ограничено от залива Тиърлинг, а отвъд него е Божия океан, останал непрекосен чак до възцаряването на кралица Глин. На юг страната става прашина и суха чак до границите на Кадейр. На северната граница, над гората Реддик, се издигат подножията на Феъруич, непроходима планинска верига. А на изток, разбира се, е нацърбената граница с Мортмийн. Докато през годините Червеното кралство на Мортмийн се въздигаше, монарсите на Тиърлинг наблюдаваха тази източна граница с нарастващо безпокойство — и съвсем основателно.*

Калоу Мъченика,  
„Тиърлинг като военна  
държава“

В тъмни зори, още преди слънцето дори да е помислило да се издигне на хоризонта, кралицата на Мортмийн се събуди от кошмар.

Полежа замръзнала за миг, изтръпнала, докато не разпозна аленото на покоите си. Стените бяха облицовани с тиърски дъб и навсякъде дървото бе украсено с релефи на дракони, фигурите боядисани в яркочервено. Ложето на кралицата беше огромно, драпирано с алена коприна, безукорно гладко и удобно. Но сега възглавницата под главата ѝ беше прогизнала от пот. Беше сънят, същият сън, който я будеше вече от две седмици: момичето, огънят,

мъжът в светлосиво с лицето, което така и не можеше да види съвсем ясно, и накрая последното бягство до границите на земите ѝ.

Кралицата стана и отиде до редицата прозорци с изглед към града. Ръбовете на рамките бяха потъмнели от скреж, но покоите ѝ бяха топли. Стъklarите в Кадейр правеха толкова добра изолация, че мнозина твърдяха, че използват магия, но кралицата знаеше, че това е лъжа. Нямаше друга магия в околните кралства, освен тази, която разрешаваше тя, а не беше давала на кадейците никакво право да омагьосват нито стъклото, нито нищо друго. Все пак изолацията беше впечатляващо постижение. Всяка година Мортмийн взимаше значителен дял от кадарийския налог в стъкло.

Под кралицата се простираше тронният град Демийн, затихнал и общо взето — тъмен. Бърз поглед към небето ѝ подсказа, че е точно преди четвъртия час; само хлебарите бяха станали. Замъкът под нея беше съвсем затихнал, защото всички знаеха, че кралицата никога не става преди слънцето.

Досега.

Момичето, момичето. Скритото дете, детето на Елиса, никоя друга не можеше да е. В сънищата на кралицата тя беше здрава и жизнена, тъмнокоса, с волево решително лице и със зелените очи на майка си. Но за разлика от Елиса беше невзрачно същество и това някак си изглеждаше най-лошата подробност от всички, тази, която внушаваше в най-голяма степен усещането за реалност. Останалото от съня беше като мъгла. Мисли за гонитба, за бягство, докато кралицата се мъчеше да надбяга някакъв мъж в сиво и нещо, което приличаше на голям пожар зад него. Но когато се събудеше, оставаше момичешкото лице: закръглено и невзрачно, точно каквото беше и нейното някога.

Кралицата би заповядала на ясновидците си да изтълкуват съня, но те бяха шарлатани и говореха с недомлъвки. Лириан беше единствената с истинска дарба, а Лириан вече бе мъртва. Както и да е, нямаше нужда от какво ясновидство. В цялост, ако не в подробностите, значението на съня беше съвсем ясно: бедствие.

Зад нея се чу плътен гърлен звук и кралицата се обърна. Беше само робът в леглото ѝ. Беше се представил добре и тя го бе задържала за нощта. Едно добро чукане гонеше сънищата тутакси. Но тя мразеше хъркането. Изглежда го за миг с присвити очи, изчакваше дали ще изхърка отново. Но той само изсумтя тихо и се обърна на една страна и



след малко кралицата отново се обърна и се загледа навън през прозореца, мислите ѝ вече се бяха зареяли надалече.

Момичето. Ако не беше вече мъртво, скоро щеше да е. Но я глождеше, че не бе намерила накитите през всичките тези години. Дори Лириан не бе успяла да види нищо за местонахождението на момичето, а Лириан беше познавала Елиса добре, по-добре от самата нея. Беше влудяващо — момиченце на точно определена възраст и с необикновен белег на ръката! Дори детето да беше скрило накитите, би трябвало да ги намерят лесно. Тиърлинг не беше голямо кралство.

„Къде си я скрила, кучко?“

Възможно беше да е извън Тиърлинг, но това щеше да е проява на прекомерно въображение от страна на Елиса. Освен това всяко скривалище извън Тиърлинг щеше да е поставило детето под по-голяма зависимост от Мортмийн. Елиса чак до самия край беше приемала, че най-голямата заплаха за детето ѝ би дошла отнякъде извън Тиърлинг, и това бе поредната неправилна преценка. Не, момичето все още беше някъде в Тиърлинг. Трябваше да е.

От леглото прогърмя ново хъркане.

Кралицата стисна очи и разтърка слепоочията си. *Мразеше* хъркането. Погледна с копнеж към камината и помисли дали да не запали. Тъмното нещо можеше да ѝ даде отговори, стига да беше достатъчно смела да зададе въпроси. Но тъмното нещо не обичаше да го призовават, освен при най-голяма нужда, и не понасяше слабост. Да го помоли за помощ означаваше да признае съмнението си в собствената си способност да намери детето.

„Не е дете вече. Трябва да престана да мисля за нея по този начин.“ Момичето вече беше на деветнайсет, а Елиса не беше чак такава глупачка. Където и да бе скрито детето, някой го беше обучавал да оцелее. Да управлява.

„А аз не мога да видя накитите.“

Поредната смуцаваща мисъл. В сънищата момичето никога не носеше огърлица. Нямаше никакъв знак за двата сапфира. Какво означаваше това? Може би Елиса беше скрила накитите някъде другаде?

Робът вече хъркаше гръмовно, вълни, които започнаха съвсем безобидно, но се извисиха до кресчендо, звук, който сигурно се чуваше в пекарните на двайсет етажа по-долу. Кралицата го беше подбрала

заради тъмната му кожа и орловия нос, ясен знак за мортска кръв. Беше един от Прокудените, потомък на мортски изменници, прогонени до западния протекторат Калае. Въпреки че самата тя ги беше пратила в Калае, представата за Прокудените ѝ се струваше странно възбуждаща. Но от роб, който хърка — никаква полза.

На стената до прозореца имаше два бутона, един черен и един червен. Кралицата помисли за миг и натисна черния бутон.

Вратата се отвори и влязоха четирима мъже, почти безшумно, облечени в черното на дворцовата гвардия. Всички с извадени мечове. Гислейн, гвардейският ѝ капитан, не беше с тях, но нямаше и как да е, разбира се. Беше твърде стар, за да работи нощем.

Кралицата посочи леглото и гвардейците награбиха хъркащия мъж за ръцете и краката. Робът се събуди с пъшкане и започна да се дърпа. Изрита един гвардеец с левия си крак, превъртя се и започна да се измъква към ръба на леглото.

— Ваше Величество? — попита старшият гвардеец, стиснал зъби, докато задържаше мятащия се мъж.

— Отнесете го долу в лабораторията. Да му отрежат езика и мъжеца. И да прережат гласните му струни, просто за всеки случай.

Робът изкрещя и започна да се бори още по-упорито, докато гвардеецът ѝ се мъчеше да го прикове на леглото. Трябваше да се признае силата на роба — освободи дясната си ръка и левия крак, преди един от гвардейците да го натисне с лакът по гърба. Робът изкрещя от болка и спря да се бори.

— А след хирургията, Ваше Величество?

— След като се изцели, предложете го на лейди Дюмонт с нашите най-любезни благопожелания. Ако тя не го иска, дайте го на Лафит.

Обърна се отново към прозореца, докато гвардейците извличаха крещящия все още мъж от стаята. Елени Дюмонт като нищо можеше да го поиска. Тъй като беше твърде глупава, за да поддържа разговор, обичаше мъжете ѝ да са тихи. Крясъците станаха по-приглушени, щом гвардейците затвориха вратата, и скоро съвсем заглъхнаха.

Кралицата почука замислено по перваза на прозореца. Камината я притегляше, почти я молеше да я запали, но тя бе сигурна, че това не е правилно. Положението не беше чак толкова ужасно. Регентът беше наел Каден, а въпреки пренебрежението ѝ към всички тиърски неща,

дори кралицата не подценяваше кадените. Освен това, ако момичето успееше по някакъв начин да стигне живо до Нови Лондон, хората на Трона щяха да се погрижат за нея. Тъй или иначе, до март кралицата щеше да има главата на момичето на стената си и двете огърлици в ръката си, и тогава щеше да може да спи без сънища. Протегна ръце с дланите нагоре и щракна с пръсти. Далече някъде на западния хоризонт, близо до тийърската граница, блесна мълния.

Кралицата се обърна и се върна в ложето си.

Третият ден на пътуването започна много преди изгрев-слънце. Келси стана, щом чу дрънченето на оръжия в тъмното, и започна да се облича, решена да смъкне сама палатката, преди някой от гвардейците да се е опитал да го свърши вместо нея. Канеше се да запали лампата, когато осъзна, че всъщност може да вижда. Всичко в палатката бе огряно от смътно бледо сияние и тя лесно намери ризата си в ъгъла. Но ризата ѝ изглеждаше синя.

Огледа се предпазливо, за да види източника на светлината. Отне ѝ две пълни завъртания, преди да осъзнае, че не хвърля сянка на стените на палатката, че светлината идва от самата нея. Сапфирът на шията ѝ сияеше със своя собствена светлина, не кобалтовото блещукане, което отразяваше винаги в светлина на огън, а тъмен аквамаринен блясък, който излизаше сякаш от самия скъпоценен камък. Тя стисна висулката в дланта си и направи второ откритие: отдаваше и собствена топлина. Беше поне с двайсет градуса по-гореща от телесната ѝ температура.

Разтвори ръка и загледа как синята светлина танцува по платнената вътрешност на палатката. Сапфирът беше лежал на шията ѝ през целия ѝ живот и освен дразнещия навик да изскача от дрехата ѝ никога не беше правил нищо забележително. Но сега грееше в тъмното.

„Магия — помисли с възхита Келси, взряна в небесносинята светлина. — Като нещо, излязло от книгите на Карлин.“

Вдигна наметалото си от земята и бръкна в джоба за другата огърлица. Извади я нетърпеливо и сви устни разочаровано. Камъкът двойник изглеждаше съвсем същият, голям син сапфир в дланта ѝ. Не излъчваше никаква светлина.

— Гален! Помогни ми да оседлая!

Гласът отвън, дрезгаво буботене, което Келси вече знаеше, че е на Боздугана, я върна към реалността. Нямаше време да се диви на светлината; по-скоро трябваше да я прикрие. Зарови в торбите си за най-дебелата, най-тъмната блуза, тъмночервена вълна, облече я и пъхна огърлицата под нея, след това прибра косата си на стегнат кок и я покри с дебела плетена шапка. Скъпоценният камък легна като топло въгленче между гърдите ѝ — излъчваше приятна топлина, която се връзваше в хапливия студ на ранното утро. Все пак нямаше да ѝ държи топло през целия ден, така че тя облече още дрехи и си сложи ръкавиците, преди да излезе.

В небето на изток се виждаше само тънка линия с цвета на метличина, на фона на сянката на хълмовете. Щом Келси се приближи, Гален се отдели от групата товарици конете и ѝ подаде няколко парчета полуизпечен бекон. Тя ги изгълта — беше прегладняла — после смъкна сама палатката, доволна, че никой не дойде да ѝ помогне. Карол ѝ кимна за поздрав, докато вървеше към конете, но лицето му все още беше помръкнало и като че ли изобщо не беше спал.

Келси натовари палатката си на коня на Пен, след което се зае с дисагите си. Кобилата Мей като че ли беше решила най-послед да я приеме и доволно изхрупа от ръката ѝ моркова, който Келси ѝ даде. На нея пък ѝ го даде Боздугана.

— Ястреб, сър! Два, на хоризонта на изток!

Келси огледа изсветляващото небе, но не видя нищо. Тишината беше изнервяща. Беше израснала в гора, пълна с ястреби, и пронизителните им зловещи крясъци винаги бяха смразявали кръвта ѝ. Но тази тишина беше още по-лоша.

Карол стягаше дисагите на коня си. Спря и се загледа в небето, премисляше нещо. След малко извика:

— Всички! Елате тук, веднага! Пен, изгаси го най-послед този огън!

Мъжете се насъбраха около него, повечето понесли запаси храна. Пен дойде последен, със зацапано с пепел лице. Започнаха да разпределят продуктите по дисагите, но Карол ревна:

— Оставете ги!

Потърка подутите си очи.

— Подгонили са ни, момчета. И сърцето ми казва, че се приближават.

Гвардейците закимаха.

— Пен, ти си най-дребният. Дай на кралицата наметалото и бронята си.

Пен се намръщи, но кимна, разкопча наметалото си и започна да смъква бронята. Келси бръкна в джоба си, сграбчи втората огърлица и я сви в юмука си, преди да свали своето наметало. Започнаха да затягат бронята на Пен около тялото ѝ, парче по парче. Желязото беше невероятно тежко и на няколко пъти Келси едва се сдържа да не изпъшка.

— Ще се разделим — каза Карол. — Няма да са голям отряд и да се надяваме, че не могат да ни догонят с превъзхождаща сила. Тръгнете в която посока ви хрумне, стига да не вървите заедно. Събираме се при цитаделата Лоун. — Обърна се към Пен. — Пен, ще размениш и коня си с кобилата на кралицата. Ако имаме късмет, те ще подгонят теб.

Келси стисна устни, щом Мурн намести гръдната плоча на бронята. Беше плоска, направена за мъж, и гърдите ѝ запулсираха болезнено, когато той започна да я затяга на гърба.

— Кой тръгва с кралицата? — попита Дайър. Имаше вид на човек, който тайно се моли дано да е някой друг.

— Лазаръс.

Келси погледна Боздугана, който стоеше зад Карол. Лицето му беше безизразно както винаги, все едно Карол му бе заповядал да пази някое особено важно дърво. Съмнението на Келси вероятно се бе изписало на лицето ѝ, защото Боздугана повдигна вежди — явно очакваше тя да възрази.

Келси не го направи.

Карол се усмихна храбро на групата мъже, но лицето му беше измъчено. Келси усети витаещата около него смърт, почти можеше да я види като черна сянка, затаена над рамото му.

— Тази задача ни е последната заедно, но е най-важната. Кралицата трябва да стигне до Цитаделата, та дори някои от нас да не успеят да го видят.

Даде знак, че ги освобождава, и мъжете се обърнаха да тръгнат. Келси събра колкото можа сила и викна:

— Стойте!

— Милейди? — Карол се обърна към нея, а останалите спряха.

Келси ги огледа един по един. Лицата им бяха корави и решителни на пепелявата светлина на утрото. Някои я мразеха, знаеше го, дълбоко в себе си, тъй като честта им нямаше да им позволи да го признаят.

— Знам, че никой от вас не е избрал доброволно тази задача, но ви благодаря. Бих приела с радост всеки от вас в охраната ми, но така или иначе ще се погрижа за семействата ви. Заклевам се... каквото и да струва.

Обърна се отново към Карол, който я наблюдаваше с неразгадаемо изражение.

— Сега можем да тръгваме, капитане.

— Да, милейди. — Той кимна и мъжете започнаха да се качват на конете си. — Лазаръс, две думи!

Боздугана закри тежко към двамата.

— Няма да вземеш моя кон, капитане.

— Не бих и посмял. — Карол се усмихна малко насила. — Стой с кралицата, Лазаръс, но на достатъчно разстояние, за да не ви проследят като двойка. Аз бих тръгнал към Кедъл и след това покрай Кедъл до града. Приливът ще прикрие дирите ви.

Боздугана кимна, но Келси бе сподобена от странна интуиция: той беше преценил и отхвърлил съвета на Карол за миг и сам си беше избрал посока.

— Нямаме време за приказки, милейди, но Лазаръс е прочут майстор в измъкването. Ако имаме късмет, може да изиграе най-големия си номер.

Келси вече бе снаряжена напълно. Пен се загърна със зеленото й наметало и каза:

— На добър час, милейди.

И тръгна.

— Капитане. — Келси помисли за Карлин и Барти, застанали на прага на къщичката, с техния ужасен лъжлив оптимизъм. — Скоро ще ви видя пред моя трон.

— Не, милейди, няма. Видял съм смъртта си в това пътуване. Стига ми, че вие ще седнете на трона. — Карол яхна коня си. Лицето

му беше изопнато от ужасна, безнадеждна решимост. Боздугана му протегна ръка и той я стисна. — Опази я, Лазаръс.

Пришпори коня си в тръс и се изгуби в леса.

Келси и Боздугана останаха сами. Дъхът на конете им излизаше на бяла пара във въздуха и Келси едва сега осъзна колко е студено. Вдигна сивото наметало на Пен, намери джоб от вътрешната страна на гърдите и пъкна дълбоко в него втората огърлица, преди да го облече. Лагерът изглеждаше много пуст, само купчина сухи листа, рехав пушек от гаснещия огън и голите клони над главите им.

— Накъде да тръгвам? — попита тя.

— През просеката отляво. — Боздугана й помогна да се качи на коня на Пен, тъмнокафяв жребец, с цяла педя по-висок от кобилата й. Макар и с помощта му, Келси изпъшка от усилието да издърпа и тялото си, и бронята на Пен на седлото. — Ще яздите на север само няколко крачки, милейди, а след това обръщате на изток и после право на юг. Няма да ме виждате, но ще съм наблизко.

Усетила големината на коня под себе си, Келси призна:

— Не яздя много добре, Лазаръс. И никога не съм препускала бързо.

— Забелязах, милейди. Но Рейк е един от най-кротките ни жребци. Яздете го на хлабава юзда и няма да се опита да ви хвърли, макар и да не ви познава. — Боздугана извърна рязко глава и впери поглед над Келси. — Тръгвайте. Идат.

Келси се поколеба.

— Господи! — Боздугана плесна задницата на коня и Рейк скочи напред, юздите едва не се изтръгнаха от ръцете й. Чу как Боздугана извика зад нея: — Кукли и роклички, милейди! Забравете ги!

И тя препусна през горите.

\* \* \*

Беше ужасна езда. Келси подкара жребеца в широк кръг, както й бе описал Боздугана, нямаше търпение да стигне до мига, в който щеше да може да подкара направо и да набере скорост. Когато прецени, че кръгът е достатъчно широк, погледна мъха по скалите и препусна на юг, сивото наметало на Пен се развя зад нея. За няколко

минути бронята натежа много и разтърсваше цялото ѝ тяло всеки път, щом Рейк стъпеше на предните си копита. Но след малко Келси откри, че вече изобщо не усеща тежестта на метала. Не съществуваше нищо друго, освен бързината, чистата, ясна бързина, която никога не бе постигала със стария жребец на Барти. Гората летеше покрай нея, дърветата понякога бяха далече, а понякога толкова близо, че върховете на клоните пердашеха по бронята. Леден вятър запищя в ушите ѝ и тя усети горчивия вкус на адреналин в гърлото си.

От Боздугана нямаше и помен, но тя знаеше, че е наблизно, а последните му думи се връщаха в ума ѝ на всеки няколко минути, докато яздеше, и лицето ѝ пламваше дори под изтръпналостта от ледения вятър. Беше си помислила, че е много силна и много храбра, и си бе позволила да повярва, че ги е впечатлила. Карлин винаги ѝ беше казвала, че лицето ѝ е като отворена книга. А ако всички те бяха видели гордостта ѝ? Щеше ли изобщо да може да се изправи отново пред тях?

„Престани с тези глупости точно сега!“

Гласът на Карлин прогърмя в главата ѝ, по-силно от всяко унижение, по-силно от всякакво съмнение. Келси притисна още по-здраво бедрата си в хълбоците на коня, а когато страните ѝ заплашиха да почервенеят отново, вдигна ръка и се плесна през лицето.

След може би час здрава езда горите останаха назад и тя изведнъж се озова на чиста орна земя, равнината Алмонт. Грижливо подкастрени редове зеленина се изпъваха чак докъдето стигаше поглед и тази равност и еднаквост на гледката я натъжи. Имаше няколко дървета, но всички те бяха голи, безлистни стволоче, които се издигаха към небето, нито едно от тях достатъчно дебело, за да предложи укрытие. Келси препусна напред, щом намери пътеки между житата, и цепеше през нивята само когато нямаше друг път. Акрите орна земя бяха осеяни с фермерски къщи, направени от дърво и със сламени покриви, повечето всъщност прости колиби. В далечината Келси успя да види и няколко по-високи, по-здрави къщи, навярно домовете на надзиратели, ако не и на благородници.

Виждаше много земеделци. Някои от тях се изправяха, за да хвърлят поглед към нея, или ѝ махаха, докато препускаше покрай тях. Но повечето работеха угрижено над посевите си и просто не ѝ обръщаха внимание. Икономиката на Тиър се основаваше на



земенделието. Селяните обработваха полетата в замяна на правото да заемат земята на благородника, но благородникът взимаше целия им доход, освен данъците, плащани на Короната. Келси все едно чуваше гласа на Карлин в библиотеката, изпълнен с неодобрение глас, който отекваше от стената с книгите: „Крепостничество, Келси, това е всичко. По-лошо, крепостничество, на което държавата гледа с лека ръка. Тези хора са принудени да се скъсват от работа за удобствата на благородника, а ако имат късмет — възнаградени са с оцеляване. Уилям Тиър е дошъл в Новия свят с мечта за чист социализъм, а ето къде стигнахме“.

Карлин ѝ беше набивала тази мисъл в главата открай време, но беше много по-различно Келси да види системата пред себе си. Хората, работещи по нивите, изглеждаха гладни. Повечето носеха безформени дрехи, които сякаш висяха от кокалите им. Надзирателите, лесно различими на конете високо над редовете жита, не изглеждаха гладни. Носеха широки плоски шапки и всички държаха дебели тояги, чието предназначение беше болезнено ясно. Когато Келси се приближи до един от тях, видя, че краят на тоягата му е зацапан с тъмночервено.

На изток Келси забеляза нещо, което трябваше да е къщата на благородник: висока кула, направена от червена тухла. Истинска тухла! Тиърската тухла беше прословуто лош строителен материал в сравнение с тази от Мортмийн, която бе много по-здрава и струваше поне фунт за хиляда броя. Карлин имаше печка, направена от истинска тухла, беше я иззидал Барти, и Келси неведнъж се беше чудила дали Барти е купил тухлите от черния пазар от Мортмийн. Мортските занаятчии уж не трябваше да продават изделията си на Тиър, но мортските луксозни стоки имаха висока цена отсам границата, а Барти ѝ беше казал, че всичко е достъпно на висока цена. Но дори и да не се притесняваше да купува на черно, двамата с Карлин никога нямаше да могат да си позволят тухлена къща. Благородникът, който живееше в тази, трябваше да е необичайно богат. Погледът на Келси се зарея над хората, пръснати по полята, към мършавите им като на плашила лица и вратове, и в гърдите ѝ се надигна смътен гняв. Беше се ужасявала от това, че ще бъде кралица през целия си живот, и знаеше, че е зле подготвена за това, макар Барти и Карлин да бяха дали всичко от себе си. Не беше отраснала в замък, не беше отгледана в този привилегирован живот. Земята, която щеше да управлява, я плашеше

със своята огромност, но при гледката на мъжете и жените, трудещи се по нивите, нещо вътре в нея сякаш се обърна и тя задиша дълбоко за първи път. Всички тези хора бяха нейна отговорност.

Слънцето проби на хоризонта вляво. Тя се обърна да погледне как се издига и видя черно очертание, което проряза ослепително яркото небе и изчезна без звук.

*Мортски ястреб!*

Заби петите си в хълбоците на Рейк и отпусна юздите, доколкото посмя. Жребецът набра бързина, но беше напразно. Никой кон не можеше да надбяга ястреб. Келси се огледа в паника и не видя нищо, нито дори горичка, която да ги прикрие, само безкрайна орна земя и напред, в далечината, синьото сияние на река. Бръкна под наметалото си за ножа.

— Наведи се! — извика Боздугана зад нея.

Келси сниши глава и чу свистенето на птичи нокти, връхлетели във въздуха, където допреди миг бе главата ѝ.

— Лазаръс!

— Бягайте, милейди!

Тя се присви над врата на Рейк и го пришпори. Той препусна толкова бързо, че Келси вече не можеше да различи селяните в нивите, само непрекъснатата мътилка от кафяво и зелено. Беше само въпрос на време, помисли си, преди конят да я хвърли и тя да си счупи врата. Но дори тази представа носеше някакво странно усещане за свобода... Кой би могъл да предрече, че ще оцелее толкова дълго? Усети се, че се смее — див и несдържан смях, който мигновено бе раздран на дрипи от вятъра.

Зад нея и отдясно се чуваше тропот на копита, но Келси не посмя да се извърне. Ястребът сега пляскаше с криле пред нея, подготвяше се да връхлети към очите ѝ. Беше много по-голям от всеки ястреб, който бе виждала, тъмночерно вместо обичайното кафяво, почти като лешояд. Внезапно отново се спусна към нея с изпънати нокти. Келси се сниши за трети път и вдигна ръка, за да защити лицето си.

Над главата ѝ се чу приглушено изтупване. Келси не усети никаква болка, изчака за миг и погледна над ръката си. Нищо.

Погледна надясно и видя Боздугана. Ястребът се полюшваше от шипестата глава на боздугана му, пихтия от кръв, пера и лъскави

вътрешности. Боздугана разтърси свирепо оръжието си и мъртвата птица падна.

— Мортски ястреб? — извика тя над воя на вятъра, като се мъчеше да запази гласа си спокоен.

— Със сигурност, милейди. Няма други ястреби като тях на света, черни като нощ и големи като псета. Бог знае как ги развъждат. — Боздугана забави коня си и я изгледа преценяващо. — Ранена сте.

— Само шията ми. Отстрани.

— Ястребите са убийци, но също така — съгледвачи. Скоро зад нас ще се появят убийци. Можете ли още да яздите?

— Да, но кръвта ще остави диря.

— На десетина минути на югозапад е твърдината на една благородничка, която беше вярна на майка ви. Можете ли да стигнете дотам?

Келси го изгледа ядосано.

— Що за домошарка мислиш, че съм, Лазаръс? Просто ми тече малко кръв, нищо повече. И никога досега не съм си прекарвала толкова чудесно, като на това пътуване.

Тъмните очи на Боздугана блеснаха разбиращо.

— Вие сте млада и безразсъдна, милейди. Желано качество за воин, но не и за кралица.

Келси се намръщи.

— Да тръгваме, милейди. На югозапад.

Слънцето вече се бе издигнало и й се стори, че крайната й цел се вижда: още една тухлена кула, очертана на фона на синия блясък на реката. От това разстояние кулата беше с размерите на играчка, но тя знаеше, че с приближаването ще се издигне на много етажи. Зачуди се дали благородничката, която живее там, взима данък от реката. Карлин й беше казвала, че много благородници, чиито имения са разположени близо до река или път, се възползват от възможността да изсмучат допълнително пари от преминаващите.

Главата на Боздугана се люшкеше като на шарнир, докато яздеха. Беше затъкнал боздугана си в колана, без дори да си направи труда да го почисти, и вътрешностите на ястреба лъщяха на утринната слънчева светлина. От гледката на Келси леко й призля и тя се обърна, за да огледа земята наоколо, пренебрегвайки болката в шията си. Несъмнено бяха в центъра на Алмонт, просторните земеделски равнини на

Тиърлинг, равна като тепсия земя във всички посоки. Реката нагоре беше или Кедъл, или Крайт, но не можеше да определи коя от двете, без да знае колко далече на запад са яздили. По-далече на югозапад видя смътните кафяви очертания на хълмове и още по-тъмно петно на фона им, сигурно град Нови Лондон. Но после в окото ѝ капна пот и докато започне отново да може да вижда, кафявите хълмове бяха изчезнали като мираж и зелената земя се простираше докъдето стигаше поглед. Тиърлинг изглеждаше огромен, много повече, отколкото го бе усещала на картите на Карлин.

Бяха покрили може би половината разстояние до кулата, когато Боздугана се пресегна и силно плесна задницата на Рейк. Жребецът изцвили възмутено, но удължи крачка, препусна към реката толкова внезапно, че Келси едва не падна от седлото. Опита се да се приспособи към движението на коня, но раната на шията ѝ сякаш се разкъсваше и отваряше всеки път, щом копитата на Рейк удареха земята, и тя с усилие надвиваше замайването, което се надигаше и спадаше на вълни.

Известно време чуваше само Боздугана зад себе си, но постепенно ушите ѝ доловиха безпогрешно тропота на копита поне на няколко коня след тях. Настигаха ги, а реката се приближаваше с обезпокоителна бързина. Погледна през рамо и видя, че най-лошите ѝ страхове се потвърждават: бяха четирима кадени, може би на петдесет разтега назад, вятърът развяваше червените им наметала. Когато като малка чу за Каден, Келси попита Барти защо професионални убийци трябва да носят такъв ярък и отличителен цвят. Отговорът на Барти не беше утешителен: кадените бяха толкова самоуверени, че можеха да си позволят да носят яркочервено и да се появяват на дневна светлина. Тези наметала пращаха ясно послание. Нещо вътре в нея се смрази от гледката.

Зад нея Боздугана изръмжа ругатня, после извика:

— Отдясно!

Келси се озърна и видя втора група мъже, четирима или петима, загърнати в черно: носеха се от северозапад и възвиваха, за да ги пресрещнат, преди да стигнат до реката. Дори Рейк да се окажеше достатъчно силен, за да надбяга и двете групи в гонитбата, Келси щеше да бъде отрязана, щом реката я принудеше да обърне. Реката беше широка може би двайсет разтега и дори от това разстояние се

виждаше, че тъмнозелената вода тече устремно, пръски пяна тук-там издаваха подводни скали. Беше твърде бърза и буйна, за да се преплува, а и никакви лодки не се виждаха. Келси не виждаше никакъв избор, но все пак мислите ѝ се зареяха безпомощно назад по неизбродната зелена шир, проснала се във всички посоки, към полята, пълни с хора. Нейната отговорност.

Ако можеше да препусне в галоп на запад покрай речния бряг, и двете групи преследвачи щяха да бъдат принудени да я последват. Нямаше да има повече ъгли, откъдето да ѝ пресекат пътя. Навярно щяха да я догонят, така или иначе, но това щеше да удължи времето, през което да се случи някое чудо.

Така че препусна стремглаво към реката. Кръв от раната на врата ѝ се стичаше по брадичката и бузата ѝ на всяка крачка.

Когато доближи водата, на петдесетина стъпки, Келси дръпна рязко юздите в опит да изненада другите ездаци със завиване надясно. Но Рейк я разбра погрешно, закова се на място и Келси излетя от седлото: успя само да зърне преобърнати кал и небе, преди да падне по корем на земята. Успя само да изпъшка с последния останал ѝ дъх. Надигна се, но краката ѝ отказаха да се подчинят. Помъчи се да вдиша и се получи само раздран хрип. Тропотът на приближаващите се коне сякаш изпълни света.

Вляво от нея някой извика:

— Момичето! Момичето, проклети да сте! Оправете се с Боздугана после, хванете момичето!

Нещо се стовари на земята пред нея. Келси погледна нагоре и видя Боздугана, с меч в едната ръка и с боздугана в другата, срещу четирима мъже с червени наметала. Убийците на Каден бяха съвсем различни на вид, тъмни и светлокожи, високи и ниски. Един дори беше с мустаци. На всяко лице обаче имаше едно и също сурово равнодушно изражение: дисциплинирана жестокост. Светлокожият убиец влезе в гарда на Боздугана и задра с върха на меча през ключицата му. Кръв плисна по лицето на кадена и попи в аленочервеното на наметалото му, но Боздугана пренебрегна раната и промуши нападателя си в гърлото. Мъжът в червено се свлече с гъргорещ задавен звук, с разкъсан гръклян.

Боздугана отстъпи назад и застана точно пред Келси, изчакваше с вдигнати оръжия. Друг каден връхлетя срещу него и Боздугана се

смъкна на колене, мечът му изсвистя във въздуха. Каденът падна на земята и изкрещя от болка. Десният му крак беше посечен точно под коляното. Кръвта бликна по речния бряг.

Келси смътно осъзна, че трябва да направи нещо. Но краката ѝ все още отказваха да ѝ се подчинят, а ребрата я боляха ужасно. Двата останали кадени нападаха Боздугана от двете страни, но той ги избегна чисто, стовари боздугана си в слепоочието на единия и разби главата му в пръски от кръв и кост. Не успя обаче да се извърти достатъчно бързо и последният убиец го достигна и го посече нагоре по бедрото, мечът му се вряза чисто през кожения пояс на кръста му. Боздугана се сниши под него, превъртя се веднъж и се вдигна на крака с пъргавината на звяр, развъртя боздугана си и го стовари със съкрушителна сила в гръбнака на убиеца. Келси чу как той изпращя — звук както когато Барти кършеше клон — и каденът рухна на земята.

И тогава дойдоха мъжете с черните наметала и скочиха от конете си с вече извадени мечове. Боздугана се обърна рязко и връхлетя да ги посрещне, докато Келси гледаше удивена и разочарована... такава загуба щеше да е, ако той загинеше тук. Никога не беше чувала някой да е надвивал каден с меч, да не говорим за четирима. Свали ръка от шията си и видя, че е лепкава от кръв. Възможно ли беше кръвта ѝ да изтече до смърт от такава плитка рана? Барти никога не ѝ беше говорил за смърт и умирање.

Някой пхна ръце под мишниците ѝ и я сложи да легне. Черни точици заиграха пред очите ѝ. Раната на врата ѝ запулсира с топла кръв. Краката ѝ се изпънаха и усещането в тях се пробуди с ужасяваща сила, все едно в прасците ѝ се бяха забили парчета натрошено стъкло. Нечие лице надвисна над нейното, лице с цвета на бледа смърт, с бездънни черни дупки за очи и кървясала уста, и Келси изпищя, преди да е успяла да се овладее, преди да осъзнае, че е само маска.

— Сър. Боздугана.

Келси вдигна глава и видя втори маскиран мъж, застанал над нея, но този път маската като по милост се оказа най-обикновена.

— Приспете го — заповяда мъжът с бялата маска. — Ще го вземем с нас.

— Сър?

— Огледай се, Хау. Четирима кадени, и всичко това сам? Ще ни създаде неприятности, със сигурност, но ще е престъпление да се

похаби такъв боец. Идва с нас.

Келси се надигна с усилие, макар че вратът ѝ изпищя от болка, успя да седне и видя Боздугана, вече плувнал в кръв от многото рани и обкръжен от няколко мъже с черни маски. Един от тях се хвърли напред, бърз като невестулка, и натресе дръжката на меча си в тила на Боздугана.

— Не! — извика тя, докато Боздугана рухваше на земята.

— Ще се оправи, момиче — каза мъжът с бялата маска. — Хайде, стегни се.

Келси се изправи. Олюляваше се.

— Какво искате от мен?

— Не си в положението да настояваш за отговори, момиче. — Подаде ѝ манерка с вода, но тя я пренебрегна. Черните му очи лъснаха зад дупките на маската, докато я оглеждаше, и погледът му се прикова в шията ѝ. — Гадно. Как стана?

— Мортски ястреб — отвърна Келси с неохота.

— Бог да благослови вуйчо ти. Вкусът му за съюзници не е добър от този в облеклото.

— Сър! Още кадени! От север!

Келси се обърна натам. Над акрите орна земя се виждаше облак прах, измамно малък от това разстояние, но тя прецени, че отрядът преследвачи трябва да е поне десет души, червеникаво петно, открито на хоризонта.

— А други ястреби? — попита водачът.

— Не. Хау застреля един.

— Слава на Христос за това. Вържете конете. Ще ги вземем с нас.

Келси се обърна и погледна реката. Беше дълбока и буйна, отсрещният бряг бе обрасъл с дървета и храсти, надвиснали над водата поне на петстотин разтега надолу по течението. Ако можеше да я преплува, сигурно щеше да успее да се измъкне.

— Що за примамлива плячка си ти — подхвърли водачът до нея. — Като те гледам, не струваш много.

Келси се завъртя вихрено и скочи към реката. Не направи и три крачки, когато той я хвана за лакътя и я хвърли към друг мъж, едър като мечка, който я спипа ловко под мишниците и я задържа.

— Не се опитвай да избягаш от нас, момиче — каза ѝ хладно водачът. — Бихме могли да те убием, да, но кадените със сигурност ще те убият и ще дадат главата ти на регента за награда.

Келси прецени възможностите си и реши, че няма никаква. Бяха я заобиколили петима маскирани мъже. Боздугана лежеше на земята на двайсет стъпки от нея. Виждаше го, че диша, но тялото му беше отпуснато. Когато един от мъжете приключи с връзването на ръцете му, други двама го вдигнаха и го натовариха като чувал на коня му. Келси нямаше меч, а и бездруго не знаеше как да го използва. Обърна се отново към водача и кимна примирено.

— Морган, вземи я на коня си. — Водачът се върна при своя, яхна го и повиши глас: — Хайде, по-бързо! И внимавайте за съгледвачи!

— Качвайте се, милейди — подкани я Морган с изненадващо нежен тон, в контраст с грамадното му туловище и черната маска. — Хайде.

Келси намести стъпалото си в импровизираното стреме на ръцете му и се покатери на коня му. Вратът ѝ отново кървеше обилно; дясното рамо на ризата ѝ беше подгизнало и червени вадички бяха започнали да се стичат по ръкава. Можеше да надуши собствената си кръв, бакърена миризма като на старите петаци, които Барти държеше в кутията си за спомени у дома. Веднъж седмично ги лъскаше усърдно и след това ги показваше на Келси: потъмнели кръгли медни монети със строг брадат мъж на едната страна, останки от отдавна отминали времена. Стори ѝ се странно, че един хубав спомен може да бъде събуден от миризмата на кръв.

Морган се метна на коня зад нея и Келси усети как конят лекичко клекна под тежестта му. Две мускулести ръце ѝ предложиха здрава опора от двете страни. Тя откъсна от плата на ръкава си и го притисна отстрани на врата си. Раната определено се нуждаеше от шевове, и то скоро, но Келси беше решена да не оставя диря кръв по земята.

Препуснаха в галоп покрай брега. Келси се зачуди къде ли отиват, защото реката определено беше твърде бърза и буйна, за да я преплуват конете, а от мост нямаше и помен. Погледна на север и видя, че преследвачите са променили посоката и яздят напъйко. Всички маскирани мъже обаче изглеждаха съсредоточени изключително в пътя напред. Дори не се обръщаха, за да видят доколко ги догонват



преследвачите, нито поглеждаха към нея, и отново я жегна мисълта за собствената ѝ безпомощност. Сама щеше да е вече загинала.

— Сега! — извика водачът.

Земята под коня на Морган се завъртя и препуснаха в стремглав галоп право към реката. Келси затвори очи и задържа дъха си, подготвяйки се за ледената вода, но тя така и не дойде. Около тях течението ревеше буйно, пръскаше мразовити капки и мокреше гащите ѝ до коленете. Но когато отвори очи, тя видя, че непонятно как преброждат реката, копитата на конете пляскаха с всяка стъпка, но удряха в здрава опора.

„Невъзможно“, помисли тя и очите ѝ се разшириха от удивление. Но доказателството беше пред нея: язدهа по диагонал през реката и всяка стъпка ги доближаваше все повече до отсрещния бряг. Минаха между две канари, стърчащи над водата толкова близо една до друга, че Келси успя да зърне тъмносмарагдови петна мъх, лъснал по повърхността. Сети се за сияещия скъпоценен камък на шията си и едва не се засмя. Този ден беше пълен с чудеса.

Щом излязоха на суха земя, веднага свиха навътре в горите. За втори път този ден дървесни клони я запердашиха през лицето, но тя присви брадичка към гърдите си и не издаде и звук.

Дълбоко в сянката на огромен дъб водачът вдигна ръка и спряха. Зад тях реката едва се виждаше през дърветата. Водачът направи кръг с коня си, след което се отпусна на седлото, загледан назад към брега.

— Това би трябвало да ги пообърка — измърмори един от мъжете.

Келси се извърна, надвивайки замайването си, и надникна между клоните на дъба. Не можа да види нищо, само блясъка на слънчевата светлина от водата. Но един от мъжете с черните маски се изсмя.

— Да, реката ще ги забави с часове.

— Милейди има нужда от зашиване — заяви Морган зад Келси и я стресна. — Губи твърде много кръв.

— Наистина — отвърна водачът и впи в Келси черните си очи.

Тя издържа на погледа му, мъчейки се да пренебрегне маската. Лицето беше клоунско, но много по-злобно, ужасно по начин, който не можеше да определи. Напомняше ѝ за кошмари, които я бяха спохождали като дете. Въпреки това се овладя, изправи рамене и се взря в него, докато кръвта се стичаше по свитата ѝ ръка.

— Кой *все пак* си ти?

— Дългата смърт на Тиърлинг. Простете ни.

И кимна, загледан над главата ѝ, и преди Келси да е успяла да се обърне, светът помръкна.

### 3. ФЕЧ

*Основен признак на истинския герой е, че повечето му геройски дела са извършени тайно. Никога не чуваме за това. И все пак по някакъв начин, приятели, знаем.*

„Събраните  
проповеди на Отец  
Тайлър“, от Арватския  
архив

— Събуди се, момиче.

Келси отвори очи към толкова яркосиньо небе, че в първия миг си помисли дали не сънува. Но бързо озъртане ѝ показа, че е в палатка. Лежеше на земята, увита в кожата на някакво животно. Не сърнешка, защото щеше да я познае, но беше топла, толкова топла, че не ѝ се искаше да стане.

Погледна към заговорилия мъж, облечен от глава до пети в тъмносиньо. Гласът му беше приятен баритон, толкова ясно различим, че го позна, макар и без ужасната му маска. Беше гладко обръснат и чаровен, с високи скули и добродушен хумор в угълчетата на устните. Също така беше значително по-млад, отколкото Келси бе предположила на речния бряг, със сигурност не повече от двайсет и пет, косата му все още беше гъста и тъмна, а на гладкото му лице изпъкваха две големи черни очи... които я стъписаха — тези очи бяха много по-стари от двайсет и пет.

— Къде е чаровното ти лице днес?

— Сега съм си у дома — отвърна той небрежно. — Няма смисъл от маска.

Келси се надигна с усилие, макар движението да доведе до предупредително жегване от дясната страна на шията ѝ. Опипа леко с

пръсти мястото и откри, че раната е зашита и покрита с някаква лепкава лапа.

— Ще се изцери добре. Лично се погрижих за нея.

— Благодаря — отвърна Келси, а след това забеляза, че не е със своите дрехи, а с някаква рокля от бял плат, лен навярно. Посегна да опипа косата си и откри, че е гладка и мека. Някой я беше изкъпал. Погледна отново мъжа и се изчерви.

— Да, пак аз. — Усмивката му се разшири. — Но няма защо да се притесняваш, момиче. Твърде невзрачна си за моя вкус.

Думите му я нараниха, и то лошо, но Келси прикри жегването, само лицето ѝ леко се стегна.

— Къде ми е наметалото?

— Ей там. — Посочи с палец към купчината дрехи в ъгъла. — Но нищо няма в него. Щеше да е нужен някой по-добър от мен, за да устои на изкушението да докопа това.

Протегна ръка и от нея се люшна огърлица със сапфир. Келси посегна и откри, че нейната огърлица все още си е на шията ѝ.

— Оптимисти са, момиче, да ти дадат и двете. Някои казваха, че кралският накит е изгубен безвъзвратно.

Келси се сдържа да посегне за втората огърлица, след като той явно искаше да го направи. Но очите ѝ проследиха люшкация се напред-назад сапфир.

— Никога не си носила тази огърлица — каза той.

— Откъде знаеш?

— Ако я беше носила, камъкът изобщо нямаше да ми позволи да я взема от теб.

— Какво?!

Той я изгледа невярващо.

— Нищо ли не знаеш за тези накити?

— Знам, че са мои.

— А какво си направила, за да ги спечелиш? Родена от второкласна кралица с белег от изгорено на ръката.

„Второкласна?“ Какво означаваше пък това? Келси подмина коментара и заговори предпазливо:

— Не съм ги искала.

— Може би.

Нещо в тона му я смрази, предупреди я, че е в опасност тук. И все пак защо трябваше да е така, след като беше спасил живота ѝ на речния бряг? Загледа се в накита и сините му искри, отразени по кожата ѝ, и се съсредоточи върху проблема. За пазарене трябваше нещо, с което да се пазари. Трябваше ѝ информация.

— Как се казваш?

— Не е важно. Можеш да ме наричаш Феч<sup>[1]</sup>. — И зачака реакцията ѝ.

— Това име не значи нищо за мен.

— Нима?

— Отгледана съм в изолация.

— Е, иначе щеше да знаеш името ми. Регентът е обявил висока цена за главата ми.

— За какво?

— Откраднах му коня. Покрай други неща.

— Ти си крадец?

— Светът е пълен с крадци. Между другото, аз съм най-големият.

Келси неволно се усмихна.

— Затова ли всички носите маски?

— Разбира се. Някои хора са завистливи за дарове, които нямат.

— Може би просто не обичат престъпници.

— Не е нужно човек да е престъпник, за да се вкара в беля, момиче. За твоята глава също има хубава награда.

— За моята глава? — повтори плахо Келси.

— Да, за твоята. Вуйчо ти предлага два пъти повече, ако е разпознаваема при доставката. Подарък за мортската вещица, несъмнено. Предполагам, че иска да я окачи някъде. Но вуйчо ти настоява и за накитите и ръката ти, като доказателство.

Думите на Карлин за съдбите на владетели отново изплуваха в ума ѝ. Опита се да си представи главата си на върха на пика и не можа. Карлин и Барти рядко говореха за Роли регента, вуйчо ѝ, но когато го споменаваха, тонът им беше безпогрешен. Не изпитваха уважение към него и това презрение се беше просмукало в Келси. Фактът, че вуйчо ѝ искаше да я убие, никога не я беше притеснявал. Той никога не беше изглеждал важен, не така, както беше важна майка ѝ. Беше само едно препятствие, което трябваше да бъде преодоляно. Върна вниманието

си към Феч и вдиша дълбоко. Той беше извадил ножа си и го бе сложил напърно на коляното си.

— Е, момиче — продължи Феч с измамно вежлив тон, — какво да правя с теб?

Стомахът ѝ се стегна още повече, а умът ѝ заработи трескаво. Този човек нямаше да иска да я види, че проси.

„Трябва да докажа, че струвам нещо. Бързо.“

— Ако си толкова търсен, ще съм в положение да ти предложа милост и прошка.

— Да, наистина, стига да оцелееш да поседиш на трона повече от няколко часа, но се съмнявам.

— Но може и да успея — отвърна твърдо Келси. Раната на шията ѝ я жегна силно, но тя пренебрегна болката, спомни си думите на Карол на поляната. „По-корава съм, отколкото изглеждам.“

Феч се взря в нея, дълго и напрегнато. Искаше нещо от нея, осъзна Келси, но не можеше да си представи какво би могло да е то. С всяка отминала секунда ѝ ставаше все по-неловко, но не можеше да извърне поглед. Накрая избълва въпроса, който се въртеше в ума ѝ:

— Защо нарече майка ми второстепенна кралица?

— Мислиш, че е била първостепенна, така ли?

— Не знам нищо за нея. Никой не искаше да ми разкаже.

Очите му се разшириха.

— Невъзможно. Карлин Глин беше необикновено способна жена. Не бихме могли да изберем по-добра от нея.

Келси зяпна. Никой освен гвардията на майка ѝ не знаеше къде е отгледана, иначе хората на регента щяха да дойдат в горската къща още преди години. Зачака Феч да продължи, но той си мълчеше. Накрая тя попита:

— Как така вие сте знаели къде бях, а мортите и кадените не знаеха?

Той махна пренебрежително.

— Мортите са главорези, а кадените започнаха да те търсят едва след като вуйчо ти изгуби търпение и им плати свръх щедро. Ако кадените бяха започнали да те търсят от самото начало, щеше да си мъртва отдавна. Майка ти не те скри чак толкова добре. Липсваше ѝ въображение.

Келси съумя да запази лицето си спокойно, но не беше лесно. Мъжът говореше за майка ѝ с презрение, но Карлин никога не беше казвала нещо лошо за кралица Елиса.

„А трябваше да ми го е казала, нали? — прошепна умът ѝ с неприязън. — Тя обеща.“

— Защо толкова не харесваш майка ми? Онеправдала ли те е някак?

Феч кривна глава настрани и я изгледа пресметливо.

— Много си младо, момиче. Невероятно млада си за кралица.

— Ще ми кажеш ли причините за неприязънта ти към майка ми?

— Не виждам причина да го правя.

— Чудесно. — Келси скръсти ръце. — Тогава ще продължа да мисля за нея като за първокласна.

Феч се усмихна одобрително.

— Може да си млада, но имаш повече мозък, отколкото имаше майка ти в най-добрите моменти.

Раната ѝ вече болеше ужасно. Пот беше избила на челото ѝ и той като че ли го забеляза миг преди нея.

— Наведи си главата.

Келси се подчини, без да мисли. Феч бръкна в дрехата си, извади кесийка и започна да разтрива по врата ѝ нещо влажно. Келси се стегна за паренето, което така и не дойде. Пръстите му бяха нежни. След няколко секунди тя осъзна, че би трябвало да е по-предпазлива, и затвори примирено очи. Хрумна ѝ една фраза от книгите на Карлин: „всеки благовиден негодник...“. Стисна зъби при мисълта за собствената си глупост.

Обезболяващият мехлем подеждва бързо — за няколко секунди болката се притъпи до леко пулсиране. Феч отдръпна ръката си от шията ѝ и прибра кесийката в джоба си.

— По-късно малко медовина би трябвало да премахне болката напълно.

— Не ме покровителствай! — сопна се Келси. Беше ядосана на себе си, че този мъж ѝ се бе сторил привлекателен, а като че ли беше много важно той да не го разбере. — Ако смяташ да ме убиеш, направи го сега и да се свършва!

— Когато аз реша. — В черните очи на Феч блесна нещо, което можеше да е уважение. — Изненадваш ме, момиче.

- Да прося ли очакваше?  
— Ако го беше направила, щях да те убия на място.  
— Защо?  
— Майка ти беше просякиня.  
— Аз не съм майка ми.  
— Може би.  
— Защо не ми казваш какво искате?  
— Искаме да си кралица.

Келси лесно долови намека.

- Каквато майка ми не е била?  
— Имаш ли някаква представа кой е баща ти?  
— Не, и не ме интересува.  
— Мен — да. Имам облог с един от хората ми.  
— Облог?

В очите му блеснаха весели пламъчета.

— Бащинството ти е въпрос на много спорове в това кралство. И на много залози. Знам една старица в едно село, далече на юг, която заложи коня си преди близо двайсет години и оттогава чака истината да излезе наяве. Полето е, да го кажем така, доста широко.

— Колко очарователно.

— Ти си кралска особа, момиче. Нищо в живота ти няма вече да е лично.

Келси присви устни, подразнена от обрата на разговора. Баща ѝ, също като вуйчо ѝ, никога не ѝ се беше струвал особено важен. Майка ѝ беше важната, жената, която бе управлявала кралството. Който и да беше баща ѝ, явно я беше изоставил при раждането... но това изоставяне изобщо не я беше наранило така, както майчиното. Келси помнеше дните, прекарани в чакане пред големия прозорец в дневната на къщата. Накрая слънцето винаги залязваше, а майка ѝ все така не беше дошла.

— Чакахме дълго да видим от какво тесто си направена, момиче — подхвърли Феч. — Ухажвам и заплашвам поред, но доникъде не съм стигнал. Не си това, което очаквахме.

— Кои сте тези „вие“?

Феч посочи зад себе си и Келси долови мъжки гласове извън палатката; малко по-надалече някой цепеше дърва.

— Какво държи групата ви заедно?



— Това е проникателен въпрос, тъй че ще ти отговоря.

Мъжът скочи на крака толкова внезапно, че Келси трепна и присви колене. И да имаше нож, а той нищо, пак щеше да я е убил за един миг. Напомняше ѝ за Боздугана: мъж на скритата ярост, чието приложение бе още по-убийствено с това, че не я ценеше високо. Осъзна, че е забравила да попита за Боздугана, но сега не му беше времето. Изпита смътно облекчение, когато Феч затыкна ножа в колана си.

— Облечи се, момиче, и ела навън.

Когато той излезе, Келси насочи вниманието си към купчината дрехи на земята. Мъжки дрехи, и прекалено големи за нея, но може би така беше най-добре. Не се самоласкаеше, че има хубава фигура.

„Кого го интересува фигурата ти?“

„Никого“, измърмори тя в отговор на Карлин, докато смъкваше ленената нощница. Не беше толкова глупава, че да ѝ убегне опасността тук: мъж, който беше чаровен, умен и в не малка степен — лош. Не всички книги на Карлин бяха научни.

„Но аз не правя нищо лошо. Ако познавам опасността, това я смалява.“

Това твърдение не прозвуча съвсем вярно. Феч беше излязъл само преди няколко мига, а тя вече изпитваше нетърпение да го последва навън и да го види отново.

„Не бъди глупава — сопна се умът ѝ. — Ти си твърде грозна за него, така каза той.“

Вече беше привършила с обличането. Прокара пръсти през косата си и надникна навън.

Явно я бяха отвели далече на юг. Земята около лагера вече не беше гора, нито земеделска земя дори. Бяха на билото на хълм, плосък хълм, покрит с дива трева, прежълтяла от слънцето. Подобни хълмове ги обкръжаваха от всички страни, море от вълнисто жълто. Земята все още не бе започнала да се превръща в пустиня, но не можеше да са далече от кадарийската граница.

Близо до палатката трима мъже се бяха присвили един до друг и си говореха тихо. Единият беше Феч. Вторият, ако се съдеше по ръста и раменете му, можеше да е само грамадният Морган. Имаше руса коса и закръглено лице, което си остана дружелюбно, щом тя се приближи. Третият мъж беше черен, което за миг я стъписа. Никога не беше

виждала черен човек и беше изумена от кожата му, лъснала на слънчевата светлина.

Никой от тях не ѝ се поклони, не че Келси го беше очаквала. Феч ѝ махна и тя пристъпи напред, но много бавно, за да разбере, че няма да скача на заповедите му. Щом се доближи, той посочи двамата си приятели.

— Съдружниците ми, Морган и Лиър. Няма да ти навредят.

— Освен ако не им кажеш.

— Разбира се.

Тя седна. Тримата я гледаха много напрегнато и преценяващо. Усещането ѝ за опасност се удвои. Но ако я убиеха, разсъди тя, вуйчо ѝ щеше да остане на трона. Можеше дори да стане крал, тъй като беше последният от родословната линия. Не беше кой знае какъв залог, но беше нещо. Според Карлин, регентът не беше обичан в Тиърлинг, но може би Карлин я беше излъгала и за това. Келси се загледа в далечината, мъчеше се да потисне безсилието си. Майка ѝ, регентът, Червената кралица... трябваше ѝ някой, който да ѝ каже истината.

„А ако истината не е нещо, което искаш да чуеш?“

Все пак искаше да научи. И някой имаше отговорите.

— Къде е Лазаръс?

— Боздугана ли? Ей там. — Феч посочи към една светлочервена палатка на петдесетина стъпки от тях. Един от хората му, широкоплещест и с пясъчножълта коса, стоеше на пост пред нея.

— Може ли да го видя?

— Разбира се. Виж дали можем да го накараме да се успокои. Става досаден.

Келси тръгна към палатката малко притеснена. Не изглеждаха зли хора, но бяха корави, а Боздугана едва ли беше образцов пленник. Мъжът пред червената палатка я изгледа, но тя му кимна и той я пусна да мине.

Боздугана лежеше на пода, с превръзка на очите и вързан здраво за клин, набит в земята. Раните му, изглежда, бяха защити точно толкова умело, колкото и нейната, но китките и глезените му бяха стегнати с въже, а второ въже беше вързано на клуп около врата му. Келси неволно изсъска и при звука Боздугана извърна глава.

— Нараниха ли ви, милейди?

— Не. — Без да забравя за мъжа, поставен на пост отвън, Келси седна със скръстени крака до него и заговори тихо: — Само няколко заплахи срещу живота ми.

— Ако се канеха да ви убият, щяхте да сте мъртва. Вуйчо ви няма полза от вас жива.

— Те не са... — Келси сниши глас още повече, опита се да изрази с думи странното впечатление, което беше добила. — Не мисля, че са пратени от вуйчо ми. Искат нещо от мен, но не искат да ми кажат какво.

— Не допускам, че можете да ме развържете, нали? Открили са възел, от който не мога да се изплъзна.

— Не мисля, че повече бягство е начинът, Лазаръс. Не можем да се измъкнем от тези мъже.

— Не предпочитате ли да ме наричате Боздугана?

— Карол не те наричаше така.

— С Карол имаме дълга история, милейди.

— Не се съмнявам. — Келси си даде сметка, че винаги мисли за него като за Боздугана. — Все пак предпочитам Лазаръс. Името е хубаво.

— Както обичате. — Боздугана се размърда и възетата, стегнали китките му, видимо помръднаха.

— Боли ли те?

— Неудобно е. Бил съм и в по-лоши положения, определено. Как се измъкнахме от реката?

— Магия.

— Каква...

— Лазаръс — прекъсна го Келси твърдо. — Трябват ми някои отговори.

Той потръпна, продължаваше да напъва възетата.

— Знам, че вуйчо ми е обявил награда за главата ми. Но какво е направил той на Тиърлинг?

— Изберете каквото решите, милейди. Вуйчо ви вероятно го е направил.

— Обясни.

— Не.

— Защо не?

— Няма да обсъждам това с вас, милейди.

— Защо? Ти беше ли в гвардията на вуйчо ми?

— Не.

Тя го изчака да дообясни, но той просто лежеше и мълчеше. Келси някак си знаеше, че е стиснал очи, макар и под превръзката, като човек, подложен на тежък разпит. Прехапа бузата си, за да озапти яда си.

— Не разбирам как се очаква от мен да взимам умни решения, без да знам всичко.

— Защо да се занимавате с миналото, милейди? Имате сила да направите собственото си бъдеще.

— А моите кукли и роклички?

— Е, подкачих ви, за да видя дали ще се борите. И вие го направихте.

— А ако ти заповядам да ми кажеш?

— Заповядайте, милейди, и да видим докъде ще стигнете.

Тя помисли за миг и реши да не го прави. Беше погрешният път с Боздугана. Колкото и да му заповядваше, той щеше да се ръководи от собствената си преценка. След като го погледа как мърда нервно във връзките си, усети, че ядът ѝ отстъпва пред съжалението. Бяха го стегнали много здраво: едва имаше място да се раздвижи.

— Как ти е главата?

— Добре е. Оня кучи син ме фрасна доста силно, точно на правилното място. Добър удар.

— Нахраниха ли те?

— Да.

— Карол ми каза, че си бил един от тези, които са ме измъкнали от Цитаделата като бебе.

— Да, бях.

— Винаги ли си бил гвардеец на кралицата?

— От петнайсетата си година.

— Съжалявал ли си някога, че си избрал този живот?

— Нито веднъж.

Боздугана отново се раздвижи, краката му се изпънаха и отпуснаха и Келси видя изумена как едното стъпало се изхлузи от въжената намотка.

— Как го направи това?

— Всеки може да го направи, милейди, ако си направи труда да се поупражнява. — Сгъна стъпалото си, за да премахне схващането. —  
Още час и ще измъкна и едната си ръка.

Келси го изгледа съсредоточено, а след това стана.

— Имаш ли семейство, Лазаръс?

— Не, милейди.

— Искам те за капитан на гвардията. Мисли за това, докато бягаш.

И излезе от палатката, преди да е успял да отговори.

Слънцето беше залязло и бе оставило само една тъмна линия увенчани с оранжево облаци на хоризонта. Келси огледа лагера и видя Феч, подпрян на едно дърво: гледаше я съсредоточено и замислено. Когато погледите им се срещнаха, се усмихна — студена усмивка, която я накара да потръпне.

„Не просто крадец, но и убиец.“ Под външността на чаровния мъж Келси усети друг човек, ужасен, с живот, черен като водата на покрито с лед езеро. „Убиец много, много пъти.“

Това би трябвало да я ужаси. Келси изчака дълго, но когато най-сетне дойде, осъзнатото бе още по-лошо: това нямаше никакво значение.

Вечерята се оказа неочаквано обилна. Месото, което Келси бе помирисала по-рано, се оказа сърнешко и много по-крехко от онова, което беше яла преди няколко дни. Имаше варени яйца, което я изненада, докато не зърна малък кафез с кокошки зад палатката си. Морган беше пекъл хляб над огъня през по-голямата част от деня и той се оказа съвършен, с коричка отвън и мек отвътре. Русолявият мъж, Хауъл, й наля чаша медовина, каквато Келси не бе опитвала никога и се отнесе много предпазливо към нея. Алкохол и управление се съчетаваха лошо. Книгите ѝ като че ли сочеха, че алкохолът се съчетава лошо с всичко.

Яде малко. За първи път от много време си даде сметка за теглото си. Къщата в гората винаги беше добре запасена с храна и Келси обикновено си хапваше допълнително на вечеря, без да му мисли. Но сега едва похапваше, за да не си помислят, че е лакомница. Да не би *той* да си помисли така. А той седеше до нея и все едно че имаше някаква невидима нишка, която я дръпваше, щом той се усмихнеше или се засмееше.

Феч я подкани да им разкаже за детството си в горската къща. Келси не можеше да си представи защо ще го интересува това, но той настоя и тя им заразказва, като от време на време се изчервяваше под напрегнатите им погледи. Медовината сигурно беше развързала езика ѝ, защото изведнъж се оказа, че има безброй неща за казване. Каза им за Барти и Карлин, за къщата, за уроците си. Всеки ден Барти се беше залавял с нея от сутринта до обед, а Карлин я поемаше до вечеря. Карлин я учеше от книгите си, Барти я обучаваше навън. Каза им, че знае как да одере сърна и да опуши месото, за да изтрае месеци, че може да хване заек със саморъчно направен капан, че борава добре с ножа, но не достатъчно бързо. Каза им, че всяка вечер след ядене е чела книги — просто за удоволствие, не научни книги, а развлекателни, и обикновено ги е дочитала, преди да дойде време за сън.

— Бързо четеш, така ли? — попита Морган.

— Много бързо — отвърна Келси и се изчерви.

— Май не си имала много забавления.

— Не мисля, че целта беше да се забавлявам. — Келси отпи отново от медовината. — Все едно, сега определено го компенсирам.

— Рядко сме били обвинявани в това, че сме забавни — подхвърли Феч. — Явно не държиш на алкохол.

Келси се намръщи и остави чашата си.

— Наистина ми харесва обаче.

— То си личи. Но по-бавно или ще накарам Хау да те спре.

Келси отново се изчерви и всички се разсмяха.

След подканата на другите чернокожият мъж, Лиър, се изправи и разказа историята за Белия кораб, който потънал в Прехода и отнесъл със себе си на дъното повечето вещи медици на Америка. Разказа историята добре, много по-добре от Карлин, която не беше умела разказвачка, и Келси усети, че очите ѝ се насълзиха, когато корабът потъна.

— Защо все пак са качили всички доктори на един кораб? — попита тя. — Не е ли по-разумно всеки кораб да си има свой доктор?

— Оборудването — отвърна Лиър с леко сумтене, което ѝ подсказа, че обича да разказва истории, но не и да се налага да отговаря на въпроси след това. — Животоспасяващото медицинско оборудване било единствената технология, която Уилям Тиър им

разрешил да вземат за Прехода. Но все едно, всичко било изгубено, заедно с останалата медицина.

— Не напълно изгубено — отвърна Келси. — Карлин ми каза, че в Тиър има лекарства за контрол над ражданията.

— Местно противозачатъчно. Трябвало да го преоткрият, когато дебаркирали, най-вече чрез опити и проби с местен растителен живот. Истинска наука никога не е съществувала в Тиърлинг.

Келси се намръщи, зачудена защо Карлин не ѝ беше казала това. Но, разбира се, за Карлин контролът над раждаемостта беше просто едно от многото числа, които да се вземат предвид в схемата за населението. Феч седеше до нея и тя усети кръвта, нахлула в лицето ѝ. Беше опасна тема за мислене, когато той седеше до нея в тъмното.

След като вечерята приключи, събраха двете маси и я научиха как да играе покер. Келси, която никога не беше виждала карти за игра, изпита чисто удоволствие от играта, първото истинско удоволствие от каквото и да е, откакто гвардейците на кралицата бяха дошли до вратата на Карлин.

Феч седеше до нея и надничаше в картите ѝ. Келси усети, че се изчервява от време на време, и се молеше той да не го забележи. Беше неоспоримо привлекателен, но същинският източник на чара му бе нещо съвсем друго: той очевидно изобщо не се интересува какво мисли тя за него. Зачуди се дали го интересува чието и да било мнение.

След няколко раздавания като че ли започна да схваща същността на играта, макар да ѝ беше трудно да запомни много начини да събереш добра ръка. Феч престана да коментира избора ѝ кои карти да изхвърли и тя го прие като комплимент. Само че продължаваше да губи и не можеше да разбере защо. Механиката на играта беше съвсем проста и повечето пъти благодарумието диктуваше да пасува. Но всеки път, когато го направеше, ръката, която обикновено печелеше, се оказваше по-ниска комбинация и всеки път Феч се изсмиваше над халбата си.

Накрая един рошав русокос мъж (Келси беше почти сигурна, че се казва Алейн), докато събираше картите, за да ги размеси, улови погледа ѝ и подхвърли:

— Имаш ужасна нужда от покерджийско лице.

— Прав е — каза Феч. — Всяка твоя мисъл е изписана ясно в очите ти.

Келси отпи глътка медовина.

— Карлин казва, че съм отворена книга.

— Ами гледай да оправиш това, и то бързо. Ако решим да не те убием, ще се озовеш в гнездо на змии. Честността е лош помощник.

Небрежното му подхвърляне за убиване стегна стомаха ѝ, но тя се постара да запази лицето си безизразно.

— Така вече бива — отбеляза Феч.

— Защо не можете да вземете това решение за убиването ми и да се приключи? — попита Келси. Медовината сякаш бе прочистила главата ѝ, колкото и да се беше размътила, и тя жадуваше за пряк отговор.

— Искахме да видим що за кралица ще бъдеш.

— Защо просто не ме изпитате тогава?

— Изпит! — Усмивката му се разшири и черните му очи заблестяха. — Каква интересна идея.

— Тази игра е добра — измърмори Хауъл. Имаше широк белег на дясната ръка, като че ли от изгаряне. Разбира се, искаше да се върнат към играта. Беше печелил най-често, с най-лошите карти.

— Сега ще поиграем друга игра — заяви Феч и избута не особено нежно Келси от пейката. — Истинско изпитание. Застани ето там.

— Изпих твърде много медовина, за да мога да издържа изпитание.

— Толкова по-зле.

Келси го изгледа ядосано, но се отдръпна от пейката и с лека тревога забеляза, че краката почти не я държат. Петимата мъже се извърнаха и я загледаха. Алейн, който трябваше да раздава, плесна картите на масата и ги прибра в джоба си с толкова бързо движение, че тя не можа да го проследи.

Феч се наведе напред, сложи ръце под брадичката си и я изгледа съсредоточено.

— Какво ще направиш, ако наистина станеш кралица?

— Какво ще направя ли?

— Имаш ли някаква политика наум?

Говореше лековато, но черните му очи бяха строги. Под въпроса Келси долови безкрайно и убийствено търпение, съчетано с отчаяно



желание да чуе отговора ѝ. Изпитание не на шега и тя инстинктивно разбра, че ако отговори неправилно, разговорът ще приключи.

Отвори уста, без да знае какво ще каже, и думите на Карлин се изсипаха в тъмното, възгледите на Карлин, преповтаряни толкова често в библиотеката, че сега Келси изрече думите гладко като в проповед, все едно че четеше от Библията на Божията църква:

— Ще управлявам за доброто на управляваните. Ще се погрижа всеки гражданин да е добре образован и лекуван. Ще сложа край на прахосничеството и ще облекча бремето на бедните чрез преразпределение на земя, блага и данъци. Ще възстановя властта на закона в това кралство и ще прекратя влиянието на Мортмийн...

— Значи знаеш за него! — изръмжа Лиър.

— За Мортмийн? — Тя го погледна безизразно. — Знам, че хватката на Мортмийн над нашето кралство се усилва непрекъснато.

— Какво още за Мортмийн? — прогърмя гласът на Морган, огромната му мечешка фигура бе очертана на светлината на огъня.

Келси сви рамене.

— Чела съм за ранните години на Червеното царуване. И са ми казали, че вуйчо ми вероятно е сключил съюз с Червената кралица.

— Нещо друго?

— Не всъщност. Малко сведения имам за мортските обичаи.

— Мортският договор?

— Какво е това?

— Боже! — измърмори Хауъл.

— Дори настойниците са се заклели да пазят тайна — каза Феч на останалите и поклати глава. — Трябваше да се сетим.

Келси помисли за лицето на Карлин, за гласа ѝ, натезжал от съжаление: „Обещах“.

— Какво е Мортският договор?

— Знаеш поне за Мортското нашествие, нали?

— Да — отвърна Келси нетърпеливо, зарадвана, че най-последно знае нещо. — Стигнаха са чак до стените на Цитаделата.

— А след това какво?

— Не знам.

Феч се извърна и се загледа в тъмнината. Келси вдигна очи към нощното небе и видя хиляди и хиляди звезди. Бяха безкрайно далече

от всичко тук навън, а небето беше огромно. Когато отново погледна мъжете, беше замаяна и едва не се олюля, преди да се овладее.

— Стига ти медовината — заяви Хауъл и поклати глава.

— Не е пияна — възрази Морган. — Краката не я държат, но умът ѝ е наред.

И тогава Феч се обърна към тях с твърдостта на човек, взел трудно решение.

— Лиър, разкажи ни приказка.

— Коя приказка?

— Кратка история на Мортското нашествие, от Прехода до Бедствието.

Келси присви очи. Отнасяше се с нея като с дете. Той се обърна към нея и се ухили широко, все едно беше прочел мислите ѝ.

— Никога не съм разказвал това като приказка — подхвърли Лиър.

— Ами, направи хубава приказка тогава, ако можеш.

Лиър се покашля, отпи глътка медовина и погледът му се впи в Келси. Никаква благодетелност нямаше тук и Келси едва се сдържа да не наведе очи.

— Имало едно време едно кралство, наречено Тиърлинг. Основано било от мъж на име Уилям Тиър, утопист, който мечтаел за земя на изобилие за всички. Но по ирония на съдбата Тиърлинг се оказало кралство с оскъдни ресурси, защото британците и американците нямали късмет с избора си на място за дебаркиране. Тиърлинг нямал никакви руди, никаква манифактура. Обитателите на Тиър били земеделци. Единственото, което имали да предложат като стока, било храната, която отглеждали, месо и ограничено количество дървен материал от местните им дъбове. Животът бил труден, основни неща се намирали трудно и след години много тиърци обеднели и останали неграмотни. Трябвало да си купуват всичко останало от съседните земи, а тъй като били уседнали на трудно място, цената не била евтина.

— Съседното кралство имало по-голям късмет в Прехода — продължи той. — Разполагало с всичко, което липсвало на Тиърлинг. Имало лекари с достъп до центрове на европейското знание. Имало зидари, добри коне и част от технологията, която Уилям Тиър бил забранил. Най-важното от всичко, имало огромни залежи на желязо и

калай под земята, тъй че имало не само рударство, но и армия с превъзхождащи стоманени оръжия. Това кралство било Нова Европа и за дълго време то се задоволявало да е богато и неуязвимо, гражданите му да живеят и умират в добро здраве и удобство.

Келси кимна. Вече знаеше всичко това. Но гласът на Лиър беше дълбок и омайващ и той наистина го разказваше така, че да звучи като приказка, като нещо от „Пълните съчинения на Братя Грим“ на Карлин у дома. Зачуди се дали Боздугана чува тази приказка в палатката си, дали е успял да освободи другата си ръка. Усети, че умът ѝ се е замаял, и тръсна глава да го прочисти, щом Лиър продължи:

— Но към края на втория Тиърски век се появила магьосница, която заграбила властта, за да управлява Нова Европа самолично. Избила демократично избраните представители, техните жени, дори децата им в люлките. Гражданите, които се съпротивлявали, открили, че семействата им са мъртви, домовете им — в пламъци. Отнело близо половин столетие, докато тя покори населението, но накрая демокрацията отстъпила пред диктатурата и всички в околните кралства забравили, че тази богата земя била някога Нова Европа. Вместо това се превърнала в Мортмийн, Мъртвата земя. И също тъй всички забравили, че магьосницата била безименна. Тя станала Червената кралица на Мортмийн и днес, сто и тринайсет години по-късно, тя все още е на трона.

Лиър замълча за по-голямо впечатление.

— Но за разлика от предшествениците си, Червената кралица не се задоволила да властва само над своето кралство. Поискала целия Нов свят. След като укрепила властта си, насочила вниманието си към мортската армия, като я изградила в огромна и могъща машина, която не може да бъде победена. И след около четирийсет години започнала излази извън своите граници. Първо завзела Кадейр, после Калае. Тези страни били покорени лесно и сега са подчинени на Мортмийн. Плащат данък както би плащала всяка добра колония. Позволяват мортски гарнизони да се настаняват в домовете им и да патрулират по улиците им. Няма никаква съпротива.

— Това не е вярно обаче — възрази Келси. — В Мортмийн е имало въстание. Карлин ми каза за него. Червената кралица е пратила въстаниците в Калае, в изгнание.

Лиър я изгледа сърдито, а Феч се засмя.

— Не може да го прекъсваш, когато разказва приказка, момиче. Въстанието Калае е продължило само двайсетина минути. Прав е да го пропусне.

Келси прехапа устна смутено. Лиър я погледна предупредително, преди да продължи:

— Но когато Червената кралица смалила тези държави до колонии и накрая насочила вниманието си към Тиърлинг, се натъкнала на пречка в лицето на кралица Арла.

„Моята баба — помисли Келси. — Арла Справедливата.“

— Кралица Арла била болнава през целия си живот, но имала мозък и кураж и искала да е кралица на свободен народ. Всички земевладелци в кралството, особено Божията църква, били притеснени за земята си и настояли да постигне споразумение с Червената кралица. Армията на Тиърлинг била слаба и лошо организирана, напълно превъзхождана от мортската. Въпреки това кралица Арла отказала всякакви опити за преговори от страна на Морт и предизвикала Червената кралица да вземе това кралство със сила. Тъй че Мортмийн завзел Източен Тиърлинг. — Намръщи се и продължи: — Армията на Тиърлинг се сражавала добре, може би по-добре, отколкото някой можел да очаква. Но бойците имали оръжия от дърво и само малко закупени на черно мечове, докато армията на Морт била въоръжена и бронирана с желязо. Имали стоманени мечове и стоманени върхове на стрели и прегазили Тиър лесно. Морт вече бил завзел източната част на страната, когато кралица Арла умряла от пневмония през зимата на 284 година. Оставила две оцелели деца: принцеса Елиса и по-младия ѝ брат Томас. Елиса започнала да преговаря за мир с кралицата на Морт почти веднага след като взела трона. Но не можела да предложи данък дори да била склонна към това. Просто нямала достатъчно пари.

— Защо не дървен материал? — попита Келси. — Нали околните кралства ценят тиърския дъб.

Лиър я изгледа ядосано. Отново го беше прекъснала.

— Не достатъчно. Мортският бор е с по-лошо качество от тиърския дъб, но с него можеш да построиш каквото ти трябва. Е — край на приказката. Преговорите се провалиха и армията на Морт тръгна право за Нови Лондон. Пътят до столицата беше поголовно

насилие и касапница и мортите оставиха зад себе си диря от опожарени села.

Келси помисли за историята на Мурн, мъжа, който бе загубил жена си и детето си. Загледа се в нощното небе. Къде ли бяха останалите от гвардията ѝ сега?

— Положението беше отчайващо. Мортската армия бе готова да пробие през стените на Цитаделата, когато кралица Елиса най-сетне стигна до споразумение с Червената кралица. Мортският договор бе подписан само няколко дни по-късно и оттогава той поддържа мира.

— А мортите? Те оттеглиха ли се?

— Да. Според условията на договора напуснаха града няколко дни по-късно и се оттеглиха. Като цяло, повече жертви нямаше.

— Лиър — намеси се Феч. — На ти още ейл.

Сърцето на Келси се стопли от гордост. Защо Карлин никога не ѝ бе разказвала за това? Това бе историята, която винаги бе жадувала да чуе. Кралица Елиса, героинята! Представи си майка си, барикадирана в Цитаделата, с мортските орди отвън и със стопяващите се запаси храна, трескавите послания до Демийн и обратно. Победата, изтръгната от самите челюсти на разгрома. Беше като от някоя книга на Карлин. И все пак... все пак... когато се огледа, видя, че никой от мъжете не се усмихва.

— Хубава история — промълви тя, обръщайки се към Лиър. — И я разказа много добре. Но какво общо трябва да има с мен?

— Погледни ме, момиче.

Тя се обърна и видя, че Феч е впил поглед в нея, мрачен като на другите.

— Защо не се помоли за живота си?

Келси се намръщи. Какво искаше той от нея, по дяволите?

— Защо трябва да се моля?

— Това е приетото поведение за пленници — да предлагат всичко в замяна на живота си.

Отново си играеше с нея, осъзна Келси, и тази мисъл разпали гняв в нея. Тя вдиша дълго и треперливо, преди да отвърне:

— Знаете ли, Барти веднъж ми разказа една история. В ранните години след Прехода имало един тиърски селянин, чийто син се разболял тежко. Било преди британските кораби да пристигнат в

Тиърлинг, тъй че нямало никакви лекари. Синът ставал все по-зле и по-зле и бащата повярвал, че ще умре. И много тъгувал.

— Но един ден се появил висок мъж с черно наметало — продължи тя високо. — Казал, че е лечител и че може да изцери сина, но само срещу цена: бащата трябвало да му даде един от пръстите на сина си, за да смири бога на непознатия мъж. Бащата имал известни съмнения в способностите му, но помислил, че сделката е добра: едно безполезно кутре срещу живота на сина му и, разбира се, знахарят щял да вземе само пръста, ако успеел. Бащата гледал два дни, докато знахарят церял сина му със заклинания и билки, и — чудо на чудесата — синът оздравял.

Спря и огледа мъжете един по един.

— Бащата се помъчил да измисли как да се откаже от сделката, но не могъл, защото мъжът с черното наметало бил започнал да го плаши много. Тъй че изчакал докато синът му заспал, взел един нож и отрязал кутрето на лявата ръка на момчето си. Увил ръката с парцал и спрял кръвенето. Но без лекарства раната скоро се инфектирала, гангрениясала и синът все пак умрял. Бащата се обърнал към знахаря разгневен и настоял за обяснение. Знахарят разгърнал черното си наметало и разкрил ужасна тъмнина, подобна на плашило фигура, изпълнена с нищо. Бащата се присвил от страх и закрил лицето си с ръце, но фигурата само обявила: „Аз съм Смъртта. Идвам бързо, идвам бавно, но не мога да бъда измамена“.

Лиър кимаше бавно, а на устните му пробяга първата усмивка, която Келси изобщо бе виждала наскоро.

— Какво искаш да кажеш? — попита Феч.

— Всеки умира рано или късно. Мисля, че е по-добре да умреш чист.

Той я погледа още миг, а след това се наведе към нея и вдигна втората огърлица, тъй че сапфирът се люшна напред-назад над масата и улови светлината от огъня. Скъпоценният камък изглеждаше много голям, толкова дълбок, че Келси можеше да погледне под повърхността му и да види, че нещо там вътре се движи, тъмно и далечно. Посегна да го вземе, но Феч го отдръпна.

— Издържа си половината изпитание, момиче. Каза всичките правилни неща. Ще те оставим да живееш.

Мъжете около масата като че ли се отпуснаха мигновено. Илейн извади картите и започна да ги размесва. Хауъл стана и отиде за още ейл.

— Но — продължи с тих глас Феч, — думите са лесната част.

Келси изчака. Той заговори наглед небрежно, но погледът му бе мрачен.

— Не мисля, че ще оцелееш достатъчно дълго, за да управляваш наистина това кралство. Ти си умна и добросърдечна, може би дори храбра. Но също така си млада и ужасно наивна. Защитата на Боздугана би могла да удължи живота ти извън отредения срок, но той не може да те спаси. Само че... — Хвана брадичката ѝ с ръка и черните му очи я пронизаха. — Ако изобщо спечелиш трона, очаквам да управляваш така, както каза. Много неща трябва да се поправят и вероятно са обречени на провал, но са добри и показват разбиране на политическата история, каквото повечето монарси не си правят труда да придобият. Ще управляваш според принципите, които очерта, и ще се опиташ да изцериш болестта на тази земя, каквото и да ти струва. Това е *моето* изпитание и ако се провалиш, ще отговаряш пред мен.

Келси повдигна вежди, мъчеше се да скрие трепета, който я прониза.

— Мислиш, че можеш да стигнеш до мен, след като вече съм в Цитаделата?

— Мога да стигна до всекиго в това кралство. Аз съм по-опасен от мортите, по-опасен от кадените. Откраднал съм много неща от регента и той е бил под ножа ми. Можех да го убия много пъти, но това трябваше да почака.

— За какво?

— За теб, кралице на Тиърлинг.

А после стана и се махна от масата с едно плавно движение и Келси остана зяпнала след него; лицето ѝ пареше там, където доскоро бяха пръстите му.

---

[1] Fetch (англ.) — довеждане, доставяне. — Б.пр. ↑

#### 4.

## ПЪТЯТ ДО ЦИТАДЕЛАТА

*О, Тиърлинг, о, Тиърлинг.  
Годините, които преживя,  
търпението и скръбта,  
плана ти за една кралица.*

„Ридание  
за Майките“,  
Анонимен

Келси се събуди с главоболие и пресъхнала уста, но чак на закуска осъзна, че това е първият ѝ махмурлук. Въпреки притеснението бе възхитена, че е изпитала нещо, за което само бе чела. Един разстроен стомах бе малка цена за превръщането на въображаемото в реалност. Веселбата бе продължила добре през нощта и тя не можеше да си спомни колко медовина е изпила. Вкусна беше. Трябваше да я избягва в бъдеще.

След като се облече, Феч ѝ донесе огледало за бръснене, за да види дългата грозна рана, минаваща по дясната страна на шията ѝ. Беше изрядно защита с тънък черен конец.

— Добър шев — каза Келси. — Но все пак ще остане белег, нали?

Феч кимна.

— Не съм бог, нито съм хирургът на кралицата. — Поклони ѝ се насмешливо. — Но няма да забере и можеш да кажеш на хората, че си получила раната в битка.

— В битка?

— Беше си битка, докато смъкнем цялата онази броня от теб, и така ще разправям на света.

Келси се усмихна, остави огледалото и се обърна към него.



— Благодаря ви, сър. Дарихте ме с много добрини и животът ми не беше най-малката от тях. Смятам да ви помилвам.

Той я изгледа за миг, очите му блестяха весело.

— Не искате милост — каза тя.

Той се усмихна и Келси се удиви на промяната в него. Мрачният мъж, когото бе видяла предната нощ, сякаш се бе изпарил със слънцето.

— Дори да ме опростите, кралице на Тиърлинг, просто бих го отхвърлил, като открадна още нещо.

— Никога ли не сте искали друг живот?

— Няма друг живот за мен. Все едно, помилването изобщо не би могло да изплати дълга ви. Дал съм ви по-голям дар, отколкото знаете.

— Какъв дар?

— Ще разберете. В замяна очаквам да го пазите в безопасност.

Келси отново се погледна в огледалото.

— Мили боже, кажете ми, че не сте ме обезчестили, докато съм спала!

Феч отметна глава и се изсмя гръмко. Отпусна свойски ръка на гърба ѝ и тя настръхна.

— Кралице на Тиърлинг, вие или ще сте мъртва до седмица, или ще станете най-страховитата владетелка, което това кралство е познавало. Не виждам средно положение.

Докато се решеше, Келси се гледаше в огледалото. Виждаше отражението си в езерцето у дома, но това бе много по-различно. Огледалото я показваше такава, каквато бе наистина. Не беше добре. Очите ѝ бяха много хубави, като бадеми и яркозелени, част от наследеното от Роли. Карлин ѝ беше казвала, че всички от фамилията на майка ѝ имали същите котешки зелени очи. Но лицето ѝ беше кръгло и червендалесто като домати и — нямаше друга дума за това — невзрачно.

Феч ѝ беше дал няколко фиби, красиви, с аметисти във формата на пеперуди. Косата ѝ отново се нуждаеше от измиване, но фибите вършеха работа засега. Зачуди се дали Феч ги е откраднал направо от косата на някоя благородничка. Усмивката му в огледалото се разшири и Келси разбра, че е отгатнал мисълта ѝ.

— Ти си грубиян — подхвърли тя, докато затъкваше последната фиба. — Би трябвало да увеличи цената за главата ти.

— Направете го. Това само би повишило славата ми.

— Какъв беше животът ти преди това? Въпреки високата ми образованост смятам, че владееш повече езици от мен, и по-добре.

— Тиърски може би — отвърна ѝ той на кадарийски. — Но вие несъмнено ще ме засенчите в мортския и кадарийския. Късно започнах да уча тези езици и не ми се удават.

— Не избягвай въпроса. Все едно, ще го разбере, като стигна в Цитаделата.

— Няма причина да хабя ценната си енергия, като ви го кажа сега. — Премина на тиърски, със съжалителна усмивка. — Не мога да си спомня кадарийската дума за енергия. Липсва ми практика.

Келси кривна глава и го погледна питащо.

— Нищо ли няма, което да мога да направя за теб или хората ти, след като седна на трона? Дори нещо малко?

— Нищо не ми хрумва. Все едно, имате чудовищна задача пред себе си, милейди. Не бих ви натоварил с нищо допълнително.

— След като не ми позволявате да предотвратя неизбежното ви обезглавяване, предполагам, че *наистина* бихте изглеждали глупаво да ме молите за стадо овце или нов арбалет.

— Ще си прибера дължимото някой ден, кралице на Тиърлинг. Не се съмнявайте. И цената ми ще е висока.

Келси го изгледа рязко. Но погледът му бе отчужден, зареян някъде надалече, извън палатката ѝ и над дърветата. Към Цитаделата.

Изведнъж тя осъзна огромната нужда да се отърве от него. Беше престъпник, разбойник, неоспорима заплаха за самата власт на закона, която тя се надяваше да наложи. И въпреки това не знаеше дали ще намери в себе си волята да го затвори някой ден, още по-малкото — да му даде смъртното наказание, което със сигурност заслужаваше.

„Някой друг мъж трябва да се появи и да отвлече ума ми от него. По-приемлив мъж. Точно така трябва да стане.“

Боздугана (каза Феч на Келси) беше направил още два опита за бягство през нощта. Днес, когато най-последно го измъкнаха от палатката му, отново беше освободил двата си крака. Все още беше с превръзка на очите, но когато го подкараха напред, нанесе внезапен злобен ритник в краката на Алейн и Алейн падна на земята с ругатня, и се

стисна за пицъла. Хауъл и Морган вдигнаха Боздугана на седлото, без да го бият. Оставиха обаче ръцете му вързани, а убийственото му изражение си остана видимо дори под превръзката.

Келси се сбогува с Феч и мъжете от отряда му — странно сбогуване, което ѝ се стори ненужно сериозно. Остана доволна, като видя, че на Морган като че ли не му хареса това, че ги оставя. Той стисна ръката ѝ по мъжки и ѝ даде още една стъкленица обезболяващо за раната ѝ.

— Какво е това вещество? — попита Келси, след като пъхна стъкленицата в джоба на наметалото си. — Прави направо чудеса.

— Опиум.

Келси повдигна вежди.

— Течен опиум? Има ли такова нещо?

— Живели сте доста изолирано, милейди.

— Мислех, че опиумът е контролирано вещество в Тиър.

— Точно затова бог е направил черния пазар.

Феч придружи Келси и Боздугана първите няколко мили, но настоя Боздугана да остане вързан и с превръзката на очите, докато се отдалечат от лагера, тъй че Келси трябваше да води коня му. Колкото и да беше странно, Феч им бе позволил да задържат конете. Рейк беше обикновен кон, но жребецът на Боздугана беше кадарийски красавец и сигурно струваше цяло състояние. Келси се учуди на тази щедрост, но не попита.

Под наметалото си носеше тежката броня на Пен. Не ѝ се искаше да я остави, а и Феч каза, че трябва да я задържи. С известно огорчение Келси си даде сметка, че трябва да се постегне, тъй като бронята вероятно щеше да е част от гардероба ѝ още доста време.

Феч спря на върха на един хълм и посочи напред, където през жълтите хълмове лъкатушеше тънка линия.

— Това е главният път в тази местност. Ще ви изведе на Мортския път, който води право до Нови Лондон. Дали ще яздите по пътя, или не, вие си решавате, но и да не яздите по него, не го губете от очи. Късно вечерта ще навлезете в мочурлива земя и без усет за посока може да се изгубите сред блатата завинаги.

Келси оглеждаше околността. Хълмовете скриваха повечето от пътя, но по някое време бежовата линия отново се появяваше отвъд тях, разполовила земеделските равнини и продължаваща право към

други хълмове, този път кафяви. Стотици сгради се виждаха струпани по тях, всичките засенчени от гигантски сив монолит. Цитаделата.

— Ти би ли тръгнал по пътя? — попита тя Феч.

Той помисли за миг и отвърна:

— Да. Не съм в такава опасност като вас в момента, но все пак мисля, че прекият път често е правилният път, по причини, които не може да се предвидят.

— Ако ми махнете тая превръзка на очите — измърмори Боздугана, — веднага ще реша кой е най-добрият път.

— Няма да махате превръзката — отвърна Феч. — Докато не се махна.

Келси го погледна с любопитство.

— Има ли някаква вражда между вас двамата?

Феч се усмихна, но погледът му беше твърд.

— Не и в смисъла, който имате предвид.

Обърна коня си и протегна ръка. Беше здраво, делово ръкостискане, и все пак Келси разбра, че този момент ще остане с нея през целия ѝ живот, все едно дали ще види Феч отново, или не.

— Още нещо, милейди.

Келси се сепна от обръщението. Толкова беше свикнала да я нарича „момиче“. Феч бръкна под ризата си и извади втората огърлица, за която тя бе забравила. Келси отново изпита спешната нужда да се махне от него, от този мъж, който я караше да забравя всичко обикновено и важно.

— Тази огърлица е ваша. Не я искам за себе си. Но ще я задържа.

— Докога?

— Докато си я спечелите отново с делата си.

Келси отвори уста да възрази, но премисли и замълча. Този човек не правеше нищо спонтанно. Всичко беше съзнателно, тъй че шансовете да го разубеди с думи бяха нищожни. Пресегна се, откри, че нейната огърлица пак се е измъкнала от ризата ѝ, и я пхна отново вътре.

— Желая ви късмет и успех, кралице на Тиър. Ще ви наблюдавам с голям интерес.

Усмихна ѝ се и подкара надолу по склона. След минута вече беше прехвърлил следващия хълм и се скри от поглед.

Келси погледа още малко по пътя, по който си беше заминал. Това, което Боздугана не знаеше, нямаше да го нарани. Но след няколко минути дори прахта от преминаването на Феч се бе слегнала и тя се обърна към Боздугана, спря коня си до неговия и бързо разхлаби възлите, стегнали китките му. Щом ръцете му се освободиха, Боздугана смъкна превръзката от очите си и примига.

— Господи, колко е светло!

— Показа забележителна сдържаност, Лазаръс. С твоята репутация, мислех, че ще разкъсаш връзките със зъби и ще убиеш няколко души пътьом.

Боздугана си замълча, само разтърка китките си, по които се виждаха тъмни синини от въжетата.

— Беше много впечатляващ при реката — продължи тя. — Къде си се научил да се биеш така?

— Трябва да тръгваме.

Келси го изгледа за миг, след това се обърна към града.

— Врекъл си се да ме доведеш невредима до Цитаделата, знам. Но те освобождавам от този обет. Направил си достатъчно.

— Клетвата ми беше дадена на жена, която вече е мъртва, милейди. Не можете да ме освободите от нея.

— А ако яздим към своята смърт?

— Тогава ще сме двама *фей*.

Келси отново извърна лицето си към леко щипещия вятър.

— Ами... ако нямаш по-добра идея, да тръгваме.

Боздугана огледа околността, после кимна и повтори:

— Да тръгваме.

След няколко часа усилена езда пътят, който им бе показал Феч, се вля в Мортския път, платно с петдесетина стъпки ширина. Този път поемаше основния търговски трафик между Тиърлинг и Мортмийн и пръстта бе толкова здраво утъпкана, че почти нямаше прах. Пътят беше пълен с хора, и толкова по-добре че Келси се беше загърнала в тъмнолилавото наметало, което ѝ бе дал Феч. Гвардейско сивото на Боздугана го нямаше, заменено от дълго черно наметало, и дори все още да си носеше боздугана (както тя се надяваше), благоразумно го беше пъхнал някъде, за да не се набива на очи. Повечето хора,

пътуващи към Цитаделата, също бяха с наметала и вдигнати качулки и всички изглеждаха записани в своите си работи. Келси се оглеждаше за мъже, които можеше да са от кадените, или за някакъв знак от сивото, носено от гвардията ѝ. Но след известно време вече яздеха сред толкова много хора, че не можеше да се съсредоточи. Дано Боздугана имаше по-добър усет за скрита опасност.

Беше ѝ казал, че ездата до Нови Лондон може като нищо да им отнеме два дни. Келси помисли дали да не се опитат да изминат пътя на един преход, но по залез-слънце отхвърли тази идея. Спеше ѝ се, а и раната отново започваше да я боли. Каза го на Боздугана и той кимна.

— Всъщност аз не спя, милейди, така че вие можете да поспите спокойно.

— Все трябва да спиш от време на време.

— Едва ли. Светът е твърде опасен, за да заспя в него.

— А когато си бил дете?

— Никога не съм бил дете.

Някакъв мъж се блъсна в коня на Келси, промърмори: „Извинете, сър“ и се отдалечи.

Пътят вече беше съвсем претъпкан. От всичките ѝ страни яздеха или вървяха хора и вонята на немита плът я удряше в ноздрите като плесник. Но, разбира се, този път идваше от юг, където нямаше вода за къпане.

Пред тях имаше кола, побрала цяло семейство: родителите и две малки деца. Децата, момче и момиче, на по седем-осем, бяха събрали треви и корени и си играеха на готвене. Келси се загледа в тях очарована. Всичките ѝ въображаеми игри в детството ѝ бяха самотни. Тя винаги беше героинята и трябваше да си измисли ликуващите тълпи наоколо, дори приятелите си трябваше да измисли. Все пак копнежът да види други деца, да е с тях, никога не беше угаснал. Келси се загледа в двете деца толкова дълго, че майката започна да се озърта към нея, присвила подозрително вежди, и Келси прошепна на Боздугана, че трябва да изостанат.

— Защо е толкова претъпкан този път? — попита тя, щом колата се отдалечи напред.

— Това е единственият пряк път до Нови Лондон южно от Крайт. Всички пътища се вливат в него.

— Но това е търговски път. Как се прекарва керван по него?

— Невинаги е пълен с хора, милейди.

Яздиха след заник-слънце и чак до късно вечерта, много след като повечето други пътници бяха спрели на лагер. За известно време двете страни на пътя бяха осяяни със светлини, но скоро огньовете започнаха да гаснат. Понякога на Келси ѝ се струваше, че чува зад тях тропот на копита, но така и не можеше да е сигурна, а щом се извърнеше назад, виждаше само тъмнина. Докато яздеха, задаваше разни въпроси на Боздугана за сегашното състояние на управлението в кралството ѝ. Той отговаряше, но Келси усети, че е уклончив и че всичките му отговори са силно подкастрирани. Но дори малкото информация, която получи, не беше добра.

Повечето население на Тиърлинг гладуваше. Земеделието, което бе видяла разгърнато по равнината Алмонт, в най-добрия случай едва даваше препитание на селяните. Всичката храна в повече отиваше за земевладелеца, който след това продаваше продукцията за печалба било на пазарите в Нови Лондон, било чрез черния пазар на Мортмийн. Нямаше справедливост за бедните. Съдебната система в голяма степен се беше разбила под бремето на корупцията, а повечето честни съдии бяха привлечени на други работи в управлението. Келси чувстваше лошата си подготовка почти физически, като бreme на раменете си. Имаше проблеми, които трябваше да се оправят, и то бързо, но тя не знаеше как да го направи. Карлин я беше учила много за историята, но недостатъчно за политиката. Представа нямаше как да принуди някого да изпълни волята ѝ.

— Каза, че сме *фей*, Лазаръс. Не знам тази дума. Какво означава?

— Предците ми са шотландци отпреди Прехода. *Фей* означава да виждаш смъртта си и да ликуваш, че умираш.

— Това не е за мен.

— Може би само така си мислите, милейди.

Стори ѝ се, че отново чува тропот на копита. Този път не си го беше въобразила — Боздугана изведнъж спря коня си, извърна се и се вторачи назад.

— Идват ездаци.

Тя не можа да види нищо. В небето имаше само едно тънко резенче луна, а и никога не бе имала добро нощно зрение.

— Колко са далече?

— Може би на миля. — Боздугана сви замислено вежди. — Няма достатъчно растителност тук за добро прикритие и е по-безопасно да пътуваме през нощта, а да отдъхнем заранта. Ще продължим, но ако започнат да ни догонват, ще рискуваме и ще отбием от пътя. Хайде да ускорим малко.

Подкара отново напред и Келси го последва.

— Не можем ли да отбием от пътя сега и да ги оставим да подминат?

— Рисковано е, милейди, ако преследват нас. Но едва ли са кадени или дори морти. Не съм видял ястреби и мисля, че дирята ни е изстинала. Спасителят ви, който и да беше, си свърши работата чудесно.

Споменаването на Феч я жегна и тя осъзна, не без известно удовлетворение, че не е мислила за него поне от няколко часа. Желанието ѝ да знае повече за него се бореше с това да запази самоличността му своя лична тайна — кратка борба, докато първият импулс не надделя и тя не отрони, ядосана на себе си:

— Каза ми, че се наричал Феч.

Боздугана се изсмя.

— Имах подозрения, макар и с вързани очи.

— Наистина ли е такъв голям крадец, за какъвто претендира?

— Още по-голям, милейди. В историята на Тиър е пълно с разбойници, но никой не е като Феч. Откраднал е от вуйчо ви повече неща, отколкото аз съм имал през живота си.

— Каза, че имало висока цена за главата му.

— Петдесет хиляди фунта, последно.

— Но кой е той?

— Никой не знае, милейди. За първи път се появи някъде преди двайсет години, с маската и всичко.

— Двайсет години?

— Да, милейди. Точно двайсет години. Помня го добре, защото открадна една от любимите жени на вуйчо ви, когато тя отиде да пазарува в града. После, след няколко месеца, майка ви обяви бременността си. — Боздугана се изкиска. — Може би най-лошата година в живота на вуйчо ви.

Келси се замисли. Феч трябваше да е много по-стар, отколкото изглеждаше.



— Защо не са го хванали, Лазаръс? Дори да има късмета на дявола, такава дръзка самоувереност би трябвало да го е убила отдавна.

— Е, той е герой за простолюдието, милейди. Всеки път, когато някой успее да ограби регента или някой от благородниците, светът приема, че е Феч. Всяка ценност, загубена от богаташ, му печели обичта на бедните.

— Раздава ли парите на бедните?

— Не, милейди.

Келси се отпусна на седлото разочарована.

— Много ли е откраднал?

— Много. Неща на стойност стотици хиляди.

— Но какво прави с парите? Определено не видях богатство в лагера. Живеят в палатки, а облеклото им е старо. Дори не съм сигурна дали...

Боздугана я потупа по ръката и тя спря на средата на изречението.

— *Видяхте* ли го?

— Какво?

— Вие не бяхте с вързани очи.

— Не съм такъв страховит воин като теб.

— Видяхте ли лицето му? На Феч.

— Не съм сляпа, Лазаръс.

— Не разбирате, милейди. Не ми вързаха очите заради славата ми на страховит воин. Регентът не може да залови Феч, защото никога не е могъл да се сдобие с негово описание, нито на някой от хората му. Феч едва не уби регента два пъти, доколкото помня, но дори той не можа да зърне лицето му. Никой не знае как изглежда този човек, освен сигурно онези, които не биха го предали за никакви пари.

Келси погледна нагоре към звездите, ярки точки, осеяли небето над главата ѝ. Не ѝ даваха отговори. Беше започнало да ѝ се доспива, полюшваше се в седлото, но сега се усети, че отново се е разсънила напълно. Трябваше да създаде портрет на Феч при първата удобна възможност или да го опише на някой, който наистина може да рисува. И все пак знаеше, че няма да направи нито едното, нито другото.

— Милейди?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Аз не бих го направила за никакви пари.

— О, господи.

Боздугана спря коня си на сред пътя и просто постоя така за миг. Келси усети неодобрението му. Все едно че беше в ъгъла в библиотеката на Карлин, където често се свираше и се опитваше да се свие на колкото може по-малко кълбо, когато не знаеше отговора. Как щеше да реагира Карлин на този последен обрат? Реши, че е по-добре да не се опитва да си го представи.

— Не се гордея с това — промълви тя оправдателно. — Но не виждам полза да се преструвам, че не е така.

— Знаете ли какво е *феч*, милейди?

— Връщане.

— Не. Феч е същество от древна митология, предвестник на смърт. Феч е необикновен крадец, но много от другите му деяния са наистина отвратителни.

— Нямам никакво желание да слушам за другите деяния на Феч в момента, Лазаръс. — Изведнъж ѝ се прииска да слуша само за другите деяния на Феч. — Казах ти го само защото трябва да се разберем за това.

— Е — отвърна Боздугана примирено след малко, — този човек има пагубно влияние. Може би не бива да говорим за него повече.

— Съгласна. — Келси дръпна леко юздите и подкара коня си напред. Опита се да заобиколи темата за Феч. — Вуйчо ми не е женен, доколкото знам от Карлин. Какво беше онова за любимите му жени?

С известна неохота Боздугана обясни, че регентът се е устроил, като кадарийските владетели, с харем от избрани млади жени, продадени на двореца от бедни семейства. Отгоре на това, че кралството ѝ беше затънало в корупция, Келси бе наследила и бардак. Помоли Боздугана да я научи на някои мръсни думи, каквито използваша войниците, но той отказа, тъй че тя не можа да намери достатъчно лош език, с който да излее гнева си. Жени, купувани и продавани! Точно това зло уж трябваше да е изкоренено в Прехода.

— Всички действия на вуйчо ми като регент се отразяват на трона ми. Излиза все едно самата аз съм узаконила този трафик.

— Едва ли, милейди. Никой всъщност не обича вуйчо ви.

Това изобщо не облекчи яда ѝ. Но под яростта имаше и дълбоко усещане за безпокойство. Според описанието на Боздугана, тази

практика беше съществувала още преди Келси да се роди. Защо майка ѝ не бе направила нищо? Понечи да попита Боздугана, но се спря. Разбира се, той нямаше да отговори.

— Ще трябва да се отърва от регента — заяви тя решително.

— Той е ваш вуйчо, милейди.

— Не ме интересува. В мига, в който седна на трона, ще го изхвърля от Цитаделата.

— Вуйчо ви се радва на благоволенieto на Червената кралица, милейди. Ако просто го изритате от власт, това може да дестабилизира отношенията с Мортмийн.

— Да ги дестабилизира? Нали имаме договор!

— Имамe, милейди. — Боздугана се покашля. — Но мирът с Мортмийн винаги е крехък. Откритата враждебност може да се окаже гибелна.

— Защо?

— Защото кралството не разполага с обучени бойци, които да се справят с каквато и да било армия, още по-малко с мортмийнската. И нямаме стомана.

— Значи ни трябва оръжия и истинска армия.

— Някоя армия няма да се опълчи на мортмийнската, милейди. Не съм суеверен, но вярвам на слуховете за Червената кралица. Имах шанса всъщност да я видя преди няколко години...

— Как?

— Регентът изпрати дипломатическа мисия в Демийн. Бях в охраната. Червената кралица беше владяла кралството си вече над столетие, но кълна ви се, милейди, изглеждаше на не повече от възрастта на майка ви, когато се родихте.

— И все пак тя е само една жена, колкото и да е неподвластна на възрастта.

Гласът на Келси беше спокоен, но въпреки това бе изнервена. Приказки за вещица кралица бяха лоша идея на пуст път в тъмна доба. Лагерните огънове, които бяха осеяли двете страни на пътя, бяха изчезнали напълно и тя вече имаше чувството, че с Боздугана са съвсем сами в тъмното. Над пътя бе започнала да се носи сладникавата миризма на гнило — сигурно наблизо имаше тресавище.

— Бъдете много внимателна, милейди. Колкото и добри да са намеренията ви, прекият път невинаги е най-добрият.

— И все пак сме на пътя, Лазаръс.

— Да, поради липса на по-добър избор.

Направиха бивак не много преди разсъмване, все още на четирипет часа езда от града. Боздугана каза, че няма да палят огън. И като предпазна мярка избра място за бивака им зад голям къпинак, който затулваше гледката от пътя. Ездачите зад тях вероятно също бяха спрели на лагер, защото Келси не чуваше повече копита. Попита Боздугана дали може да си смъкне бронята и той кимна.

— Но утре ще носите броня, милейди, тъй като ще влезем в града посред бял ден. Бронята не е кой знае какво без меч, но е по-добре от нищо.

— Както кажеш — промърмори Келси, вече полузадрямала въпреки настойчивото пулсиране във врата ѝ. Трябваше да поспи. Всички неща се съсредоточаваха в утрешния ден. „Фей“, помисли си тя. Да яздиш към смъртта. Заспа и засънува безкрайни полета, полята, които бе видяла проснати пред нея по равнината Алмонт, пълни с мъже и жени, опърпани като плашила хора, обработващи земята. Отвъд полята, слънцето се вдигаше и небето бе пламнало.

Келси се приближи към една от селянките. Жената се обърна и тя видя, че е красива, със сурови черти и тъмна разрошена коса, лицето ѝ — удивително младо. Щом Келси застана пред нея, жената вдигна една ръкойка все едно ѝ предлагаше да я огледа.

— Червено — прошепна жената и очите ѝ блеснаха безумно. — Всичко червено.

Келси погледна надолу и видя, че жената държи не ръкойка, а окървавеното тяло на малко момиченце. Очите на детето бяха извадени, кухините бяха пълни с кръв.

Отвори уста да изпищи и Боздугана я разтърси и я събуди.

## 5.

### ШИРОКО КАТО БОЖИ ОКЕАН

*Много семейства чакаха пред Цитаделата в онзи ден, подготвяйки се за скръб. Не можеха да знаят, че предстои да станат актьори на сцената на историята, а някои да получат роли по-големи, отколкото изобщо са могли да си представят.*

„Ранната история на Тиърлинг“, както е разказана от Мервиниан

Влязоха в Нови Лондон няколко часа след пладне. Келси беше капнала от жегата, убийствената тежест на бронята и безсънието, но докато минаваха по моста на Нови Лондон, самата големина на града я удари като плесница и я събуди.

Мостът имаше порта за пътна такса, с двама мъже от двете страни, които събираха парсата. Боздугана извади от наметалото си десет пенса и постигна удивителния трик да плати, без да открива лицето си. Келси огледа моста. Беше чудо на инженерството: най-малко петдесет разтега дълъг, изваян от сиви блокове гранит и поддържан от шест огромни колони, които стърчаха от река Кедъл. Кедъл продължаваше извън града, лъкатушейки петдесет мили на юг, преди да се спусне на водопади от скалните стръмнини и да се влее в залива Тиърлинг. Водата под моста бе тъмносиня.

— Не се заглеждайте много дълго във водата — промърмори Боздугана и тя се сепна и извърна лице напред.

Нови Лондон беше започнал съществуването си като малко градче, построено от ранни заселници на едно от по-ниските подножия на планините Райс. Но докато се разраствало в голям град, градчето се беше разпростряло от хълм на хълм, за да се превърне накрая в столица на Тиър. Сега Нови Лондон покриваше цялата ивица

подножия, сградите и улиците му пълзяха надолу и се спускаха, пригодени към релефа. Цитаделата се издигаше от центъра на града, огромен обелиск от сив камък, пред който околните здания изглеждаха като мъничета. Келси винаги си беше представяла Цитаделата като строга конструкция, но замъкът се издигаше по модела на зикурат, без симетрия: бойници и тераси на различни нива, многобройни ъгли и кътове за укритие. Цитаделата бе построена при царуването на Джонатан Добрия, втория крал на Тиърлинг. Никой не знаеше името на архитекта, но явно е бил великолепен.

Останалото от града не беше толкова възхитително. Повечето сгради бяха зле построени от евтино дърво и килнати безразборно. Един хубав пожар и половината град щеше да изгори.

Близо до Цитаделата, на около миля разстояние, имаше друга кула, чисто бяла и може би на половината височина, увенчана със златен кръст. Това трябваше да е Арватът, седалището на Божията църква. Близо до Цитаделата, разбира се, макар Боздугана да й беше казал, че регентът е вдигнал ръце и е разрешил на Светия отец да построи частен параклис и вътре в Цитаделата. Келси не можеше да прецени дали кръстът на върха на Арвата е позлатен, или направен от истинско злато, но блестеше ярко на слънцето и тя присви очи. Уилям Тиър беше забранил практикуването на организирана религия в утопията си. Според Карлин той дори беше хвърлил един мъж от борда на флагманския си кораб, когато разбрал, че мъжът тайно привлича поклонници. Но сега християнството се бе укрепило по-здраво от всякога. Келси не можеше да прецени какво би било отношението й към Божията църква, ако беше отраснала в друг дом, ако ценностите й не бяха толкова оформени от атеизма на Карлин. Но беше твърде късно. Недоверчивостта й към златния кръст беше инстинктивна и дълбоко вътрешна, макар тя да знаеше, че ще й се наложи да стигне до някакъв компромис с онова, което представляваше той. Никога не я беше бивало в компромиса, дори в леките конфликти, които възникваха в горската къща.

Яздеха мълчаливо, загърнати в наметалата и със спуснати качулки. Боздугана беше убеден, че всички подстъпи към Цитаделата ще са охранявани, и Келси усещаше бдителността му в това как от време на време сменяше позицията си и заставаше между нея и онова, което го е притеснило.

Самата тя не можеше да засече нищо необичайно, но пък как ли можеше да знае кое е обичайното? Покрай улиците се точеха сергии и на тях се продаваше всичко, от най-обикновени плодове и зеленчуци до екзотични птици. Открит пазар, осъзна Келси, който ставаше все по-претъпкан, докато двамата с Боздугана си пробиваха с усилие път навътре в града. Имаше и дюкяни също така, всичките с ярко боядисани табели, и Келси видя шивашки дюкян, хлебарница, знахар, фризьорски салон и дори галантерист! Що за суета можеше да доведе до отварянето на дюкян за шапки?

Тълпата я изумяваше. След всичките години само с Барти и Карлин ѝ беше трудно да възприеме толкова много хора на едно място. Хора имаше навсякъде и в невероятно разнообразие, високи и ниски, стари и млади, тъмни и светли, тънки и закръглени. Беше срещнала много нови хора през последните няколко дни, но никога всъщност не се беше замисляла колко много варианти може да предложи едно човешко лице. Видя мъж с дълъг крив нос, почти като птичи клюн; жена с дълга вълниста руса коса, която сякаш отразяваше слънцето в хиляди искри. Всичко изглеждаше прекалено ярко, дотолкова, че очите ѝ се насълзиха. И звуците! Навсякъде около нея ехтяха неизброими гласове, врява, каквато не бе чувала никога. От време на време в ушите ѝ нахлуваха отделни гласове, когато търговците хвалеха кресливо стоката си или познати се поздравяваха едни други в навалищата, но техните гласове не бяха нищо в сравнение с общия шум на тълпата. Той нахлуваше в ушите ѝ с почти физическа сила, която заплашваше да спуга тъпанчетата ѝ... и все пак целият този хаос ѝ се струваше странно уютен.

На един ъгъл уличен фокусник привлече погледа ѝ — сложи роза в една ваза, направи така, че еднаква на нея ваза да се появи от нищото, а след това накара розата да изчезне и мигновено да се появи отново в другата ваза. Келси забави коня си, за да погледа. Магьосникът махна с ръка и розата и двете вази изчезнаха, а след това той бръкна в устата си и извади от нея бяло котенце. Животинчето явно беше живо: замърда в ръцете му, докато тълпата ръкопляскаше. Магьосникът даде котето на едно момиченце и то се разпищя от радост.

Келси се усмихна очарована. Най-вероятно човекът беше само обикновен фокусник, а не магьосник, но тя не можа да види никакъв

пропуск в безпогрешното му изпълнение.

— Излагаме се на опасност тук — измърмори Боздугана.

— Каква опасност?

— Просто чувство. Но чувствата ми за такива неща обикновено се оказват верни.

Келси смуши коня и каза:

— Фокусникът, Лазаръс. Запомни ми го.

— Да, милейди.

Келси се огледа. Започваше да споделя безпокойството на Боздугана. Удивлението ѝ от тълпите намаляваше и накъдето и да погледнеше, усещаше виращи се в нея хора. Чувстваше се все по-заstrasена и ѝ се искаше това пътуване просто да свърши. Не се съмняваше, че Боздугана е избрал най-добрия маршрут, но все пак закопня за открито, чисто пространство, в което заплахите можеха да дойдат чисто, в честна битка.

Но тя не знаеше как да се бие.

Макар Нови Лондон да приличаше на лабиринт, някои квартали явно бяха по-благоустроени от други. Районите на по-заможните имаха добре поддържани улици и добре облечени граждани на улиците, дори тухлени сгради тук-там, със стъклени прозорци. Но повечето квартали бяха с плътно струпани постройки без никакви прозорци и жителите им се промъкваха покрай стените и се озъртаха крадешком. И вонеше ужасно.

„И така мирише през февруари“, помисли Келси и ѝ призля. Какво ли беше в летните жеги?

Когато навлязоха в един особено западнал участък, разбра, че се е озовала в квартала на проститутките. Улицата беше толкова тясна, че едва можеха да минат. Всички постройки бяха от някакво евтино дърво, което Келси дори не можеше да разпознае, и много от тях бяха толкова килнати, че изглеждаше чудо, че все още не са паднали. От време на време се чуваха писъци и трясък от счупени неща. Въздухът кънтеше от смях, студен смях, от който кожата ѝ настръхваше.

Пред мръсните порутени входове стояха оскъдно облечени жени и Келси ги гледаше с безпомощно удивление изпод качулката си. Имаше някакво непреодолимо усещане за нищета, излъчвана от тези проститутки. Не беше от облеклото им. Дрехите им със сигурност бяха подбрани да прелъстяват и някои бяха дори изящни. Беше нещо в



очите, в начина, по който гледаха, сякаш бяха празни. И същевременно хищни. Всичките тези жени изглеждаха похабени, както младите, така и старите. И много от тях като че ли имаха белези. Келси не искаше дори да си представи живота, който водеха, но не можеше да го избегне.

„Ще затворя целия този квартал — помисли тя. — Затварям го и им давам на всички истинска работа.“

Гласът на Карлин проговори в главата ѝ: „Ще определиш ли и дължината на роклите? Може би ще забраниш и романите, смятани за прекалено порнографски?“

„Има разлика“ — възрази Келси наум.

„Никаква разлика няма. Проституцията си е проституция. Ако искаш да налагаш морал, заминавай при Арвата.“

Боздугана я поведе наляво и Келси изпита облекчение, когато излязоха на широк булевард със спретнато поддържани магазини. Сивата фасада на Цитаделата вече бе по-близо, затулила околните планини и повечето небе. Въпреки ширината на булеварда беше толкова пълно с хора, че отново се оказаха заклещени и можеха само да се тътрят със скоростта на тълпата. Тук слънчевата светлина беше повече и Келси се почувства беззащитна въпреки прикритието на наметалото и качулката. Никой не знаеше как изглежда, разбира се, но Боздугана се открояваше навсякъде. Той като че ли споделяше чувството ѝ, защото пришпори коня си напред, докато не започна буквално да разбутва ездаци и пешеходци от пътя им. Пред тях се отвори просека, с доста мърморене от двете страни.

— Право напред — измърмори Боздугана, — колкото може по-бързо.

Все пак напредваха бавно. Рейк, който се беше държал добре през цялото пътуване, изглежда, усети тревогата ѝ и започна да ѝ се съпротивлява. В съчетание с тежестта на бронята на Пен усилията ѝ да овладее коня бързо станаха изтощителни. Потеше се на едри капки, които се стичаха по врата и гърба ѝ, а бързите озъртания на Боздугана назад ставаха все по-чести. Тълпите продължаваха да ги притискат все по-плътно, докато се приближаваха към Цитаделата.

— Не можем ли да минем по друг път?

— Няма друг път — отвърна Боздугана. Вече направляваше коня си само с една ръка, другата беше на меча му. — Закъсняваме,

милейди. Давай, още малко остава.

През следващите няколко минути Келси се мъчеше да остане в съзнание. Късното следобедно слънце нагряваше тъмното ѝ наметало, а навалищата усилваше усещането за задух. На два пъти се олюля в седлото и се задържа само благодарение на здравата ръка на Боздугана, която я стисна за рамото.

Най-сетне булевардът свърши и излязоха на широкото поле, което заобикаляше Цитаделата. Моравата на цитаделата! За миг Келси изпита атавистична възбуда. Тук се бяха струпали войниците на Морт с техните обсадни съоръжения, почти бяха пробивали стените, а след това се бяха оттеглили. Моравата леко се спускаше по полегатия склон към Цитаделата и почти право пред нея широк каменен мост прехвърляше водата и водеше до портата. Два реда войници бяха разположени на равни интервали по моста. Сивият монолит на самата Цитадела се извисяваше сякаш до небето и на Келси ѝ се зави свят, когато погледна към върха ѝ.

Моравата беше пълна с хора и първата реакция на Келси беше изненада: не трябваше ли пристигането ѝ тук да е тайно? Възрастни, деца, дори старци се стичаха като вода по тревата и надолу към рова. Но тя изобщо не си беше представяла така този ден в мечтите си. Къде беше ликуващото множество, хвърляните цветя? Някои от тези хора плачеха, но не от щастие, както си беше представяла. Като селяните в Алмонт, всички тези хора изглеждаха все едно са в състояние да изядат стотина блюда наведнъж. Носеха същото облекло, което бе видяла в Алмонт: груби вълнени дрехи. Дълбока мъка се бе изписала на всяко лице. Изведнъж я обзе тревога. Нещо тук не беше наред.

Огледа се отново и забеляза, че докато много от хората са се струпали безцелно, някои са се подредили в дълги прави редици покрай ръба на защитния ров. А после видя долу и няколко маси, зад които стояха мъже, навярно служители, ако се съдеше по еднаквото им тъмносино облекло. Изпита облекчение, примесено с лека нотка на разочарование. Тези хора изобщо не бяха дошли, за да видят нея. Бяха тук за нещо друго. Редиците бяха много дълги и не се движеха. Цялото множество като че ли изчакваше.

*Но за какво?*

Обърна се към Боздугана, който се оглеждаше напрегнато, ръката му все така стискаше дръжката на меч.

— Лазаръс, какво правят всички тези хора тук?

Той не отвърна, дори не я погледна. Студен клуп сякаш се стегна около сърцето ѝ. Тълпата отново се размърда и Келси зърна нещо ново — някакви големи правоъгълни сандъци. Доколкото можеше да види, капациите бяха от дърво, а страните — метални. Бяха девет, подредени в редица. Келси присви очи (зрението ѝ никога не е било много добро) и видя, че стените на сандъците всъщност са метални решетки.

Времето изведнъж се плъзна назад и тя видя в ума си Барти, чу гласа му толкова ясно, че все едно беше до нея, пръстите му ловко увиваха тел през няколко дупки, пробити в парче рендосано дърво.

„Значи, Кел, опъваме телта достатъчно, за да не може заекът да се измъкне, но не толкова стегната, че горкият малък кучи син да се задуши, преди да го намерим. Хората трябва да залагат капани, за да оцелеят, но добрият ловец гледа животното да страда колкото може по-малко.“

Очите ѝ отново пробягаха по редицата сандъци и изведнъж всичко в нея се смрази.

Не сандъци. Клетки.

Стисна ръката на Боздугана, без да мисли за раните му под наметалото си и каза заповедно:

— Лазаръс. Какво става тук?

Той я погледна и мрачното му изражение ѝ каза всичко.

— Това е доставката, милейди. Двеста и петдесет души, веднъж месечно, като по часовник.

— Доставка за къде?

— За Мортмийн.

Келси отново се обърна към моравата. Умът ѝ сякаш беше изтръпнал. Редиците вече бяха започнали да се движат, бавно, но сигурно, към масите долу край рова. Пред очите ѝ един от служителите подкара някаква жена от масата към клетките. Спря при третата и махна на един мъж с черна униформа (униформата на тийърската армия, смътно си спомни Келси), който отвори вратата на клетката. Жената покорно влезе и войникът в черно затвори и заключи вратата.

— Мортският договор — промълви унило Келси. — Ето как майка ми е склучила мир.

— Червената кралица поиска данък, милейди. Тиърлинг нямаше какво друго да предложи.

Нещо я опари по гърдите и тя посегна и дръпна яката на ризата си. Сапфирът блестеше, ярко и гневно синьо. Келси го хвана през плата и откри, че камъчето наистина пари, дори през плата. Но тази болка не беше нищо в сравнение с паренето в гърдите ѝ, което ставаше все по-силно с всяка секунда, докато не започна да се променя, да се преобразява в нещо друго. Не болка... нещо друго. Не се и запита какво може да е това усещане, тъй като сякаш вече бе загубила всякаква способност да се учудва. Само гледаше онемяла сцената, разиграваща се пред очите ѝ.

Още служители придружаваха хора към клетките. Тълпата се беше отдръпнала, за да им отвори пространство, и Келси видя, че клетките са на огромни дървени колела. Тиърски войници вече бяха започнали да впрягат мулета пред клетката в другия край на редицата. Макар и отдалече, се виждаше, че клетките са били използвани многократно. Някои решетки бяха видимо огънати, сякаш са били атакувани.

„Опити за спасяване — прошепна умът ѝ. — И то много.“ Изведнъж си спомни как като малка стоеше пред големия прозорец в къщата и плачеше за нещо — ожулено коляно навярно, или шетня, която не искаше да свърши — загледана към гората, сигурна, че това е денят, когато майка ѝ най-после ще дойде. Не можеше да е била на повече от три или четири, но помнеше увереността си много добре: майка ѝ щеше да дойде, щеше да я прегърне и всичко щеше да е само хубаво.

„Бях глупава.“

— Защо тези хора? — попита тя. — Как ги избират?

— С лотария, милейди.

— Лотария — повтори тя унило. — Ясно.

Около клетките вече бяха започнали да се трупат членове на семействата. Говореха с хората вътре, стискаха си ръцете или просто стояха и се гледаха. Облечени в черно войници стояха до всяка клетка и наблюдаваха зорко тълпата да не би някой роднина да предприеме нещо. Но изпращачите бяха пасивни и това ѝ се стори най-лошото от всичко. Народът беше прекършен. Личеше си по дългите прави

редици, изпънати от служебната маса, по това как семействата просто стояха унило до клетките и чакаха да откарат любимите им хора.

А после погледна двете клетки най-близо до масата. Те бяха пониски от другите, стоманените пръчки на решетките бяха по-нагъсто. Във всяка клетка вече имаше по няколко малки фигури. Келси примига и усети, че очите ѝ са пълни със сълзи. Потекоха бавно по лицето ѝ, солени и горчиви.

— Дори и деца? — попита тя Боздугана. — Защо родителите им просто не избягат с тях?

— Когато един от избраните с жребий избяга, на следващата лотария прибират цялото семейство. Огледайте се, милейди. Това са големи семейства. Често трябва да пожертват едно дете, за да спасят другите осем.

— И това е системата на майка ми?

— Не. Изобретателят на лотарията е ей там. — Боздугана посочи към служебната маса. — Арлън Торни.

— Но майка ми я е одобрила?

— Да.

— Да — повтори унило Келси.

Светът пред нея се люшна безумно и тя заби нокти в ръката си, до кръв, докато мъглата пред очите ѝ се разпръсна. На нейно място дойде гневът, ужасен, коварен гняв, който заплашваше да я съкруши. Елиса Човеколюбивата. Елиса Миротворката. Майката на Келси, която бе продала народа си вкупом.

— Не всичко е загубено, милейди — каза неочаквано Боздугана и сложи ръка на рамото ѝ. — Заклевам ви се, вие не сте като нея.

Келси стисна зъби.

— Прав си. Няма да позволя това да продължи.

— Милейди, Мортският договор е изричен. Няма никакъв начин на обжалване, никакъв външен арбитър. Ако една доставка не пристигне навреме в Демийн, кралицата на Морт има правото да завземе тази страна и да я подложи на терор. Преживях последното нашествие на Морт, милейди, и ви уверявам, Мурн не преувеличаваше за касапницата. Преди да предприемете действия, помислете за последствията.

Някаква жена започна да вие, висок протяжен вой, който напомни на Келси за една приказка, която ѝ беше разказвал Барти: за

банши, ужасното същество, което призовавало човек към смъртта му. Писъците отекваха над тълпата и Келси най-после засече източника им: жена, която отчаяно се опитваше да стигне до една от клетките. Съпругът ѝ също толкова упорито се мъчеше да я спре, но беше тромав, а тя беше твърде бърза, измъкна се от хватката му и хукна към заграждението. Мъжът я докопа за косата, дръпна я и я събори, жената падна тежко, но само след миг отново беше на крака и затича към клетката.

Четиримата войници на стража около клетката видимо бяха изнервени. Гледаха майката, без да знаят дали трябва да се намесят. Гласът ѝ отслабваше, писъците ѝ заглъхнаха до накъсан грак като на врана, а и силата ѝ като че ли вече отпадала. Съпругът ѝ най-сетне спечели битката, след като успя да я хване за роклята. Издърпа я на безопасно разстояние от клетката, а войниците отново се отпуснаха на постовете облекчено.

Но майката продължаваше да грачи накъсано. Мъжът ѝ я държеше, а около тях се струпваха няколко деца. Очите на Келси се бяха замъглили, ръцете ѝ трепереха на юздите. Усещаше вътре в себе си нещо ужасно. Не момичето, скрито в горската къща, а друго същество, което изгаряше. Сапфирът жигосваше гърдите ѝ. Зачуди се дали е възможно кожата ѝ да се свлече и да разкрие съвсем друга личност.

Боздугана я докосна по рамото и тя се извърна рязко към него с подивели очи. Той ѝ подаде меча си.

— Права или не, милейди, виждам, че сте решили да действате. Дръжте това.

Келси стисна дръжката на меча. Тежестта му ѝ хареса, макар че оръжието бе твърде дълго за ръста ѝ.

— А ти?

— Аз имам много оръжия, а и имаме приятели тук. Мечът е само за показ.

— Какви приятели?

Бавно и сякаш небрежно Боздугана вдигна ръка във въздуха, стисна я в юмрук и после я спусна. Келси изчака за миг — очакваше едва ли не небето да се разтвори. Усети сред тълпата наоколо смътно движение, но нищо различимо. Боздугана обаче изглеждаше доволен и се обърна отново към нея. Келси го изгледа за миг, този мъж, който пазеше живота ѝ вече от толкова дни, и каза:

— Ти беше прав, Лазаръс. Виждам смъртта си и ликувам от това. Но преди да си ида, ще посека широка просека тук, широка колкото Божия океан. Ако не искаш да умреш с мен, върви си веднага.

— Милейди, майка ви не беше добра кралица, но не беше зла. Беше слаба кралица. Никога нямаше да може да тръгне право към смъртта. Една жилка *фей* носи огромна сила, но бъдете сигурна, че бедствието, което отприщвате, е заради народа ви, не против спомена за майка ви. Това е разликата между кралица и разгневено дете.

Келси се помъчи да се съсредоточи върху думите му, върху това как да премисли всички бъдещи проблеми, но вместо това в ума ѝ изплуваха картини от книгите по история на Карлин. Хора с тъмнокафява кожа, стара и отвратителна жестокост, която бе помрачила цял век. Карлин дълго се бе задържала върху този период в историята и Келси неведнъж се беше чудила защо трябва да е толкова важен. Разкази и картини изплуваха пред затворените ѝ очи. Хора във вериги. Мъже, заловени в бягство и изпечени живи. Момичета, изнасилени толкова млади, че утробите им никога да не се изцелят. Деца, отнети от ръцете на майките им и продадени на търг. Робство, поддържано от държавата.

„В моето кралство.“

Карлин беше знаела, но не ѝ беше позволено да го каже. И все пак беше свършила работата си, почти свършено при това, защото онези години на необикновена жестокост минаха през ума на Келси за по-малко от секунда.

— Ще сложа край на това.

— Сигурна ли сте? — попита Боздугана.

— Сигурна съм.

— Тогава се заклевам да ви браня.

Келси примига.

— Наистина ли?

Боздугана кимна. Ясна решимост се бе изписала на загорялото му лице.

— Носите възможност в себе си, милейди. И Карол, и аз го усетихме. Нямам нищо за губене и бих предпочел да загина в усилието да се изкорени едно голямо зло, защото усещам, че това е целта ви, Ваше Величество.

*Ваше Величество.* Думите сякаш я пронизаха.

— Не съм коронована още, Лазаръс.

— Все едно, милейди. Виждам достойнствата на кралица във вас, каквито така и не видях в майка ви, в нито един ден от живота ѝ.

Келси извърна поглед, трогната до сълзи. Беше си спечелила защитник. Само един, но той беше най-важният. Избърса насълзените си очи и стисна меча по-здраво.

— Ако извикам, ще ме чуят ли?

— Оставете викането на мен, милейди, след като все още нямате полагащия се херолд. След миг ще разполагате с цялото им внимание. Дръжте здраво меча и не се приближавайте повече до Цитаделата. Не виждам стрелци по стените, но все пак може да са там.

Келси кимна уверено, въпреки че вътрешно ѝ се плачеше. Не приличаше на нищо. Скромната чиста рокля, която ѝ беше дал Феч, бе опръскана с кал. Бронята на Пен беше станала два пъти по-тежка, отколкото бе сутринта. Дългата ѝ немита коса се беше измъкнала от фибите и се полюшваше на тъмнокафяви сплъстени кичури около лицето ѝ, а от челото ѝ капеше пот и щипеше очите ѝ. Спомни си детската си мечта как влиза в града на бяло конче, с коронка на главата. Днес изобщо не приличаше на кралица.

Майката пред клетката с децата отново бе започнала да плаче, забравила за малките дечица около нея, които я гледаха боязливо. Келси се изруга наум. „Кого го интересува косата ти, глупачко? Виж какво става там.“

— От какво са направени тези клетки, Лазаръс?

— От мортско желязо.

— Но колелата и дъното са от дърво.

— Тиърлингски дъб, милейди. Какво имате предвид?

Загледана към масата с облечените в тъмносиньо служители пред Цитаделата, Келси вдиша дълбоко. Това за нея беше последният миг на анонимност.

— Клетките. След като ги опразним, ще ги запалим.

Джавел се бореше с дрямката. Охраната на портата на Цитаделата не беше кой знае колко интересна работа. От година и половина никой не се беше опитвал да нахлуе без разрешение, а и онзи опит беше глупав — един пияница се беше дотърлил в два посред нощ



с оплакване за данъците си. Нищо не се беше случвало и нищо нямаше да се случи. Това бе животът на един пазач на портата.

Освен че беше сънен, Джавел беше нещастен. Работата никога не му беше доставяла удоволствие, но определено я мразеше по време на доставката. Тълпата в цялост не представляваше никакъв проблем за сигурността. Стояха като овце, чакащи да ги подкарат на закление. Но винаги имаше някакъв инцидент при клетката с децата, която бе най-близо до портата, и този ден не беше изключение. Джавел беше въздъхнал облекчено, когато най-сетне укротиха жената. Винаги се намираще някой родител като нея, обикновено майка, и само Келер, какъвто си беше закоравял садист, се забавляваше да слуша женски писъци. За останалите от охраната доставката беше лош ден. Дори ако друг от охраната приемеше да те смени, трябваше две редовни смени за изравняване.

Вторият проблем беше, че доставката докарваше два отряда от тюрската армия на Моравата на цитаделата. Онези от армията смятаха, че охраната на портата е мекушав избор, убежище за мъжете, които не са достатъчно опитни или достатъчно храбри, за да бъдат войници. Не беше винаги вярно. Оттатък подвижния мост, точно срещу Джавел, стоеше Вил, който бе получил две похвали от кралица Елиса след Мортското нашествие и бе издигнат да командва охраната. Но не всички бяха като Вил и войниците от армията винаги им го напомняха. Дори сега, щом погледнеше наляво, Джавел виждаше как двама от тях се подхилват и беше сигурен, че се смеят на него.

Най-лошото на доставката беше, че му напомняше за Али. Повечето време не мислеше за Али, а когато все пак почнеше да мисли, можеше да докопа най-близката бутилка уиски и да забрави. Но не можеше да пие на пост. Дори Вил да си замълчеше, другите пазачи нямаше да го търпят. Охраната на портата не можеше да се похвали с голяма вярност, но имаше много солидарност, солидарност, основана на разбирането, че никой от тях не е съвършен. Всички си затваряха очите за комарджийството на Етан, за неграмотността на Марко и дори за навика на Келер да бие курвите долу в Търбуха. Но нито един от тези проблеми не пречеше на работата им. Ако Джавел искаше да пие, трябваше да изчака да му свърши дежурството.

За щастие слънцето започваше да залязва и клетките бяха почти пълни. Свещеникът от Арвата се беше вдигнал от мястото си на масата

и сега стоеше до първата клетка, белият му халат се димпеше на късния следобеден вятър. Джавел не познаваше този служител, грамаден дебел тип, чиято гуша висеше почти до ключиците. Благочестието беше добро нещо, казваха, но беше особено добро и заради друго. Джавел ненавиждаше жреца, този човек, комуто никога не се беше налагало да се изправя пред лотарията. Може би дори се беше присъединил към Църквата по тази причина. Мнозина го бяха направили. Джавел помнеше деня, в който регентът беше освободил Църквата. Имало беше всеобщо негодувание. Лотарията беше безмилостен хищник. Взимаше всеки, до когото можеше да се докопа. Беше безмилостна и поголовна, но беше честна, а Божията църква взимаше само мъже. Да, беше имало негодувание, но като всички негодувания скоро затихна.

Жалко, че времето не течеше по-бързо. Но пък вече всичко свършваше. Свещеникът щеше да благослови доставката, Торни щеше да даде сигнала и клетките щяха да тръгнат. Формално беше работа на охраната на портата да разпръсне тълпата, но Джавел знаеше добре и тази практика: тълпата щеше да се разпръсне сама, да тръгне след доставката. Повечето семейства щяха да стигнат чак до моста, но накрая щяха да се откажат. Джавел затвори очи, жегнат от внезапна болка. Когато името на Али беше изтеглено на лотарията, по някое време си бяха говорили за бягство и наистина за малко да побегнат. Но Джавел тогава беше млад и от гвардията, и накрая бе убедил Али, че е техен дълг да останат. Джавел вярваше в лотарията, в лоялността към дома Роли, в жертвите, които трябва да се правят заради мира и всеобщото благо. Ако неговото име беше изтеглено в лотарията вместо нейното, щеше да тръгне, без да оспорва. Всичко беше изглеждало ясно тогава и едва когато видя Али в клетката, увереността му рухна. Помисли с копнеж за паренето в гърлото си, как щеше да удари стомаха му като котва и да постави всичко на място. Уискито винаги поставяше Али назад в миналото, където ѝ беше мястото.

— Хора на Тиърлинг!

Мъжкият глас, звънлив и мощен, се затъркаля надолу по склона и над моравата, преди да отекне от стените на Цитаделата. Тълпата затихна. Стражите на портата не биваше да гледат към нищо друго, освен моста, но всички, а с тях и Джавел, се обърнаха и загледаха към горния край на моравата.

— Боздугана се е върнал — промърмори Мартин.

Беше прав. Мъжът на склона несъмнено беше Лазаръс Боздугана: висок, плещест и ужасяващ. Всеки път, когато минеше покрай Джавел на портата, Джавел гледаше да стане колкото се може по-невидим. Винаги го беше страх, че онези дълбоки пресметливи очи биха могли да се задържат върху него, а Джавел не искаше да е дори точица в най-малкото кътче на ума на Боздугана.

До Боздугана стоеше по-дребна фигура, загърната в пурпурно наметало и с вдигната качулка. Навярно Пен Алкот. Гвардейците на кралицата обикновено бяха високи и с добро телосложение, но Алкот го бяха взели, нищо че беше мършав. Имаше славата на много добър с меч. Но след това Алкот избута качулката си назад и Джавел видя, че е жена, простовата на вид жена с дълга разчорлена тъмна коса.

— Аз съм Лазаръс от Гвардията на кралицата! — прогърмя отново гласът на Боздугана. — Добре дошла, кралице Келси на Тиърлинг!

Челюстта на Джавел увисна. Беше чувал слухове, че регентът е подсиллил търсенето през последните месеци, но не беше обръщал много внимание. Понякога се въртяха песни за връщането на момичето, но Джавел ги подминаваше с пренебрежение. В края на краищата музикантите трябваше да пишат за нещо, а враговете на регента обичаха да поддържат надеждите на хората живи. Но нямаше и най-малкото доказателство, че принцесата изобщо е била измъкната от града. Повечето жители на Нови Лондон, в това число и Джавел, приемаха, че тя отдавна е мъртва.

— Всичките — промърмори Мартин. — Погледни!

Джавел се надигна и видя, че няколко души със сиви наметала са оформили кръг около жената, и щом смъкнаха качулките си, позна Гален и Дайър, а след тях Елстън и Киб, Мурн и Корин. Последните от старата гвардия на кралицата. Дори Пен Алкот беше там, точно пред жената с извадения си меч, със зелено наметало. Според мълвата регентът се беше опитвал да ги изрита всичките от Цитаделата на няколко пъти, като спирал заплатите им или им възлагал други задачи. Но не бе успял да се отърве от тях за повече от няколко месеца — те винаги се връщаха. Карол и Боздугана имаха много връзки сред благородниците, но истинският проблем беше по-дълбок: никой не се боеше от регента, поне така, както се бояха от Боздугана.

Тълпата замърмори — бръмчене, което се усилваше с всяка секунда. Джавел усети как настроението около него започва да се променя. Всеки месец доставката минаваше като по часовник: проверката, товаренето, заминаването, Арлън Торни на масата на преброителите — държеше се така, все едно е император на Новия свят. Дори родителите накрая се укротяваха и напускаха моравата разплакани, щом клетките се изгубеха от поглед. Всичко това бе част от дирижирана пиеса.

Но сега Торни се наведе напред и заговори нервно на един от помощниците си. Цялата маса на преброителите се беше раздвижила като гризачи, надушили опасност. Джавел със задоволство видя, че войниците около клетките поглеждат тълпата неспокойно, че ръцете на повечето са на дръжките на мечовете. Свещеникът от Арвата също се беше навел, гушите му се тресяха с всяка дума, докато спореше с Торни. Свещениците на Божията църква проповядваха подчинение към Преброяването, а в замяна получаваха значителни данъчни облекчения от регента. Главният ковчезник на Арвата, кардинал Уолкър, пиеше много долу в Търбуха и го правеше с кого ли не. Джавел беше чувал за дела на Светия отец, които смразяваха кръвта му.

Но за разлика от повечето действия на Светия отец, това беше умно изпитано. Църковната доктрина, изглежда, правеше така, че Преброяването да върви по-гладко. Джавел почти можеше да различи набожните семейства по примирението, изписано на лицата им. Много преди най-скъпите им да отидат в клетката, те го приемаха като свой дълг към страната и Бог. Самият той посещаваше Църквата, отдавна, но го правеше само за да е щастлива Али и не беше стъпвал повече от деня, в който я откараха.

Лицето на свещеника ставаше все по-мрачно, докато спореше с Торни. Джавел си представи как отива и изритва дебелака в шкембето.

Изведнъж над тихото жужене на тълпата се извиси мъжки глас:

— Върнете ми сестра ми, Ваше Величество!

След това се разнесоха викове отвсякъде:

— Моля ви, господарке, милост!

— Ваше Величество може да спре това!

— Върнете ми сина ми!

Кралицата вдигна ръце за тишина. В този момент Джавел разбра със сигурност, че тя наистина е кралицата, макар изобщо да не знаеше

как и защo го разбра. Беше се изправила на стремената, не висока, но все пак внушителна, с войнствено вдигната глава, косата ѝ се развяваше. Гласът ѝ беше плътен, тъмен и упоителен. Като сироп. Или като уиски.

— Аз съм кралицата на Тиърлинг! Отворете клетките!

Тълпата изригна в рев, който блъсна Джавел като юмрук в гърдите. Няколко войници се раздвижиха да се подчинят, свалиха ключове от коланите си, но Торни изрева:

— Стойте по местата си!

Джавел винаги беше смятал, че Арлън Торни е най-мършавото човешко същество, което е виждал. С тънки като клечки ръце и крака, а тъмносинята униформа на преброител изобщо не го правеше да изглежда по-едър. Да гледаш как Торни се вдига от масата беше все едно да гледаш как паяк се протяга и се готви за лов. Джавел поклати глава. Кралица или не, момичето изобщо нямаше да може да отвори клетките. Торни беше отраснал в Търбуха, отгледан от курви и крадци, и се беше изкатерил до върха на онази купчина говна, за да се превърне в най-печелившият търговец на роби в Тиър. Не гледаше на света като повечето хора. Преди две години едно семейство, Морел, се бяха опитали да избягат от Тиърлинг, когато името на дъщеря им се падна на жребия. Торни беше наел кадените и те намериха Морел в една пещера на ден езда от кадарийската граница. Лично Торни беше изтезавал детето до смърт пред очите на родителите му. Торни не държеше в тайна тези свои деяния. *Искаше* светът да знае за тях.

Вил, като по-храбър от останалите, беше попитал Торни какво се надява да постигне, и после го беше споделил с тях:

— Торни каза, че било нагледен урок. Каза, че не може да се подценява стойността на един добър нагледен урок.

Нагледният урок беше подействал. Доколкото Джавел знаеше, оттогава никой не се беше опитал да измъкне някой, изтеглил жребия. И двамата Морел бяха заминали за Мортмийн със следващата доставка, а Джавел беше запомнил *точно това* заминаване много добре: майката първа беше тръгнала към клетката, кротка като зайче. Беше погледнал в празните ѝ очи и беше разбрал, че тя вече е мъртва. Много по-късно бе чул, че била умряла от пневмония по време на пътуването и Торни оставил тялото ѝ на лешоядите край Мортския път.

— Кралицата на Тиърлинг е мъртва от много години — заяви Торни. — Ако твърдиш, че си некоронованата принцеса, това кралство ще иска по-добро доказателство от думата ти.

— Вашето име, сър! — настоя кралицата.

Торни се изправи, изпъна се и вдиша дълбоко. Пилешките му гърди се издуха.

— Аз съм Арлън Торни, надзирател на Преброяването!

Докато Торни говореше, кралицата се беше пресегнала зад врата си и опипваше там, както прави жена, когато нещо с косата ѝ не е наред. Беше жест, който Али правеше често, когато денят бе горещ или когато беше ядосана нещо, и Джавел го заболя, като го видя у друга жена. Споменът режеше безкрайно по-дълбоко от меч. Това беше божия истина. Затвори очи и видя Али последния път, преди шест години, онова последно зърване на светлорусата ѝ коса, преди да се скрие зад хълма Пайк на път към Мортмийн. Никога не му се беше искало толкова ужасно да се напие.

Кралицата вдигна нещо високо във въздуха. Джавел примижа и видя синия блясък в последните лъчи на гаснещата слънчева светлина — блесна само за миг и угасна. Но тълпата отново изригна в хаос. Толкова много ръце се вдигнаха във въздуха, че кралицата за миг се скри от поглед.

— Джереми! — извика Етан горе от моста. — Това Накитът на наследничката ли е?

Джереми, с по-остро око от всички, сви рамене и отвърна:

— Камъкът е *син*! Истинския не съм го виждал никога!

Доста хора бяха започнали да напират към клетката с децата. Войниците извадиха мечове и ги спряха, но в зоната около клетката вече беше бъркотия и ни един меч не се върна в ножницата си. Джавел се ухили. Хубаво беше да се види, че войската е принудена да се потруди веднъж, колкото и да беше обречен малкият бунт. Бойците, които охраняваха доставката, получаваха бонус от регента. Не печелеха толкова от товара, колкото благородниците, взимащи такса от Мортския път, но си бяха доста пари, доколкото беше чувал Джавел. Добри пари за лоша работа. Според него заслужаваха да се позатруднят малко на пътя.

— Всеки може да окачи огърлица на нечий детски врат — отвърна Торни, пренебрегвайки тълпата. — Как да разберем, че е истинският накит?

Джавел се обърна отново към кралицата, но преди тя да е успяла да реагира, Боздугана вече викаше на Торни:

— Аз съм гвардеец на кралицата и думата ми е обвързана към това кралство! Това е Накитът на наследничката, точно какъвто го видях преди осемнайсет години! — Боздугана се наведе над врата на коня си. В гласа му се долавяше нещо, което смрази Джавел. — Обвързан съм към тази кралица, Торни, да пазя живота ѝ! Оспорваш ли моята вяност към Тиър?

Кралицата посече въздуха с ръка и жестът ѝ накара Боздугана да млъкне. Тя се надигна на стремената и извика:

— Всички, там долу! Вие сте от моя народ и от *моята* армия! Отворете клетките!

Войниците се спогледаха в недоумение, а след това се обърнаха отново към Торни, който поклати глава. И тогава Джавел видя нещо невероятно: камъкът на кралицата, почти невидим само допреди малко, вече грееше с ярък аквамарин, толкова ярък, че Джавел трябваше да примижи, дори и от това разстояние. Огърлицата се люшна, сияещо синьо махало, над главата на кралицата и тя сякаш се извиси, кожата ѝ сякаш бе огряна отвътре. Не беше вече момиче с кръгло лице и протрито наметало. За миг сякаш изпълни целия свят: висока величествена жена с корона на главата.

Джавел сграбчи Мартин за рамото.

— Видя ли?

— Какво?

— Нищо — промърмори той, за да не би Мартин да помисли, че е пиян.

Кралицата бе започнала да говори отново, с гневен, но сдържан глас, с благоразумие, обуздадо яростта.

— Може да седя на трона само един ден, но ако не отворите клетките веднага, заклевам се пред великия Бог, че единственият ми акт като кралица ще е да видя как всеки от вас ще умре заради измяна! Няма да доживеете, за да видите още един залез! *Ще изпитате ли думата ми?*

За миг всички пред клетките останаха замръзнали. Джавел затаи дъх, очакваше Торни да направи нещо, земетръс да разреде моравата. Сапфирът над главата на кралицата вече блестеше толкова ярко, че той трябваше да вдигне ръка, за да заслони очите си. За миг го споходи нелепото чувство, че камъкът гледа *него*, че вижда всичко: Али и бутилката, годините, които бе преживял с тях двете, преплетени в главата му.

А после войниците се раздвижиха. Само двама-трима отначало, после още няколко, и още повече след това. Въпреки Торни, който беше започнал да им съска свирепо, двамата командири свалиха ключовете от коланите си и започнаха да отключват клетките.

Джавел издиша бавно, вторачен в тази необикновена гледка. Никога не беше виждал клетките да се отварят, след като са били заключени. Предполагаше, че и никой друг не е виждал това — освен мортите. Знаеше за няколко души — той самият също го беше направил — които бяха следвали товара чак до Аргивския проход. Но малцина се осмеляваха да преминат мортската граница и никой не следваше товара чак до крайната му цел в Демийн. Ако мортската войска намереше някой от Тиър да се върти около клетките, щяха да го убият на място като саботьор.

Един по един мъже и жени заизлизаха от клетките. Тълпата ги посрещаше като в огромна прегръдка. Една старица на десет стъпки от масата на преброителите просто се свлече на земята и заплака.

Торни скръсти ръце и викна кисело:

— А Мортмийн, принцесо? Ще стоварите ли армията на Червената кралица върху главите на всички ни?

Джавел отново се обърна към кралицата и с облекчение видя, че отново си е обикновено момиче, девойче с невзрачно лице и разрошена коса. Видението му, ако беше видение, си беше отишло. Но гласът ѝ си беше същият. Дори вече бе по-силен и прокълът над Моравата на цитаделата ясен и гневен:

— Не съм ви назначила за съветник по външна политика, Арлън Торни. Нито съм яздила през половината кралство, за да се въвличам в безсмислен спор с бюрократ на собствената ми морава. В това, както и във всичко, мисля първо и преди всичко за доброто на моя народ.

Боздугана се наведе и зашепна в ухото на кралицата. Тя кимна и посочи Торни.



— Ти! Надзирателю! Държа те отговорен да се погрижиш всяко дете да се върне при семейството му. Чуя ли оплакване за изгубено дете, вината ще е твоя. Разбираш ли ме?

— Да, милейди — отвърна все така кисело Торни и Джавел изведнъж много се зарадва, че не може да види лицето му. Кралицата можеше да си мисли, че е стегнала нашийника точно на това псе, но Арлън Торни нямаше нашийник и тя много скоро щеше да го разбере.

— Слава на кралицата! — извика някой и тълпата зарева одобрително. Семейства се събираха отново пред клетките, хора си викаха радостно. Но най-вече Джавел чуваше плач, звук, който мразеше. Любимите им хора се връщаха. За какво, по дяволите, трябваше да плачат?

— Няма да има повече пратки до Мортмийн! — извика кралицата, а тълпата ѝ отвърна с нов ликуващ рев.

Джавел примига и видя лицето на Али, зареяно зад клепачите на стиснатите му очи. Някои дни се боеше, че е забравил лицето ѝ. Колкото и упорито да се опитваше, не идваше ясно в ума му. Съсредоточаваше се върху нещо, което мислеше, че помни, нещо лесно като брадичката на Али, а после то потръпваше и се размътваше като мираж. Но от време на време идваше ден като този, когато можеше да си спомни всяка черта на лицето ѝ, извивката на скулата ѝ, стегнатата ѝ упорито челюст, и тогава осъзнаваше, че забравянето всъщност е дар свише. Вдигна очи към небето и с облекчение видя, че вече притъмнява. Слънцето се беше скрило зад Цитаделата.

— Вил! — извика той над моста. — Не сме ли вече извън наряд?

Вил се извърна към него. На кръглото му лице се четеше изумление.

— Искаш да напуснеш *сега*?

— Не... Просто питах.

— Е, изтрай малко — отвърна Вил с насмешка. — Можеш да си удавиш скръбта по-късно.

Лицето на Джавел пламна и той наведе очи към земята, стиснал юмруци. Нечия ръка го плесна по гърба, той вдигна очи и видя Мартин, приятелското му лице беше изпълнено със съчувствие. Джавел кимна да покаже, че е добре, и Мартин тръгна обратно към поста си.

Двама от гвардията на кралицата, единият едър, другият дребен, и двамата със сиви наметала, вървяха с ведро покрай клетките. Елстън и Киб най-вероятно — те бяха неразделни. Джавел не можа да разбере какво правеха, но всъщност нямаше значение. Повечето от клетките вече бяха празни. Торни беше наложил някаква грижлива внимателна процедура при клетките с децата, пускаше ги едно по едно и разпитваше родителите, които пристъпваха напред, преди да им предаде детето. Може би добра идея. Долу в Търбуха сутенъорите и мадамите угаждаха на всякакви вкусове и като нищо можеше да отвлекат някое дете дори сега. Джавел, който прекарваше много време в Търбуха, неведнъж си беше мислил да се опита да намери хората, които вършеха тези неща, да се опита да ги накаже някак. Но решимостта му винаги отслабваше, щом паднеше нощта, а и това бе работа за някой друг. За някой смел.

„Всеки друг, но не и аз.“

Келси беше изтощена. Стискаше меча на Боздугана и се мъчеше да изглежда царствена и спокойна, но сърцето ѝ блъскаше в гърдите, а мускулите ѝ бяха изтръпнали от умора. Закопча отново огърлицата около шията си и откри, че не си го е въобразила: сапфирът наистина пареше. За няколко мига, докато спореше с Арлън Торни, имаше чувството, че може да се пресегне и да разцепи небето на две. Но сега всичката тази сила си бе отишла. Ако не влезеха скоро, можеше да рухне от коня.

Слънцето се беше скрило и цялата морава под Цитаделата бе загърната в сянка, температурата спадаше рязко. Но все още не можеха да тръгнат. Боздугана беше разпратил няколко гвардейци из тълпата по различни задачи и до този момент никой от тях не се беше върнал. Келси изпита облекчение, като видя, че толкова много от гвардията на майка ѝ са останали живи, макар че ги беше изброила набързо, и със свито сърце осъзна, че Карол го няма сред тях. Но се бяха появили и няколко нови гвардейци, мъже, които не бяха с тях по пътя. Вече я обкръжаваха петнайсетина, но не можеше да се увери, без да се обърне и да ги огледа. Някак си ѝ се струваше много важно да не поглежда назад.

Около една трета от хората си бяха тръгнали — сигурно се бояха да не ги сполети беда — но повечето бяха останали. Някои семейства все още се събираха разплакани с близките си, но други вече бяха само зрители — наблюдаваха Келси с любопитство. Напрежението в очите им беше ужасно бреме.

„Очакват от мен да направя нещо необикновено — осъзна тя. — Сега, и всеки ден до края на живота ми.“

Мисълта за това беше ужасяваща.

Тя се обърна към Боздугана.

— Трябва да влезем вътре.

— Само още един момент, милейди.

— Какво чакаме?

— Избавителят на Ваше Величество каза една истина и тя остана в ума ми. Често прекият път е правилният път, по причини, които не могат да се предвидят.

— Което означава?

Боздугана посочи зад кръга от гвардейци и Келси видя, че там чакат четири жени и няколко деца. Една от тях беше жената, която бе пиццяла долу пред клетката. Момиченце, тригодишно навярно, се беше вкопчило в ръцете ѝ и около нея стояха още четири деца. Дългата ѝ коса се спусна над лицето ѝ, когато се наведе към дъщеря си.

— Внимание! — извика Боздугана.

Жената вдигна глава и дъхът на Келси секна. Беше лудата от съня ѝ, онази, която бе държала пребитото дете. Имаше същата дълга тъмна коса и преbledняло лице, същото високо чело. Ако проговореше, Келси имаше чувството, че дори ще разпознае гласа ѝ.

„Но аз никога не съм могла да виждам бъдещето — помисли си тя изумено. — Нито веднъж в живота си.“ Като дете често ѝ се беше искало да има прорицателската дарба. Карлин ѝ бе разказала няколко истории за ясновидката на Червената кралица, истински надарена жена, която предсказала много големи събития, сбъднали се след време. Но Келси разполагаше само с настоящето.

— Кралицата има нужда от обслужващ корпус! — заяви Боздугана и тя се стресна, вниманието ѝ отново се съсредоточи върху гледката пред нея. — Ще ѝ трябват...

— Задръж.

Келси вдигна ръка, видяла внезапния страх в очите на жените. Идеята на Боздугана беше добра, но ако се справеше зле с този страх, всички подкупи на света щяха да са безполезни.

— Няма да заповядам на никого да ми служи — заяви тя твърдо и се постара да погледне всяка от жените в очите. — На тези, които се включат в домакинството ми, обещавам, че вие и близките ви ще получите всякаква закрила, която мога да предложа. Не само закрила, но всичко, което собствените ми деца ще получат един ден. Възпитание, най-добрата храна и медицински грижи, и възможността да научат всеки занаят, който си изберат. Също така ви давам дума, че на всяка, която пожелае да напусне службата при мен, ще ѝ бъде разрешено да го направи, по всяко време, без забавяне.

Помъчи се да измисли още нещо, което да каже, но беше толкова уморена, а и вече бе открила, че не обича да държи дълги речи. Някаква фраза за верността като че ли бе нужна тук, но какво трябваше да се каже? Всички те, разбира се, знаеха, че на служба при нея ще са в положението да причинят смъртта ѝ и по-вероятно — да срещнат своята. Предаде се, разпери широко ръце и каза високо:

— Направете избора си в следващата минута. Не мога да се бавя повече.

Жените се замислиха. За повечето от тях това, изглежда, се изразяваше в безпомощно зяпване в децата им. Келси забеляза липсата на мъже и предположи, че Боздугана нарочно е избрал жени без съпрузи. Но това не беше напълно вярно. Погледът ѝ се върна към лудата от съня ѝ, а после към тълпата, за да потърси съпруга ѝ. Видя го застанал на десетина крачки назад, скръстил мускулестите си ръце на гърдите си.

Наведе се към Боздугана.

— Защо и тъмнокосата жена в синьо?

— Ако приеме, милейди, тя ще е най-вярната ви слугиня.

— Коя е тя?

— Нямам представа. Но имам усет за тези неща, просто ми се доверете.

— Може да не е съвсем с ума си.

— Много жени се държат така, когато взимат малките им деца за доставката. Тъкмо на тези, които ги оставят да заминат, без да промърморят, не вярвам.

— А мъжът ѝ?

— Погледнете внимателно, милейди.

Келси се вгледа съсредоточено в съпруга на жената, но не видя нищо необичайно. Наблюдаваше ставащото намръщен застрашително, висок и тъмнокос, с рошава брада и яки рамене, които издаваха, че е човек на тежкия физически труд. Черните му очи бяха присвити и погледът им лесно можеше да се разчете: той не обичаше да му отнемат правото да взема решения. Погледът ѝ се върна към жената, чиито очи шареха между мъжа ѝ и децата около нея. Беше много слаба, с ръце като вейки. Почернелите белези на челото ѝ издаваха, че мъжът ѝ я е издърпал от клетката със сила. След това Келси забеляза още отоци: един високо на страната ѝ и едно голямо тъмно петно на ключицата ѝ.

— Господи, Лазаръс, остър поглед имаш. Мисля да я взема, така или иначе.

— Мисля, че сама ще дойде, милейди. Просто изчакайте.

Пен и един от новите гвардейци вече се бяха проврели между плещестия черноок мъж и жена му. Бяха много бързи, много вещи и въпреки опасността наоколо Келси почти се обнадежди... може би щеше да оцелее. После надеждата рухна и тя просто отново бе съсипана от умора. Изчака още няколко мига, преди да заяви:

— Ще влезем в Цитаделата веднага. Които пожелаят да ме придружат, са добре дошли.

Наблюдаваше лудата с крайчеца на окото си, когато свитата ѝ потегли. Жената придърпа децата си и те се струпаха плътно около нея. После тя кимна, промърмори им нещо и тръгнаха заедно надолу по моравата. Мъжът ѝ скочи към тях с рев, но върхът на меча на Пен го спря. Келси дръпна юздите на коня си да го спре.

— Продължавайте, милейди. Те ще го укротят — каза Боздугана.

— Мога ли да взема децата от баща им, Лазаръс?

— Можете да направите каквото поискате, милейди. Вие сте кралицата.

— Какво ще правим с всички тези деца?

— Децата помагат, милейди. Правят жените предсказуеми. Не гледайте натам.

Келси се обърна към Цитаделата. Макар да ѝ беше трудно да остави на охраната си да се справя с всичко зад нея — чуваше

възбудени викове и приглушените звуци от боричкане — знаеше, че Боздугана е прав: намесата ѝ щеше да издаде неверие в гвардията ѝ. Продължи да язди, като задържа погледа си напред дори когато един женски глас се извиси до писък.

Когато приближиха клетките, Келси видя тълпа, развърнала се в кръг зад охраната ѝ. Хората напиреха толкова плътно, че направо се блъскаха в конете. Всички като че ли говореха на нея, но тя не можеше да разбере и дума.

— Стрелци! — ревна Боздугана. — Дръжте бойниците под око!

Двама от гвардията ѝ извадиха лъкове и сложиха стрели на тетивите. Единият беше много млад и русокос, може би беше дори по-млад от нея. Лицето му беше преbledняло от тревога, беше стиснал зъби, погледът му бе вперен нагоре към Цитаделата. Прииска ѝ се да им каже нещо окуражаващо, но в този момент боздугана повтори:

— Бойниците, по дяволите! — и тя затвори уста.

Когато се изравниха с клетките, Боздугана сграбчи юздата на Рейк и го спря рязко. Даде знак на Киб, а той му подаде запалена факла. Боздугана пък я подаде на Келси и каза тихо:

— Първата страница в историята ви, милейди. Направете го добре.

Тя се поколеба, после взе факлата и подкара Рейк към най-близката клетка. Тълпата се отдръпна, за да ѝ направи път. Боздугана бе изпратил Елстън и Киб напред до клетките с ведро пълно с масло. Дано да се бяха справили както трябва, иначе щеше да изглежда изключително глупаво. Келси стисна факлата, но преди да я хвърли, погледът ѝ неволно се спря на една от двете клетки за деца. Огънят в гърдите ѝ се разпали отново и сякаш плъзна по кожата ѝ.

„Всичко, което съм направила досега, може да пропадне. Но ако направя това, няма връщане.“ Ако доставката не пристигнеше, Червената кралица щеше да нахлуе. Келси си помисли за Мурн, чаровния русокос страж, и за разказа му за мортското нашествие. Хиляди хора бяха пострадали и загинали. Но тук, пред нея, имаше клетка, направена специално за малки и безпомощни деца, направена да ги откара на стотици мили от дома, за да може да бъдат подложени на непосилен труд, насилие и глад. Келси затвори очи и видя в ума си майка си, жената, която си бе представяла в детството, бялата кралица на бял кон. Но видението вече помръкваше. Хората, които

поздравяваха кралицата с викове, бяха като плашила, измършавели от дълъг глад. Венецът от цветя на главата ѝ бе повехнал. Муцуната на коня ѝ беше гноясала. А самата тя... пълзящо сервилно същество, кожата ѝ бяла като на труп и в същото време — загърната в сянка. Колаборационистка. Келси примига, за да заличи образа, но той вече я беше тласнал към следващата стъпка. Разказът на Барти за смъртта се върна в ума ѝ. Всъщност не я беше оставял след онази нощ край лагерния огън. Барти беше прав. Беше по-добре да умре чиста. Замахна и хвърли горящата факла към клетката за децата.

Движението разтвори широко раната на шията ѝ, но тя стисна зъби и дори не изпъшка, а тълпата зарева. И клетката пламна.

Келси никога не беше виждала толкова лаком огън. Пламъците се плъзнаха по пода на клетката и след това — невероятно — запълзяха нагоре по железните решетки. Вълна от зной лъхна над моравата и разпръсна малкото хора, дръзнали да се доближат твърде много до клетката. Все едно се беше озовала пред отворена пещ.

Тълпата се понесе напред към огъня с бесни крясъци и проклетия. Дори децата крещяха, заразени от истерията на родителите си. Загледана в пламъците, Келси усети как онова диво същество в гърдите ѝ разгъна криле и отлетя — и изпита едновременно и облекчение, и разочарование. Усещането бе все едно че имаше някакво чуждо същество вътре в себе си, непознат, който някак си знаеше всичко за нея.

— Кай! — извика през рамо Боздугана.

— Сър?

— Запалете и другите.

Подкараха отново напред и когато стигнаха до подвижния мост, вонята на рова я удари в ноздрите: смрадлива миризма, като от гниещи зеленчуци. Водата бе дълбока, мътно зелена, по повърхността лъщеше слуз. Зловонната миризма се усилваше, докато напредваха по моста.

— Водата не изтича ли някъде? — попита Келси.

— Без повече въпроси, милейди, извинете ме. Не сега.

Очите на Боздугана шареха навсякъде по стените на Цитаделата и в мрака напред, над рова към отсрещната страна, оглеждаха строените от двете страни на моста стражи. Стражите не се раздвижиха да спрат процесията, неколцина дори се поклониха, докато Келси минаваше покрай тях. Но когато тълпата се опита да я последва

в Цитаделата, с неохота се задействаха — преградиха моста и заизбутваха хората назад.

Портата на Цитаделата бе като тъмна дупка, със смътни блясъци на факли вътре. Келси стисна очи и ги отвори отново, действие, което сякаш отне цялата ѝ сила. Вуйчо ѝ чакаше вътре, но тя не знаеше дали ще може да застане пред него сега. Родословието ѝ, някога таен извор на гордост, вече приличаше на помийна яма. Вуйчо ѝ беше мръсник, а майка ѝ... все едно пропадеше във воняща помийна яма и нямаше за какво да се хване.

— Не мога да се изправа пред вуйчо ми днес, Лазаръс. Много съм уморена. Можем ли да отложим срещата?

— Само ако Ваше Величество е послушна.

Келси се засмя, изненадващо за самата нея.

Влязоха под мрачния свод на портата на Цитаделата.

На двеста крачки от тях Феч гледаше как влизат в Цитаделата и по устните му играеше усмивка. Беше умен ход — да вземе жените от тълпата; и всички, освен една я бяха последвали. Кой беше бащата? Беше показала остра интелигентност, която изобщо не можеше да е дошла от Елиса. Горката Елиса, на която повечето ум ѝ трябваше, за да реши каква рокля да си облече. Момичето струваше десет пъти колкото нея.

Детската клетка гореше — оранжева клада във вечерния сумрак. Един от гвардията на кралицата бе останал назад, за да подпали останалите клетки, но хората (и няколко войници) го бяха изпреварили. Една по една клетките лумваха в пламъци. Хората викаха радостно и славеха кралицата.

Феч поклати глава с възхищение.

— Браво, кралице на Тиър.

Масата на преброителите приличаше на мравуняк, който някое жестоко дете е разбъркало с пръчка. Служителите щъкаха припряно напред-назад, обзети от паника. Арлън Торни беше изчезнал. Щеше да иска смъртта на момичето, а той беше много по-коварен противник от онзи идиот вуйчо ѝ. Феч се намръщи, после каза през рамо:

— Алейн.

— Сър!



— Нещо вече се мъти в ума на Торни. Иди и разбери какво е.

— Да, сър.

Лиър смуши коня си и спря до Феч. Беше в лошо настроение, и нищо чудно. Когато яздеха без маски, черната му кожа привличаше вниманието. Лиър обичаше да кара хората да се захласват, докато заплиташе историите си, но мразеше да го зяпат любопитно.

— Торни ще се вбеси — каза Лиър. — А и да не се вбеси, анонимността на Алейн ще се компрометира завинаги. Момичето наистина ли заслужава това?

— Не я подценявай, Лиър. Аз определено не я подценявам.

— Не може ли да премахнем регента? — попита Морган.

— Регентът е мой и освен ако не съм преценил момичето неправилно, скоро ще го спипам. Успех, Алейн.

Алейн обърна коня си и пое към града, а Феч стисна очи и наведе глава.

„Толкова много зависи от едно младо момиче. Господ си играе комар с нас.“

## **ВТОРА КНИГА**

## 6.

### БЕЛЯЗАНАТА КРАЛИЦА

Когато бях на пет, баба ми ме взе на разходка. Като нейна съименничка, бях любимката ѝ. Бях много горда, че съм с новата си рокля и че стискам ръката ѝ по градските улици, докато сестрите ми си останаха вкъщи.

Имахме пикник в големия парк в центъра на града. Баба ми купи книга в книжарницата на Варлинг, която предлагаше първите книги с цветни картинки. Видяхме куклено представление в театралния квартал, а в една обувчарница на Дамската улица баба ми купи и първите обувки за пораснали момичета, с каишки, които се връзваха. Беше чудесен ден.

Някъде по времето, когато трябваше да се прибираме за вечеря, баба ме заведе при паметника на кралица Глин, статуя на безлика жена на гранитен трон, поставена при входа към Моравата на цитаделата. Гледахме статуята много дълго и аз мълчах, понеже и баба мълчеше. Тя, баба, бърбореше непрекъснато, тъй че понякога трябваше да ѝ шътнем, когато ни дойдеха гости. Но сега стоя пред паметника на кралица Глин цели десет минути, с наведена глава и без да каже нищо. По някое време ми стана скучно и започнах да се въртя, а накрая попитах:

— Бабо, какво чакаме?

Тя ме дръпна леко за плитката в знак да замълча, после посочи паметника и каза:

— Ако не беше тази жена, изобщо нямаше да си се родила.

Глий Деламиър,  
„Наследството на кралица  
Глин“

Келси се събуди в дълбоко меко легло, драпирано със светлосин балдахин. Първата ѝ мисъл беше банална: леглото имаше твърде много възглавници. Леглото ѝ в горската къщичка на Барти и Карлин беше малко, но чисто и удобно, само с една възглавница. Това също беше удобно, но удобството беше някак показно. Лесно можеше да побере четирима души, чаршафите бяха от коприна с резедав цвят и имаше безброй малки пухкави бели възглавнички, пръснати по синята покривка от дамаска.

„Леглото на майка ми. И е точно каквото трябваше да очаквам.“

Превъртя се и видя Боздугана в ъгъла, свит в едно кресло и заспал.

Надигна се колкото може по-тихо и огледа стаята: задоволителна на пръв поглед, със смущаващи нюанси при по-внимателен оглед. Беше с висок таван и светлосини завеси, в тон с леглото. Едната стена беше покрита с шкафове за книги, празни, освен няколкото дрънкулки, пръснати по прашасалите рафтове. Някой се беше погрижил спалнята на майка ѝ да остане недокосната. Боздугана? Едва ли. По-скоро изглеждаше работа на Карол. Боздугана беше издал нотки на граничеща с измяна неприязън към майка ѝ. Карол — не.

Вляво от Келси имаше врата към къпалня. Виждаше се половината от огромна мраморна вана. До вратата имаше тоалетна маса с голямо инкрустирано със скъпоценни камъни огледало. Тя погледна отражението си и изохка. Приличаше на таласъм с разчорлената си коса и с мръсното си лице. Отпусна се отново в леглото и се загледа в балдахина. Как можеше толкова много да се е променило само за един ден?

Изведнъж си спомни как, когато бе на девет извади една от хубавите рокли на Карлин от килера на двамата с Барти. Карлин никога не ѝ бе забранявала изрично да пипа роклите, но това бе вратичка, ако Келси се хванеше. Знаеше, че постъпва лошо. След като навлече роклята, си сложи и саморъчно направена коронка от цветя. Роклята беше прекалено дълга, а коронката непрекъснато падаше, но все пак

Келси се чувстваше много пораснала — и много царствено. Тъкмо крачеше важно из стаята, когато Карлин влезе.

— Какво правиш? — попита тя. Гласът ѝ се беше смъкнал до най-ниския тон, което означаваше неприятност.

Келси потрепери, докато се опитваше да обясни:

— Упражнявах се да съм кралица. Като майка ми.

Дори не ѝ остана време да се отдръпне. Очите на Карлин пламнаха и шамарът изплющя през лицето на Келси. Почти не я заболя, но тя все пак избухна в сълзи. Карлин никога не я беше удряла. Сграбчи я за роклята отзад, дръпна рязко, разпра я и копченцата се пръснаха из стаята.

Келси падна на пода и се разрева, но сълзите ѝ не трогнаха Карлин. Никога не я трогваха. Тя излезе и не ѝ говори няколко дни, дори след като Келси сама изпра и изглади роклята, и я прибра в килера на Карлин. Онази седмица Барти се мъкнеше из къщата със зачервени очи, окаян, подаваше крадешком сладкиши на Келси, когато Карлин не можеше да види. След няколко дни Карлин отново започна да се държи обичайно, но когато Келси погледна в килера ѝ на другата седмица, всички хубави дрехи бяха махнати.

Винаги си беше мислила, че Карлин ѝ се е ядосала, че е взела роклята, без да попита. Но сега, когато огледа стаята, видя съвсем друга история. Празни шкафове за книги. Дъбов гардероб, който заемаше почти цялата стена отсреща. Огромно огледало. Златни украшения. А и това легло, покрито с метри и метри скъпи платове. В ума си можеше да види хората отвън на Моравата на цитаделата, измършавелите им тела и изпитите лица. Карлин беше познавала богатството. Искаше ѝ се да изкрепти от гняв в тишината на стаята. А ако все още предстояха по-щастливи разкрития? Винаги беше мислила, че майка ѝ я е изпратила извън Цитаделата, за да я опази. Но може би изобщо не беше така. Може би просто я бяха прогонили. Изрита ядосано и зарови пети в меката пухена постеля. Детинско, но ефикасно. След две минути свирепо ритане вече знаеше, че времето за спане е свършило.

Властта на кралица, която бе наследила, достатъчно проблематична на теория, сега изглеждаше непреодолимо бреме. Но, разбира се, тя винаги беше знаела, че пътят ще е труден. Карлин ѝ го беше казвала по заобиколен начин през годините, докато бе изучавала

неспокойната съдба на народи и кралства от миналото. Библиотеката на Карлин, пълна с книги... Келси изведнъж усети как последните остатъци на гняв към Карлин се изцедиха. Липсваха ѝ и двамата, Барти и Карлин. Всичко около нея бе толкова странно и ѝ липсваше близостта на двамата души, които познаваше най-добре. Щеше ли Карлин да одобри това, което бе направила предния ден?

Надигна се, отметна завивките и спусна крака от ръба на леглото. Огърлицата ѝ се беше заплела в косата ѝ, тъй че ѝ отне около минута, докато я разплете. Трябваше да си сплете косата на плитка и да се изкъпе, преди да легне, но всичко бе минало като в мъгла. Бяха я превели припряно по осветените от факли коридори, после някой я беше пренесъл нагоре по някакво безкрайно сякаш стълбище и Келси беше толкова уморена, че бе заспала с дрехите, дадени ѝ от Феч. Вече бяха толкова мръсни, че направо можеше да подуши миризмата на пот. Можеше да ги захвърли, но знаеше, че няма да го направи. Лицето на Феч бе последното нещо в ума ѝ, преди да потъне в сън, и беше сигурна, че го беше и сънувала, макар да не помнеше съня. Беше ѝ дал изпитание, добре, и щеше да я убие, ако се провалеше — Келси изобщо не се съмняваше в това. Но заканите му заемаха само едно малко кътче в ума ѝ. Позволи си лукса да помечтае за него още няколко минути, преди мислите ѝ да се върнат към реалния свят.

Трябваше да види препис от Мортския договор колкото се може по-скоро. Тази мисъл я съживи и тя скочи от леглото и пристъпи на пръсти към Боздугана.

Беше му порасла няколкодневна четина, кафяво, поръсено със сиво. Бръчките сякаш се бяха врязали още по-дълбоко по лицето му. Беше отметнал глава на облегалката и на всеки няколко секунди леко похъркваше.

— Значи все пак спиш.

— Не — измърмори Боздугана. — Дремя.

Разкърши се — гръбнакът му изпука — и се надигна.

— Един грешен лъх да имаше във въздуха на тази стая, щях да го усетя.

— Безопасно ли е тук?

— Да, милейди. Ние сме в Крилото на кралицата, което никога не остава без охрана. Карол огледа всичко в тази стая, преди да тръгнем, а шест дни не стигат вуйчо ви да нагласи нещо по-сложно.

Днес някой ще огледа по-грижливо, докато ви няма, просто за всеки случай.

— Докато ме няма ли?

— Уведомих вуйчо ви, че днес ще бъдете коронована, когато на вас ви е удобно. Не го прие добре.

Келси отвори едно чекмедже и видя вътре гребен и четка, наглед от чисто злато. Затръшна ядосано чекмеджето.

— Майка ми е била суетна жена.

— Да. Стаята ще ви устрои ли?

— Стига да махнем тези глупави възглавници. — Келси се пресегна и помете с ръка няколко възглавнички от леглото. — Какъв е смисълът от...

— Много има да се свърши днес, Ваше Величество.

Тя въздъхна.

— Първо трябва да закуся и ми трябва гореща баня. И нещо, което да облека за коронацията.

— Знаете, че ще трябва да бъдете коронясана от свещеник на Божията църква, нали?

Келси го изгледа.

— Не. Не знаех.

— Дори да можех насила да накарам домашния свещеник на вуйчо ви да изпълни задачата, той не е човекът, когото искаме. Ще трябва да доведе друг свещеник от Арвата и може да ме няма за около час.

— Никакъв шанс за легитимност без жрец?

— Никакъв, милейди.

Келси изсумтя ядосано. Никога не беше обсъждала същинската коронация с Карлин, беше й се струвало толкова отвлечено. Но церемонията несъмнено щеше да е наситена с религиозни клетви. Точно така Църквата държеше кесията отворена.

— Добре, върви. Но ако е възможно, намери някой плах свещеник.

— Разбрано, милейди. Дръжте ножа си под ръка, докато ме няма.

— Как разбра за ножа ми?

Боздугана я изгледа красноречиво.

— Изчакайте малко. Ще ви доведе камериерка.

Отвори вратата и вътре нахлуха бърборещи гласове, след това излезе и я затвори.

Застанала сама в празната стая, Келси усети как в нея се прокрадва едва доловимо облекчение. Липсвала ѝ беше самотата. Но сега нямаше никакво време да ѝ се наслади.

— Толкова много да се свърши — прошепна тя и опипа шевовете на шията си. Погледът ѝ зашари по високия таван, по сините завеси, по ложето с неговите безбройни дразнещи възглавнички, и най-лошото — дългата стена празни шкафове за книги. Нещо сякаш кипна вътре в нея, гневни сълзи се събраха в очите ѝ.

— Виж се! — изсъска тя на празната стая. — Виж какво си оставила тук за мен!

— Милейди? — Боздугана почука рязко и влезе. Висока слаба жена влезе мълчаливо зад него, почти скрита зад едрото му туловище, но Келси вече знаеше коя е. Децата сега не бяха с нея и без тях изглеждаше по-млада, може би няколко години по-голяма от самата нея. Носеше проста вълнена рокля в кремав цвят, а дългата ѝ тъмна коса беше сресана и събрана на стегнат възел на тила ѝ. Отокът на бузата ѝ беше единственият ѝ дефект. Застана пред Келси в очакване, но в поведението ѝ нямаше никакво раболепие. Всъщност след няколко секунди Келси се почувства толкова неловко, че се принуди да проговори.

— Можеш да доведеш детето си тук, ако е твърде малко да се остави само.

— Тя е в добри ръце, милейди.

— Остави ни сами, моля, Лазаръс.

За нейна изненада Боздугана веднага се обърна, излезе и затвори вратата.

— Седни. — Келси посочи стола пред тоалетната масичка. Жената го обърна към нея и седна с едно-единствено изящно движение.

— Как се казваш?

— Андали.

Келси примигна.

— От Морт ли си?

— Майка ми беше от Морт, баща ми е от Тиър.



Келси се зачуди дали Боздугана е разкрил тази информация. Разбира се, че беше.

— А самата ти каква си?

Андали се взря в нея, докато Келси не съжали, че не може да си върне въпроса обратно. Очите на жената бяха хладни, пронизващо сиви.

— Тиърка съм, Ваше Величество. Децата ми са тиърци, покрай негодния им баща, а не мога да разкарам децата заедно с мъжа, нали?

— Не... предполагам, че не.

— Ако питате за мотивите ми, дойдох да служа на Ваше Величество най-вече заради децата ми. Предложението ви е примамливо за жена с толкова много деца като мен, а възможността да ги махна от обсега на баща им беше като пратена от бога.

— Най-вече заради децата ти?

— Най-вече, да.

Келси се притесни. Тиърлинг поемаше заселници от Морт по необходимост, заради уменията, които липсваха на тиърци, особено в металургията, медицината и зидарството. Мортците взимаха висока цена за услугите си и доста от тях се бяха заселили по селата на Тиър, особено в по-либералния юг. Но дори Карлин, която се гордееше с разкрепостения си ум, всъщност не вярваше на мортците. Според Карлин дори най-низшият от Морт носеше в себе си покварата на арогантността, манталитета на завоевателя, насаден в главите им с времето.

Но потеклото на Андали бе само част от проблема. Жената беше твърде образована за положението си: женена за черноработник, с твърде много деца. Излъчваше някаква загадъчност и Келси можеше да се обзаложи, че тъкмо това е накарало съпруга на Андали да ѝ налети като бик на червено. Държеше се съвсем сдържано. Само когато заговореше за децата си, издаваше топлота. Келси трябваше да се довери на преценката на Боздугана. Без него вече щеше да е мъртва. Но какво го беше накарало да избере тази жена?

— Лазаръс те е избрал за моя камериерка. Това приемливо ли е за теб?

— Стига да може да се положат грижи, когато най-малкото ми е болно или му е трудно с други.

— Разбира се.

Андали махна с ръка към ужасната тоалетна масичка.

— Квалификациите ми, милейди...

Келси я прекъсна:

— Сигурна съм, че можеш да се справиш със задълженията си.

Мога ли да те наричам Андали?

— Как иначе да ме наричате, милейди?

— Казвали са ми, че много жени в двора обичат да имат разни титли. Лейди на покоите, нещо такова.

— Не съм придворна дама. Личното ми име е достатъчно.

— Разбира се. — Келси се усмихна със съжаление. — Да можех само и аз да се отърва от дворцовите си титли толкова лесно.

— Простите хора имат нужда от символите си, милейди.

Келси я изгледа мълчаливо. Карлин ѝ беше казвала същото много пъти и повтарянето му сега не беше добре дошло, след като си бе помислила, че се е отървала от уроците завинаги.

— Може ли да задам един неприятен въпрос?

— На всяка цена.

— В нощта преди дъщеря ви да трябваше да замине за Мортмийн, какво правехте?

Андали присви устни и Келси отново долови в нея страст, каквато напълно липсваше по други теми.

— Не съм религиозна, милейди. Съжалявам, ако това ви наранява, но не вярвам в никакъв бог и още по-малко в някоя църква. Но преди две нощи бях толкова близо до молитвата, колкото може да е човек. Споходи ме най-лошото видение: детето ми мъртво, а аз безсилна да го предотвратя. — Андали вдиша дълбоко, преди да продължи: — Щеше да умре бързо. Момчетата умират много по-лесно от момчетата. Щяха да я използват за черен труд докато порасне достатъчно, за да я продадат за удоволствие. И то ако извади достатъчно късмет да не я купи някой изнасилвач на деца още с пристигането. — Жената оголи зъби в болезнена усмивка. — В Мортмийн гледат леко на много неща.

Келси понечи да отговори, но не успя, загубила дар слово пред внезапния гняв на Андали.

— Боруен, мъжът ми, каза, че ще трябва да се примирим да замине. Беше доста... убедителен. Канех се да избягам с нея, но го подцених. Той ме познава, разбирате ли. Взел Глий<sup>[1]</sup>, докато спях, и я

дал на свои приятели да я пазят. Когато се събудих, открих, че я няма, и накъдето и да погледнех, виждах само телцето й... червено, цялото червено.

Келси подскочи в стола си, а после сгъна крак все едно че се беше схванал. Андали като че ли не забеляза. Пръстите й сега бяха извити като птичи крака и Келси видя, че три от ноктите са се разцепили до живо месо.

— След като стоях отчаяна и безпомощна няколко часа, милейди, нямах друг избор, освен да се помоля за помощ на всеки бог, за който можех да се сетя. Не знам дали наистина може да се нарече „молене“, след като не вярвах в нито един от тези богове в онзи момент и не вярвам в никой от тях и сега. Но се молих за помощ от всеки източник, който знам, и дори от няколко, които не би трябвало да споменавам на дневна светлина.

— Когато дойдох на Моравата на цитаделата, моята Глий вече беше в клетката и я бях изгубила. Следващата ми мисъл беше да пратя някъде другите деца и да тръгна след кервана, но едва след като убия мъжа си. Обмислях всички възможни начини да го видя как умира, милейди, когато чух гласа ви. — Андали внезапно се изправи. — Ваше Величество има нужда от баня и, вярвам, от дрехи и храна?

Келси кимна мълчаливо.

— Ще се погрижа за това.

Щом вратата се затвори, Келси вдиша разтреперана и разтърка настръхналата кожа по ръцете си. Все едно се бе озовала в стая с отмъстителен призрак. Все още усещаше впитите в нея очи на Андали.

— Каза ли ти, че е отчасти мортуйка?

— Каза ми.

— И това изобщо не те притесни?

— Можеше да е повод за притеснение у някой друг.

— Какво означава това?

Боздугана опипа късия нож, стегнат на ръката му.

— Имам само няколко дарби, милейди, но са странни и силни. Ако беше имало някаква опасност за Ваше Величество, затаена в дълбините на който и да е от тези хора, щях да съм я надушил и те нямаше да са тук.

— Тя не е опасна за мен, съгласна съм, не и сега. Но би могла да се окаже, Лазаръс. За всеки, който застраши децата ѝ, би могла.

— Но, милейди, вие спасихте детето ѝ. Мисля, че ще разберете, че всеки, който застраши вас, се изправя пред голяма опасност от нея.

— Тя е студена, Лазаръс. Ще ми служи само докато това служи на децата ѝ.

Боздугана помисли малко, след което сви рамене.

— Съжалявам, милейди. Мисля, че грешите. А дори и да сте права, сегашното положение на децата ѝ, което дължи на вас, е неизмеримо по-добро от това, което би могла да постигне с онзи чакал мъжа ѝ, или дори сама. Защо трябва да сте потисната?

— Ако Андали се окаже опасност за мен, ще го разбереш ли?

Боздугана кимна, жест с толкова много години увереност зад него, че Келси изостави темата.

— Коронацията ми уредена ли е?

— Регентът знае, че ще се явите по време на аудиенцията му. Не уточних час. По-добре да не го улесняваме много.

— Ще се опита ли да ме убие?

— Вероятно, милейди. В регента няма и капка изтънченост и той ще направи всичко, за да не сложат короната на главата ви.

Келси огледа шията си в огледалото. Боздугана беше зашил отново раната, но работата му не беше толкова изрядна като на Феч. Щеше да остане видим белег.

Андали беше намерила скромна рокля, падаща право до пода. Келси предполагаше, че роклите без ръкави са на мода. Много жени, които бе видяла в града, показваха ръцете си голи. Но това разголване на ръцете я смущаваше, нещо, което Андали, изглежда, бе разбрала без да ѝ се казва, и тази рокля бе с широки ръкави, които скриваха ръцете ѝ, а деколтето бе достатъчно ниско, за да се вижда сапфирът, проблясващ на голата ѝ кожа. Андали се беше справила чудесно и с гъстата ѝ коса: беше я събрала на плитка и бе закрепил плитката с фиби високо на главата ѝ. Беше образец на вещината, но все пак черното не можеше да скрие всички недостатъци. Келси се огледа в огледалото, мъчейки се да излъчи повече увереност, отколкото изпитваше. Някоя нейна предшественичка, бабата или прабабата на майка ѝ, беше известна като Красивата кралица, първата в родословната линия на няколко жени от династията Роли, прочути с

красотата си. Лицето на Феч изплува в ума ѝ и Келси се усмихна тъжно на отражението си, след което извърна очи и сви рамене.

„Ще бъда повече от това.“

— Трябва да видя копие на Мортския договор колкото може по-скоро.

— Имаме едно някъде.

Стори ѝ се, че чу неодобрение в тона му.

— Неправилно ли постъпих вчера?

— Правилно спрямо неправилно е спорна тема, милейди. Станало е и сега всички трябва да понесем последствията. Доставка е дължима до седем дни. Ще трябва да вземете някои бързи решения.

— Искам първо да прочета договора. Трябва да има някаква вратичка.

Боздугана поклати глава.

— Ако беше така, милейди, други щяха да са я намерили.

— Не помисли ли, че трябваше да го знам, Лазаръс? Защо да се крие от мен?

— Моля ви, милейди. Как би могъл който и да е от нас да ви каже нещо такова, след като осиновителите ви са го опазили в тайна от вас през целия ви живот? Можеше дори да не ми повярвате. Изглеждаше по-добре да ви оставим да го видите сама.

— Трябва да разбере тази система, тази лотария. Кой беше ръководещият това на Моравата вчера?

— Арлън Торни — отвърна намръщено Боздугана. — Надзирателят на Преброяването.

— Едно преброяване брой само населението.

— Не и в това кралство, милейди. Преброяването е мощен лост на правителството. То контролира всички аспекти на доставката, от лотарията до транспорта.

— Как заслужи този пост Арлън Торни?

— С това, че е изключително умен, милейди. Веднъж почти успя да ме надхитри.

— Не и теб, със сигурност.

Боздугана отвори уста да възрази, но видя лицето на Келси в огледалото.

— Смейте ми се, Ваше Величество.

— Никога ли не правиш грешки?

— Хората, които правят грешки, рядко ги преживяват, милейди.  
Тя се извърна от огледалото.

— Как изобщо стана такъв, какъвто си, Лазаръс?

— Не бъркайте отношенията ни, милейди. Вие сте работодателят ми. Не сте ми изповедник.

Келси наведе очи, така безцеремонно отрязана. Наистина беше забравила за миг кой е той. Все едно че говореше на Барти. Боздугана ѝ подаде нагръдника от бронята на Пен и тя поклати глава.

— Не.

— Милейди, трябва ви.

— Не днес, Лазаръс. Изпраща лош сигнал.

— Трупът ви също.

— На Пен не му ли трябва?

— Не му е единствената.

— Няма да я нося.

Боздугана я изгледа ледено.

— Не сте дете. Престанете да се държите като такова.

— Или какво?

— Или ще доведе още няколко гвардейци и ще ви държат, докато ви нахлузя тази броня насила. Това ли искате наистина?

Келси знаеше, че е прав. Не знаеше защо продължава да спори. *Наистина* се държеше като дете. Спомни си подобни разпри с Карлин за почитването на стаята ѝ в горската къща.

— Не понасям да ми се заповядва, Лазаръс. Никога не съм го понасяла.

— Нямайте думата. — Боздугана отново разтърси бронята, изражението му беше неумолимо. — Вдигнете си ръцете.

Келси го направи с гримаса.

— Ще ми трябва лична броня, и то скоро. Глупава кралица ще изглеждам, когато бавно стана плоска като мъж.

Боздугана се ухили.

— Няма да сте първата кралица на това кралство, която ще я бъркат с крал.

— Бог ме е дарил с много малко женственост. Бих искала да запазя това, което имам.

— По-късно, милейди, ще ви представя Венер и Фел, вашите оръжейници. Женските брони са непривична поръчка, но съм сигурен,

че ще могат да я изпълнят. Добри са в работата си. Дотогава всеки път, когато напускате Крилото на кралицата, ще носите бронята на Пен.

— Ох... — Келси вдиша с усилие, докато той стягаше една каишка около ръката ѝ. — Това дори не покрива гърба ми.

— Аз покривам гърба ви.

— Колко хора има в Крилото на кралицата?

— Двайсет и четирима, милейди: тринайсет гвардейци, три жени и техните седем деца. И, разбира се, вашата благородна особа.

— Шибано — промърмори Келси. Беше чула фразата от играта на покер на Феч и сякаш подхождаше идеално на настроението ѝ, но не беше сигурна дали я използва на място. — Колко можем да нараснем тук?

— Значително, и ще нараснем — отвърна Боздугана. — Трима от гвардейците имат семейства в една явка. Веднага щом се установим ще ги пратя един по един да вземат близките си.

Келси се обърна и се улови, че отново се е загледала в книжните шкафове на майка си. Все повече я дразнеха. Книжни шкафове не биваше да стоят празни.

— Има ли библиотека в града?

— Какво?

— Библиотека. Обществена библиотека.

Боздугана я погледна невярващо.

— Книги?

— Книги.

— Милейди — заговори Боздугана бавно и търпеливо като на малко дете, — в това кралство не е имало работеща печатна преса от епохата на Дебаркирането.

— Знам — сопна се Келси. — Не това попитах. Попитах дали има библиотека.

— Трудно се намират книги, милейди. Куриоз, в най-добрия случай. Кой би могъл да има достатъчно книги за библиотека?

— Благородници. Със сигурност някой от тях все още има някакви насъбрани книги.

Боздугана сви рамене.

— Никога не съм чувал за такова нещо. Но дори и да имаха, не биха ги отворили за публиката.

— Защо не?

— Милейди, опитайте се да изскубнете дори най-жилавия бурен в градината на благородник и ще видите как ще писне за нарушение. Сигурен съм, че повечето от тях изобщо не четат книги, дори да имат, но въпреки това не биха ги отстъпили.

— Можем ли да купим книги на черния пазар?

— Бихме могли, милейди, ако някой ги е оценил достатъчно. Но книгите не са контрабанда. Черният пазар търгува с пороци срещу високи цени. Тиърският пазар има скъпи оръжия от Мортмийн, малко секстрафик, редки животни, опиати...

Келси не се интересуваше от работите на черния пазар. Във всяко общество те винаги бяха едни и същи. Остави Боздугана да продължи, докато тя гледеше унило празните книжни рафтове и мислеше за библиотеката на Карлин: три дълги стени, пълни с подвързани с кожа томове, документални от лявата страна и художествени отдясно. Имаше едно петно слънчева светлина, която идваше през предния прозорец и се задържаше до ранния следобед, и Келси обичаше да се сгуши в това петно всяка неделя сутрин и да чете. Една Коледа, когато беше на осем или девет, беше слязла на долния етаж и намери там подаръка на Барти: голямо вградено кресло, поставено точно в петното слънчева светлина, кресло с дебели възглавнички и „Петното светлина на Келси“, резбовано на лявата облегалка. Щастливият спомен как се отпускате в онова кресло бе толкова силен, че дори можеше да помирише хлебчетата с канела, печаци се в кухнята, и да чуе щъкащите около къщата гарги в обичайната им сутрешна глъч.

„Барти“, помисли тя и усети напиралците в очите ѝ сълзи. Стори ѝ се много важно Боздугана да не ги види. Разшири очи, за да не закапят сълзите, взря се упорито в празните шкафове и се замисли трескаво. Как *все пак* се беше сдобила Карлин с всичките онези книги? Хартиените книги бяха станали изключително скъпи много преди Прехода. Преминаването към електронни книги беше обезглавило печатната индустрия, а през последните две десетилетия преди Прехода много печатни книги бяха напълно унищожени. Според Карлин Уилям Тиър позволил на своите утописти да вземат не повече от десет книги всеки. Две хиляди души с по десет книги всеки правеше двайсет хиляди книги, а най-малко две хиляди от тях сега стояха на рафтовете на Карлин. Келси беше прекарала целия си живот



с тази библиотека, приемала я беше за даденост, без изобщо да разбира, че в свят без книги тя е нещо безценно. Вандали можеше да намерят къщата или дори деца, тръгнали да търсят дърва за огрев. Точно това се беше случило с повечето книги, които бяха дошли първоначално в британско-американския Преход: бяха ги изгорили за разпалване или дори за топлина. Келси винаги беше мислила за библиотеката на Карлин като за нещо установено, цяло и неподвижно, но не беше. Книгите можеха да се движат.

— Искам всички книги от къщата на Барти и Карлин да се донесат тук.

Боздугана завъртя очи.

— Не.

— Може да отнеме седмица, навярно две, ако вали дъжд.

Той приключи със стягането на стоманения предпазител на ръката ѝ.

— Кадените вероятно са изгорили къщата още преди дни. Имате ограничен брой верни хора, милейди. Наистина ли искате да ги пратите на такава безсмислена задача?

— Книгите може да са били нещо безсмислено в кралството на майка ми, Лазаръс, но няма да са в моето. Разбираш ли?

— Разбирам, че сте млада и вероятно ще надскочите възможностите си, милейди. Не може да направите всички неща наведнъж. Разпръснатата сила обикновено се попилява на вятъра.

Безсилна да го обори, Келси отново се обърна към огледалото. Мисълта за къщата ѝ бе напомнила нещо, което Барти беше казал преди седмица — и сякаш преди цял живот.

— Откъде идва храната ми?

— Храната е безопасна, милейди. Карол не се довери на кухните на Цитаделата и се разпореди да устроят специална кухня ей там. — Боздугана махна към вратата. — Една от жените, които взехме с нас, Мила, направи закуска за всички ни тази сутрин.

— Беше добра — отбеляза Келси. *Наистина* беше добра — питки и смесени плодове в някакъв крем, и беше яла поне колкото за двама.

— Мила вече е взела кухнята под свой надзор и не се шегува. Едва смея да вляза там без нейно разрешение.

— Откъде взимаме продуктите?

— Не се притеснявайте. Сигурни са.

— Жените не изглеждат ли изплашени?

Боздугана поклати глава.

— Умерено загрижени за децата си може би. Едно от бебетата имаше някаква болест с повръщане. Вече пратих за доктор.

— Доктор ли? — попита Келси изненадано.

— Знам за двама мортски доктори, работещи в града. Единия вече сме използвали. Алчен е, но е честен.

— Защо само двама?

— Градът не може да поддържа повече. Мортските емигранти са рядкост, а таксите, които взимат, са толкова високи, че малцина могат да си ги позволят.

— А в Болтън? Или Луистън?

— В Болтън има един доктор, доколкото знам. Не мисля, че в Луистън изобщо има.

— Има ли начин да привлечем повече доктори от Мортмийн?

— Съмнително, милейди. Червената кралица не одобрява емигрирането, но някои все пак идват. Но професионалистите имат удобен живот в Мортмийн. Само много алчните идват в Тиър.

— Само двама доктори — каза Келси и поклати глава. — Много има да се свърши, нали? Дори не знам откъде да започна.

— Започнете с поставянето на короната на главата ви. — Боздугана затегна последната каишка на ръката ѝ и се отдръпна. — Готови сме. Да тръгваме.

Келси вдиша дълбоко и го последва. Озоваха се в голямо помещение, може би двеста стъпки от единия край до другия, с висок таван като в спалнята на майка ѝ. Подът и стените бяха от същите сиви каменни блокове като външността на Цитаделата. Нямаше никакви прозорци. Единствената светлина идваше от факлите, поставени в скоби на стените. Лявата стена на залата беше прекъсната от затворен с врата коридор, който се изпъваше на може би петдесет метра и свършваше с друга врата.

— Покоите, милейди — каза Боздугана до нея.

Вдясно от нея вратата в стената се отваряше явно към кухня: чуваше се дрънченето на съдове. Идея на Карол, беше ѝ казал Боздугана, и то добра. Според Барти кухните на Цитаделата, десетина

етажа по-долу, имаха над трийсет души персонал и многобройни входи и изходи. Нямахме как да се подсигурят.

— Мислиш ли, че Карол е мъртъв?

— Да — отвърна Боздугана и лицето му за миг помръкна. — Винаги казваше, че ще умре, докато ви връща. Не му вярвах, но сега вярвам.

— Жената и децата му. Дадох обещание на онази поляна.

— Да оставим тревогите за по-късно, милейди. — Боздугана се обърна и започна да реве заповеди на стражите, стоящи покрай стените. Други излязоха от покоите в края на коридора. Обкръжиха я толкова мъже, че не можеше да види нищо, освен броня и мъжки рамене. Повечето от гвардейците ѝ, изглежда, се бяха къпали наскоро, но все пак във въздуха тегнеше мъжката миризма на коне и пот, което накара Келси да се почувства все едно е попаднала на погрешно място. Къщичката на Барти и Карлин винаги миришеше на лавандула, любимия аромат на Карлин, и макар Келси да бе намразила силното ѝ ухание, поне винаги беше знаела къде е.

Мурн застана зад нея и затвори кръга съвсем. Келси си помисли дали да не го поздрави, но се отказа. Мурн изглеждаше все едно не беше спал дни наред, лицето му беше пребледняло и с червени кръгове около очите. Вдясно от нея беше Дайър с рижата брада. Гледаше свирепо. Пен стоеше отляво и Келси се усмихна облекчено, като видя, че е невредим.

— Здравей. Пен.

— Милейди.

— Благодаря, че ми зае коня си. Ще ти върна бронята колкото се може по-скоро.

— Задръжте я, милейди. Това, което направихте вчера, беше добро.

— Вероятно няма да промени нищо. Обрекла съм се.

— Обрекла сте всички нас със себе си, милейди — подхвърли Дайър.

— Затваряй си устата, Дайър! — сопна се Пен.

— Ти си я затвори, изтърсак. В мига, в който онзи товар не пристигне, мортската армия ще започне да се мобилизира. И ние сме прецакани.

— Всички сме прецакани — избоботи Елстън зад нея. Гласът му бе фъфлещ заради счупените зъби, но вече не ѝ се струваше трудно да го разбере. — Не слушайте Дайър, милейди. Гледаме как това кралство затъва в калта от години. Може да сте закъснеля да ни спасите, но все едно, добре е, че се опитвате да спрете затъването.

— Тъй е — включи се някой зад нея.

Келси се изчерви, но Боздугана ѝ спести нуждата да отвърне, като се провря с рамо през групата гвардейци, намести се вдясно от нея и изръмжа:

— Я се стегнете! Щом аз можах да пробия, всеки ще може.

Пътят до Голямата зала се оказа мъчение от ниски сиви коридори, накъсани от светлините на факли. Келси подозираше, че Боздугана води по заобиколен маршрут, но все пак се обезсърчи от безкрайните коридори, стълбища и тунели. Дано само да имаше карта на Цитаделата някъде, иначе никога нямаше да дръзне да излезе от крилото си.

Подминаха много мъже и жени, облечени в бяло, с дръпнати ниско над челата им качулки. От описанията на Карлин Келси знаеше, че това са слугите на Цитаделата. Цитаделата си имаше свои домакини и водопроводчици, но също така беше натъпкана до пръсване с ненужни служби: сервитьори, фризьори, масажисти, всичко това — на заплата от Короната. От слугите на Цитаделата се очакваше да остават незабележими, когато няма нужда от тях, и те се отдръпваха от пътя ѝ и се присвиваха до стената, докато ги подминаваше. След като подмина може би дваисетия, тя започна да се ядосва и колкото и да дъвчеше бузата си отвътре, не можеше да се овладее. Ето къде се бе прахосвала хазната ѝ през последните две десетилетия: в лукс и в клетки за хора.

Най-сетне излязоха в малко преддверие, свършващо с висока двукрила врата, направена от някакъв вид дъб. Не приличаше на тийърлингски дъб обаче. Жилките бяха твърде равни и крилата бяха покрити със сложни резби, които като че ли бяха зодиакални знаци. Тийърлингският дъб не се резбоваше добре. Келси се беше опитвала да го дялка с ножа си като дете, но беше открила, че дървото се рони на бучки и трески. Опита се да огледа вратата по-добре, но нямаше време. С приближаването ѝ тя се отвори като по магия и потокът от гвардейци я избута през нея.

Един херолд извика високо:

— Принцесата престолонаследница!

Келси направи гримаса, но бързо намери други неща, върху които да се съсредоточи. Намираше се в огромно помещение, с тавани поне на двеста стъпки височина. Отсрещната стена беше толкова далече, че не можеше ясно да види лицата на хората, които стояха там. Подът бе облицован с големи плочи от тъмночервен камък, дебели бели колони, които можеше да са само от кадарийски мрамор, подпираха тавана, в който бяха врязани прозорци, пропускащи лъчи ярка слънчева светлина. Беше призрачно — с това огромно осветено от пламъците на факли пространство, накъсано от произволно разпръснати петна нажежена до бяло светлина. Когато Келси и охраната ѝ преминаха през един от тези лъчи, тя усети за миг леко парене по ръката си и отново хлад.

Освен стъпките им и дрънченето на броня, докато се придвижваха напред по пътеката, огромната зала беше затихнала. Охраната около нея се поразреди, за да може тя да погледне към множеството, редици мъже и жени, които според Келси трябваше да са благородници. Преобладаваха кадифени облекла в алено, черно и царствено синьо. Кадифето беше стока от Калае и нямаше как да се сдобие човек с него, без то да мине през търговските контроли на Морт. Нима всички тези хора въртяха търговия с Мортмийн?

Накъдето и да погледнеше, Келси виждаше лица, и мъжки, и женски, и много козметика: обкръжени с черно очи, очертани и начервени устни, дори един лорд май се беше напудрил. Виждаше пищни прически, за чието оформяне трябваше да са отишли часове. Една жена беше прибрала косата си на голяма спирала, нещо наподобяващо дъгата на скачаща над водата риба, която се издигаше от едната страна на главата ѝ и падаше от другата. Около цялата тази конструкция имаше сребърна тиара, обсипана с аметисти, невероятно красиво бижутерско изделие дори за неопитното око на Келси. При все това лицето на жената изглеждаше измъчено — намек, че се е подготвила да остане недоволна от всичко, което може да я сполети, включително собствената ѝ прическа.

Смях заплаши да бликне от гърлото ѝ, смях, извиращ от тъмния кладенец на гнева. Прическата на благородничката при това не беше дори най-нелепото нещо в тълпата. Шапки като че ли имаше

навсякъде: огромни натруфени шапки с широки периферии и остри върхове, във всеки цвят на дъгата. Повечето бяха украсени със скъпоценни камъни и злато и накичени с пера. На няколко шапки Келси видя дори паунови пера от Кадейр, поредния лукс, несъмнено намиран само на черния пазар. Някои от шапките бяха толкова широки, че заемаха повече пространство от притежателите им. Келси зърна мъж и жена с еднакви кройки на сините им наметала, чиито шапки ги принуждаваха да стоят на повече от две стъпки един от друг. Забелязали погледа ѝ, двамата я удостоиха с лек поклон, и двамата усмихнати. Келси ги пренебрегна и извърна очи от тях.

Погледът на Боздугана не се откъсваше от тясната галерия, минаваща покрай лявата стена над главите им. Келси го проследи и видя, че галерията също е претъпкана с хора, но те не бяха благородници. Облеклото им беше невзрачно и тъмно, злато проблясваше само тук-там. Търговци, предположи Келси, достатъчно важни, за да се сдобият с пропуск до Цитаделата, но не толкова богати, че да ги пуснат на партера. Нямаше бедни в това множество, нито един като измършавелите хора, които бе видяла в полята на Алмонт или на Моравата на цитаделата.

Стотици очи се бяха впили в нея. Келси усещаше тежестта им, но хиляди мили сякаш имаше между нея и тълпата. Дали и кралица Елиса се беше чувствала толкова самотна в тази огромна зала? Бързо потисна тази мисъл, ядосана, че някаква част от ума ѝ я съпоставя с майка ѝ.

В края на залата имаше голям подиум, а в центъра на подиума имаше трон, блестящ на светлината на факлите. Беше изкован от чисто сребро, оформен и изваян като разлят стол: частите му просто преливаха една в друга, облегалки в гръб и гръб — в основа. Високият извит гръб на трона беше поне десет стъпки висок и изваян като воден релеф, с изобразени на него разнообразни сцени от Прехода. Беше изключително произведение на изкуството, но както и на толкова много реликви от Тиърската династия, никой не знаеше кой е създателят му и сега тронът бе само ням спомен за отдавна отминало време.

Според всички правила никой не трябваше да сяде на този трон от деня, в който майка ѝ беше умряла, но Келси не се изненада като видя седящия на него мъж.

Вуйчо ѝ беше нисък, с тъмна коса и накъдрена брада, мода, каквато бе забелязала много пъти по пътя си през града и към която мигновено бе изпитала неприязън. Регентът опипваше брадата си, когато Келси се приближи, увиваше я около показалеца си. Носеше прилепнала пурпурна дреха. Лицето му беше бледо и подпухнало, с дълбоко хлътнали очи, и тя разчете признаци на разгулен живот в напуканите вени на месестия му нос и провисналите бузи. Алкохолизъм, ако не и нещо по-екзотично. Келси изведнъж разбра, знанието я споходи изневиделица, че ако съществува някой особено скъп порок, то вуйчо ѝ непременно го е опитвал. Наблюдаваше я с безразличен поглед, с едната му ръка вплетена в къдриците на брадата му, а пръстите на другата потупваха разсеяно по облегалката на трона. Беше умен, осъзна тя, но не и храбър. Беше човек, който се беше опитвал да я убие от години, и въпреки това тя не се боеше от него.

В краката на регента седеше червенокоса жена, замръзнала на горното стъпало на подиума, зареяла очи в празното пространство, необикновено красива въпреки празния си поглед. Лицето ѝ беше съвършено симетрично, с деликатен, леко чип нос и широки чувствени устни. Беше облечена в бледосиня, тънка като паяжина тъкан, с толкова малко пластове, че дрехата изглеждаше почти прозрачна и разкриваше фигура, която бе едновременно гъвкава и сладна. Ефирната тъкан изобщо не скриваше зърната на гърдите ѝ, тъмнорозови пъпки, щръкнали зад тъканта. Келси се зачуди що за мъж може да плаща, за да се обличат жените му като курви, но след това червенокосата вдигна глава и тя изсъска тихо през зъби. Около шията на жената беше стегнат клуп, и не хлабаво при това. Подпухнала зачервена плът се показваше там, където въжето беше ожулило кожата ѝ. Въжето се извиваше като змия нагоре над стъпалата на подиума и другият му край бе в ръката на регента.

По даден от Боздугана знак охраната на Келси спря пред подиума. Вуйчо ѝ бе обкръжен от своя лична охрана, но само един бегъл поглед можеше да очертае разликата между истинска гвардия и банда наемници. Мъжете на вуйчо ѝ носеха натруфени непрактични униформи в тъмносиньо и позите им бяха също толкова нагли и лениви като тази на вуйчо ѝ. Когато погледите им се срещнаха, Келси с известна изненада видя, че вуйчо ѝ има същите тъмнозелени леко дръпнати очи като нейните. Истинско кръвно родство, единственият

родственик, който ѝ бе останал... тази мисъл я стъписа. Кръвта нали уж трябваше да е от значение. Но след това погледът ѝ се върна на свитата на пода жена и слепоочията ѝ запулсираха настойчиво. Този мъж не ѝ беше родственик, не и ако тя не искаше да бъде. Отпусна юмруци и овладя гласа си до благоразумна сдържаност.

— Поздрави, вуйчо. Дойдох, за да бъда коронована днес.

— Добре дошла на принцесата престолонаследница — отвърна вуйчо ѝ с носов глас. — Искаме доказателството, разбира се.

Келси вдигна ръце, за да свали огърлицата. На Моравата на цитаделата предния ден бе забелязала, че излиза доста неохотно, с усещане като от трънчета, заболели се в кожата ѝ. Днес се оказа по-лошо. Стори ѝ се, че сребърната верижка се е впила в плътта ѝ, усещане като от мравки, пълзящи под кожата. Вдигна огърлицата високо, за да може вуйчо ѝ да я огледа, и щом той кимна, се обърна и я показа на огромното множество, събрало се в залата.

— Къде е накитът двойник? — попита вуйчо ѝ.

— Това не е твоя грижа, вуйчо. Имам скъпоценния камък, с който бях отпратена оттук, и това е исканото доказателство.

Той махна с ръка.

— Разбира се, разбира се. А дамгата?

Келси се усмихна — по-скоро се озъби — вдигна ръкава на роклята си и извърна ръката си под светлината. Белегът от изгорено не изглеждаше толкова грозен на светлината на факлите, но все пак се виждаше ясно: някой беше притиснал нажежен до бяло нож на ръката ѝ под лакътя. За миг Келси почти си представи сцената: тъмната стая, огъня, гневните писъци на бебенце, току-що изпитало истинска болка за първи път в живота си.

„Кой ми е направил това? — зачуди се тя. — Кой е могъл да го направи?“

Като видя белега, регентът сякаш се отпусна облекчено. Келси се изуми колко лесно може да разгадае чувствата му. Дали защото бяха роднини? По-вероятно бе, защото вуйчо ѝ беше доста простоват — в него алчността и лакомията явно бяха смесени поравно. И явно не обичаше несигурността дори когато тя бе в негова изгода.

— Самоличността ми е истинска — заяви тя. — Ще бъда коронована веднага. Къде е свещеникът?

— Тук, милейди — плахо каза нечий тънък глас зад нея.



Келси се обърна и видя висок мършав мъж, може би на шейсет, да се приближава откъм най-близката колона. Беше облечен в широк бял халат без никаква украса — униформеното облекло на ръкоположен свещеник, ненапреднал обаче в йерархията. Лицето му бе на аскет, изпито и бледо, а косата и веждите му бяха също толкова избледнели, безцветно русо, сякаш животът бе избелил от него всеки пигмент. Тътреше се напред с изнервени колебливи стъпки.

— Добра работа, Лазаръс — промърмори Келси.

Свещеникът спря на десетина стъпки от гвардията ѝ и се поклони.

— Милейди, аз съм отец Тайлър. За мен е чест да отслужа короноването ви. Къде е короната?

— А-а — каза регентът, — това се оказа трудност. Преди смъртта си сестра ми скри короната на съхранение. Не сме успели да я намерим.

— Разбира се, че не сте — изсумтя Келси, кипнала отвътре. Трябваше да очаква някоя евтина глупост като тази. Короната беше символичен инструмент, но все пак беше важна, толкова важна, че Келси изобщо не беше чувала някой да е станал монарх, без да му сложат на главата някое натруфено бижутерско изделие. Вуйчо ѝ вероятно *наистина* бе положил необичайни усилия да намери короната, тъй че да може самият той да я носи. Ако той не я беше намерил, едва ли щеше да се намери изобщо.

Свещеникът изглеждаше готов да се разплаче. Завъртя очи от Келси към регента и обратно и закърши ръце.

— Ами, трудно е, Ваше Височество. Аз... Няма как да извърша коронация без корона.

Тълпата се размърда неспокойно. Келси долови странното бръмчене на неизброими гласове, замърморили в огромното пространство на залата. Импулсивно изви врат над рамото на жреца и огледа множеството. Жената, която търсеше, не беше трудна за намиране — извитата ѝ на спирала коса се извисяваше поне на стъпка над хората около нея.

— Лазаръс. Жената с отвратителната прическа. Искам тиарата ѝ. Боздугана я изгледа озадачено.

— Какво е тиара?

— Сребърното нещо в косата на ей онази жена. Никога ли не си слушал приказки?

Боздугана щракна с пръсти.

— Корин. Кажете на лейди Андрюс, че Короната ще ѝ се отплати.

Корин заслиза бързо по стъпалата, а Келси отново се обърна към свещеника.

— Това ще свърши ли работа, отче, докато бъде намерена истинската корона?

Отец Тайлър кимна и адамовата му ябълка заигра нервно. Хрумна ѝ, че доколкото свещениците знаеха, можеше да е отгледана според поученията на Църквата, можеше дори да е истинска вярваща. Когато свещеникът направи нова боязлива стъпка напред, усмивката на Келси се разшири бавно, докато заприлича на искрена.

— Присъствието ви е чест за нас, отче.

— Честта е моя, милейди — отвърна свещеникът, но Келси долови жилката на безпокойство под кроткото му изражение. Дали се боеше от гнева на старшите си? Предупрежденията на Карлин за властта на Арвата изплуваха отново в ума ѝ и тя погледна преbledнелия мъж недоверчиво.

— Как смеете! — извика женски глас и думите бяха последвани от изплющяване на шамар.

Келси надникна между Елстън и Дайър и видя, че се разиграва доста сериозна свада. Елстън се тресеше и когато Келси вдигна очи, видя, че се е зачервил от едва сдържан смях. Не беше единственият — чу около себе си тихи подхилквания. Мурн, застанал точно зад нея отляво, се кискаше открито. Лицето на Боздугана не помръдваше, макар че беше стиснал здраво челюсти. Е, Келси никога не го беше виждала да се смее.

Корин излезе от тълпата с тиарата в ръка. Изглеждаше все едно се е провирал през къпинак. На едната страна на лицето му се виждаше дълга грозна драскотина, другата беше яркочервена, а ръкавите на ризата му бяха разкъсани. Зад него Келси успя да зърне благородничката, закрачила с оскърбено достойнство към вратата, пицната ѝ прическа не приличаше на нищо.

— Е, загубихте лейди Андрюс — промърмори Пен.

— Тя не ми трябва — отвърна Келси. Слепоочията ѝ запулсираха отново от внезапна ярост. — Не ми трябва никой с такава прическа.

Корин връчи тиарата на свещеника и зае мястото си в челото на охраната на Келси.

— Да го направим колкото може по-бързо, отче — каза Келси. — Не бих искала да застрашавам живота ви повече.

Думите имаха желаня ефект. Отец Тайлър пребледня и се огледа предпазливо. За миг Келси изпита съжаление и дори се зачуди колко често му разрешават да напуска Арвата. Карлин ѝ беше казала, че някои свещеници, особено посветилите се млади, преживяват целия си живот в бялата кула и я напускат само вкупом.

Отрядът гвардейци се размърда, за да може Келси да коленичи в подножието на подиума, с лице към трона. Каменният под беше студен и грапав и тя се зачуди колко дълго ще трябва да стои така на колене. Охраната ѝ се сгъсти около нея, половината с лица към регента и стражите му, другата — насочила вниманието си към тълпата. Отец Тайлър се доближи колкото Корин му позволи, на пет стъпки от нея.

Мурн стоеше зад дясното ѝ рамо, Боздугана — до него. Когато Келси се изви, за да го погледне, видя, че е вдигнал меча си в едната си ръка и боздугана в другата. Топката все още бе покрита със засъхнала кръв. Лицето му бе странно спокойно и ведро: мъж толкова небрежен и на „ти“ със смъртта, че все едно я молеше да излезе напред и да се покаже. Останалите гвардейци бяха толкова напрегнати, че половината посегнаха към мечовете си, когато една жена в тълпата кихна.

Сапфирът на Келси отново започна да пари кожата ѝ и тя с усилие надви подтика си да наведе поглед към гърдите си. Скъпоценният камък беше лумнал адски на Моравата на цитаделата, но когато на заранта Келси огледа кожата си, нямаше и следа от белег. Имаше много въпроси за този сапфир, но властта, която той осигуряваше, явно бе по-важна от удивлението. Знаеше, че ако погледне надолу, ще види камъка да блести на гърдите ѝ — яркосиньо предупреждение. Да, нещо щеше да се случи тук.

Отец Тайлър замърмори толкова тихо, че публиката едва ли чуваше нещо. Говореше за Божията милост и за божествеността на монархията. Келси престана да му обръща внимание. Погледна през рамо. Никой в тълпата не помръдваше. Някъде отзад, в сянката на една колона, зърна мършавия като скелет Арлън Торни със синята му униформа. Делови човек според Боздугана, но това го правеше дори още по-опасен. Когато забеляза, че Келси го гледа, Торни извърна очи.

Свещеникът извади от гънките на халата си стара опърпана библия и започна да чете нещо за цар Давид. Келси стисна челюсти, за да надвие прозявката си. Чела беше библията от кора до кора. Имаше няколко добри истории и тази за цар Давид бе една от най-хубавите. Но историите си бяха само това, истории. Все пак неволно се възхити на древната библия в ръцете на свещеника, с толкова тънки страници, като самия свещеник.

Отец Тайлър пристъпи към Келси, вдигнал тиарата в едната си ръка. Тя усети как охраната ѝ се напрегна, чу сухото изстъргване на меч, изваден вдясно от нея. Свещеникът погледна над рамото ѝ и потръпна — изражението на Боздугана сигурно бе ужасяващо — после загуби мястото, от което четеше, и погледна надолу.

Няколко неща се случиха наведнъж... Някой зад Келси извика и тя усети пронизваща болка в лявото рамо. Боздугана я блъсна на пода и се просна върху нея, засланияйки я с тялото си. Жена изпищя сред публиката, на цял свят разстояние.

Над нея затрещяха мечове. Келси зашари с лявата си ръка под прикриващото я тяло на Боздугана в усилие да измъкне ножа от ботуша си. Нож ли? Разбра какво е станало. Друг нож бе щръкнал от рамото ѝ, малко над плешката. Болката я прониза като стрела чак до пръстите на краката.

„Промушена съм — помисли замаяно. — Боздугана не прикри гърба ми все пак.“

— Гален! Галерията! Галерията! — изрева Боздугана. — Качете се и разчистете!

След това го издърпаха от Келси. Тя се изправи, с ножа си в ръка. Около нея се биеха мъже, трима се опитваха да посекаат Боздугана с дълги мечове. Хора на вуйчо ѝ.

Усети нещо зад себе си, завъртя се вихрено и видя меча, връхлитащ към шията ѝ. Приклезна, пъхна се под ръката на нападателя и заби ножа нагоре между ребрата му. Кръв плисна в лицето ѝ и тя стисна очи. Мъжът падна отгоре ѝ, притисна я на пода и тя изпъшка от болка, щом дръжката на ножа в рамото ѝ се удари в каменните плочи. Келси стисна зъби, избута мъжа от себе си и избърса очи с ръкава на роклята си. Без да обръща внимание на кръвта, стичаща се по лицето ѝ, издърпа ножа от ребрата на нападателя си и се изправи отново. Погледът ѝ беше размътен от червена мъгла, която

сякаш покриваше всичко. Някой я сграбчи за здравето рамо и тя посече свирепо към ръката.

— Аз съм, милейди, аз!

— Лазаръс — изпъшка тя.

— Гръб до гръб. — Боздугана я избута зад себе си и Келси се притисна в гърба му, след това се присви напред, срещу залата. За нейна изненада никой от благородниците като че ли не беше побягнал. Само се бяха отдръпнали към колоните. Прииска й се да им извика. Защо не помагаха? Но мнозина от тях, мъжете особено, не гледаха нея. Гледаха битката зад нея и очите им пробягваха жадно между сражаващите се.

„Забавление“, осъзна тя и й призля. Държеше ножа си вдигнат срещу тълпата в толкова заплашителен жест, колкото можеше да докара, и отчаяна, че няма меч, макар да нямаше представа как да го използва. От ножа капеше алено, дръжката бе хлъзгава в плувналата й в кръв ръка. Спомни си как Барти й беше дал този нож, в позлатена кутийка с малко сребърно ключе. Кутията трябваше да е в дисагите й, някъде горе. Най-после бе използвала ножа срещу човек. Съжали, че не може да го каже на Барти. Причерня й.

Пен вече бе пред нея, с два меча в ръцете. Един от хората на регента налетя напред, но Пен го отбегна чисто, посече ръката му под лакътя и заби меча в гърдния му кош. Мъжът изкрещя, висок и тънък писък, който сякаш се проточи безкрайно, щом отсечената му ръка падна на няколко стъпки встрани. Свлече се на земята, а Пен зае отново изчаквателната си поза, равнодушен към кръвта, капеща по дясната му ръка. Мурн се присъедини към него миг по-късно, русата му коса опръскана с алено, лицето му по-бледо от всякога, сякаш всеки момент щеше да изгуби свят.

Двама мъже се появиха в периферното й зрение и Келси се извърна към тях, стиснала хлъзгавата дръжка на ножа. Но се оказаха Елстън и Киб, застанаха от двете й страни, мечовете им бяха плувнали в кръв. Киб имаше рана на ръката, дълбок прорез, който приличаше на животинско ухапване, но иначе и двамата изглеждаха невредими. Трясъкът на мечовете вече стигаше до ушите й по-бавен, битката замираще. Келси огледа тълпата и видя, че Арлън Торни е изчезнал. Свещеникът, отец Тайлър, се беше присвил до най-близката колона, сгушил библията до гърдите си и зяпнал един облечен в синьо труп,

който лежеше в локва кръв в подножието на подиума. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне, и въпреки недоверието ѝ за миг я жегна жалост към него. Не приличаше на човек, който е бил някога силен, дори като млад, а отдавна не беше млад.

„Трябва да се съвземе — отсече друг, по-студен глас в ума ѝ. — И то бързо.“ Келси, овладяла се отново от стоманата на този глас, кимна. Удивително как една коронация можеше да означава толкова малко и в същото време — толкова много. Краката ѝ поддадоха и тя залитна към Боздугана. Изсъска от болката в рамото.

„Жените пицят, когато ги боли — отекна гласът на Барти в главата ѝ. — Мъжете пицят, когато умират.“

„Няма да запищя и от двете!“

— Лазаръс, не ме оставяй да падна.

Боздугана пъкна ръка под нейната и я задържа на крака.

— Трябва да извадим ножа, милейди.

— Още не.

— Губите кръв.

— Ще загубя повече, ако извадиш ножа. Имаме работа.

Боздугана погледна раната и лицето му преbledня.

— Какво?

— Нищо, милейди.

— *Какво?*

— Раната е тежка. След малко ще припаднете.

— Тогава ме сритай и ме свести.

— Възложено ми е да пазя живота ви, милейди.

— Моят живот и животът на трона са едно — отвърна Келси хрипливо. Беше истина, макар да не го беше съзнавала, докато не го каза. Вкопчи се в рамото му и му посочи сапфира на гърдите си. — Вече не съм нищо, освен това. Виждаш ли?

Боздугана се обърна и извика на Гален в галерията. Две облечени в синьо тела се преметнаха през парапета и паднаха с влажно изтупване на каменните плочи. Най-предните благородници се развикаха и се отдръпнаха.

— Бъдете нащрек! — изрева Боздугана. — Киб, трябва ли ти доктор?

— Майната ти — отвърна с добродушен тон Киб, макар лицето му да беше побеляло и да стискаше ранената си ръка. — Сам съм си

доктор.

Много мъже от охраната на вуйчо ѝ лежаха мъртви на подиума. Няколко от нейните бяха ранени, но нямаше облечени в сиво тела на пода. Кой беше хвърлил ножа?

Регентът продължаваше да седи на трона, все така безразличен въпреки кръвта, оплискала лицето му, и четиримата гвардейци в сиво, опрели върховете на мечовете си в гърлото му. Но на горната му устна блестеше пот и очите му шареха към тълпата. Предвид неумението на охраната му, опитът за покушение срещу Келси се беше оказал глупост. А може би тактика на забавяне. Вуйчо ѝ знаеше колко важно е това коронясване, също като нея. Келси усещаше, че ѝ остава много малко време. Вдигна ръка и сграбчи за рамото един от гвардейците си, младеж, чието име не знаеше.

— Доведи свещеника.

Гвардеецът я погледна със съмнение, но отиде и домъкна отец Тайлър до подиума, а той зяпна преbledнял трупове по пода. Келси отвори уста и студеният глас отново се извиси, с властния тон, който сякаш не беше съвсем неин.

— Ще продължим веднага, отче. Придържай се към същественото.

Той кимна и вдигна тиарата. Ръцете му трепереха. С помощта на Боздугана Келси отново коленичи. Отец Тайлър отвори отново библията и започна да чете с разтреперан глас, и думите се сляха в ушите ѝ. Зад свещеника видя красивата червеночоса, все още замръзнала като камък горе на стъпалата на подиума, цялата опръскана с кръв. Беше оцапала лицето ѝ и се беше просмукала през тънкия като паяжина плат на облеклото ѝ. Не беше помръднала, но беше жива. Сивите ѝ очи бяха все така вторачени в една точка на пода. Келси затвори очи за миг, а след това погледна нагоре към тавана, огромна сводеста шир, която изведнъж се завихри лудешки.

Ботушът на Боздугана я натисна между плешките и Келси прехапа език, за да не изпищи. Малко ѝ просветна и тя видя приближаващия се свещеник с тиарата в ръце. Гвардейците около нея настръхнаха.

Отец Тайлър се наведе, лицето му бе съвсем бяло, и Келси усети как доскорошните ѝ подозрения по необясним начин изчезнаха.

Съжали, че не може да го утеши, да му каже, че неговата роля в тази работа почти е приключила.

„Но не е — прошепна друг глас, тих, но уверен в ума й. — Има още много...“

— Ваше Височество — каза отец Тайлър с почти извинителен тон, — заклевате ли се да служите на това кралство, на този народ, според законите на Божията църква?

Келси вдиша хрипливо, усети как нещо заклокочи в гърдите й, и прошепна:

— Заклевам се да служа на това кралство и на този народ според закона.

Отец Тайлър мълчеше. Келси понечи да вдиша и усети, че припада, люшна се наляво. Боздугана я срита отново и този път тя не можа да сдържи тънкия писък, който се изтръгна от устните й.

— Вие ще служите на своята църква, отче, а аз ще служа на моето кралство и на моя народ. Това е клетвата ми.

Отец Тайлър като че ли се поколеба. Лицето му беше маска на примирение и съжаление, сякаш можеше да прозре в бъдещето многото последствия от този момент. Навярно можеше. После положи тиарата на главата й с две ръце.

— Короновам ви, кралица Келси Роли на Тиърлинг. Дълго да е царуването ви, Ваше Величество.

Келси стисна очи. В гърлото й напираше облекчение, толкова голямо, че граничеше с възторг.

— Лазаръс, помогни ми да стана.

Боздугана я издърпа нагоре и краката й поддадоха. Ръцете му се увиха около нея отзад и я задържаха права като парцалена кукла; наклони тялото й леко напред, за да не натисне ножа, забит в рамото й.

— Регентът.

Боздугана я извъртя внимателно към вуйчо й.

Очите на регента блестяха, изпълнени с глупашко отчаяние. Бавно, преднамерено, Келси се облегна на Боздугана, докато дръжката на ножа не опря в гърдите му. Болката я жегна и я събуди, но не съвсем. Тъмнината вече се сгъстяваше, чернееща граница на ръба на полезрението й.

— Слез от трона ми.



Вуйчо ѝ не помръдна. Келси се наведе напред, събрала последните си капки сила, и гласът ѝ изхриптя в огромната ехтяща зала:

— Имаш един месец да се махнеш от Цитаделата, вуйчо. След това... десет хиляди фунта за главата ти.

Някаква жена зад нея ахна и сред тълпата се разнесе глухо мърморене. Изпълнените с паника очи на вуйчо ѝ пробягаха зад нея.

— Не можете да обявявате награда за член на кралската фамилия.

Гласът зад нея беше мазен баритон, който Келси вече познаваше: Торни. Пренебрегна го и думите заизлизаха от гърлото ѝ с хрипливо усилие.

— Дадох ти... време за бягане, вуйчо. Махни се от трона ми веднага или Лазаръс ще те изхвърли от Цитаделата. Колко дълго... мислиш, че ще оцелееш?

Вуйчо ѝ примига бавно. След няколко секунди се надигна от трона и щом се изправи, коремът му увисна. „Твърде много ейл — помисли разсеяно Келси, а след това: — Боже мой, той е по-нисък от мене!“ Гледката ѝ се раздвои, след това — разстрои. Тя смуши с лакът Боздугана и той разбра, защото я помъкна напред и я отпусна на трона. Беше все едно да седнеш на студена скала. Келси се олюля върху леденостудения метал, стисна очи и ги отвори отново. Още нещо имаше да направи, но какво?

А, да, червенокосата. Вуйчо ѝ се затътри надолу по стъпалата на подиума, отпуснатото въже се изпъна след него.

— Пусни въжето — прошепна Келси.

— Пусни въжето — повтори високо Боздугана.

Вуйчо ѝ се обърна рязко и за първи път Келси видя в очите му гняв.

— Тази жена е моя! Тя ми е подарък.

— Вече не е.

Вуйчо ѝ се огледа за подкрепа, но повечето от охраната му бяха мъртви. Само трима го последваха по петите, но дори и те като че ли отбягваха да срещнат погледа му. Лицето му беше пребледняло от гняв, но Келси видя нещо още по-лошо, изписано на него: огорчение и объркване, изражението на човек, който не знае защо трябва да му се случват толкова много ужасни неща, след като е имал толкова добри

намерения. След още миг на размисъл той пусна въжето и заситни към вратата заднешком.

— Тя е моя — повтори умолително.

— Вече не е — повтори и Келси. — Елстън, погрижи се.

— Да, Ваше Величество.

— Изнесете ме оттук, Лазаръс — изхриптя Келси.

Поемането на дъх беше убийствено мъчително. Боздугана и Пен се спогледаха, а след това се наведоха, пъхнаха ръце под нея и я вдигнаха на „столче“. Келси изпита смътна благодарност. Беше по-достоеен начин да напусне така, вместо да я люшкат като чувал. Съжали, че трябваше да я видят така за първи път, окървавена и изтощена. В един момент минаха покрай благородничка с червена кадифена рокля, цветът ярко изпъкна в тъмното. Карлин обичаше същия цвят и Келси протегна ръка към жената, и прошепна:

— Ще е тежък път.

Но беше твърде далече за допир. Десетки лица отплуваха назад покрай нея, стори й се, че видя и Феч между тях... но това беше лудост. Все пак посегна отново и дланта й затърси безпомощно в празното.

— Сър, трябва да побързаме — каза Пен.

Боздугана изсумтя в съгласие и двамата ускориха крачка през огромните двойни врати и навън в широкия коридор. Келси вече усещаше миризмата на собствената си кръв. Всичките й сетива се бунтуваха. Всяка факла бе по-ярка от слънцето, но когато примижа към Боздугана, видя, че лицето му е забулено в мрак. Гвардейците си говореха нещо с оглушителен шепот, но Келси не можеше да разбере нито дума. Тиарата се хлъзгаше от главата й.

— Короната ми пада.

Боздугана напрегна ръката си, която крепеше гърба й, посегна към стената, докосна нещо невидимо за очите й и за нейно изумление в тъмното се отвори скрита врата.

— Не и ако аз мога да го предотвратя, милейди.

— И аз — отекна гласът на Пен.

Докато влизаха в чернотата, Келси усети как нечия грижлива ръка намества короната на главата й.

---

[1] Glee (англ.) — радост. — Б.пр. ↑

## 7.

### ВЪЛНИ В ЕЗЕРОТО

*След коронацията ѝ кралица Глин не бе видяна в Цитаделата пет дни. Беше в безсъзнание през повечето от това време, след като бе понесла рана от нож, от която кръвта ѝ почти бе изтекла. През остатъка от живота си щеше да носи белега на гърба си. Точно този белег, а не както предполагат повечето, изгореното на ръката ѝ, ѝ спечели прозвището Белязаната кралица.*

*Но светът не спря да се движи, докато кралицата спеше.*

„Ранната история на Тиърлинг“, както е разказана от Мервиниан

На сутринта, когато се събуди, Томас се надяваше, че коронацията е била само сън. Вкопчи се в това, и се вкопчи здраво, макар част от ума му вече да знаеше, че не е така. Нещо се беше объркало.

Първият знак за това беше Ан, която спеше до него, ръцете ѝ с лъскаво боядисани нокти бяха загърнали възглавницата ѝ. Само Маржерит спеше с него. Ан беше жалък заместител, с по-ниско, по-дундесто тяло и червеникава къдрава коса, докато тази на Маржерит се лееше като река от кехлибар. Ан имаше по-сладка уста, но изобщо не беше Маржерит. Маржерит определено бе част от проблема.

Превъртя се и зарови глава във възглавницата, за да не чува шума отвън. Звучеше все едно някой мести сандъци, съчетание от тътрене и тропане, от което бе невъзможно да заспи отново. Но от възглавницата главата му само запулсира още повече, тъй че накрая я избута, изруга

тихо, звънна за Пайн и после отново дръпна завивката над главата си. Пайн щеше да спре шума.

Момичето беше взело Маржерит, сега си го спомни. Момичето бе разбрало кое е единственото нещо, което не може да понесе да загуби, и точно него му беше взела. Имало беше един кратък миг на надежда, когато телохранителят бе успял да промуши Келси и тя падна, но след това Томас я видя как довърши коронацията си, докато кръвта ѝ изтичаше, акт на абсолютна воля. Беше взела Маржерит за себе си и сега щеше да ляга с Маржерит всяка нощ, и ох, как пулсираше главата му, все едно вътре има ковачница.

Все пак може би някаква надежда оставаше. Момичето *все пак* бе изгубило много кръв.

Няколко минути изтекоха — и никакъв Пайн. Томас издърпа завивката от главата си и звънна отново. Усети как Ан се размърда до него. Трополенето беше наистина силно, щом бе събудило и нея. Бяха опразнили три бутилки вино вечерта, а Ан изобщо не държеше на вино.

Пайн не идваше.

Томас се надигна, отметна завивките и изръмжа още една ругатня. Неведнъж беше дарявал Пайн с правото да използва някоя от жените му за нощта, но Пайн не беше от тия, дето ще се спрат на това, което им е предложено. Ако Томас го намереше в леглото със Софи, щеше да го одере жив.

Най-после намери халата си под купчина дрехи в ъгъла, но копринената връзка се изхлузи от гайките. Томас изруга отново, по-силно този път, и погледна към Ан, но тя само се обърна и на свой ред пъкна глава под възглавницата си. Той се загърна с халата, като задържа предницата с ръка. Ако Пайн си беше направил труда да окачи дрехите, това нямаше изобщо да се случи. Когато го намереше, щяха да си поговорят много сериозно. Не се отзовава на звънеца, купища мръсни дрехи навсякъде... и не беше ли им свършил всичкият ром преди няколко дни? Много лошо, и то в абсолютно най-неподходящия момент. Представи си лицето на момичето, онова кръгло лице, което щеше да е съвсем на мястото си на всяка селячка по улиците на Нови Лондон. Но очите ѝ бяха същите котешко зелени като неговите и го бяха пронизали като стрела.

„Тя ме вижда — помисли си той безпомощно. — Тя вижда всичко.“

Разбира се, че не можеше да види всичко. Можеше да предполага, но не можеше да знае. Арлън Торни, който винаги се подготвяше за всяка възможност, вече сигурно беше задействал някой от резервните си планове. Той имаше също толкова да загуби, ако доставката се провалеше. Торни изобщо не си беше правил труда да крие презрението си към Томас, като му казваше само онова, което трябваше да знае, за да играе ролята си. Но едва сега Томас разбра колко добре е планирал Торни някои неща и как се е измъкнал от всякакъв риск. Всичко беше схема на Торни, но никой от хората от Преброяването не бяха замесени. Охраната на Томас излизаше виновна. Никой не можеше да замеси Торни... освен самия Томас, Томас, който сега със сигурност беше заподозреният.

Коремът му отново се беше издул. Халатът бе широк едва колкото да го загърне. Най-доброто, което можеше да направи Томас, бе да го задържи затворен на две места, над пъпа си и над слабините. Преди половин година, когато халатът беше поръчан, не беше толкова дебел. Но беше ял повече и беше пил повече, докато бавно осъзнаваше, че никой няма да може да намери и да убие момичето навреме... Дори кадените, на които нищо никога не можеше да им се измъкне.

Тръгна към вратата. Дори Пайн да пренебрегваше звънеца, един силен вик щеше да го доведе на бегом. Покоите на регента не бяха толкова просторни или луксозни като Крилото на кралицата и звукът се разнасяше добре. Преди години Томас се беше опитал да се премести в Крилото на кралицата, но Карол и Боздугана го бяха спрели и точно тогава Томас осъзна, че всички те са там, гвардията на кралицата, все още живееха в гвардейските квартири, все още изчакваха със суетната надежда кралицата да се появи някой ден. Още по-лошо, набираха нови хора. Боздугана беше бръкнал в мътната сърцевина на Тиърлинг и беше извадил оттам Пен Алкот, който бе достатъчно добър с меча, за да е от кадените, но бе избрал да е от гвардията на кралицата на половин заплата. Самият Томас се бе опитал няколко пъти да привлече Алкот, и други членове на гвардията на кралицата също, но те изобщо не бяха поискали да се съюзят с него и той така и не бе разбрал защо, до коронацията на момичето. Тя изобщо не беше като него, нито впрочем приличаше на майка си Елиса.

„Дете на баща си“, помисли Томас с горчивина. Беше им се наложило да уредят три аборта за Елиса (доколкото поне Томас знаеше); тя беше толкова разсеяна с взимането на проклетия си сироп, колкото и с всичко друго. Но Томас не бе успял да я уговори за последния аборт, този, който най-много имаше нужда тя да направи. Беше се ужасявала от доктора през онези последни години, виждала беше в него потенциален убиец. Дори Томас беше принуден да признае, че вероятно щеше да е много лесно да се убие жена по време на процедурата, но това знание само подсилваше горчивината му. Колко присъщо за Елиса — да изхвърли три плода, без изобщо да помисли, и след това да реши, без никакво сериозно основание, да доноси точно това дете, точно това, което щеше да затрудни нещата. Пайн му беше казал предния ден, че момичето вече е настанено в Крилото на кралицата с гвардейци за стража и че големите врати са заключени. Всякаква надежда, която Томас изобщо беше хранил, че ще се премести в покоите на Елиса, вече бе изчезнала.

Все пак можеше да е и по-лошо. Собствените му покои бяха удобни. Имаше достатъчно място за личната му охрана и за всичките жени, както и за няколкото лични слуги. Беше мрачно място, когато Томас се беше преместил тук в началото, но той го беше разкрасил с много картини от любимия си художник, Пауъл. Пайн бе намерил някаква гъста златна боя, което изглеждаше добър и евтин начин всичко да се направи така, че да изглежда царствено. След като Томас бе приел опеката на Червената кралица, тя изпрати по-добри и по-скъпи подаръци и те осеяха покоите му: сребърна статуетка на гола жена, тъмночервени кадифени завеси и комплект истински златни блюда, инкрустирани с рубини. Този последен дар зарадва Томас най-много от всичко. От време на време на повърхността изплуваше неприятното осъзнаване, че Червената кралица го използва, също както тиърското благородническо съсловие използваше своите надзиратели. Томас беше буфер, необходим посредник, стоящ между някой, който имаше цялата власт, и онези, които нямаха никаква. Той беше този, когото хората на Тиър мразеха. Елиса я нямаше, така че бе само той. Ако беднотията на Тиър изобщо се разбунтуваше някога, неговата глава щяха да поискат и Червената кралица несъмнено щеше да го пожертва, точно както тиърските благородници щяха несъмнено да се барикадират и да оставят надзирателите си на тълпата. Това също

бе неприятно да се знае и невинаги можеше да се пренебрегне... Но идеята тиърската беднотия да се разбунтува срещу когото и да било беше толкова нелепа, че чак смешна. Твърде заети бяха да се мъчат да намерят храна.

Отвори вратата и светлината го заслепи. Примижа, после се ококори. Сцената във всекидневната го стъписа. Първото, което видя, бяха блюдата му от злато и рубини, които някакъв слуга в бялото облекло на Цитаделата трупаше не особено грижливо в дъбов сандък. Слуги на Цитаделата никога не се допускаха в личните покои на регента — щяха да откраднат всичко, което не е заковано за пода. Но сега един от тях беше тук и трупаше златните блюда в сандъка с отекващ трясък, който накара Томас да потръпне.

Други промени привлякоха погледа му. Червените му кадифени завеси ги нямаше. Прозорците бяха широко отворени и през тях струеше слънчева светлина. И двете му златни статуетки, които бяха красили отсрещните ъгли на стаята, също ги нямаше. На северната страна на помещението, струпани в ъгъла, се виждаха двайсетина буренца бира, а до тях — щайги и щайги с мортско вино. Друг слуга на Цитаделата редеше бутилки уиски (част от него с много добро качество при това, Томас лично го беше закупил на Празника на уискито, който се провеждаше всеки юли по улиците на Нови Лондон). До буретата имаше количка, чието предназначение бе ясно: щяха да откарат и всичкия му запас от алкохол.

Томас се вкопчи в халата си, чиито краища все още се опитваха да се разтворят, и налетя към слугата, който прибираше златните му блюда.

— Какво правиш?!

Слугата кривна палец над рамото си, отбягвайки да срещне погледа му. Томас погледна и сърцето му се сви още повече. Корин стоеше зад купчината бурета и отмяташе нещо на някакъв лист. Не носеше сивото си наметало, но не му и трябваше. Слугите на Цитаделата и без него правеха каквото им кажеше.

— Ой! Гвардията на кралицата! — викна Томас. Искаше му се да можеше да щракне с пръсти, но не посмя, за да не се разтвори халатът му. — Какво значи всичко това?

— Заповеди на кралицата — отвърна Корин. — Всички тези вещи са собственост на Короната и ги изнасяме.

— Каква собственост на Короната? Това е *моя* собственост. Аз я купих.

— Тогава не е трябвало да я държите в Цитаделата. Всичко в Цитаделата е предмет на конфискация от Короната.

— Аз не... — Томас спря. Сигурен беше, че трябва да има вратичка за кралската фамилия. Всъщност никога не бе учил законите на Тиърлинг, дори като дете, когато трябваше да учи. Управлението не беше интересно. Но, по дяволите, Елиса също не ги беше изучавала, макар да беше първородната. Затърси друг аргумент и очите му се спряха на златните блюда в сандъка. — Блюдата! Те са подарък!

— Подарък от кого?

Томас стисна устни. Халатът му отново заплашваше да се отвори и той събра голяма гънка плат в едната си ръка, отчаяно съзнавайки, че дава още една възможност на Корин да зърне тумбестия му бял корем.

— Вашите лични вещи, облекло и кожени обувки са си ваши, както и всички оръжия, които може да имате — каза му Корин. Сините му очи гледаха възмутително безстрастно. — Но Короната повече няма да поддържа стила ви на живот.

— Как да живея тогава?

— Кралицата е постановила, че имате един месец да освободите Цитаделата.

— А жените ми?

Изражението на Корин остана делово, но Томас можеше да усети вълните презрение, лъхаци от него като зной.

— Вашите жени са свободни да направят каквото им харесва. Могат да задържат дрехите си, но накитите им вече са конфискувани. Ако някоя от тях пожелае да напусне с вас, може да го направи.

Томас го изгледа с гняв. Мъчеше се да измисли как да обясни нещата — че ако не се бяха съгласили на сделката, жените щяха да живеят в най-ужасната въобразима бедност... е, всички, освен Маржерит, която просто беше трудна. Но слънцето бе твърде ярко и му беше трудно да мисли. Кога за последен път беше отварял всъщност завесите? Години, трябваше да е било преди години. Слънчева светлина къпеше стаята, правеше я бяла вместо сива, показваше пукнатини, които така и не бяха запълнени; петна от вино и храна по килимите; дори едно вале каро, което лежеше само в ъгъла като сал, понесен по Божия океан.



„Господи, колко ли игри съм играл без това вале в колодата?“

— Никога не съм удрял никоя от жените си — каза той на Корин.

— Нито веднъж.

— Браво.

— Сър — извика един от слугите на Цитаделата. — Готови сме да товарим алкохола.

— Действай! — Корин погледна Томас. — Други въпроси?

Обърна се, без да изчака за отговор, и започна да кове капациите на сандъците.

— Къде е Пайн?

— Ако имате предвид личния си слуга, не съм го мяркал от доста време. Може би си има друга работа.

— Да — отвърна Томас и кимна. — Да, има. Сигурно е отишъл да напазарува.

Корин промърмори нещо неразбираемо.

— А къде са жените ми?

— Нямам представа. Не приеха добре загубата на накитите си.

Томас потръпна. Разбира се, че нямаше да го приемат добре. Прокара пръсти през косата си, забравил за халата, и той се разтвори. Томас сграбчи полите и бързо го затвори. Един от слугите се изкиска, но когато Томас се огледа да види кой е, всички се суетяха с възложените им задачи.

— Ще се обадя на кралицата веднага щом намеря свободно време — каза той на Корин. — Може да е след няколко дни.

— Да, би могло.

Томас се поколеба, чудеше се дали има някаква закана в думите му, после се обърна и се затътри към покоите на жените, замислен какво да им каже. Петра и Лили сигурно щяха да заминат някъде. Те винаги бяха най-бунтовните след Маржерит. Но останалите можеше да бъдат убедени. Разбира се, щеше да трябва да намери пари отнякъде. Но имаше много знатни приятели, които навярно щяха да му помогнат, а междуременно можеше да отседне в Арвата. Светият отец нямаше да посмее да го отпъди, не и след всичкото злато, което Томас му беше давал през годините. Дори Червената кралица можеше да пожелае да го подкрепи с пари, стига да успееше да я убеди, че скоро ще се върне на трона. Но потръпна при мисълта, че ще трябва да я моли.

Храна и хартия бяха осеяли дневната на женските покои. Шкафовете бяха оставени отворени, чекмеджетата издърпани и дрехи се валяха разхвърляни навсякъде. От колко време беше работил Корин тук? Сигурно беше дошъл рано заранта, може би малко след като Томас си беше легнал.

„Пайн го е пуснал — осъзна той. — Пайн ме е предал.“

В женските покои беше само Ан. Явно беше станала, докато той бе говорил с Корин, и вече беше почти облечена, рижите ѝ къдрици бяха прибрани спретнато с фиби на темето.

— Къде са другите? — попита той.

Ан сви рамене, пресегна се зад гърба си и стегна връзките на роклята си с бързи и ловки пръсти. Томас се почувства измамен: защо беше плащал на всички тези професионални шивачи?

— Какво означава това?

— Означава, че не съм видяла никоя от тях. — Ан извади куфар и започна да го пълни.

— Какво правиш?

— Прибирам си багажа. Но някой ми е преместил накитите.

— Няма ги — отвърна бавно Томас. — Кралицата ги взе. — Седна на най-близкото канапе. — Какво правиш? Никоя от вас няма къде да отиде.

— О, разбира се, че имаме къде. — Обърна се и Томас видя в очите ѝ намек за същото презрение, каквото бе видял у Корин. Спомен изплува в ума му, но той го потисна. Чувстваше, че е нещо от детството, а много малко неща от детството бяха добри.

— Къде ще отидеш?

— При лорд Перкинс.

— Защо?

— Защо мислиш? Той ми направи предложение, преди няколко месеца.

Измяната! Том играеше покер с лорд Перкинс, канеше го на вечеря веднъж месечно. Мъжът бе достатъчно стар, за да е баща на Ан.

— Какво предложение?

— Това засяга само мен и него.

— Там ли отидоха останалите жени?

— Не при Перкинс. — В гласа ѝ се промъкна нотка на гордост. — Той предложи само на мен.

— Това е само временно. Няколко месеца и ще се върна отново на трона. Тогава всички можете да се върнете.

Ан го изгледа все едно е някаква хлебарка в кухнята. Споменът вече избиваше на повърхността. Томас се помъчи да го надвие, но изведнъж изплува: кралица Арла го беше гледала точно по същия начин. Томас и Елиса се бяха обучавали заедно и ученето беше трудно и за двамата, но Елиса беше разбирала повече, тъй че бе продължила да работи с възпитателката, докато Томас просто спря след дванайсетата си година. Известно време Мама се беше опитвала да му говори за политика, за състоянието на кралството, за отношенията с Мортмийн. Но Томас така и не успяваше да схване нещата, които уж трябваше да разбира интуитивно, и погледът в очите на Мама ставаше все по-презрителен и по-презрителен. Накрая разговорите спряха и след това Томас виждаше Мама много рядко. Бяха му позволили да прави каквото си иска: да спи цял следобед и да вилнее из Търбуха нощем. Години бяха минали, откакто някой бе дръзнал да го гледа с открито презрение, но ето го сега отново, чувстваше се също толкова дребен, колкото се беше чувствал като млад.

— Ти наистина не разбираш, нали? — попита Ан. — Тя ни освободи, Томас. Може би ще се върнеш на трона, може би не. Не искам и да знам за това. Но никоя от нас няма да се върне.

— Вие не бяхте робини! Имахте най-доброто! Отнасях се с вас като с благороднички. Не ви се налагаше да работите.

Веждите на Ан се вдигнаха още по-високо, лицето ѝ потъмня и гласът ѝ стана остър:

— Не ми се налагало да работя ли? Пайн ме буди в три сутринта и ми казва, че си готов за мен. Отивам в спалнята ти и трябва да лижа пътката на Петра за твое удоволствие.

— Плащам ти — прошепна регентът.

— Плати на *родителите ми*. Плати на родителите ми порядъчна сума, когато бях на четиринайсет, твърде млада, за да знам каквото и да било.

— Плащам храната ти, дрехите ти. Хубави дрехи. И ти дадох скъпоценностите ти!

Тя вече гледаше право през него. И това помнеше. Точно така го беше гледала кралица Арла Справедливата през последните десет

години от живота си и нищо от това, което бе казвал или правил, не я беше накарало да го види повече. Беше станал невидим.

— Трябва да напуснеш Тиърлинг — каза Ан. — Не е безопасно за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Боздугана е нейният капитан на гвардията, а ти се опита да уредиш убийството ѝ. На твое място бих напуснала страната.

— Всичко това е *временно*. — Защо никой не можеше да го разбере? Момичето вече беше превърнало в свои врагове и Торни, и Мортмийн. Томас мразеше политиката, но дори той беше чувал за Мортския договор. Подразбиращата се клауза щеше да се задейства след седем дни. Ако доставката не пристигнеше в Демийн... не можеше дори да си го представи. Никой никога не беше виждал Червената кралица разгневена, но в мълчанието ѝ човек можеше да види началото на края на света. В ума на Томас внезапно изплува картина, зловеща в своя реализъм: Цитаделата, обкръжена от мортски ястреби, кръжат и връхлитат покрай многобройните ѝ кули, нападат и убиват, убиват... — Главата ѝ ще виси на стените на Демийн до края на месеца.

Ан сви рамене.

— Щом казваш.

Взе нов куп рокли от скрина с чекмеджета, после вдигна четка за коса от пода — банални движения, изпълнени с безразличие към него. И той разбра какво означават отворените и празни чекмеджета: всички те го бяха напуснали и си бяха взели дрехите!

Може би Ан беше права. Можеше евентуално да отиде в Мортмийн и да помоли Червената кралица за милост. Но на нея отдавна ѝ беше писнало от него. Можеше също толкова лесно да реши да го предаде палача. А как можеше да напусне Цитаделата, дори заради това пътуване? Феч беше там някъде, Феч, който сякаш знаеше всичко и предвиждаше всичко. Каменната стена беше слаба защита срещу него, защото Феч можеше да влезе в Цитаделата като призрак, но беше по-добре от нищо, по-добре, отколкото да си въвн на открито. Опита се да поеме към мортската граница, Феч щеше да разбере, Томас знаеше това толкова добре, колкото знаеше името си, и колкото и охрана да вземеше със себе си, някоя нощ щеше да отвори очи и да види онова лице над себе си, онази ужасна маска.

Ако изобщо му беше останала някаква охрана. Повече от половината му охранители бяха избити в опита за покушение над момичето. Никой все още не бе дошъл да го задържи, което изглеждаше необикновено добър късмет. Може би смятаха, че охранителите му сами са устроили заговора. Но сега, щом си спомни пълното безгрижие в гласа на Корин, Томас осъзна, че май изобщо не е така. Може би знаеха, но просто не ги интересуваше.

Ан щракна ключалките на куфара си и отиде да се види в огледалото. За Томас изглеждаше някак си гола без никакви накити, но самата тя като че ли остана съвсем доволна. Затъкна кичур коса зад ухото си, усмихна се, вдигна куфара и се обърна към него. Очите ѝ сякаш го прогориха и Томас се зачуди защо никога преди не ги е забелязвал. Бяха топли, яркосини.

Ан се усмихна. Приятелска усмивка, която не успя да скрие нещо неприятно, дебнещо в ъгълчетата на устните ѝ.

— Дрехи, накити, храна и злато. И мислиш, че си платил, Томас. Не си, ни най-малко. Но смятам, че ще платиш.

Отец Тайлър довърши последната хапка пилешко и остави вилницата на масата с разтреперана ръка. Беше уплашен. Повикването бе дошло точно докато сядаше да обядва — сварено до бяло пилешко. Тайлър бездруго никога не бе имал голям апетит, но последните два дни ядеше съвсем механично, все едно дъвчеше пръст.

Отначало бе изпитал гордост. Беше се оказал участник в едно от най-великите събития, разиграли се през живота му. А не беше имало много велики събития в живота му. Беше отраснал като селяшки син в равнината Алмонт, едно от седем деца, и когато стана на осем, баща му го даде на местния свещеник вместо десятък. Тайлър изобщо не възнегодува срещу решението на баща си, дори тогава. Беше едно дете сред твърде много и никога не бе имало достатъчно за ядене.

Енорийският свещеник, отец Алън, беше добър човек. Имаше нужда от помощник, защото страдаше от подагра. Научи Тайлър да чете и му даде първата Библия. На тринайсет Тайлър вече помагаше на отец Алън в писането на проповедите му. Енорийското паство не беше голямо, може би трийсет семейства, но отецът не можеше да стигне до всички. Щом подагратата му се влоши, Тайлър започна да прави

обиколките на отца, като посещаваше семействата и изслушваше кахърите им. Когато много старите или болните искаха да се изповядат, Тайлър приемаше изповедите им, макар и да не беше ръкоположен все още. Предполагаше, че формално това е грях, но също така не смяташе, че Бог ще има нещо против, особено за тези, които умираха.

Когато отец Алън бе повикан в Нови Лондон за повишение, той взе Тайлър със себе си и Тайлър довърши обучението си в Арвата, и бе ръкоположен на седемнайсет. Можеше да си получи своя енория, но старшите му вече бяха разбрали, че Тайлър е негоден да обслужва общността. Обичаше повече изследването, отколкото хората, обичаше да работи с хартия и мастило, тъй че стана един от трийсетте писари на Арвата — записваше в счетоводните книги десетъци и данъци от околните енории. Беше приятна и спокойна работа. От време на време някой кардинал се опитваше да попълни раздутите си разходи, като скрие приходите от енориите си, и имаше вълнения за около месец, но повечето време счетоводството беше кратка работа, оставаше много време за мислене и четене.

Тайлър се загледа в книгите си по десетте рафта от тийърлингски дъб, които му бяха стрували почти едногодишна стипендия. Първите пет книги бяха дошли при него от една енорияшка, жена, която бе починала и ги беше оставила на Църквата с малко завещание. Кардинал Карлайл беше взел завещанието и то изчезна яко дим, но книгите не му трябваха, тъй че ги струпа на писалището на младия отец Тайлър с думите:

— Ти си свещеникът ѝ. Оправяй се.

Тайлър беше на двацет и три тогава. Беше чел Библията много пъти, но светски книги за него бяха новост, тъй че отвори една и започна да чете, разсеяно отначало, после заобръща страница след страница с щастливото удивление на човек, който намира пари на земята. В този ден беше станал учен, макар че нямаше да го е разбрал още много години.

Не можеше повече да отлага неизбежното. Излезе от стаичката си и се затътри по коридора. Страдаше от артрит в лявото бедро вече от седем-осем години, но бавната му походка бе продиктувана не толкова от болката, колкото от неохота. Беше добър счетоводител и животът в Арвата бе удобен и неизменен... допреди четири дни, когато всичко се промени.

Беше извършил коронацията в състояние почти на ужас, зачуден що за извратен каприз на съдбата е довел Боздугана точно до неговата врата. Тайлър беше предан свещеник, аскет, вярващ във великото дело на Бог, който беше превел човечеството през Прехода. Но не беше никакъв изпълнител. Беше престанал да изнася проповеди преди десетилетия и всяка година се отдръпваше все по-далече в света на книгите, на миналото. Изобщо нямаше да е окончателният избор на Светия отец за извършване на коронацията. Но Боздугана бе потропал на вратата му и Тайлър бе отишъл.

„Част съм от великото Божие дело.“ Мисълта прониза ума му, дошла сякаш отникъде, и изчезна със същата светкавична бързина. Знаеше историята на тийърлингските монарси в подробности. Грандиозната социалистическа визия на Уилям Тийър се беше подкопала след Дебаркирането, отмирайки постепенно, докато свърши в кървав разгром с убийството на Джонатан Тийър. Родът на Роли беше взел трона, но Роли не бяха Тийър. И вече бяха станали малоумни и хилави като всяка кралска династия в Европа отпреди Прехода. Твърде много вътрешнородови бракове и твърде малко образование. Твърде малко разбиране на склонността на човечеството да повтаря собствените си грешки непрекъснато. Но Тайлър знаеше, че историята е всичко. Бъдещето беше само бедствията от миналото, чакащи да се случат отново.

По време на коронацията все още не беше чул за случилото се на Моравата на цитаделата. Цената за неговата усамотеност и научни занимания бе окаяно неведение за текущите събития. Но в дните след това братята му свещеници бяха отказали да го оставят сам. Чукаха на вратата му постоянно, под предлог да им изясни някой момент в теологията или историята, но никой не напускаше, без да е чул поредната версия за коронацията на кралицата. В замяна на това му разказваха за освобождаването на обречените и за изгарянето на клетките.

Тази сутрин отец Уайд беше влязъл направо от раздаването на хляб на просяците, които се нижеха по стъпалата на Арвата. Според Уайд просяците я наричаха Истинската кралица. Тайлър знаеше израза. Беше женски вариант на легендата за Артур отпреди Прехода, кралицата, която щеше да спаси страната от ужасна гибел и да я тласне към златен век. Истинската кралица беше приказка, балсам за бездетни

майки. И все пак сърцето на Тайлър бе подскочило при думите на Уайд, и се беше принудил да погледне навън през прозореца, за да скрие сълзите, блеснали в очите му.

„Аз съм част от Божието велико дело.“

Не знаеше какво да каже на Светия отец. Кралицата бе отказала да се закълне във вяроност към Божията църква, а дори той знаеше важността на тази клетва. Регентът, въпреки пълната липса на личен морал, беше останал твърдо под контрола на Светия отец, с даряването на огромни парични суми на Църквата и позволенieto да се построи частен параклис в Цитаделата. Дойдеше ли странстващ монах да проповядва древната вяра на Лутер на някоя още по-ентусиазирана публика, щеше да изчезне и никой повече нямаше да чуе за него. Никой не говореше за тези неща, но Тайлър беше схватлив човек и знаеше заболяването на църквата си. През годините бе избрал усамотение, обичаше Бог с цялото си сърце и смяташе да издъхне кротко един ден в стаичката, обкръжен от книгите си. Но ето че по някакъв необясним начин бе въввлечен във великите събития на света.

Сърцето му затупа в хилавите му гърди, когато се заизкачва бавно по огромното мраморно стълбище към залата за аудиенции на Светия отец. Остаряваше, да, но също така бе уплашен. Личният му някогашен разговор със Светия отец бе ограничен до няколко поздравителни думи при ръкополагането му. Колко отдавна беше това? Петдесетина години бяха минали. Светият отец беше остарял също като Тайлър и вече приближаваше стотната си година. Дори в Тиърлинг, където богатите живееха дълго, дълголетieto на Светия отец бе впечатляващо. Но го мъчеше болест: пневмония, треска и някакво хранително заболяване, което, както разправяха, му забраняваше да яде месо. Умът му обаче бе останал остър, докато тялото му вехнеше, и той се беше справял с регента толкова изкусно, че Арватът сега имаше камбанария от чисто злато, нечуван лукс отпреди Прехода. Дори кадарийците с техните огромни запаси на подземни богатства не удостояваха с толкова богатство храмовете си.

Тайлър поклати глава. Светият отец беше идолопоклонник. Може би всички бяха такива. Когато момичето бе положило клетвата, Тайлър бе взел незабавно решение, може би първото през целия му живот. Тиърлинг нямаше нужда кралицата да е върна на Църквата, заразна от алчност. Тиърлинг просто имаше нужда от кралица.



Двама послушници бяха застанали пред вратата на залата. Въпреки обръснатите им глави и вежди и двамата имаха същите тесни като на невестулки лица като всички прислужници на Светия отец. И двамата се подсмихнаха, докато отключваха вратите и ги дръпнаха, с ясно послание: *в беда си*.

„Знам — помисли Тайлър. — По-добре от всеки друг.“

Прекрачи прага, като се постара да задържи погледа си сведен. Според мълвата Светият отец ставаше труден, когато някой не успееше да му отдаде полагащата се почит. Стените и подът на залата за аудиенции бяха от ломен камък, толкова бял, че залата сякаш блестеше под таванския прозорец. Беше изключително топло. С остъкления тавански прозорец топлината нямаше къде да отиде. След многобройните му пристъпи на пневмония Светия отец, както разправяха, обичаше обилната топлина. Тронът му от дъбово дърво се издигаше на подиума в центъра на помещението. Тайлър спря в подножието на подиума и изчака, задържайки грижливо главата си наведена.

— А, Тайлър. Ела тук.

Тайлър изкачи стъпалата на подиума, пресегна се инстинктивно за протегнатата ръка на Светия отец, целуна рубинения пръстен, а после се оттегли до втората колона и коленичи. Лявото му бедро запулсира мигновено. Колениченето се отразяваше адски зле на артритата му.

Вдигна очи и за миг изпита жалост. Светият отец беше някога мъж на средна възраст с добро телосложение, но сега едната му ръка беше съсухрена и безпомощна от удара, който бе понесъл преди няколко години, и лицето му също така бе изкривено: дясната страна висеше отпусната като платно, изгубило вятъра. През последните няколко месеца Арватът се тресеше от слухове, че Светият отец умира, и Тайлър си помисли, че това може би е истина. Кожата му бе станала прозрачна като пергамент; костите чак сякаш се показваха на плешивата му глава. Беше не толкова остарял, колкото съсухрен, и вече сякаш бе станал колкото дете, почти изгубен в гънките на белия си кадифен халат. Усмихна се благосклонно на Тайлър и той мигом се овладя и застана нащрек; жалостта се стопи като захар.

До Светия отец, точно както Тайлър се бе опасявал, стоеше кардинал Андърс, внушителен в широкия си халат от алена коприна.

Халатите на кардиналите някога бяха почти оранжеви, поради несъвършеното червено, което произвеждаха майсторите на боя в Тиърлинг, но халатът на Андърс беше истински червен, ясен знак, че Църквата, като всички други, взима бои от Калае от черния пазар от Мортмийн. В добавка към халата Андърс носеше малка златна игла във формата на чук, спомен за времето, което бе прекарал в антисодомитските патрули на регента. Омразата на Андърс към хомосексуалните беше добре известна и според мълвата самият той първоначално беше внушил на регента идеята за специален правораздавателен контингент. Но след това, преди няколко години, беше направил още една стъпка, като служеше доброволно в патрулите в свободните си часове. Това бе предизвикало доста голям скандал: действащ кардинал, работещ за силите на закона, но Андърс бе отказал да спре и остана с патрулите няколко години. Тайлър се зачуди защо Светият отец все още му позволява да носи иглата, след като Андърс най-сетне бе прекратил участието си.

Присъствието на кардинал Андърс на тази среща означаваше неприятност. Той беше явният избор на Светия отец за наследник, макар да беше само на четирийсет и три, повече от двайсет години помлад от Тайлър. Андърс бе дошъл в Арвата още на шест. Родителите му бяха предани вярващи и бяха решили да го дадат за свещеник още след раждането му. Умен и безскрупулен, той се беше издигнал в йерархията с необичайна бързина. На двайсет и една беше най-младият свещеник, повишен в епископския сан на Нови Лондон, и беше назначен за кардинал само няколко години след това. През цялото това време лицето му като че ли изобщо не се беше променило. Беше като талпа, с груби черти и нашарено с белези, които издаваха младежко акне, и с толкова черни очи, че Тайлър не можеше да различи ирис от зеница. Да го гледа човек беше все едно да гледа тиърлингски дъб. Тайлър беше срещал алчни свещеници, продажни свещеници, дори свещеници, измъчвани от тайни, с извратени полови желания, които бяха осъдителни за Църквата. Но всеки път, когато видеше това лице, лицето на следващия Свети отец, който щеше да гледа на Божието дело и на дяволските ужасии със същото клинично отчуждение, Тайлър изпитваше дълбоко безпокойство. Не се доверяваше на Светия отец, никога не го беше правил, но Светият отец поне беше предсказуема смесица от религиозност и целесъобразност.

Човек можеше да работи с него. Кардинал Андърс беше съвсем друго нещо. Тайлър нямаше представа какво е способен да направи. Светият отец беше само една слаба спънка, спънка, която скоро щеше да я няма.

— С какво мога да бъда в полза на Ваша Святост?

Светият отец се изкиска.

— Мислиш ли, че съм те повикал тук заради специализираното ти знание на историята, Тайлър? Не съм. Бил си въввлечен в необикновени събития напоследък.

Тайлър кимна, отвратен от собствения си нетърпелив и раболепен тон.

— Бях призован от Лазаръс Боздугана, Ваша Святост. Даде ми ясно да разбере, че ме искат незабавно или че трябва да пратя за друг свещеник.

— Боздугана е страховит посетител, несъмнено — каза Светият отец. — А как ти се стори новата ни кралица?

— Сигурен съм, че не е останала и една душа в Тиър, която да не е чула вече историята, Ваша Святост.

— Знам добре събитията на коронасването, Тайлър. Чух историята от много източници. Сега желая да я чуя от теб.

Тайлър повтори думите на кралицата и видя как лицето на Светия отец помръкна. Той се отпусна в стола си и го загледа замислено.

— Тя отказа да даде клетвата.

— Да, отказа.

Андърс се намеси.

— И въпреки това ти се нае да довършиш коронацията.

— Беше безпрецедентно, Ваше Високопреосвещенство. Не знаех какво да направя. Няма никакви установени правила... нямаше никакво време... изглеждаше най-добре за кралството.

— Основната ни грижа не е здравето на това кралство, а здравето на Божията църква — отвърна Андърс. — Това кралство и неговият народ са грижа на владетеля му.

Тайлър го зяпна. Твърдението беше почти еднакво с думите на новата кралица на коронацията ѝ, и все пак смисълът бе толкова различен, че Андърс все едно го беше изговорил на непознат език.

— Знам това, Ваше Високопреосвещенство, но нямах време да го обмислям и трябваше да избира.

Двамата старши клирици го изгледаха с присвити очи за още миг. После Светият отец сви рамене и се усмихна, толкова широка усмивка, че Тайлър съжали, че не може да се оттегли надолу по стъпалата.

— Е, не е могло да се избегне значи. Крайно неприятно, че си бил въввлечен в такава ситуация.

— Да, Ваша Святост — отвърна Тайлър.

Бедрото му вече пулсираше не на шега, с онова особено наслаждение, с което артритът, изглежда, си вършеше работите. Тайлър помисли дали да не помоли Светия отец за разрешение да се изправи, но се отказа. Щеше да е грешка, ако покажеше слабост пред който и да е от тези двамата.

— Кралицата ще има нужда от нов свещеник в Цитаделата, Тайлър. Отец Тимпани беше човек на регента и тя няма да му се довери, и с основание.

— Да, Ваша Святост.

— Заради ролята ти в коронацията й, ти си логичният избор.

Тайлър изчака.

— Тя ще се довери на теб, Тайлър — продължи Светият отец. — Със сигурност повече, отколкото би се доверила на когото и да е от нас, точно защото ти я короняса без клетвата.

Осъзнал, че Светият отец е сериозен, Тайлър запелтечи:

— Н-не би ли предпочела Църквата някой друг в тази роля, Ваша Святост? Някой по-светски?

Отново му отговори Андърс:

— Всички тук сме Божии мъже, синко. Предаността към твоя бог и твоята църква е по-важна от разбирането ти за Кесаровите неща.

Тайлър заби поглед в сандалите си. Стомахът му закипя от гадене, от усещането, че около него е оживял кошмар. Беше дошъл тук с очакването, че ще го порицаят, може би дори да го накарат да промени за известно време задълженията си. Свещеници, извършили дребно нарушение, обикновено трябваше да прекарат известно време долу в кухните, да мият блюда или да изхвърлят смет. Но за един свещеник, който искаше само да го оставят на мира в килията му с книгите и с мислите му, назначение в кралския двор бе нещо

безкрайно по-лошо, може би най-лошото нещо, което изобщо можеше да го сполети.

„Може би тя няма да поиска да има свещеник в Цитаделата. Навярно просто ще ни изрита всички от Цитаделата и онзи безбожен параклис ще се разпадне на прах.“

— Трябва да имаме очи и уши на този трон, Тайлър — продължи Светият отец все още с измамно благодушен тон. — Тя не е дала клетвата, а това поставя живота на Божията църква на голям риск под управлението ѝ.

— Да, Ваша Святост.

— Ще даваш периодични донесения пряко на мен.

Пряко на Светия отец? Безпокойството на Тайлър се усили. Андърс беше този, който служеше като буфер в отношенията между Светия отец и останалите от Църквата. Защо не Андърс? Простият отговор го споходи мигновено: Светият отец бе избрал Андърс за свой наследник, но дори той не му вярваше.

„В гнездо на стършели съм“, помисли си Тайлър отчаяно.

— За какво ще донасям, Ваша Святост?

— За случващите се неща в Цитаделата, които засягат Църквата.

— Но, Ваша Святост, тя знае! Не е глупава.

Очите на Светия отец се впиха в него.

— Твоята вярност към тази църква ще се мери с подробностите, съобщавани в тези донесения. Разбираш ли?

Тайлър разбра. Щеше да е шпионин. Отново си помисли с копнеж за стаичката си, за книгите, всичките напълно уязвими за тежката ръка на Светия отец.

— Тайлър? Разбираш ли?

Тайлър кимна и си помисли: „Аз съм част от великото Божие дело“.

— Добре — каза тихо Светият отец.

Джавел се промъкваше надолу по Стълбището на касапина, загърнат в сивото наметало. Ако някой го видеше, щеше да го вземе за гвардеец на кралицата, което беше идеята. Всъщност се беше опитал да стане гвардеец на кралицата преди много време, в началото на кариерата си. Не го бяха приели, тъй че беше прехвърлен за пазач на

Портата. Но сивото наметало все още съхраняваше толкова власт над него, колкото бе имало винаги. С всеки човек, който се отдръпнеше встрани по улицата или го удостоеше с поклон, Джавел чувстваше, че се издига още по-високо. Илюзията беше по-добра от нищо.

В края на стълбището се озова в тясна уличка. Имаше мъгла и той се запромъква през нея с ръка на ножа. Уличните лампи в тази част на Търбуха бяха счупени от години, а лунната светлина просветваше само за кратко през мъглата и къпеше уличката в смътно синкаво сияние, което изобщо не разкриваше възможните дебнещи хищници. Джавел не носеше злато, но главорезите в този район нямаше да си правят труда да се уверят в това, преди да му налетят, и най-вероятно щяха да забият нож между ребрата му за всеки случай.

Две псета изръмжаха от един вход. Като нищо бяха известили присъствието му, но Джавел беше само нащрек, не и уплашен. Беше служил в охраната на Портата цял живот, но като повечето външни стражи никога не беше прониквал по-навътре в Цитаделата от порталната къщичка. Цитаделата беше загадка. Средата на Джавел бе тук: Търбуха — лабиринт от глъхнещи улички и тъмнина, и бърлоги, които той познаваше като петте си пръста. Целият сектор беше хлътнал в падината между хълмовете. Мъгла като че ли винаги се сбираше тук, както и хора с работа, която да крият.

Най-сетне стигна до вратата с олющена боя на „Черният край“. Хвърли поглед назад да види дали е привлякъл опашки, но явно сивото наметало отново си беше свършило работата. Никой не искаше да създава неприятности на войник от гвардията на кралицата, особено сега, когато беднотията бе приела новата кралица за своя закрилица. Дори за човек като Джавел, който изпитваше слаб интерес към хорските настроения, преобразяването беше необичайно. Вече песни за кралицата започваха да кръжат из града. Тълпи безделници бедняци кръстосваха широките градски улици и викаха името на кралицата, а онези, които не се присъединяваха, рискуваха да бъдат пребити. Хората на града бяха като пияниците, които Джавел познаваше, включително той самият: обичаха да потъват в дълга безпаметна нощ без никаква мисъл за следващата сутрин. Скоро щяха да изтрезнеят обаче. Мортите щяха да обявят мобилизация, войниците им щяха да се готвят за поход, леярните им да работят извънредно в производството на стомана. Мисълта за Мортмийн го подсети за Али, за дългата ѝ руса

коса, скриваща лицето ѝ, докато си отиваше. Всеки ден беше нещо различно за Али, някоя нейна черта, която изскачаше го хапеше за задника и не пускаше. Днес беше косата на Али, завеса от русо, която приличаше на кехлибар в стая и на злато навън. Пръстите на Джавел трепереха, когато отвори вратата на кръчмата. Вътре щеше да има уиски, но там щеше да е и Арлън Торни.

„Черният край“ беше мръсна кръчма, малка и без прозорци бърлога, с евтини дървени подове, прогизнали от многото години разливана бира. Миришеше като каца джибри. Не беше от любимите на Джавел, но пък бедняците не могат да избират. По-добрите райони на Нови Лондон съблюдаваха час на затваряне в един след полунощ. Търбуха беше мястото, където да отидеш, ако искаш да продължиш да пиеш до изгрев-слънце. Но сега кръчмата беше почти опустяла. Беше почти четири сутринта и дори работещите вечерна смяна се бяха замъкнали по домовете си. Само някой със сериозен пиянски проблем или с наистина лоша работа щеше все още да е буден. Джавел подозираше, че си има и двете. Чувство на обреченост надвисна над него, предусещане за тъмно дело, от което не можеше да се отърси.

Бележката от Арлън Торни беше дошла точно когато Джавел напускаше смяната си в полунощ — и не му казваше нищо. Всякакъв можеше да е този Торни, обаче беше хлъзгав кучи син и определено не беше толкова глупав, че да сложи в написаното нещо осъдително. Джавел никога през живота си не беше говорил с Торни, но да откаже бележката и дума не можеше да става. Когато Торни поиска да те види, отиваш. Джавел вече нямаше никакви роднини, които да пратят в Мортмийн, но не подценяваше способността на Торни да измисли нещо също толкова зло. Косата на Али отново изплува в ума му. От онзи ден на Моравата на цитаделата насам всичкото уиски на света не можеше да я задържи настрана.

„Все пак съм готов да опитам отново“, помисли Джавел отчаяно.

Торни седеше на маса в ъгъла на кръчмата, с гръб към двете стени, и отпиваше от чаша, в която почти със сигурност имаше вода. Добре известен факт беше, че Торни не пие. Рано в кариерата му неговата трезвеност, съчетана с високата му стройна фигура и деликатни черти, го беше превърнала в основна мишена за изстъпленията на хулиганите антисодомити на регента. Беше понесъл няколко боя от тях, докато не бе започнал да се издига в

Преброяването. Дали някои от онези мъже все още обикаляха наоколо и му дишаха във врата? Джавел се съмняваше.

Вил, който поддържаше пряка връзка с Торни, от време на време казваше, че не пие по очевидна причина: не понасял да не контролира нещата дори за секунда. Според Джавел тази преценка може би беше вярна. Кръчмата беше почти празна, но погледът на Торни все пак засече Джавел, остави го в същата секунда и след това продължи да обхожда помещението, оглеждайки кой е вътре, кой може да види, че надзирателят на Преброяването се среща с пазач на Портата, който може да се интересува.

До Торни седеше жената, Брена. Джавел не я беше виждал никога, но я позна мигновено. Кожата ѝ беше като прозрачна перла, толкова млечнобяла, че Джавел можеше да види сините вени, плъзнали по ръцете ѝ. Беше неподвластна на възрастта, с коса като изтъняла сламеноруса шапка около лицето ѝ. Джавел, като всички останали в Тиър, беше чувал за нея, но малцина изобщо я бяха виждали, защото можеше да излиза навън само нощем.

„Тъмна работа“, помисли си отново и си поръча две уискита на тезгяха. Второто беше за удоволствие. Първото му беше абсолютно необходимо, за да може да седне на масата с Арлън Торни, който бе изтеглил от жребия името на Али със собствената си ръка. Когато чашките дойдоха, Джавел бързо гаврътна първата. Но на втората се задържа, забил поглед в тезгяха в усилие да се задържи там колкото може по-дълго.

През три столчета седеше застаряла курва с прозрачна бяла блуза и руса коса, която почти със сигурност беше боядисана. Облегна се на бара в изкривена като на улична акробатка поза, което позволи на гърдите ѝ да щръкнат още два пръста напред, и изгледа Джавел делово.

— От гвардията на кралицата си, а?

Джавел кимна късо.

— Пет за чукане, десет за добавки.

Джавел затвори очи. Беше отишъл веднъж при курва, преди три години, но не беше успял да го вдигне и беше свършило с плач. Жената се бе оказала много мила и разбираща, но беше някак си повърхностно разбиране и Джавел беше усетил нетърпението ѝ да го разкара, за да мине на следващия клиент. Работата си е работа.



— Не, благодаря — измърмори той.

Курвата сви рамене, вдиша дълбоко и отново изпъчи гърди, когато още двама мъже влязоха в кръчмата.

— Ти губиш.

— Джавел. — Тихият мазен глас на Торни се чу съвършено ясно в цялата кръчма. — Заповядай при мен.

Джавел понесе уискито си през помещението и седна. Торни се наведе над масата и сплете дългите си тънки пръсти. Всеки път, когато Джавел видеше Торни, му се струваше, че крайниците му са прекалено дълги. Извърна очи и видя, че жената, Брена, го гледа, макар че според мълвата беше съвсем сляпа. Млечните ѝ очи имаха характерния розов оттенък на албинос. Ако Джавел трябваше да отгатне що за жена би избрал Торни, точно на такава като нея щеше да се спре: отбягвана, сляпа и зависима. Вил твърдеше, че тя винаги била с Торни, привичка, останала от детството му в Търбуха, че е единственото нещо на божията земя, на което Торни държи. Но това бе само приказка, подхваната от някакъв идиот разказвач, който трябваше да реабилитира дори типове като Арлън Торни. Джавел се зачуди що за услуги прави Брена заради опеката на Торни, но умът му свенливо отбягна въпроса.

— Не обича да я зяпат.

Джавел бързо извърна очи и срещна погледа му.

— Ти си пазач на Портата, Джавел.

— Да.

— Доволен ли си от работата си?

— Работата ми е чудесна.

— Нима?

— Честна работа е — отвърна Джавел, като се постара да не прозвучи самодоволно. В Тиър сигурно имаше хора, които щяха да нарекат и работата на Торни „честна“, но щяха да са малко и нямаше никога да са виждали как русата коса на жена им изчезва зад хълма Пайк.

— Жена ти беше изпратена с доставката преди шест години.

— Жена ми не е твоя работа.

— Всяко изпратено нещо е моя работа. — Очите на Торни се задържаха на стиснатия юмрук на Джавел и усмивката му се разшири. Хора от сорта на Торни имаха свойството да забелязват какво другите

се опитват да скрият. Джавел погледна Брена с крайчеца на окото си, неспособен да се отърве от дяволските мисли що ли за живот води тази жена. Торни се пресегна за чашата си с вода и Джавел го изгледа с мрачно любопитство.

„Тази ръка вкара Али в клетката. Един пръст наляво и щеше да е била нечия друга жена.“

— Жена ми не беше „нещо“.

— Товар — отвърна Торни пренебрежително. — Стока. Повечето хора са стока и са доволни да са стока. Аз пък съм доволен, че улеснявам доставката.

Беше самата истина. Още преди мортската доставка да узакони тази практика, Тиърлинг беше имал процъфтяваща търговия с роби и по същество Торни беше прав. Дори след като бе станал надзирател на Преброяването, той продължаваше да е този, който се грижеше, ако човек иска нещо екзотично, дете или червенокоса, дори черна жена от Кадейр. Докато Джавел седеше и се чудеше какво прави тук с този търговец на плът, който беше пратил жена му в Демийн, в главата му започна да се оформя идея. Идея, която ставаше все по-добра с потеклото в жилите му уиски. Защо не беше помислил за това по-рано?

Всеки пазач на Портата носеше две оръжия: къс меч и нож. В момента ножът беше затъкнат в колана му. Усещаше неудобната тежест на дръжката му, притисната отляво в ребрата му. Не беше голям боец, но беше много бърз. Ако извадеше ножа, можеше да отсече дясната ръка на Торни, тази, с която се беше пресегнал наляво, след като можеше да я протегне надясно и да промени всичко. Успееше ли да порази десницата на Торни, сигурно щеше да се справи и с други, по-съществени части от тялото му. За Торни се разправяше, че бил бърз, но беше дошъл тук без охрана. Явно не смяташе Джавел за заплаха.

Джавел взе втората чашка и я изля в гърлото си на една огнена глътка, докато пресмяташе разстоянието между ръката на Торни и ножа. Беше изпитвал страх от него допреди няколко минути, но всичките наказания на света изведнъж му се сториха по-маловажни от това, което можеше да постигне тук. Службата по Преброяването нямаше да рухне без Торни, твърде добре организирана беше за това. Но загубата щеше да ѝ нанесе осакатяващ удар. Торни управляваше бюрокрацията си със страх, а страхът върши работа само от върха надолу. Джавел нямаше време да грабне ножа с по-силната си ръка.

Трябваше да го направи с по-слабата и да се надява на най-доброто. Хвърли поглед към ръката на Торни и своята, пресмяташе разстоянието.

— Изобщо няма да успееш.

Джавел вдигна глава и видя, че Торни отново се усмихва, стиснал устни и с хладнокръвна насмешка.

— А дори и да успееш, тъй или иначе ще умреш.

Джавел го зяпна тъпо. Брена се изсмя тънко и пискливо — звук като от ръждясали панти.

— Пуснах доза в чашата ти, пазачо. Ако не получиш противоотровата от мен до десетина минути, ще умреш в агония.

Джавел заби поглед в празната си чашка. Възможно ли беше Торни наистина да е пуснал нещо в нея? Да, докато той самият се беше заяпал глупаво в проклетата албиноска. Торни не лъжеше. Човек трябваше само да погледне в очите му, син океан, обкръжен с лед, за да разбере, че казва истината. Джавел погледна албиноската и видя, че е зяпнала с обожание Торни, мътно розовите очи се бяха впили в лицето му.

— Знаеш ли кое е най-лошото в моята работа? — попита Торни. — Никой не разбира, че е просто бизнес. Нищо повече. Петнайсет пъти, доколкото помня, хора са се опитвали да нападнат от засада доставката между Нови Лондон и границата на Морт. Обикновено го опитват точно след края на Крайт, където земята е равна като тепсия и няма къде да се скриеш. И знаеш ли, в десет от тези случаи успях да ги разубедея да не правят тази глупост. Лесно е и не ги наказвах.

— И какво? — промърмори Джавел. Сърцето му вече тупаше неприятно. Стори му се, че усеща леко жегване в корема, точно под пъпа. Не можеше да се убеди, че това е въображение, нито можеше да се убеди, че не е. Трябваше да се опита да нападне Торни веднага, преди онова, което бе погълнал, да е узряло. Но Торни беше нащрек и нямаше да може да го изненада.

— *Не ги* наказвах — повтори Торни. — Просто им обясних ситуацията и ги пуснах. Защото беше бизнес. Бяха подведени, но не повредиха клетките ми, само подплашиха конете, но това се оправи лесно. Забавянето не беше повече от пет-десет минути. Не наказвам за грешки, поне за първите грешки.

— Но другите пет...

Торни се наведе над масата и очите му блеснаха неприятно, а Джавел усети ясно отровата в себе си: стягане дълбоко вътре, като стомашно разстройство. Само леко неразположение, но се усилваше, и то бързо.

— Другите пет не се интересуваха от говорене. Погледнах ги в очите и разбрах, че мога да им говоря колкото искам, и пак ще продължат да налитат на клетките ми. Някои хора не знаят, нито ги интересува кога са изиграли ръката си и са загубили.

Джавел се ядоса на себе си, че попита, но не можа да се удържи.

— Какво им направи?

— Направих от тях нагледен урок — отвърна Торни. — Някои хора не могат да смятат, но един нагледен урок ги учи много бързо. Съжалих, че се наложи, разбира се.

„Бас слагам, че си съжалил, шибаняк“ — помисли Джавел.

— Но *наистина* беше необходимо. И сигурно ще се изумиш колко бързо уроците ми карат хората да влязат в правия път. Да вземем теб например...

Бавният търпелив тон на Торни беше непоносим. Джавел се почувства като заклещен в класната стая, преживяване, каквото не беше имал, откакто бе избягал от дома на дванайсет. Погледна жената албинос, видя вперените ѝ право в него слепи очи и бързо извърна поглед.

— Мина ти през ума, че можеш да грабнеш ножа си и да ме заколиш. Сякаш не бях готов за теб вчера. Онзи ден. Сякаш не съм бил готов за тебе от деня, в който съм се родил.

Джавел си спомни един слух, който бе чул веднъж: че майката на Торни била проститутка в Търбуха, че го била продала на търговец на роби, когато бил още бебенце, само на няколко часа. Стомахът му отново се сгърчи, по-рязко този път, все едно че някой бръкна през пъпа му, сграбчи шепя черва и изви, докато нещо изпука. Отпусна се назад и задиша бавно, но болката беше прерязала храбростта, вляла се в него от уискито. Винаги беше като бебе при болка.

— Тъй че сега, Джавел, въпросът е: продължаваш ли да искаш да ме заколиш, или искаш да говорим за бизнес?

— Говори за бизнес — изпъшка Джавел. Всякакви мисли за ножа го бяха оставили. За нищо друго не можеше да мисли, освен за противоотровата. Толкова ноци се беше връщал у дома толкова

натъпкан с уиски, че едва можеше да се смъкне от коня и мислеше да сложи край на всичко. Сега се изненада колко ужасно му се иска все още да живее.

— Добре. Хайде да поговорим за жена ти.

— Какво имаш предвид?

— Тя е жива.

— Глупости! — изръмжа Джавел.

— Да. Жива е и е добре в Мортмийн. — Торни кривна глава и добави: — Сравнително добре.

Джавел трепна.

— Как може да го знаеш?

— Знам. Знам дори къде е.

— Къде?

— А, това би разкрило картите ми, нали? Не те засяга засега, пазачо. Това, което те засяга, е, че знам точно къде е тя, и нещо повече: мога да я върна.

Джавел го зяпна втрещен. Умът му зарови надълбоко и измъкна последното, което му трябваше: един от рождените дни на Али, някъде преди девет или десет години. Али беше споменала, че ѝ се иска да си има малък ръчен стан, тъй че Джавел отиде до един женски дюкян и купи два стана, които изглеждаха добре направени и на разумна цена. Али като че ли се зарадва, но през следващите месеци становеите си останаха в коша ѝ за шиене. Така и не я видя да тъче, нито веднъж, а беше твърде объркан и наранен, за да я пита защо. Не беше съвсем в стила на Али, която си признаваше, че е от онези, които винаги искат да си поиграят с нови неща веднага щом ги получат.

Но после, някъде след половин година, Али извади становеите и започна да работи с тях, измайстори шапки, ръкавици и шалчета, а после — фланели и завивки. Заплатата на Джавел не беше голяма, но стигаше да я снабдява с вълна, и докато ѝ се падне плочката на лотарията, беше изтъкала повечето им зимни дрехи, топли и удобни. След като я откараха за Мортмийн, Джавел така и не опакова нещата ѝ. Кошът ѝ за шиене още си седеше до огнището им, становеите — с половин недовършена шапка в тях. Обичаше да го гледа онзи кош, пълен с недовършени неща, все едно Али бе отишла да навести родителите си и щеше да се върне всеки момент. Понякога, след особено тежко напиване, дори сядаше пред огнището, сложил коша в

скута си. Не беше нещо, за което щеше да каже някога на някого, но му помагаше да заспи.

Все пак онази половин година го притесни. След като откараха Али, Джавел намери жена да чисти къщата и да пере, а след няколко седмици вдигна коша за шиене, показа станове на чистачката и я попита има ли нещо сбъркано в тях. Така разбра, че изобщо не е купил станове, а куки за плетене. Тъкането и плетенето бяха две различни неща, дори и той го знаеше, макар да не можеше да каже точно с какво са различни. А Али, която обикновено не се колебаеше да му каже кога е сбъркал нещо, така и не беше обелила дума, половин година се беше учила да плете, докато той беше на работа. Джавел имаше много поводи за съжаление покрай Али и всеки ден като че ли изплуваха нови, но един от най-големите и най-странните бе, че не беше разбрал за куките за плетене преди тя да замине. Изглеждаше жизненоважно тя да разбере, че е разбрал.

— Можеш да я върнеш?

— Мога — потвърди Торни. — И ще го направя.

Нов спазъм го удари в стомаха и Джавел се присви. Това изобщо не спря болката. Най-сетне, малко по малко, спазъмът отслабна, юмрукът в стомаха му се отпусна и когато вдигна глава, Джавел видя, че Торни го наблюдава с хладно безразличие.

— Трябва да ми се довериш, Джавел. Никога не нарушавам думата си.

Джавел помисли над това, притиснал с ръка стомаха си в очакване на следващата атака. Градът беше пълен с приказки за Торни, кои верни, кои измислици. Много истории беше слушал, истории, от които на човек можеше да му се смрази кръвта, но никога не бе чувал Торни да е нарушавал думата си.

Жената албинос изведнъж започна да диша бързо и плитко, притворила очи като в екстаз. Вдигна ръка и започна да стиска зърното на гърдата си, леко и нежно, през тънката тъкан на розовата си блуза.

— Успокой се, Брен — измърмори Торни. — Работата ни тук почти приключи.

Жената се укроти и отново отпусна ръка в скута си. Джавел настръхна.

— Какво искаш?

Торни кимна одобрително.

— Трябва да вкарам нещо в Цитаделата. Трябва ми човек на Портата, който да не задава излишни въпроси.

— Кога?

— Когато аз кажа.

Джавел го зяпна мълчаливо, изведнъж проумял.

— Ще убиеш кралицата.

Торни го гледаше, студените му очи не трепваха. Джавел си помисли за видението, което му се беше явило на Моравата на цитаделата: високата жена, по-състарена и корава, с корона на главата. Кралицата *наистина* бе коронована, знаеше, преди два дни. Вил, който винаги пръв научаваше новините, им каза, че регентът се опитал да я убие по време на коронацията. На смрачаване Джавел мина през обичайната бъркотия с продавачите, затварящи дюкяни и сергии, които си подвикваха, подхвърляха клюки и разменяха новини, и ги чу да я наричат Истинската кралица. Не знаеше какво точно значи тази фраза, но нямаше как да се сбърка чувството, вложено в нея: беше титлата за високата корава жена, която бе видял на Моравата на цитаделата, онази, която все още не съществуваше.

„Но би могла — помисли си той. — Някой ден.“ И макар да не беше ходил на църква, макар да бе престанал да вярва дори в Бог от деня, в който Али бе откарана и изчезнала някъде в Мортмийн, изведнъж усети проклятие, надвиснало над главата му, проклятие и минало като две ръце, които искаха да го сграбчат и да го изстискат. Мъжете, убили Джонатан Добрия, така и не бяха заловени, но най-черните страници в историята на Тиърлинг бяха свързани с тях. Които и да са били, Джавел изобщо не се съмняваше, че са били прокълнати за престъпленията си. Но не можеше да изрече всички тези страхове пред Торни. Можа само да каже:

— Тя е кралицата. Не можеш да убиеш кралицата.

— Никакво доказателство няма, че тя е истинската кралица, Джавел. Тя е само едно момиче с белег от изгорено и с огърлица.

Но очите на Торни се извърнаха настрани и във внезапен проблясък на интуиция Джавел разбра: Торни също бе видял високата царствена жена на Моравата на цитаделата. Беше я видял и гледката го беше уплашила толкова ужасно, че бе замислил убийството. Торни никога не бе приличал толкова на паяк, колкото в този момент. Изпълзял от ъгъла, за да закърпи мрежата си, и скоро щеше да се свре

обратно в тъмната си пукнатина, за да крои, да изчаква с безкрайно, злокобно търпение, за да се хване и да се замята в паяжината му някоя безпомощна твар.

Джавел огледа кръчмата и я видя с нови очи: мръсотията, зацапала дъските на пода; евтината лой, която капеше от факлите и се втвърдяваше по стените; курвите, които се усмихваха унило на всеки мъж, който влезеше. Най-вече — смесената миризма на бира и уиски, толкова всепроникваща, че сякаш се бе стъстила от въздуха. Джавел обичаше тази миризма и я мразеше, и знаеше някак си, че заплетеното кълбо любов/омраза в ума му е причината Торни да го избере. Беше слаб и слабостта му навярно миришеше на Торни толкова добре, колкото уискито на него.

„Това е тъмната пукнатина — изведнъж осъзна Джавел. — Тя е точно тук.“

Отново се преви на две. Някакво животинче се беше събудило в стомаха му, късаше розова плът с разядени нокти и зъби като игли. Вървеше по изпънато въже. Разстоянието беше късо, но под него се простираше безкрайна тъмнина. И какво можеше да види надолу?

— А ако планът ти се провали? — изпъшка той. — Каква гаранция имам?

— Нямаш никакви гаранции — отвърна Торни. — Но няма нужда да се тревожиш. Само глупакът държи всичките си яйца в една кошница. Аз имам много кошници. Ако една идея се провали, прехвърляме се на друга и рано или късно успяваме.

Торни бръкна под ризата си и извади малка стъкленица с кехлибарена на цвят течност. Подаде я на Джавел и той жадно посегна за нея, но шепата му се затвори в празното.

— По мои сметки имаш само минута-две, преди това да стане безполезно — каза Торни. — Тъй че имам само един въпрос: можеш ли да смяташ?

„Не мога да спечеля“, помисли Джавел и се стисна за корема. Имаше някаква мрачна, крадлива утеха в това разбиране. Щом човек не може да спечели, вината не е негова, какъвто и курс да избере.

Доставката бе закъсняла.



Кралицата на Мортмийн не бе успяла да забрави този факт — нито днес, нито вчера, нито онзи ден. Мъчеше се да се съсредоточи, докато търговският ѝ агент докладваше числата от търга от последния месец. Февруари беше добър: Короната беше изчистила над петдесет хиляди марки. Обикновено когато пристигнеше новата доставка, кралицата отбираше най-добрата стока, било за себе си или за подаръци. Но повечето роби отиваха на търг, при мортски благородници или богати посредници, които ги препродаваха в северните градове и разни затънтени градчета. Търгът винаги носеше добър доход, но високият ръст на февруарските продажби не стигаше да отвлече кралицата от глождещото усещане за разпад, от чувството, че току на ръка разстояние от нея възниква проблем. Момичето беше навършило деветнайсет, не я бяха намерили, а сега доставката закъсняваше. Какво означаваше това?

Без съмнение регентът на Тиър беше оплескал нещата. Първо, беше позволил на Елиса да измъкне тайно момичето и да го прати в изгнание (въпреки че самата кралица беше провидяла точно този ход... кой щеше да си помисли, че у Елиса ще се намери и троха ум?). Но след деветнайсет години момичето все пак трябваше да е било намерено. По настояване на кралицата регентът най-сетне беше наел кадените преди няколко месеца, но тя някак си бе разбрала, че вече е твърде късно.

— Това е всичко, Ваше Величество. — Брусард, търговският ѝ агент, прибра документите си в ковчежето.

— Добре.

Брусард обаче се забави, стиснал ковчежето в ръце.

— Да?

— Някаква вест за новата доставка, Ваше Величество?

Дори хората от най-близкото ѝ обкръжение нямаше да я оставят да го забрави.

— Когато науча, и ти ще го научиш, Брусард. Върви да си подготвяш търга. И не забравяй да очистиш гадините този път.

Брусард се изчерви. Беше добър в работата си, с инстинктивна дарба да превръща плът в пари. Преди години, когато търгът все още беше новост, кралицата обичаше да седи на една ниска тераса на десети всеки месец и да гледа как Брусард изстиска последната възможна троха печалба от всеки фунт човешка плът. Това

удовлетворяваше нещо дълбоко вътре в нея — да гледа как хората на Тиър отиват на подиума. Но беше имало един месец, някъде преди четири години, когато прислужниците се бяха оказали немарливи с обезпаразитяването, и скоро Палаидите и няколко благородни дома се оказаха налазени от въшки. Кралицата беше успяла да предотврати публичния скандал, като предложи безплатно по един роб на всяка засегната страна и покри загубата от заплатата на Брусард. Проблемът с въшките беше наистина неприятен, но сега тя се радваше, че инцидентът се беше случил. Добре беше да има един такъв провал, който да размаха под носа на Брусард в моменти като този, моменти, в които забравяше, че той е само един дребен търговец на плът и че без нея нямаше изобщо да има никакъв търг.

Брусард излезе, стиснал ковчежето до гърдите си, все едно беше единственото му дете, и кралицата остана доволна, като видя стегнатите му от обида рамене. Но това все пак не заглуши шепота в ума ѝ, тихия въпрос, който я глождеше вече от няколко дни: *къде беше доставката?* Четири дни хубаво време, пет дни — лошо. Никога не беше идвала по-късно от петия ден на месеца. Сега беше шести март. Ако беше имало проблем, то или регентът, или Торни щяха вече да са я уведомили. Притисна длан до челото си, усетила началото на главоболие зад слепоочията си. Физиологията ѝ бе напреднала дотолкова, че вече почти не се разболяваше. Единственото изключение бяха главоболията, които идваха ненадейно, без никаква медицинска причина, и изчезваха също толкова бързо.

„А ако товарът изобщо не дойде?“

Подскочи в стола си все едно някой я беше оципал през роклята. Непрекъснатият поток от човешка плът се беше превърнал в жизненоважна част от мортската икономика, толкова редовен и очакван, колкото приливите. Калае и Кадейр също пращаха роби, но дори събраният им данък не се равняваше на половината от доставката на Тиър. Редовното доставяне на роби поддържаше работата на факториите ѝ, ощастливяваше благородниците ѝ, пълнеше съкровищницата ѝ. Всяка спънка в този процес носеше загуба.

Изведнъж се усети, че Лириан ѝ липсва. Като всички нейни слуги, Лириан беше остаряла, докато кралицата оставаше млада, и преди няколко години я бяха погребали. Лириан беше истинското ѝ зрение, дарбата ѝ да вижда не само бъдещето, но и настоящето и

миналото също така. С нея щеше да може да види какво става в Тиър. Защото колкото и да се мъчеше да се убеди в обратното, не можеше да се отърве от гложещото подозрение, че това, което се е объркало, има нещо общо с момичето. Освен ако не я бяха убили по пътя, трябваше вече да е стигнала до Цитаделата. Дали Торни беше успял вече да се справи с това? Регентът беше самото олицетворение на некадърността, но Торни беше тъкмо обратното. Ако Торни се провалеше, каква беше следващата стъпка? Да се позове на договора и да тръгне на война? Никога не беше искала да завзема Тиърлинг. Владееенето на чужда територия струваше пари, оборудване, неприятности. Доставка беше по-чисто, по-елегантно решение.

Все пак може би не беше най-лошото нещо на света да мобилизира армията си, осъзна тя. Войниците ѝ не бяха ходили на война след последното нашествие в Тиър. Нямаше никакви заплахи по границата на Морт. Нямаше дори малки боеве, откакто Прокудените бяха измътили заговора си. И в най-лошия си ден армията ѝ все пак беше повече от равностойна на тиърската. Но не беше невъзможно да са се размекнали по време на мира. Може би щеше да е добре да се вкарат във форма веднага. Просто за всеки случай. Но при тази мисъл главоболието ѝ сякаш се удвои, постоянна връхлитаща вълна срещу стените на черепа ѝ.

Някакво вълнение бе започнало да кипи извън залата ѝ за аудиенции. Кралицата вдигна глава и видя Берил, своя шамбелан, закрачил към огромните врати. Той щеше да се справи. След като Лириан бе умряла, Берил беше най-старият ѝ и доверен слуга, толкова настроен към желанията ѝ, че рядко ѝ се налагаше дори да се поинтересува вече от ежедневните неща в замъка. Погледна часовника си и реши да се оттегли в стаята си. Ранна вечеря, а след това щеше да легне с един от робите си. Онзи високият, когото беше взела от последната доставка от Тиър, мускулест мъж с гъста черна коса и вид на ковач. Само в Тиърлинг мъжете израстваха толкова високи.

Даде знак на Ив и ѝ прошепна нарежданията си. Ив слушаше с възможно най-ведрото изражение, което можеше да докара, и кралицата го оцени. Пажовете ѝ мразеха това задължение — мъжете невинаги бяха отзивчиви. Ив щеше да го упои и да му даде каквото трябва, а след това кралицата щеше да го има достатъчно твърд, за да не помисли за сън. Наркотикът вече не беше нужен, разбира се —

преобразяването ѝ вече бе напреднало дотолкова, че дори не беше сигурна, че *може* да бъде наранена. Но никога не го беше казвала на пажовете си и сега се радваше за това. С постоянно връщането се главоболие искаше мъжът да е податлив. Излезе бързо от залата през личния си вход зад трона и закрачи по дългия коридор към покоите си.

Коридорът се охраняваше от гвардейци, всички благоразумно навели очи към пода. Гледката намали отчасти възбудата ѝ. Последното донесение на регента я бе осведомило, че повечето гвардейци на Елиса са напуснали замъка, за да търсят момичето. Карол, Боздугана, Елстън... познати имена, мъже, с които се беше научила да се съобразява. Ако беше намерила Боздугана преди Елиса, нещата можеше да са толкова различни. Сапфирите на Тиър бяха изчезнали, все едно че се бяха изпарили — обстоятелство, от което лъхтеше на коварството на Боздугана. Само да беше могла да се докопа до тези накити преди Елиса да умре! Сигурно нямаше да има и главоболия повече, още по-малко да ѝ трябва лекарство.

Но сега всичко щеше да се оправи. Щеше да се сдобие със сапфирите, а когато доставката дойдеше, сигурно щеше да може дори да наложи тежка глоба на регента за закъснението. Той щеше да хленчи и да мрънка, но щеше да плати и мисълта за преbledнялото му разстроено лице я накара да се усмихне, докато смъкваше дрехите си в очакване на роба. Пажовете ѝ бяха много бързи — не бяха минали и пет минути, когато на вратата се почука.

— Влез! — извика тя рязко, ядосана от влошаващото се главоболие. В кухнята можеха да ѝ направят прах, но лекарството щеше да забави съня дълго, след като робът спреше да се представя, а сънят бе ценна придобивка напоследък.

Вратата се отвори. Тя се обърна, видя Берил и понечи да го помоли за прах за главоболие. Но молбата заседна в гърлото ѝ. Лицето на Берил беше преbledняло, очите му — трескави от страх. Стискаше хартиен свитък в треперещата си ръка.

— Милейди... — отрони той боязливо.

## 8.

### КРИЛОТО НА КРАЛИЦАТА

*Лесно е да се забрави, че една монархия е нещо повече от самия монарх. Успешното управление е сложен организъм, с безброй отделни късове, които действат в хармония. Вгледаме ли се внимателно в кралица Глин, откриваме много движещи се части, но човек не може да надцени значението на Лазаръс Боздугана, капитана на Гвардията на кралицата и Главен убиец. Махне ли се той, цялото здание рухва.*

Калоу Мъченика,  
„Тиърлинг като военна  
държава“

Когато се събуди, Келси се зарадва, щом видя, че всички декоративни възглавнички са махнати от леглото на майка ѝ. *Нейното* легло — сега всичко беше нейно. Тази мисъл не ѝ донесе кой знае каква радост. Гърбът ѝ беше омотан в превръзки. Тя прокара ръка през косата си — беше лепкава и мазна. Беше спала много дълго. Боздугана го нямаше в креслото в ъгъла. Стаята беше празна.

Успя да се надигне и да седне. Не усещаше да ѝ тече кръв от рамото, но раната се изпъваше при всяко движение. Някой, несъмнено Андали, беше оставил кана вода на масичката до леглото ѝ, и чаша също. Келси пи, после си избърса лицето. Беше чисто — сигурно пак Андали беше измила кръвта. Помисли за мъжа, когото бе убила, и се успокои, щом откри, че не изпитва нищо.

Изправи се и закрачи из стаята, за да провери може ли да се държи на крака. От другата страна на леглото ѝ висеше дълъг шнур. Изпъваше се до тавана, провираше се през няколко халки и изчезваше

през малък отвор, пробит в стената към преддверието. Келси се усмихна, дръпна леко шнура и чу очаквания звън на камбанката.

Боздугана отвори вратата и щом я видя застанала до леглото, кимна одобрително.

— Добре. Докторът каза, че трябва да останете на легло поне още един ден, но знаех, че ви глези.

— Какъв доктор? — Мислеше, че Боздугана е закърпил раните ѝ.

— Докторът, когото намерих за болното бебе. Не харесвам докторите, но този е вещ и май благодарение на него нямате инфекция. Каза, че рамото ви ще зарасне бавно, но чисто.

— Още един белег. — Келси потърка боязливо шията си. — Скоро ще имам цял куп. Как е бебето?

— Оправя се. Докторът даде на майката някакво лекарство, което май е успокоило стомахчето му, макар да струваше ужасно скъпо. Изглежда, ще трябва още, по-натам.

— Надявам се, че си му платил добре.

— Даже прекалено добре, милейди. Но не можем да го използваме вечно, нито другия доктор, когото знам. Никой от двамата не е благонадежден.

— Тогава какво ще правим?

— Още не знам. — Боздугана потърка челото си с палец. — Мисля по това.

— Как са гвардейците, които бяха ранени?

— Добре са. Двама ще трябва да ограничат дежурствата си за известно време.

— Искам да ги видя.

— Аз не бих, милейди.

— Защо не?

— Гвардейците на кралицата са много горди същества. Мъжете, които са понесли рани, не искат да го забележите.

— Аз ли? — попита Келси озадачено. — Аз дори не знам как да държа меч.

— Те не мислят така, милейди. Ние просто искаме да си вършим работата добре.

— Какво да правя тогава? Да се преструвам, че дори не са ранени ли?

— Именно.

Келси поклати глава.

— Барти казваше, че има три неща, за които мъжете изглупяват: бирата им, пишките им и гордостта им.

— Точно така би казал, да.

— Мислех, че гордостта е единственото, за което може да греши.

— Не.

— Като стана дума за гордост, кой ме рани?

Боздугана стисна челюсти.

— Извинявам се, милейди. Беше мой провал в сигурността и поемам пълна отговорност. Мислех, че сме ви покрили достатъчно.

Келси не знаеше какво да каже. Боздугана гледаше упорито в пода и лицето му беше напрегнато все едно очакваше да го шибнат с камшик през раменете. Да го изненадат беше непоносимо за него. Беше ѝ казал, че никога не е бил дете, но Келси си имаше своите съмнения: точно това поведение говореше за детство с много сурови родители. Зачуди се дали и тя изглежда така, когато не знае някой отговор. Гласът му отекна отново в главата ѝ: тя беше работодателката му, не изповедникът му.

— Работиш по разкриването му, вярвам?

— Да.

— Да продължим тогава.

Боздугана вдигна глава, видимо облекчен.

— Обикновено първото, което прави един нов владетел, е да проведе аудиенция, но бих искал това да го отложим за седмица-две, милейди. Не сте във форма, а има много неща да се свършат.

Келси вдигна тиарата си от натруфената тоалетна масичка и я огледа замислено. Беше красиво бижутерско изделие, но деликатно, твърде женствено за вкуса ѝ.

— Трябва да намерим истинската корона.

— Това ще е трудно. Майка ви възложи на Карол задачата да я скрие и вярвайте ми, той беше умен в това отношение.

— Добре, да се погрижим първо да се плати на онази уличница за това нещо.

Боздугана се покашля.

— Днес има да се свърши много друго. Нека първо Андали се погрижи за външността ви.

— Колко грубо!

— Простете, милейди, но сте изглеждали и по-добре.

Откъм външната стена се чу изтупване, толкова силен удар, че разтърси завесите на леглото на Келси.

— Какво става?

— Запаси за обсада.

— Обсада?! Очакваме ли обсада?

— Днес е шести март, милейди. Само два дни са останали до крайния срок по договора.

— Няма да променя решението си, Лазаръс. Крайният срок не означава нищо за мен.

— Не съм сигурен, че напълно разбирате последствията от действията си, милейди.

Тя присви очи.

— Не съм сигурна, че напълно разбираш мен, Лазаръс. Знам какво предизвикахме тук. Кой командва армията ми?

— Генерал Бермонд, милейди.

— Тук ли е?

— Пратих да го доведат. Може да минат няколко дни, докато дойде. На южната граница е, инспектира гарнизони, а и не язди много добре.

— Генералът на армията ми не язди добре?

— Куц е, милейди: рана, която получи при защитата на Цитаделата от опит за преврат преди десет години.

— О! — промълви Келси.

— Предупреждавам ви, милейди: Бермонд ще е труден. Майка ви винаги го оставяше сам да преценява, а регентът не му е досаждал от години. Свикнал е сам да решава. Също така никак няма да му е приятно да обсъжда военна стратегия с жена, та дори да е кралица.

— Много лошо. Къде е договорът с Морт?

— Отвън, чака да го прегледате. Но мисля, че ще трябва да се примирите.

— С какво?

— С война — отвърна навъсено Боздугана. — Вие по същество обявихте война на Мортмийн, милейди, и повярвайте ми, Червената кралица ще дойде.

— Това е риск, Лазаръс, знам. Хазарт.



— Само не забравяйте, милейди: не сте само вие играчът. Залагате цяло кралство. Висок залог, и ще е по-добре да сте подготвена за загуба.

Боздугана излезе, за да доведе Андали, а Келси седна на леглото. Стомахът ѝ се беше свил. Боздугана явно започваше да я разбира, защото беше забил меча точно там, където щеше да поразии най-силно. Затвори очи и видя във въображението си Мортмийн, необятна мрачна земя, събудена от дълга дрямка, надвиснала като сянка над всичко, което тя искаше да съгради.

„Карлин, какво мога да направя?“

Но гласът на Карлин бе затихнал в ума ѝ и отговор нямаше.

Мортският договор беше разслан на голямата маса в единия край на залата за аудиенции. Беше къс за такъв документ, само няколко страници, леко пожълтели от годините. Келси ги докосна плахо, запленена от гледката на инициалите на майка ѝ, ЕР, надраскани небрежно с черно в долния ляв ъгъл на всяка страница. В десния имаше други, изписани с тъмночервено мастило: КМ. Последната страница на документа съдържаше два подписа: на единия ред „Елиса Роли“, с почти нечетлив почерк, а на другия — „Кралица на Мортмийн“, четливо изписан със същото кървавочервено мастило.

„Тя наистина не иска никой да знае истинското ѝ име — осъзна Келси с внезапно осенила я интуиция. — Отчайващо важно е за нея никой да не разбере коя е всъщност. Но защо?“

Разочарова се, като откри, че езикът на договора е точно толкова недвусмислен, колкото твърдеше Боздугана. Тийрлинг беше задължен да осигурява три хиляди роби годишно, разделени на дванайсет равни доставки. Най-малко петстотин от тях трябваше да са деца, поравно от двата пола. Защо толкова много деца? Мортмийн взимаше квота деца роби и от Калае и Кадейр също, но децата не бяха от голяма полза за тежкия труд във факториите или мините, а Мортмийн имаше малко ферми. Дори да имаше ненормално голям брой педофили, не можеха да изкупят децата толкова бързо. Защо толкова много?

Сухият административен език на договора не ѝ даде отговори. Ако някоя отделна доставка не пристигнеше в Демийн до осмия ден на месеца, договорът даваше правото на Мортмийн да нахлуят незабавно

в Тиърлинг и да изпълнят квотата чрез правото на плен. Но, забелязавя, документът не поставяше никакви граници на продължителността на това влизане, нито включваше някакво изискване за изтегляне, след като условията се изпълнеха. С неохота беше принудена да признае, че Боздугана е прав: като бе спряла доставката, Келси беше дала на Червената кралица законното право да нахлуе. Какво беше прихванало майка ѝ да подпише такъв едностранно обвързващ документ?

„Бъди честна — предупреди нов глас в ума ѝ. Не беше нито на Карлин, нито на Барти. Келси не можа да го разпознае и се усъмни в неговия прагматизъм. — Какво щеше да направиш ти, с врага пред самите порти?“

Отново нямаше отговор. Призляваше ѝ. Хрумна ѝ нова идея — щеше да е немислима допреди няколко седмици, но Келси вече бе открила, че умът ѝ се опитва да се изолира от по-нататъшен провал, като си въобразява най-лошото. Обърна се към Боздугана.

— Майка ми убита ли беше?

— Имаше няколко опита за покушение — отвърна той равнодушно, макар да ѝ се стори, че равнодушието му е престорено. — Едва не умря от отравяне с беладона, когато някой я пусна в храната ѝ. Точно тогава реши да ви прати за осиновяване.

— Значи все пак ме е отпратила, за да ме защити?

Боздугана се намръщи.

— За какво друго?

— Няма значение. — Келси погледна отново към масата и договора. — Тук няма никакво споменаване за лотарията.

— Лотарията е вътрешна работа. Отначало майка ви просто изпращаше осъдени и душевноболни. Но от такива хора се получават некачествени роби и това решение не удовлетвори кралицата за дълго. Службата по Преброяването беше решение на вуйчо ви.

— Никой ли не е изключен?

— Духовниците. Но иначе — не. Взимат се дори бебетата. Имената им отиват в урната за жребий веднага щом бъдат отбити от майчината гръд. Казват, че Червената кралица ги използва за подаръци на бездетни семейства. За известно време жените заобикаляха това, като кърмеха децата си много след възрастта за отбиване, но Торни се справи с тази хитрина. Хората му са във всяко село на кралството и знаят почти всичко.

— Той верен ли е на вуйчо ми?

— Торни е бизнесмен, милейди. Ще тръгне накъдето духне вятърът.

— А накъде духа сега?

— Към Мортмийн.

— Значи трябва да го държим под око.

— Винаги съм държал поне под едно око Арлън Торни, милейди.

— Как всъщност умря майка ми? Карлин така и не ми каза.

— Казват, че било отрова, милейди. Че постепенно отслабвала сърцето ѝ, години наред.

— Казват. *Tu* какво казваш, Лазаръс?

Той я изглежда безизразно.

— Нищо не казвам, милейди. Точно затова съм гвардеец на кралицата.

Обезсърчена, Келси прекара остатъка от деня в оглед на Крилото на кралицата и срещи с различни хора. Започнаха с новата ѝ готвачка: Мила, русокоса и толкова мъничка, че Келси не искаше и да помисли как е могла да роди четиригодишния си син. Разбра, че Мила е правила нещо неприятно, за да може да свърже двата края. Когато ѝ казаха, че единствената ѝ работа ще е готвенето, макар и за дващестината души, които вече се бяха настанили в Крилото на кралицата, Мила толкова се развълнува от щастие, че Келси трябваше да пъхне ръцете си в гънките на дрехата си, уплашена, че Мила ще се опита да ги целуне.

Другата жена, която бе дошла с тях, Карлота, беше по-възрастна, с обло лице и яркочервени страни. Изглеждаше уплашена, но след няколко повторени въпроса призна, че може да шие добре. Келси я попита за още черни рокли и Карлота каза, че може да ги направи.

— Макар че бих се справила по-добре, ако ви взема мерките, Ваше Величество — каза тя плахо, видимо ужасена от самата идея.

Келси усети, че идеята да я мерят, е също толкова плашеща и за нея, но кимна и се усмихна, ако не друго, поне да успокои Карлота.

Срещна се с няколко гвардейци, които не бяха с тях на пътуването: Кайлан, грубоват на вид мъж, когото всички останали наричаха просто Кай, Том и Велмер, и двамата стрелци с лъкове. Велмер бе твърде млад, за да е гвардеец на кралицата. Стараеше се да изглежда също толкова сдържан като по-възрастните мъже, но явно не

го свърташе на едно място — на всеки няколко секунди местеше тежестта си от единия крак на другия.

— На колко е това момче? — прошепна Келси на Боздугана.

— Велмер ли? На двајсет.

— Какво, от бебе ли си го взел?

— Повечето от нас едва бяхме прескочили дванайсетте, когато ни наеха, милейди. Не се тревожете за Велмер. Дайте му лък и може да ви улучи в окото от сто крачки дори на светлината на факла.

Келси се опита да примири това описание с нервното пребледняло момче пред себе си, но се отказа. След като гвардейците се върнаха на постовете си, тръгна след Боздугана по коридора към една от първите стаи, която бе набързо пригодена за детска. Стаята се оказа добър избор. Беше една от малкото с прозорец, тъй че светлината я правеше по-светла и весела, отколкото бе наистина. Всички мебели бяха избутани до стените и подът беше осеян с играчки: кукли от парцали и напълнени със слама, която се показваше от всеки шев, мечове играчки и дървен дюкянджийски тезгях, смален до детски ръст.

Няколко деца седяха в полукръг в средата, вперили очи в красива жена с кестенява коса. Жената им разказваше приказка за едно момиче с необикновено дълга коса, затворено в кула, и Келси се облегна незабелязана на рамката на вратата, за да послуша. Жената говореше с отчетлив мортски акцент, но имаше хубав и силен глас и разказваше приказката добре. Когато принцът пострадал от коварството на една вещица, устните на жената се смъкнаха надолу и лицето ѝ посърна. Тогава Келси я позна и се обърна изумена към Боздугана.

Той ѝ даде знак да се отдръпне от вратата и заговори тихо:

— Чудесна е с децата. Жените с радост оставят малките си при нея, докато са на работа, дори Андали. Това нейното е дарба. И дар за нас. Иначе децата щяха да се мотаят в краката ни навсякъде.

— И жените нямат нищо против, че е от Морт?

— Явно нямат.

Келси надникна отново през откренатата врата. Жената с червеникавокафявата коса сега играеше пантомима, показваше изцеряването на очите на принца и сякаш цялата сияеше — на цял свят от онова окаяно същество, което Келси бе видяла присвито пред трона.

— Какво е станало с нея?

— Не разпитвах за живота ѝ с регента, милейди. Прецених, че си е нейна лична работа. Но ако трябва да гадая... — Заговори още тихо: — Тя беше любимата играчка на регента. Той не искаше да ѝ разреши да зачене, за да не си развали удоволствието.

— Какво?!

Боздугана разпери ръце.

— Никога не е криела желанието си да има дете, милейди, та дори да е от регента. Останалите жени на вуйчо ви взимаха противозачатъчни доброволно, но не и тази. Казват, че ѝ го давал насила. И освен това се заканил да убие детето ѝ, ако тя роди. Лично съм чувал тази закана.

— Разбирам. — Келси кимна сдържано, макар да кипеше отвътре. Погледна пак жената. — Как се казва?

— Маржерит.

— Как вуйчо ми се е сдобил с мортска робиня?

— Рижите са рядкост в Мортмийн, повече, отколкото в Тиърлинг. Маржерит беше подарък за вуйчо ви от Червената кралица преди няколко години, знак на голяма благосклонност.

Келси опря глава на стената на коридора. Рамото ѝ бе започнало да пулсира.

— Това място е гангрениясала рана, Лазаръс.

— Водачество беше нужно, милейди. Нямаше.

— Дори и ти?

— Аз? Определено не. — Боздугана махна към отворената врата. — Аз щях да позволя на вуйчо ви да задържи играчката си. Щях да стигна до споразумение с Червената кралица, преди да спра доставката.

— Чух какво каза по-рано.

— Знам. Не ме разбирайте погрешно, милейди. Не казвам, че вашият избор е правилен или неправилен. Казвам само, че трябваше да сте тук, за да направите каквото направихте, а не бяхте тук.

Нямаше упрек в гласа му. Раздразнението на Келси стихна, но рамото ѝ отново потръпна, този път по-силно, и тя се зачуди как самото стоене тук може да го е влошило.

— Трябва да седна.

След пет минути гвардейците ѝ вече бяха изнесли голямото удобно кресло от спалнята ѝ и го наместиха до една от стените в залата

за аудиенции.

— Тронът ми — промърмори Келси.

— Не можем да обезопасим тронната зала засега, милейди — отвърна Боздугана. — Има твърде много входове, а онази двамаж проклетата галерия просто не може да се покрие без повече гвардейци. Но бихме могли временно просто да преместим самия трон тук.

— Това е глупаво.

— Може би, а може би — не. Короната на главата ви също е малко глупава, но знам, че осъзнавате значението ѝ. Може би един трон служи на същата цел.

Келси се позамисли, после каза:

— Значи аудиенция.

— Да.

— Предполагам, че не мога да го направя в креслото си.

— Бихте могли — отвърна Боздугана с лека усмивка. — Би било необичайно за монархията Роли. Но на каквото и да седите, това помещение е по-лесно за защита и контрол. Има само един официален вход към Крилото на кралицата, дълъг коридор без врати. Видяхте го, когато влязохме.

— Изобщо не помня.

— Разбираемо. Бяхте почти в безсъзнание и двата пъти, когато ви домъкнахме тук. Има много скрити входове и изходи в това крило, но всички са охранявани добре и само аз знам всичките. А това ни дава добър контрол.

— Добре. — Келси се отпусна предпазливо в креслото. — Тече ли ми кръв? — И се наведе напред, за да може Боздугана да погледне гърба ѝ под превръзката.

— Не.

— Имам чувството, че скоро отново ще трябва да поспя.

— Още не, милейди. Посрещнете всички едновременно, за да не се почувства някой пренебрегнат. — Боздугана се обърна към Мурн, който бе застанал на входа към коридора. — Доведи Венер и Фел.

Мурн тръгна, а Келси се отпусна в креслото. Андали остана до стената и Келси си помисли, че Боздугана ще я отпрати, но той изобщо не ѝ обърна внимание и тя разбра, че се очаква да направи същото. След толкова години само с Карлин и Барти в живота ѝ, сега около нея

имаше толкова много хора, че някои от тях явно трябваше да останат невидими.

— Кога можем да доведем Барти и Карлин?

Боздугана сви рамене.

— След няколко седмици. Ще ни отнеме време, докато ги намерим.

— Те са в едно село, Петалума, близо до южната граница.

— Е, това опростява нещата.

— Искам ги тук — каза Келси. И беше така. До този момент не бе съзнавала колко много има нужда от тях. Изпита внезапен, страстен копнеж за Барти, за чистата му суха миризма и вдигането на веждите му, когато се усмихнеше. Карлин... е, не копнееше точно за Карлин. Всъщност плашеше я мигът, когато щеше да трябва да застане пред Карлин и да ѝ даде отчет за делата си. Но Карлин и Барти бяха в пакет. — Искам ги тук колкото се може по-скоро.

— Дайър е най-добрият за такива работи, милейди. Ще го уредим, когато се върне.

— Да се върне? Откъде?

— Пратих го по задача.

— Каква задача?

Боздугана въздъхна и стисна очи.

— Направете ми услуга, Ваше Величество. Оставете ме да си върша работата на спокойствие.

Келси премълча следващия си въпрос, ядосана, че са я сгълчали, и огледа четирима гвардейци до стените на залата. Единият беше Гален, когото никога досега не беше виждала без шлем. Косата му бе побеляла и странно, бръчките му изглеждаха още по-дълбоки на светлината на факлите, отколкото в гората. Явно беше доста над петдесетте. Сигурно беше охранявал майка ѝ много години.

Другите бяха Елстън, Киб и Корин. Не бяха толкова стари като Гален, но все пак на доста повече години от нейните. Съжали, че няма повече по-млади гвардейци — младостта ѝ само усилваше самотата ѝ тук. И четиримата държаха очите си упорито извърнати настрани, практика, която сигурно бе обичайна, но също така ѝ се стори унизителна. След малко толкова ѝ досади от това, че никой не я поглежда, че подвикна:

— Киб, как е ръката ти?

Той извърна лице към нея, навел очи — отказваше да срещне погледа ѝ.

— Добре, милейди.

— Оставете го на мира — измърмори Боздугана.

По коридора отекнаха стъпки и влязоха двама мъже, и двамата в сивото на гвардията. Единият беше висок и слаб, другият — нисък и набит, но и двамата се движеха с лекото безшумно изящество, което Келси вече свързваше с опитни бойци — и особено с Боздугана. Походката им ѝ подсказа, че са свикнали да действат в синхрон. Когато ѝ се поклониха, приличаше на отработен жест. Човек можеше да си помисли, че са близнаци, ако високият не беше поне с десет години по-възрастен от ниския.

Мурн влезе след двамата и застана на входа. Беше минало повече от седмица, откакто бяха пристигнали в Цитаделата, но Келси забеляза с известно притеснение, че Мурн не изглежда по-спокоен, отколкото по време на пътуването им. Лицето му беше също толкова бледо на светлината на факлите, тъй че можеше да види тъмните кръгове около очите му дори оттук. Този човек не спеше ли изобщо?

— Венер и Фел, милейди — каза Боздугана и върна вниманието ѝ към двамата мъже пред нея. — Вашите оръжейници.

Келси им подаде ръка. Те реагираха с изненада, но стиснаха ръката ѝ поред. Фел, по-ниският, имаше грозен белег на скулата — раната явно беше лошо защитена или изобщо не беше. Това я подсети за нейната, с непохватните шевове на Боздугана по шията ѝ, и Келси поклати глава, за да се отърси от тази мисъл. Рамото ѝ пулсираше и ѝ напомни, че е време отново да поспи.

„Боздугана иска да остана будна — каза си тя упорито. — И ще остана.“

— Е, майстори оръжейници, какво точно правите?

Двамата се спогледаха. Пръв отговори Фел:

— Надзираваме въоръжението и гарнизона на гвардията на Ваше Величество.

— Аз надзиравам тренировката — добави Венер.

— Можете ли да ми намерите меч?

— Имаме няколко меча, от които да си изберете, Ваше Величество — отвърна Фел.



— Не церемониален меч, макар да знам, че трябва да имам и церемониален. Меч подходящ за ръста ми, да се бия с него.

Двамата я зяпнаха, после инстинктивно погледнаха към Боздугана, което толкова я подразни, че заби нокти в мекия плат на креслото. Но Боздугана само сви рамене.

— Да се биете ли, Ваше Величество?

Келси си помисли за Карлин — за горчивото разочарование на лицето ѝ всеки път, когато загубеше самообладание. Прехапа устна, за да се овладее.

— Ще ми трябват меч и броня, направени за мен. И искам да бъда обучена.

— За бой с меч ли, Ваше Величество? — попита Венер, явно ужасен.

— Да, Венер, за бой с меч. Научена съм да се браня с нож, но малко знам за мечове.

Погледна Боздугана да види как приема идеята и видя, че кима и почти се усмихва. Одобрението му уталожил яда ѝ и Келси смекчи тона.

— Няма да нареждам на мъже да загиват за мен, докато аз си седя и не правя нищо. Защо и аз да не се науча да се бия?

Двамата отвориха уста да отвърнат и спряха. Келси им махна да говорят и Фел преглътна и каза:

— Мечът е само за показ, милейди. За да сте... царствена. Но да се биете с меч... не е царствено.

— Не мога да съм царствена, ако съм мъртва. А напоследък твърде често ми се налага да се защитя, за да се задоволя само с ножа си.

— Ще трябва да ви вземем мерки, милейди — отвърна Фел с неохота. — А и ще трябва време, докато изковат броня за жена.

— Търсете бързо тогава. Свободни сте.

Двамата кимнаха, поклониха се и си тръгнаха. Докато се отдалечаваха, Венер промърмори нещо на Фел и Боздугана изсумтя.

— Какво каза? — попита Келси.

— Каза, че нямате нищо общо с майка ви.

Келси се усмихна — уморена усмивка.

— Е, това ще го видим тепърва. Кой още чака?

— Арлис, ковчежникът ви. Регентът също чака да говори с вас. Ще е добре да се отървете от него.

Келси въздъхна при мисълта за мекото легло и чаша горещ чай със сметана. Сепна се и осъзна, че вече клюма в стола. Огледа се. Андали я нямаше. Боздугана обаче чакаше. Тя се изправи и потърка очи.

— Да изслушаме първо регента, после ковчежника.

Боздугана щракна с пръсти на Корин и той кимна и излезе през вратата към кухнята.

— Като стана дума за вуйчо ви, трябва да ви кажа, че той е... в доста затруднено материално положение през последните няколко дни — каза Боздугана.

— Направо ми се къса сърцето.

Андали се появи безшумно и подаде на Келси димяща чаша, пълна с мътна течност. Келси отпи предпазливо и усети вкуса на черен чай, с разбъркана лъжичка сметана. Погледна изненадано Андали, която отново бе застанала до стената, вперила поглед към коридора.

— Имах предвид — продължи Боздугана, — че регентът със сигурност се чувства онеправдан от решенията ми. Конфискувах повечето му имущество.

— От мое име?

— Вие спяхте.

— Все пак е от мое име. Сигурно следващия път би могъл да изчакаш да се събудя.

Боздугана я изгледа и Келси разбра, че смята този момент за един от онези с куклите и рокличките. Въздъхна.

— Какво имущество конфискува?

— Бижута, алкохол и безвкусни статуетки. Няколко невероятно бездарни картини, златна плочка...

— Чудесно, Лазаръс. Ще те оставя да си вършиш работата на спокойствие, точно както поиска. — Погледна го. — Би трябвало да ми благодариш за това.

Боздугана се поклони.

— Най-смирените ми благодарности, ваше най-сияйно...

— Спри.

Той се подсмихна, изправи се и отново зачака мълчаливо. Откъм двойните врати на западната стена отекна глух тътен. Вратите бяха високи цели двацет стъпки и бяха не само заключени, но и залостени с тежки дъбови греди. Киб надникна през шпионката в дясното крило,

а Елстън почука два пъти на лявото. Отвърнаха му три почуквания отвън и Елстън почука пак.

Системата ѝ се стори възхитителна. Елстън каза нещо, явно удовлетворен, и двамата с Киб хванаха гредите и започнаха да ги издърпват. Беше си тежка работа — дори от другия край на залата Келси можеше да види изпънатите жили на мускулестите ръце на Елстън.

— Добра система — каза тя на Боздугана. — Твоя, предполагам?

— Подробности са мои, но първоначалната идея беше на Карол. Променяме броя почуквания всеки ден.

— Изглежда доста трудоемко само за един посетител. Защо не го въведат оттам, откъдето излезе Корин?

Боздугана ѝ отвърна с един от многозначителните си погледи и тя каза само:

— О.

— Малко хора знаят всички проходи, милейди, и бих се изумил ако регентът изобщо се е измъквал от леглото си за достатъчно дълго, та да открие и една четвърт от това, което знам аз.

— Разбрах. Някой да затвори вратата към детската. Не искам Маржерит да чуе това.

Боздугана щракна с пръсти на Мурн и той отиде. Според Келси това щракване беше унижително, но гвардейците явно нямаха нищо против — дори сякаш се гордееха с това, че Боздугана не им дава изрични заповеди.

Елстън и Киб опряха рамене на крилата, натиснаха ги навън и Келси видя широк тунел, осветен от много факли, който се изпъваше надолу по лек наклон на няколкостотин стъпки, преди да завие. Помнеше този тунел, но не беше вървяла по него, нали? Точно така — Боздугана буквално беше я носил нагоре. Защо му е на някой да прави изкуствен хълм вътре в сграда?

„За отбрана, разбира се — отвърна Карлин в ума ѝ. — Мисли, Келси. За деня, когато нахлуят в Цитаделата, за да ти вземат главата.“

— Да бе — промърмори Келси.

— Какво, милейди?

— Нищо.

През отворените крила влезе регентът, придружен от Корин. Келси разбра всичко, което ѝ трябваше, от отпуснатата стойка на

Корин — той не очакваше регентът да му създаде каквато и да било неприятност. Дори не беше сложил ръка на меча си.

Лицето на регента беше изпито и посърнало. Носеше риза и панталони в същия грозен пурпур като преди. Докато се приближаваше, Келси все повече се уверяваше, че вижда облекло, което от доста време не е прано. Засъхнала храна се беше спекла на ризата върху шкембето на вуйчо ѝ, гърдите му бяха олети с вино. Но явно се беше погрижил за брадата си — беше все така бухнала на неестествени къдрици, постигнати несъмнено с нагорещено желязо.

Когато стигнаха на петнайсет стъпки от креслото ѝ, Корин се пресегна и сграбчи регента за ръката над лакътя.

— Нито стъпка по-близо.

Регентът кимна. Келси внезапно си спомни, че се казва Томас, но не можеше да свърже това име с човека, който стоеше пред нея. Томас — Тома по-точно — беше библейско име. Не за вуйчо ѝ, не и за този плъх. Да, гледаше точно като плъх.

Когато бе на четиринайсет, Карлин ѝ бе наредила, без предупреждение или обяснение, да прочете Библията. Това я изненада. Карлин не криеше презрението си към Църквата и в дома им нямаше никакви религиозни символи. Но това си беше задача, тъй че Келси прилежно изчете дебелия прашасал том — свали го от най-горния рафт. Отне ѝ пет дни, докато свърши, и реши, че е приключила, но грешеше. През останалите дни от тази седмица (запечатала се завинаги като Седмицата на Библията в ума ѝ), Карлин я изпитваше по Библията, нейните герои, събития и поуки, и неведнъж, а много пъти Келси трябваше отново да я смъква от рафта. Най-сетне, след три-четири дни упорита „библейска работа“, приключиха и Карлин ѝ каза, че може да остави книгата завинаги.

— Защо имаш такава хубава Библия? — попита я Келси.

— Библията е книга, Келси, книга, която е повлияла на човечеството хиляди години. Заслужава си да се съхранява в добро издание, също като всяка друга важна книга.

— Вярваш ли, че е истина?

— Не.

— Тогава защо трябваше да я чета? — настоя Келси с негодувание. Не се беше оказала особено интересна и беше тежка.

Мъкнала беше проклетия том от стая в стая дни наред. — Какъв е смисълът?

— За да познаеш врага, Келси. Дори една книга може да е опасна в лоши ръце, а когато това стане, обвиняваш ръцете, но също така прочиташ книгата.

Тогава Келси не беше разбрала какво има предвид Карлин, но след като хвърли поглед на златния кръст на върха на Арвата, започна да оформя в ума си по-добра картина. Съмняваше се, че вуйчо ѝ изобщо е чел Библията, но сега, докато го гледаше, си спомни още нещо от „Седмицата на Библията“: Тома беше не само апостол Тома, но и Тома Неверни. Може би кралица Арла го беше погледнала, когато за първи път са го сложили в ръцете ѝ, и беше видяла точно това, което Келси виждаше сега: слабост, още по-опасна с това, че се съчетаваше с чувство за изключителност.

„Той е последният ти жив роднина“, възрази вътрешен глас. Но гласът бе пометен от внезапна вълна на ярост, която отнесе семейната вярънност, отнесе и любопитството. Келси беше направила сметките. Майка ѝ беше умряла преди шестнайсет години и оттогава бе управлявал вуйчо ѝ. Шестнайсет години по три хиляди се равняваше на четирийсет и осем хиляди тиърски граждани, които вуйчо ѝ беше пратил в робство, за да спаси собствената си кожа. Не виждаше никакво разкаяние на лицето му, нито каквото и да било съжаление. Само смутеното изражение на човек, когото са онеправдали. Толкова малко струваше, но беше убеден, че светът му дължи, че трябва да компенсира нищожната му цена.

„Как може да виждам толкова много?“ — зачуди се Келси. Сякаш в отговор сапфирът потръпна, мъничък пулс топлина, която се разля в гърдите ѝ. Келси се стъписа, но не толкова, колкото на Моравата на цитаделата по-предния ден. Може би само се заблуждаваше, но имаше чувството, че започва да разбира скъпоценния камък, макар и мъничко. Вече няколко пъти бе забелязала, че реагира на настроенята ѝ, но няколко пъти сякаш настояваше за вниманието ѝ също така. Сега можеше да се закълне, че ѝ казва умът ѝ да не се разсейва от текущата работа.

— Какво искаш, вуйчо?

— Дойдох да помоля Ваше величество да ми позволи да остана в Цитаделата — отвърна регентът. Носовият му глас отекна из залата в

явно подготвено слово. Четиримата гвардейци, макар и все още да стояха на постовете си пред стените, вече не гледаха настрани. Мурн особено наблюдаваше регента с напрегнатото изражение на гладно псе. — Мисля, че изгонването ми беше и нечестно, и недомислено. Нещо повече, конфискацията на мои вещи беше извършена по незаконен начин, тъй че нямах възможност да представя казуса си.

Келси повдигна вежди, изненадана от речника му, и се наведе към Боздугана.

— Как да се оправя с това?

— Както ви харесва, милейди. Бог знае, че имам нужда от това забавление.

Тя се обърна отново към вуйчо си.

— Какъв е казусът ти?

— Какво?

— Каза, че не си имал възможност да представиш казуса си. Какъв е казусът ти?

— Много от вещите, които гвардията ви взе от жилището ми, бяха подаръци. Лични подаръци.

— Тъй че?

— Тъй че не са собственост на Короната. Короната няма никакво право на тях.

Боздугана се намеси.

— Короната има право да конфискува всичко, което идва в Цитаделата.

Келси кимна в съгласие, въпреки че това правило беше новост за нея.

— Той е прав, вуйчо. Това включва и дрънкулките ти от Мортмийн.

— Не са само дрънкулки, племеннице. Взехте и най-добрата ми жена.

— Маржерит вече е под моя закрила.

— Тя беше подарък, и ценен при това.

— Съгласна съм — отвърна Келси и усмивката ѝ се разшири. — Много е ценна. Сигурна съм, че ще ми служи чудесно.

По шията на регента запълзя червено и стигна до брадичката му. Карлин винаги казваше, че мъжете са глупави пръчове, но Келси така и

не го беше приемала сериозно — имаше твърде много добри книги, написани от мъже. Но сега разбра, че Карлин е права донякъде.

— Може би когато Маржерит ми омръзне, ще я освободя. Но в момента тя е щастлива тук.

Регентът вдигна глава и я погледна с неверие.

— Глупости!

— Уверявам те, тя е съвсем доволна — отвърна Келси невъзмутимо. — Поне защото дори не ми се налага да я държа вързана!

Елстън и Киб се изсмяха от противоположните си стени.

— Тази кучка не може да е щастлива никъде! — изръмжа регентът и от устните му пръсна слюнка.

— Внимавай как говориш пред кралицата — избоботи Боздугана. — Или ще ти вържа една голяма червена панделка и ще те хвърля от Цитаделата. Феч може да използва кокалите ти вместо сребърни прибори.

Келси го прекъсна.

— Допускам, че въпросът с Маржерит е единственият, който си дошъл да повдигнеш тук, нали? Защото никой не би протестираше заради онази купчина забележително лошо изкуство.

Регентът зяпна.

— Картините ми са от Пауъл!

— Кой е Пауъл? — попита Келси всички в залата.

Никой не отговори.

— Той е прочут художник в Дженер — настоя регентът. — Аз събирах тези картини.

— Е, може би ще ти позволим да наддаваш за тези, които не успеем да продадем.

— А статуите ми?

Корин заговори:

— Статуите ще се продадат, Ваше Величество. Повечето са наистина лоши, но материалите са скъпи. Мисля, че някой би могъл да ги претопа.

Регентът изглеждаше уязвен.

— Но мен ме увериха, че цената им само ще се вдига.

— Кой те увери? — попита Келси. — Продавачът ли?

Регентът отвори уста, но от нея не излезе и звук. Келси се размърда изнервено в креслото. В това вече нямаше нищо забавно и тя отново започваше да се уморява. Все пак беше развеселило малко охраната ѝ, а това беше нещо. Елстън и Киб се хилеха открито, Корин се опитваше да скрие присмеха си и дори Мурн за първи път изглеждаше съвсем буден.

— Задържам боклуците ти, вуйчо. Не мога да си представя какъв аргумент би изтъкнал против изгонването ти, но ако имаш такъв, слушам.

— Мога да бъда много полезен за вас, племеннице — отвърна регентът: превключи толкова бързо, че Келси се зачуди дали не е обикалял покрай същинския въпрос през цялото време.

— Полезен как?

— Зная много неща, които бихте искали да научите.

— Това започва да става досадно, Ваше Величество — намеси се Боздугана. — Просто ми разрешете да го изхвърля от Цитаделата.

— Чакай. — Келси вдигна ръка. — Какво знаеш, вуйчо?

— Знам кой е баща ви.

— Нищо не знае, милейди — изръмжа Боздугана.

— Разбира се, че знам, племеннице. И много още знам за майка ви, което би ви заинтересувало. Тези тук няма да ви кажат. Дали са клетва. Но аз не съм гвардията на кралицата. Знам за кралица Елиса всичко, което бихте искали да узнаете, и мога да ви кажа всичко.

Ако очите на гвардейците ѝ бяха мечове, вуйчо ѝ щеше да е пронизан. Келси се обърна към Боздугана и видя ужасеното му лице.

„Все пак искам да знам.“ Отчаяно искаше да узнае кой от явно неизброимо многото мъже на майка ѝ всъщност я е заченал. Искаше да узнае каква наистина е била майка ѝ. Може би всичко щеше да се окаже не такова, каквото изглеждаше. Вкопчи се в тази идея, зачудена дали майка ѝ не е имала качества, компенсирани слабостите ѝ, неща, които не знае никой друг. Но тук имаше и скрити опасности. Келси изгледа вуйчо си хладно.

— За какво точно молиш? За убежище в Цитаделата?

— Не. Искам да съм полезен. Да допринасям и да ръководя. Имам също така значителна информация за Червената кралица.

— Наистина ли ще играем тази игра? Ти се опита да ме убиеш, вуйчо. Не се получи, тъй че ти прощавам, но това не ме прави и



благосклонна към теб.

— Къде е доказателството?

Боздугана пристъпи напред.

— Двама от охраната ти вече признаха и намекнаха за теб, глупако.

Регентът се облеци, но Боздугана не беше свършил.

— Това дори не включва кадените, които нае да убият кралицата преди три месеца.

— Кадените никога не издават поръчителите си.

— Разбира се, че ги издават, пале нещастно. Просто трябва да хванеш подходящия, в подходящото настроение, и да го напиеш достатъчно. Имам всички доказателства, които ми трябва. Смятай се за късметлия, че още си жив.

Келси му махна да замълчи. Сърцето ѝ се беше свило. Колкото и ужасно да ѝ се искаше да научи това, което знаеше вуйчо ѝ, не можеше да приеме предложението му. Той никога нямаше да спре опитите си да си върне онова, което бе загубил. Ясно беше от начина, по който се озърташе из залата. Не го познаваше изобщо, но добре разбираше характера му. Никога нямаше да спре с коварствата си. Никога нямаше да може да му се вярва.

— Истината, вуйчо, е, че не те смятам за достатъчно важен, за да те затворя. — Келси посочи Корин. — Вземете например Корин.

Регентът се извърна изненадано към Корин, сякаш беше забравил, че той стои до него. Самият Корин също изглеждаше изненадан.

— Бих могла да му отнема всичко, което притежава — облекло, пари, оръжия и всички жени, които може да е скътал някъде...

— Много — отвърна Корин весело.

Келси се усмихна снизходително, после продължи:

— И той пак ще е Корин, изключително доблестен и полезен човек. — Замълча. — Но виж себе си, вуйчо. Без натруфените си дрехи, жените и охраната си ти си просто един изменник, чиито престъпления са разголени пред очите на целия свят. Вкарването ти в тъмниците ми ще е само хабене на килия. Ти си нищо.

Регентът се обърна рязко, толкова внезапно движение, че Боздугана скочи пред Келси и ръката му посегна за меч. Но регентът не направи нищо опасно. Раменете му трепереха.

— Присъдата ми остава, вуйчо. Вече ти остават двацет и пет дни да напуснеш Цитаделата. Корин, изведи го.

— Мога да изляза и сам! — изръмжа регентът и пак се обърна към нея. Очите му бяха разширени от гняв, но в тях имаше и болка — по-дълбока, отколкото Келси бе искала да причини. Обзе я внезапен и нелеп подтик да се извини, но бързо угасна, щом той продължи: — В дълбоки води си нагазила, момиче. Не мисля, че дори Боздугана разбира колко са дълбоки. Червената кралица знае какво направи. Лично изпратих вестносеца. Намеси се в робската търговия на Морт и вярвай ми, тя ще дойде и ще изкорми тази страна като свиня в кланица.

Погледна зад Келси и внезапно замълча и се ококори.

Келси се обърна и видя застаналата зад нея Маржерит. Шията ѝ не се беше изцерила — отоците бяха спаднали до тънмораво, видимо дори на светлината на факлите. Беше облечена в безформена кафява рокля, но точно това бе неоспоримото доказателство, че не дрехите правят жената: Маржерит беше самата Елена Троянска, висока и величествена, косата ѝ — тъмен пламък. Беше впила очи в регента така, че Келси настръхна.

— Маржерит? — попита плахо регентът. Цялата му самоувереност се бе стопила. Зяпнал беше Маржерит с влажни като на теле, изпълнени с копнеж очи. — Липсваше ми.

— Не знам как изобщо ти стиска да ѝ говориш — сръза го Келси, — но със сигурност няма да го правиш повече без мое разрешение.

Лицето на регента помръкна, но той замълча, впил очи в Маржерит. Тя го изгледа още за миг, а след това се втурна напред, което накара Боздугана и Корин да посегнат за мечовете си. Но Маржерит ги пренебрегна напълно, профуча покрай стола на Келси и седна в краката ѝ.

Регентът изгледа стъписан този неочакван развой със замръзнало от изумление лице. След това то се сгърчи от гняв.

— Какво ѝ даде?

— Нищо.

— Как я купи?

— Като за начало, не държа въже около шията ѝ.

— Добре, радвай се. Тази кучка скоро ще ти пререже гърлото и ще ти се усмихне. — Изгледа Маржерит с гняв. — Проклета да си,

мортска курво.

— Никой не се бои от клетвите ти, тийрлингско прасе — отвърна Маржерит на мортски. — Сам си се проклез.

Регентът я зяпна объркано, а Келси поклати глава отвратена. Той дори не знаеше мортски.

— Нямах какво повече да кажеш, вуйчо. Махни се и много късмет по пътя ти през страната.

Регентът хвърли последен, изпълнен с болка поглед към Маржерит, след което се обърна и закрачи към изхода, Корин вървеше зад него. Елстън и Киб открехнаха крилата на вратата едва колкото регентът да може да мине, а Маржерит изчака да ги затворят, след което се надигна и заговори бързо на мортски:

— Трябва да се върна при децата, Ваше Величество.

Келси кимна. Имаше въпроси към нея, но не му беше сега времето. Почака докато жената излезе и се отпусна в креслото си.

— Кажи ми, че това е всичко.

— Вашият ковчезник, милейди — напомни й Боздугана. — Обещахте да го приемете.

— Голям началник си, Лазаръс.

— Доведете Арлис! — извика Боздугана. — Само за няколко минути, Ваше Величество. Важно е. Личните връзки създават лоялност, знаете го.

— Как можем да се доверим на ковчезника на вуйчо ми?

— Моля ви, милейди. Вуйчо ви изобщо нямаше ковчезник, само една пасмина пазачи на съкровищницата, които обикновено бяха пияни на пост.

— Кой тогава е този Арлис?

— Аз го избрах за работата.

— Кой е той?

Боздугана извърна очи.

— Местен търговец, много е добър с парите.

— Каква търговия?

Боздугана скръсти ръце, доста необичаен жест за него.

— Ами... букмейкър е.

— Прави книги? — За миг се обърка, но учудването бързо премина във възбуда. — Но ти каза, че няма печатна преса. Как прави книги? Ръчно?

Боздугана я изгледа мълчаливо за миг, след което избухна в смях. Келси чак сега разбра защо не се смее често: беше животински кръсък, като на хиена. Боздугана плесна ръка на устата си, но белята беше станала и Келси усети как по страните ѝ плъзна червенина.

„Не съм свикнала да ми се смеят“, осъзна тя и се опита да се усмихне. Не се получи добре.

— Какво толкова казах?

— Не прави книги, милейди. Букмейкър е. Събира залози.

— Залози? — повтори Келси, забравила за смущението си. — Искаш да връча ключовете на хазната в ръцете на професионален комарджия?

— Имате ли по-добра идея?

— Трябва да има някой друг.

— Никой не е толкова добър с парите, мога да ви уверя в това. Всъщност трябваше много упорито да го убеждавам да дойде, тъй че би трябвало да сте мила с него. Има калкулатор в главата си като ония отпреди Прехода и определено ненавижда вуйчо ви. Помислих, че е добро за начало.

— Как мога да съм сигурна, че ще е честен?

— Няма да съм — изграчи хриплив глас и откъм ъгъла се приближи престарял мъж, съсухрен и изгърбен. Левият му крак явно не го държеше, защото стъпваше първо с десния напред и след това влачеше левия. Но въпреки това вървеше толкова пъргаво, че Киб зад него трябваше да забърза, за да не изостава. Лявата ръка на Арлис също като че ли беше недъгава — въпреки че беше стиснал някакви хартии под мишница, ръката му беше присвита до ребрата все едно носи малко дете. Това, което бе останало от побелялата му коса, стърчеше на туфи над ушите му (и от самите му уши, забеляза Келси, след като той се приближи още). Очите бяха пожълтели, долните клепачи провиснали. Беше най-грозното същество, което бе виждала.

„Най-последно — помисли тя и съжали за грубостта си веднага щом ѝ мина през ума — някой, в сравнение с когото да изглеждам красива.“

Старецът протегна дясната си ръка за ръкостискане и Келси я пое нежно. Кожата му бе като хартия: гладка, хладна и безжизнена. Миришеше ужасно — гъста кисела миризма, вероятно миризмата на старост.

— Не съм честен — изхъхри старецът. — Но може да се разчита на мен.

— Противоречиви твърдения — отвърна Келси.

Очите на Арлис блеснаха към нея.

— И въпреки това съм тук.

— На Арлис *може* да се разчита, милейди — каза Боздугана. — И мисля...

— Едно по едно — прекъсна го Арлис. — Кой е баща ви, краличке?

— Не знам.

— Поврага. Боздугана не ще да ми го каже, а ще съм свършил, докато това излезе наяве. — Арлис се наведе напред и зяпна гърдите ѝ. — Възхитително.

Келси се дръпна назад възмутена, но след това осъзна, че той оглежда сапфира ѝ с алчното око на колекционер.

— Е, видя, че е истински, нали?

— Съвсем истински, Ваше Величество. Чист сапфир, без дефекти, абсолютна красота. Обковът също не е лош, но камъкът... Бих могъл да ви уредя адски висока цена.

Келси се наведе напред, изведнъж забравила за умората си.

— Знаеш ли нещо за това откъде е дошъл?

— Само слухове, краличке. Няма как да се разбере кое е вярно. Казват, че Уилям Тиър направил кралската огърлица след Прехода. Но Джонатан Тиър не бил доволен от това и накарал хората си да сътворят Камъка на Наследника също тъй. Голяма работа му свършил, няма що. Горкият кучи син бил убит само две години по-късно.

— Откъде са взели скъпоценните камъни?

— От Кадейр най-вероятно. Нямало е по онова време толкова хубави камъни в Тиър или Мортмийн. Може би затуй тя ги иска толкова отчаяно.

— Коя?

— Червената кралица, милейди. Източниците ми казват, че иска камъните точно толкова отчаяно, колкото иска и вас.

— Тя, разбира се, може да вземе всички скъпоценни камъни, които иска, като данък от Кадейр.

— Може би. — Арлис я изгледа накриво изпод рунтавите си вежди. — Стара мътва е, че тези сапфири са магически.

— Едва ли — избоботи Боздугана. — Нищо не направиха за кралица Елиса.

— Къде е другият?

— Не говорехме ли за съкровищницата, Арлис?

— А, да. — Арлис веднага превключи и издърпа купчината листове изпод лявата си мишница. Изпълни ловък номер, като задържа листовите между зъбите си и ги разрови, докато намери страницата, която му трябваше, и я измъкна от купчината. — Инвентаризирах вещите на вашия вуйчо, краличке. Знам добри места, където да продам скъпите, и добри глупаци, които да хвърлят пари за ония дето не струват нищо. Можете да изкрънкате поне петдесет хиляди от всичкия този боклук, който вуйчо ви мислеше за изкуство, а накитите на курвите струват двойно на открития пазар...

— Дръж си езика, Арлис.

— Извинявам се. — Старецът пренебрегна упрека все едно не значеше нищо и Келси разбра, че е прав. Грубоватото му държане й харесваше. Отиваше му. — Още не съм влизал в хранилището. Ако щете вярвайте, но още се опитвам да намеря човек, който има ключ. Но имам доста добра представа какво ще намеря там. Между другото, ще ви трябват нови пазачи на хранилището.

— Явно — отвърна Келси. Рамото вече я стържеше, но тя пренебрегна болката, завладяна от огромната енергичност на стареца.

— След като преброителите си свият техния дял печалба, Тиър прибира около петдесет хиляди в данъци. Вуйчо ви е похарчил над милион фунта, откакто умря майка ви. Ще предположа, а обикновено не бъркам в тези неща, че в съкровищницата има към сто хиляди, не повече. С други думи, разорена сте.

— Чудесно.

— Значи — продължи Арлис и очите му блеснаха — имам няколко добри идеи как да увеличим прихода.

— Какви идеи?

— Зависи, Ваше Величество. Нает ли съм? Нищо не правя безплатно.

Келси погледна Боздугана с няма молба, но той само повдигна вежди в изразителен жест: „Само да си отказала“.

— Не си честен, но може да се разчита на теб?

— Точно така.

— Мисля, че си нещо повече от букмейкър.

Арлис се ухили и острата му коса щръкна над главата все едно че го беше треснала мълния.

— Би могло.

— Защо *искаш* да работиш за мен? Предполагам, че каквото и да ти плащам, не е колкото изкарваш сам.

Арлис се изкиска — изхъркване като от спукан акордеон.

— Всъщност, краличке, вероятно съм по-богат от тебе.

— Защо тогава искаш тази работа?

Лицето на дребния мъж стана сериозно и той я изгледа преценяващо.

— Поят за вас на улиците, знаете ли това? Целият град е вцепенен от страх от нападение, но въпреки това съчиняват песни за вас. Наричат ви Истинската кралица.

Келси погледна озадачено Боздугана и той кимна.

— Не знам дали е вярно, но играя на сигурно — продължи Арлис. — Винаги е добре да си на печелившата страна.

— А ако не съм това, което казват?

— Тогава имам достатъчно пари, за да се измъкна от неприятностите.

— Колко искаш да ти се плаща?

— С Боздугана вече договорихме подробностите. Можете да си позволите да ме имате, краличке. Трябва само да кажете „да“.

— Очакваш ли да си затворя очите за другите ти занимания?

— Можем да се разберем за това, като възникне.

„Хлъзгав е“, помисли Келси. Погледна отново Боздугана питащо.

— Лазаръс?

— Няма да намерите по-добър с парите в Тиър, милейди, и това не е единственото му умение. Доста работа ще отнеме да възстановим щетите от вуйчо ви. Това е човекът, когото бих избрал за работата. Макар че... — той изгледа строго Арлис — ще трябва да се научи да говори с вас с известно почитание.

Арлис се ухили и оголи няколко криви жълти зъба.

Келси въздъхна, усетила мантията на неизбежността на раменете си, разбрала, че това ще е първият от многото компромиси, които ѝ предстоят. Беше неприятно чувство, като да влезеш в лодка в бурна вода, без да можеш да пристанеш никъде.

— Добре, нает си. Пригответи някакъв отчет, ако обичаш.

Старецът се поклони и започна да се отдръпва с тътрене от креслото ѝ.

— Ще поговорим отново, краличке, когато благоволите. Междувременно, имам ли разрешението ви да огледам съкровищницата?

Келси се усмихна, усетила избилите капки пот на челото си.

— Съмнявам се, че ти трябва разрешението ми, Арлис. Но да, имаш го.

Отпусна се отново в креслото, но рамото ѝ възнегодува и я накара отново да се дръпне напред.

— Лазаръс, трябва да си почина.

Боздугана кимна и даде знак на Арлис да си тръгва. Ковчезникът повлече куция си крак към коридора, а Боздугана и Андали пъгнаха ръце под Келси. Буквално я измъкнаха от креслото и след това я вдигнаха и почти я понесоха към спалнята.

— Арлис тук с нас ли ще живее? — попита тя, когато влязоха.

— Не знам — отвърна Боздугана. — Вече от два дни е в Цитаделата, но беше само за да огледа нещата на вуйчо ви. Има свърталища из целия град. Предполагам, че ще идва и ще си ходи, когато намери за добре.

— Какъв точно е бизнесът му?

— Черният пазар.

— По-конкретно, Лазаръс.

— Да кажем просто набавяне на екзотични стоки, милейди, и да го оставим така.

— Хора?

— Категорично не, милейди. Знаех, че няма да приемете това. — Боздугана се извърна, за да може Андали да помогне на Келси да се съблече, и тръгна из стаята да угаси факлите. — Какво мислите за Венер и Фел?

„За кой?“ — помисли Келси, но после си спомни двамата оръжейници.

— Ще ме научат да се бия или ще ги накарам да съжалят.

— Те са добри мъже. Бъдете търпелива с тях. Майка ви не обичаше дори да вижда оръжия.



Келси направи гримаса, спомнила си отново за Карлин — за онзи ден с роклите.

— Майка ми е била суетна глупачка.

— И все пак наследството ѝ е около вас тук — измърмори Андали, без да я питат, докато вадеше фибите от косата ѝ.

След като Андали най-после приключи с неприятната работа с махането на роклята, без да закачи раната ѝ, Келси се качи на леглото, толкова изтощена, че едва усети хладната мекота на чаршафите.

„Как сменят чаршафите ми толкова бързо?“ — зачуди се сънено. По някакъв начин това изглеждаше по-вълшебно от всичко друго досега. Извърна глава, за да каже лека ноц на Боздугана и Андали, и разбра, че те вече са си отишли и са затворили вратата.

Не можеше да лежи на гръб. Бавно се размърда в леглото, за да намери по-удобна поза. Най-сетне се отпусна на една страна, загледана уморено в празните рафтове за книги. Твърде много работа имаше да се свърши.

„Ти вече свърши много“, прошепна гласът на Барти в ума ѝ.

Низ образи се зареди в паметта ѝ. Горящите клетки. Маржерит, вързана пред трона на вуйчо ѝ. Старицата в тълпата, която беше плакала на земята. Андали, която пицеше пред клетката. Децата, насядали в детската. Размърда се под завивките, за да намери по-удобна поза, но не можеше. Усещаше кралството около себе си, под себе си, проснало се на мили във всички посоки, хората му, подложени на огромна опасност от облака на Морт на хоризонта, и разбра, че първото ѝ чувство е било вярно.

„Не е достатъчно — помисли си унило. — Изобщо не е достатъчно.“

## 9. КАМЪКЪТ

*Толкова много сили действията против кралица Глин, че можеше да е като скала в Божия океан, подривана от неумолимия напор на вълните. Вместо това, както показва историята, тя се преобрази.*

Карн                      Хопли,  
„Кралица Глин: Един  
портрет“

— По-бързо, милейди! — изръмжа Венер.

Келси заситни назад, като се мъчеше да си спомни стъпките, които ѝ беше показал.

— Дръжте меч високо!

Келси надигна меч и усети как рамото ѝ се възпротиви. Стоманата беше невероятно тежка.

— Трябва да се движите по-бързо — каза Венер. — Краката ви трябва да са по-бързи от тези на противника ви. Дори един тромав войник с меч може да ви победи в момента.

Келси кимна и се изчерви. Да си бърз с нож бе много по-различно от това да си бърз с меч. Тялото ѝ сякаш ѝ пречеше, да не говорим за самия меч. Когато се завъртеше, откриваше, че собствените ѝ ръце и крака пречат на движението ѝ. Венер отказваше да я остави да се упражнява с друг, освен с него, докато не започне да се движи по-бързо, и тя знаеше, че е прав.

— Пак.

Келси се приготви и изруга наум. Дори не бяха стигнали до онова, което уж трябваше да се прави с меч. Работата ѝ в момента бе само да го държи вдигнат пред себе си. С раната в рамото, слабите мускули и тежката броня на Пен държането на оръжието само по себе си бе трудна задача, а да помни в същото време сложната плетеница от

стъпки беше почти невъзможно. Но Венер беше настойчив учител и държеше на пълния си час. А оставаха още цели петнайсет минути. Тя надигна отново меча и по страните ѝ потекоха вадички пот.

— Танц, милейди, танц!

Тя отстъпи назад, след това настъпи, за да посрещне въображаемия противник. Този път не залитна, което си беше подобрене, но от въздишката на Венер разбра, че движенията ѝ си остават все така бавни. Обърна се към него задъхана и вдигна безпомощно меча.

— Добре, какво още трябва да направя?

Венер се размърда неловко.

— Какво? — повтори тя.

— Ами... Никога няма да сте пъргава като танцорка, но ще се движите по-бързо, ако малко поотслабнете.

Келси се изчерви и извърна очи. Знаеше, че е по-пълна, отколкото трябва, но имаше голяма разлика между това да го знаеш и да го чуеш изречено на глас. Венер беше достатъчно възрастен, за да ѝ е баща, но не ѝ харесваше да слуша критики от него. Знаеше, че ако Боздугана беше сега в помещението, нямаше да му позволи да се държи така. Но знаеше също и че окуражава чуждото нахалство с непринуденото си поведение, с това, че отказва да накаже когото и да било за непочтителна реч.

— Ще поговоря с Мила за това — отвърна тя след дълга пауза.  
— Сигурно би могла да промени диетата ми.

— Не исках да бъда непочтителен, милейди.

Келси му даде знак да замълчи — бе доловила тихи стъпки отвън.

— Лазаръс, ти ли си?

Боздугана влезе с формално почукване на рамката на вратата.

— Ваше Величество.

— Уроците ми ли шпионираш?

— Не, милейди. Работата ми е да съм до вас.

— Така казват всички шпиони. — Келси взе една кърпа от пейката и избърса потта от лицето си. — Венер, приключихме, нали?

— Имаме още десет минути, милейди.

— Приключихме.

Венер прибра меча си в ножницата с кисела физиономия.

— Имаш само още три дни да ме изтезаваш, Венер.

— Изтезвам ви за ваше добро, милейди.

— Кажи на Фел, че ще очаквам доклад утре по снаряжението ми. Венер кимна смутено.

— Извинявам се за забавянето, милейди.

— Можеш също да му кажеш, че ако до утре няма видим напредък, може да остана само с един оръжейник. На човек, който не може да осигури броня за две седмици, едва ли може да се разчита за каквото и да било друго.

— Един човек не би могъл ефикасно да покрие всичко, милейди.

— Тогава го накарай да разбере, и то бързо. Забавянията му ми омръзнаха.

Венер излезе. С помощта на Боздугана Келси започна да сваля нагръдника на Пен от запотеното си тяло и дъхът ѝ излезе на съсък, щом се разхлаби. Гърдите я боляха, докато го носеше, но още повече я заболяха, след като го махна.

— Той е прав, Ваше Величество — каза Боздугана и остави нагръдника на пейката. — Трябват ви двама оръжейници. Винаги е било така. Един за тренировки, един за доставки.

— Е, от моите никой няма да е толкова бавен. — Келси се засуети с каишките, придържащи бронята на прасеца ѝ. Явно бяха направени за мъже, с къси нокти. Докато дърпаше тънката кожа, усети как нокътят на показалеца ѝ се огъна, и изръмжа тихо.

— Регентът напусна Цитаделата тази сутрин — каза Боздугана.

— Нима? Преди крайния срок?

— Вероятно е решил да избегне прогонването.

— Къде ще отиде?

— В Мортмийн навярно. Макар че едва ли ще получи радушното посрещане, което очаква. — Боздугана огледа бронята на Пен. — Но кой го интересува всъщност?

— Дошъл си, за да говориш с мен за нещо друго, Лазаръс. Да го чуем.

По лицето му пробяга нещо като усмивка.

— Трябва да сменя охраната ви, милейди.

— Как? И защо?

— В сегашното ни положение не мога да се грижа за всичко и да бъда щит на Ваше Величество в същото време. Трябва ви истински

телохранител, защитник, който винаги да е до вас.

— Защо този въпрос се поставя точно сега?

— Няма причина.

— Лазаръс.

Боздугана въздъхна. Лицето му се стегна.

— Милейди, много пъти прехвърлях в ума си случилото се по време на коронацията ви. Обсъждал съм го с други. Бяха поставени да ви пазят от всеки ъгъл.

— Някой извика. Чух го точно преди ножът да удари.

— За да предизвика разсейване, милейди. Но всички ние сме добре обучени точно за това. Гвардеец на кралицата може да извърне глава, но няма да мръдне.

— Някой в тълпата тогава? Арлън Торни?

— Възможно е, но не мисля. Бяхте защитена от пряко нападение. Ножът може да е дошъл от галерията над нас, но...

— Какво?

Боздугана поклати глава.

— Нищо, Ваше Величество. Все още не съм сигурен, това е проблемът. Трябва ви сигурна охрана, някой, чиято лоялност е извън всякакво съмнение. Тогава ще мога да съм свободен да разследвам този въпрос и да направя и други неща.

— Какви неща?

— Неща, за които Ваше Величество няма нужда да знае.

Келси го изглежда рязко.

— Какво означава това?

— Не е нужно да знаете всяка подробност за това как пазим живота ви.

— Не искам да си имам свой Дюкарти.

Боздугана се изненада и Келси изпита малък триумф. Рядко успяваше да го изненада с каквото и да било.

— Кой ви каза за Дюкарти?

— Карлин ми каза, че бил шеф на полицията на Морт, но всъщност имал височайше позволение да изтезава и убива. Според Карлин всичко, което прави един шеф на полиция, се отразява на владетеля, комуто служи.

— Официалната титла на Дюкарти беше шеф на вътрешната сигурност, милейди. Изключително много уважавам лейди Глин, но

това твърдение звучи наистина наивно в днешно време.

— Лейди Глин? — Келси изведнъж забрави за Дюкарти. — Карлин е благородничка?

— Да, милейди.

— Ти откъде я познаваш?

Боздугана повдигна вежди изненадано.

— Изобщо ли не ви е казвала, милейди? Тя беше гувернантка на майка ви. Всички я познавахме, може би по-добре, отколкото би ни се искало.

Гувернантка!? Келси си го представи за миг: Карлин тук, в покоите на кралицата, наставлява детето Елиса. Оказа се изумително лесно.

— Как една благородничка става гувернантка?

— Лейди Глин беше една от най-близките приятелки на баба ви, милейди. Предполагам, че е било израз на благоразположение. Кралица Арла смяташе лейди Глин за необикновено умна, а тя наистина имаше много книги.

— Но защо майка ми ме е дала на Карлин? Приятелки ли бяха?

Челюстта на Боздугана се стегна в онова упорито изражение, което Келси вече познаваше добре.

— Говорехме за телохранител за вас, милейди.

Келси го изгледа намръщено, след което се зае отново със свалянето на бронята си. Прехвърли наум списъка на гвардейците си.

— Пен. Може ли да взема Пен?

— Господи, какво облекчение. Пен иска работата толкова отчаяно, че не знам какво щях да правя с него иначе.

— Той ли е най-добрият ти избор?

— Да. Ако не можете да разполагате с мен, трябва ви мечът на Пен. — Вдигна нагръдника и го понесе към вратата, но после спря. — Свещеникът, който извърши коронацията ви, отец Тайлър. Помоли за лична аудиенция с вас.

— Защо?

— Предполагам, че Арватът иска да ви държи под око. Светият отец е хитър старец.

Келси помисли за библията в ръката на свещеника, невероятно стара.

— Покани го в неделя. Това би трябвало да се хареса на Църквата. И се отнесете най-любезно с него. Не го плашете.

— Защо?

— Мисля, че Църквата трябва да има книги.

— Тъй че?

— Тъй че ги искам.

— Знаете ли, Ваше Величество, долу в Търбуха има места, които задоволяват всякакви вкусове.

— Не знам какво означава това.

— Означава, че един фетиш е фетиш.

— Ти наистина ли не виждаш никаква ценност в книгите?

— Никаква.

— Значи сме различни. Искам всички книги, които можем да намерим, и този свещеник би могъл да се окаже полезен.

Боздугана я изгледа раздразнено, но вдигна бронята ѝ и я понесе към вратата. Келси седна на пейката изтощена. Спомни си думите на Венер и отново се изчерви. *Наистина* бе натежала твърде много. И преди беше пълна, но напоследък твърде дълго се бе задържала на закрито, а и с раните ѝ, каквато и физическа форма да беше имала, се бе изпарила. На никоя кралица в книгите не се беше налагало да се справя с такъв проблем. Щеше да поговори с Мила, но утре, когато нямаше да е толкова изпотена и съсипана от умора. А и след тежките упражнения с Венер имаше нужда от хубаво ядене.

Кимна на Кай, който стоеше на пост на вратата към една от стаите по коридора. Тази стая беше проблем на сигурността, защото даваше достъп до широк балкон с величествен панорамен изглед към града и равнината Алмонт отвъд него. Келси обичаше да излиза там, когато ѝ домъчнееше за открито, но изобщо не беше като гората и понякога тя изпитваше див копнеж да тича дълго, под дървета и небе.

„Ето как научават жените да си стоят вкъщи — помисли тя и думите отекнаха в ума ѝ като траурна песен. — Ето как научават жените да бездействат.“

Продължи уморено по коридора и в залата за аудиенции, където дежурните гвардейци стояха мирно в почтително безмълвие. Днес бяха Пен, Киб, Мурн и един нов мъж, когото Келси не бе виждала досега. От подслушани разговори бе разбрала, че набират нови. Тези мъже се подлагаха на наистина жесток разпит от Боздугана щом пожелаеха да

постъпят, но след като минеха, полагаха клетвата и ставаха гвардейци на кралицата за цял живот. Дразнещата практика да отказват да я погледнат в очите продължаваше, но днес Келси беше благодарна за това. Знаеше, че изглежда ужасно, а и бе твърде уморена, за да поддържа каквото и да било подобие на разговор. Единственото, от което се нуждаеше, беше гореща баня.

Андали стоеше на обичайното си място до вратата към спалнята ѝ, с чиста кърпа в ръце. Келси беше дала ясно да се разбере, че не иска чужда помощ за къпането си (умът ѝ се объркваше при мисълта що за жена би го искала), но въпреки това Андали като че ли винаги знаеше кога да пригответи нещата. Келси взе кърпата, но не влезе в стаята си, а спря. Нещо в лицето на Андали бе различно. Нямахше го обичайното безизразно спокойствие, а ръцете ѝ като че ли леко трепереха.

— Какво има, Андали?

Андали отвори уста и я затвори.

— Нищо, милейди.

— Кажете ми.

Андали поклати глава. Келси се вгледа в нея по-внимателно и видя, че е пребледняла.

— Нещо не е наред. Кажете ми какво.

— Да, милейди. Но не знам какво е.

Келси я изгледа объркано, но Андали не каза нищо повече, тъй че тя се предаде. Влезе в стаята си и въздъхна облекчено. Банята ѝ беше готова. От ваната се вдигаше гореща пара и замъгляваше огледалото. Келси се съблече и се потопи в горещата вода. Отпусна глава на ръба на ваната с доволна въздишка и затвори очи. Не искаше да мисли за нищо, но неспокойният ѝ ум се върна на Андали, Андали, която знаеше всичко, без да ѝ се казва. Щом Андали беше притеснена, значи и тя трябваше да се притесни.

Арлис и Боздугана бяха ефикасен механизъм. Вече бяха успели да подкупят някого в Службата по преброяването и в Крилото на кралицата бе започнала да капе информация. Дори тези капки обаче бяха плашещи: средното тиърско семейство имаше седем деца. Божията църква порицаваше противозачатъчните и регентът беше подкрепял този възглед, независимо че самият той тайно ги използваше. Доказаните обвинения за аборт носеха смъртна присъда и за майката, и за хирурга. Богатите, както винаги, можеха да се откупят



и да заобиколят тези правила, но бедните бяха в безизходица и това усложняваше един стар проблем: просто имаше твърде много бедни деца. Когато сегашното поколение израснеше до полова зрялост, това щеше да натежи на ресурсите на кралството още повече.

Стига да доживееха до пълнолетие. Липсата на лекари беше проблем без ясно решение. Америка отпреди Прехода беше достигнала до удивителни медицински висини, каквито светът едва ли щеше да види отново, не и след бедствието на Белия кораб. Сега бедните на Тиър редовно умираха от нескопосани апендектомии, извършвани вкъщи.

Но филтрирането на вода, дори на най-дребните нечистотии, постепенно се усъвършенстваше. Земеделските традиции оставаха силни. Келси предполагаше, че това ще се развие и ще помогне.

Миеше ръцете си, загледана в тавана. Андали ѝ беше намерила хубав сапун, с лек аромат на ванилия, вместо тежките цветни ухания, които уж трябваше да са предпочитани от богатите. Андали поне имаше късмета, че може да слиза до пазара всеки ден, въпреки че винаги ходеше с охрана от петима. Келси не беше забравила якия мъж на Андали и не можеше да е сигурна, че няма да я спипа и да я отвлече. Това щеше да е катастрофа. Вече не можеше да отрече, че Андали струва теглото си в злато, защото трябваше само да помисли за нещо, което иска, и Андали тутакси щеше да ѝ го подаде. Според Пен способността ѝ да предвижда беше белег за ясновидство и Келси беше почти сигурна, че е прав.

Сапфирът беше започнал да пари на гърдите ѝ. Тя го вдигна — от камъка закапа вода — и видя, че отново блести. Скъпоценният камък беше магически, добре, но за какво точно служеше магията му? Келси се намръщи, пусна го отново на гърдите си, натопи се в ухаещата на ванилия вода, а умът ѝ се понесе напред, към още по-големите проблеми.

След медицината, образованието беше друг проблем. Повече от две десетилетия бяха минали, откакто децата в Тиърлинг бяха спрели да ходят на училище задължително. Държавата изобщо не се интересуваше от образованието — интересуваше я само Преброяването. А кой бе премахнал задължителното училище? Кралица Елиса, разбира се. Дори Боздугана изглеждаше засрамен, когато призна този факт. Беше чудесна система за нарастване на

производителността: децата да си стоят вкъщи и да се учат да работят на нивите за благородниците. Всеки ден Келси като че ли научаваше нещо ново за управлението на майка си и всяко разкритие беше по-лошо от предишното.

Топлината на сапфира изведнъж се усили и той опари гърдите ѝ. Тя потръпна и рязко отвори очи.

Над нея стоеше мъж, само на една крачка.

Беше целият в черно и с маска. Носеше кожени ръкавици и държеше дълъг нож. Може би беше каден, може би не, но едно беше сигурно — беше убиец.

Опря ножа в гърлото ѝ.

— Нито звук или умираш.

Келси се огледа, но помощ нямаше. Вратата, която никога не заключваше, сега беше заключена. Ако изпищеше, щяха да дойдат, но не навреме.

— Излез от ваната.

Келси се надигна и плисна вода на пода. Убиецът отстъпи назад, за да може да излезе, но ножът така и не се отдели от гърлото ѝ. Тя застана треперееща до ваната, водата закапа по студения каменен под. Изчерви се от голотата си, но бързо се овладя. В главата ѝ проговори глас. Не знаеше дали е на Барти, или на Боздугана.

„Мисли!“

Убиецът опря върха на ножа над лявата ѝ гърда.

— Пресегни се с дясната си ръка, свали огърлицата и ми я подай. Бавно. — Платнената маска приглушаваше гласа му, но Келси си помисли, че трябва да е доста млад. Този път потрепери още по-силно и върхът на ножа я убоде силно.

Келси го зяпна объркано, въпреки че не можеше да види нищо, освен две скрити в сянка очи зад черната маска. Защо просто не я убиеше и сам да си вземе огърлицата? Тъй или иначе смяташе да я убие, нямаше съмнение в това.

„Не може сам да свали огърлицата. Или поне си мисли, че не може.“

— Не мога с една ръка — каза Келси предпазливо. — Има клипс.

Три силни почуквания отекнаха от вратата и я накараха да подскочи. Дори убиецът се сепна. Ножът се заби по-дълбоко и тя

изсъска от болка. Усети вадичката кръв, която бавно потече към зърното ѝ.

— Отговори много внимателно — прошепна той. Очите му бяха две студени точки.

— Да?

— Милейди? — Беше Андали. — Добре ли сте?

— Да, добре съм — отвърна Келси спокойно и се вцепени, докато ножът се забиваше. — Ще те повикам като стане време да ми измиеш косата.

Очите на убиеца блеснаха зад маската и тя се постара да запази лицето си безизразно. Мълчанието зад вратата сякаш се проточи вечно.

— Да, милейди — отвърна Андали. След което настъпи тишина.

Убиецът се заслуша може би около минута, но отвън не последва никакъв звук. Най-сетне се отпусна и натискът на ножа спря.

— Огърлицата. Свали я с две ръце, но бавно. И ми я подай.

Келси се пресегна, толкова бавно, че имаше чувството, че е въввлечена в някакво представление. Напипа клипса на огърлицата и се престори, че се мъчи да го откопчае — знаеше, че щом я свали, ще умре. Погледна покрай мъжа и видя, че една от плочите е вдигната и изместена — тъмен квадрат нарушаваше гладката шарка на пода. Време. Трябваше ѝ време.

— Моля те, не ме убивай.

— Огърлицата. Веднага.

— Защо? — С крайчеца на окото си зърна движение на вратата, ключалката, но задържа погледа си върху маската му. — Защо не можеш просто да я вземеш?

— Не знам. Но получавам по-малко пари за огърлицата ти, отколкото за да ти прережа гърлото, тъй че млъкни. Свали я.

Ключалката изщрака.

При звука убиецът се извъртя като котка. Озова се зад Келси, обгърна кръста ѝ с ръка и ножът му се опря в гърлото ѝ толкова бързо, че тя изобщо не можа да реагира. Вратата се отвори.

Боздугана бавно пристъпи в стаята. Келси зърна зад него десетина гвардейци, надничаха вътре, после убиецът натисна ножа в гърлото ѝ и гледката ѝ се замъгли.

— Спри или тя ще умре.

Боздугана спря. Очите му бяха присвити, лицето — безизразно.

— Затвори и заключи — нареди убиецът.

Боздугана се пресегна назад, без да откъсва поглед от убиеца, затвори бавно вратата и остави другите гвардейци отвън. Дръпна резето.

— Може да ми скочиш, гвардеецо — продължи убиецът с тих, почти небрежен глас, — но тогава тя ще умре. Значи оставаш където си, отговаряш на въпросите ми и удължаваш живота й. Разбрано?

Боздугана кимна. Дори не погледна Келси, която стискаше зъби. Убиецът направи стъпка назад и я издърпа със себе си. Ножът бе все така опрян в гърлото й.

— Къде е другата огърлица?

— Само Карол знаеше — отвърна Боздугана.

— Лъжеш. — Нова стъпка назад. — И двете огърлици са били на нея. Знаем това.

— Значи знаете повече от мен. — Боздугана разпери ръце. — Когато я взех, имаше само една.

— Къде е короната?

— Същият отговор. Само Карол знаеше.

Нова стъпка назад.

„Дупката в пода“, помисли Келси. Смяташе ли да я вмъкне вътре? Разбира се, че не. Не можеха да се проврат и двамата. Смяташе да й пререже гърлото и да избяга. Боздугана явно беше стигнал до същото заключение, защото очите му пробягваха между убиеца и дупката в пода все по-бързо.

— Не можеш да се надяваш да избягаш.

— Защо?

— Знам всички тайни проходи през това крило.

— Явно не ги знаеш.

Отвъд стената Келси чу глухия тътен на много гласове, звъна на оръжия. Но все едно бяха на цял свят разстояние. Тук, вътре, беше само хладният съсък на дъха на мъжа в ухото й, спокоен, без намек дори за притеснение.

— Това е последната ти възможност да свалиш огърлицата — каза той, натисна ножа в гърлото й и я принуди да отстъпи назад с него. — Може да те оставя да живееш.

— Писна ми — изръмжа Келси. Но под гнева усети дълбоката тръпка на отчаяние: наистина ли бе преминала през всичко само за да я

хванат така, гола и беззащитна? Така ли щеше да каже историята, че е умряла?

Убиецът дръпна сапфира, но верижката отказа да поддаде. Той дръпна по-силно и тя се вряза във врата ѝ. Келси се вцепени и яростта избликна сякаш отникъде. Беше дар. Страхът ѝ бързо и безмълвно се стопи. Вече можеше да усети сапфира, потръпващия натиск, който пареше като пулс в ума ѝ. С всяко дръпване на верижката ставаше все по-ядосана. Сапфирът не искаше да го махнат.

„Защо не?“ — запита се тя. И макар да не беше очаквала отговор, той дойде веднага, закипял от някакво тъмно място в ума ѝ.

„Защото имам да ти покажа още много, дете.“

Гласът беше чужд и невероятно далечен. Идваше сякаш от някое място отвъд всякакви разстояния. Келси примига изненадано. Верижката не се късаше и убиецът дръпна пак. Вниманието му вече беше раздвоено и Боздугана го знаеше. Безизразният му поглед се местеше бързо между нея, убиеца и дупката в пода. Коремът на Келси беше оцапан с кръв и хватката на убиеца като че ли не беше толкова стегната. Но ножът беше все така на гърлото ѝ, а Боздугана все още беше на десет стъпки от нея. Не смееше да се опита да се освободи.

Убиецът дръпна сапфира яростно, толкова силно, че клипсът одра тила ѝ. И тогава нещо вътре в нея изригна: топлина се надигна в гърдите ѝ, взрив от сила, който я тласна назад. Боздугана извади меча си със сухо изстъргване, но изглеждаше на мили далече, изобщо не беше част от всичко това. Убиецът изпъшка и ръката около нея се разхлаби; миг след това тя чу как тялото му рухна на пода.

— Милейди!

Боздугана я сграбчи и я задържа да не падне. Тя отвори очи и видя лицето му почти опряно в нейното.

— Добре съм, Лазаръс. Само няколко боцвания.

Убиецът лежеше неподвижно на пода. Боздугана я пусна и се наведе над него, предпазливо, за да не се окаже някоя хитрина. Когато издърпа ножа от пръстите му, те дори не потръпнаха. Келси не можа да види рана, но знаеше, че е мъртъв. Беше го убила... камъкът го беше убил. Или бяха двамата?

— Какво стана?

— Синя светлина, милейди, от камъка. Изобщо нямаше да го повярвам, ако не го бях видял с очите си.

Келси изведнъж осъзна, че е съвсем гола, и Боздугана, изглежда, също го осъзна, защото ѝ метна голямата бяла кърпа, окачена до ваната. Тя се загърна с нея, без да обръща внимание на кръвта по тялото си, и огледа сапфира. Горещината, която беше лумнала така внезапно, вече я нямаше и сега камъчето просто си висеше на гърдите ѝ — искрящо тъмносиньо камъче.

„Доволно от себе си“, помисли Келси.

Боздугана отново се беше навел над убиеца. Изглежда, не изпитваше никакво отвращение от трупа, ръцете му опипваха тялото, търсеха пулс.

— Мъртъв е, милейди. Никаква рана няма.

Заопипва шията на мъжа, дръпна черната маска и се видя лицето на млад тъмнокос мъж с благороден профил и пълни устни. Боздугана промърмори нещо, обърна тялото, извади ножа си, срязва облеклото и раздра плата. Показа се белег, жигосан на лявата ключица: хрътка в бяг. Келси потръпна, щом осъзна, че белегът е на същото място като раната ѝ.

— Каден — промърмори Боздугана.

Врявата навън се беше усилила и двамата като че ли го забелязаха едновременно. Боздугана се надигна, отиде до вратата и почука леко.

— Боздугана съм. Внимавайте с оръжията.

Отвори бавно вратата и махна на Елстън да влезе. Последваха го още гвардейци, с извадени мечове: зяпнаха първо Келси, а след това — мъжа на пода. Корин притича с чантата си, но Боздугана вдигна ръка и го спря.

— Кралицата е само одраскана.

Келси изкриви лице. *Наистина* беше само одраскана, но раните ѝ отново започваха да болят лошо, след като възбудата напускаше тялото ѝ. Убоденото над гърдата я болеше. Тя опипа гърлото си и ръката ѝ се зацапа с червено. Примирена, загледа как Корин вади ивица плат и я мокри с дезинфектант. Съжали, че няма да я остави първо да се облече. Не искаше всичките тези мъже да гледат голите ѝ ръце и крака. След това се почувства още по-зле. Суетност. Черта на майка ѝ, а тя не искаше да има нищо от майка си. В един безумен миг помисли просто да пусне кърпата, просто за да го подчертае. Но нямаше чак толкова смелост.

Боздугана гледаше в дупката в пода. Келси не можеше да види лицето му, но напрегнатите му рамене казваха всичко. Преди да е успяла да каже и дума, той извади меча си и скочи в дупката. Никой като че ли не намери това за странно. Няколко гвардейци се събраха около трупа на убиеца и го заоглеждаха като лекари, готвещи се да дадат диагноза.

— Изменници до един — каза Гален и мъжете около него закимаха.

— Регентът ли? — попита Кай.

— Абсурд. Това е Торни.

— Никога няма да го докажем — каза Мурн и поклати глава.

— Кой е този? — попита Келси, стегнала кърпата плътно около себе си. Корин притисна плата до шията ѝ и тя изпъшка и прехапа устна. Какъвто и да беше този дезинфектант, щипеше адски.

— Лорд от дома Греъм, милейди — отвърна ѝ един от новите гвардейци. — Мислехме, че са верни на майка ви.

Келси не го познаваше, но гласът му ѝ беше познат. След миг изумена осъзна, че е Дайър. Беше обръснал рижата си брада.

— Дайър, ама ти си бил хубавец!

Дайър се изчерви. Пен се изсумтя насмешливо, а Киб потупа Дайър по гърба.

— Казах му, милейди... е, сега вече всички можем да го видим как се изчервява.

— Къде беше, Дайър?

Някой блъсна вратата така, че тя се удари в стената. Всички се обърнаха натам. Беше Боздугана. Лицето му беше виненочервено, а тъмните му очи горяха толкова свирепо, че Келси почти очакваше да замаят искри. Гласът му беше като рев на разгневен бог.

— Пен!

Пен скочи напред.

— Сър.

— От този момент си охрана на кралицата. Няма да я оставяш нито за миг, ясно? Нито за миг, никога.

— Лазаръс — прекъсна го Келси, колкото можеше по-деликатно, — това не е по твоя вина.

Боздугана стисна зъби и очите му се присвиха. Келси изведнъж се уплаши, че може да я удари.

— Нито за миг, сър — отвърна Пен и застана пред Келси, явно за да я заслони от останалите гвардейци.

Боздугана се обърна към всички в стаята и посочи дупката на пода.

— Това е тунел, момчета. Знаех за него, но не се притесних. И знаете ли защо? Защото минава под три стаи и излиза в една от празните по коридора.

Гвардейците се спогледаха стъписани. Елстън неволно отстъпи назад. Мурн беше преbledнял като платно.

— Някой да не разбира какво означава това?

Всички стояха застинали все едно очакваха да удари гръм.

— Означава — изрева Боздугана, — че сред нас има изменник!

Вдигна стола до тоалетната маса, запокити го в отсрещната стена и той се пръсна на парчета.

— Някой е пуснал този боклук да влезе през дупката! Някой, който или пази тунелите, или знае чуканията. Един от вас е изменник и когато го открия...

— Сър — прекъсна го кротко Гален, вдигнал ръце в умолителен жест.

— Какво?

— Трябва повече от един предател, за да се вкара тука убиец. Сто на сто участва и пазач на Портата.

Гвардейците закимаха и замърмориха одобрително.

— Не ми пука за пазачите на Портата — изсъска Боздугана. — Те са некадърници. Точно затова пазят Портата.

Така се беше намръщил, че Келси си помисли за буреносни облаци. Облаци, които или ще отминат, или от тях ще затрещят гръмотевици. Потръпна, но една малка егоистична частица от нея се зачуди дали тази сцена няма най-после да свърши, за да може да си облече нещо.

— Това, за което ми пука — продължи Боздугана с глас, изпълнен с едва сдържана ярост, — е, че някой тук е нарушил клетвата си. Уверявам ви, че това е същият някой, който успя да забие нож в кралицата по време на коронацията ѝ. И аз ще го открия. Глупак е, ако си мисли, че няма.

Изсумтя сърдито и млъкна. Келси огледа останалите от гвардията си, мъжете, които бяха около нея по време на коронацията ѝ.



Елстън, Киб, Пен, Корин, Мурн, Дайър, Кай, Гален, Велмер... всички те бяха достатъчно близо тогава, за да хвърлят ножа, и само Пен явно беше извън подозрение. Боздугана също ги оглеждаше и очите му бяха ледени. Искаше ѝ се да каже нещо, но мълчанието им ѝ подсказа, че каквото и да каже, няма да е от голяма полза. Трудно ѝ беше да си представи, че някой от тези мъже е нарушил клетвата си. Беше си мислила, че постига напредък с тях, но за пореден път се бе оказала наивна.

След малко Боздугана като че ли се поукроти и посочи трупа на пода.

— Разкарайте този боклук!

Най-близките до трупа се наведоха над него.

— Трябва да го увием в нещо — каза Киб. — Няма нужда децата да виждат кръвта.

— Няма никаква кръв — обади се Елстън.

— Счупен врат?

— Не.

— Тогава как е умрял? — попита Мурн и сините му очи се впиха в Келси.

— Действай! — изръмжа Боздугана.

Елстън и Киб вдигнаха тялото, а останалите от гвардията ги последваха към изхода като мърморещо стадо, като мятаха крадешком озадачени погледи към Келси.

Боздугана се обърна към Пен.

— Слушай и помни, няма да повтарям. Имаш два свободни дни месечно. През останалото време не искам да те виждам на повече от десет стъпки от кралицата, разбрано? Ще спиш в преддверието, за да не нарушаваш спокойствието на Нейно Величество.

— Ха, спокойствие! — промърмори Келси. Големите тъмни очи на Боздугана се извърнаха към нея и тя вдигна ръце в знак на примирение. — Добре де, добре.

Той се обърна и излезе.

— Ще се оправи, милейди — увери я Пен. — Виждали сме го така и преди. Трябва му само да излезе, да убие някого и ще е тип-топ.

Келси се усмихна малко насила. Не беше сигурна дали се шегува. Трепереше, макар да не ѝ беше студено, и краката ѝ се подгъваха. Андали се появи сякаш отникъде, носеше чисти дрехи.

— Плувнали сте в кръв, Ваше Величество. Трябва пак да влезете във ваната.

— Не бива да ви оставям сама, милейди — обади се Пен. — Да се обърна към стената?

Келси поклати глава и се изсмя горчиво.

— Да бе, спокойствие.

Пен се обърна към вратата. След малко, тъй като нямаше друг избор, Келси свали кърпата, влезе отново във ваната и се намръщи, щом водата около нея стана мътнорозова. Започна да се мие, като се мъчеше да забрави, че Пен е в стаята, но без никакъв успех.

„О, кой го интересува? Нали всички вече ме видяха гола.“ Мисълта беше ужасна, толкова унижителна, че Келси усети, че се кикоти безпомощно. Нищо друго не ѝ оставаше. Андали като че ли не забеляза — оправяше разрошената ѝ мокра коса. Лицето ѝ беше спокойно, несмутено от нищо, и за първи път, макар че едва ли щеше да е последен, на Келси ѝ хрумна, че е направена някаква съдбова грешка. Андали трябваше да е кралицата.

— Чай, милейди?

— Да, благодаря.

На прага Андали спря и заговори, без да се обръща:

— Простете ми, милейди. Видях опасността, но не и формата, която ще приеме. Не можах да видя мъжа в стаята.

Келси примигна, но Андали вече бе излязла.

Крайният срок, наложен от Морт, мина и замина, но Боздугана не се появи. Отначало Келси беше притеснена, докато не разбра, че останалите от гвардията ѝ приемат отсъствието му като нещо нормално. Пен обясни, че Боздугана имал навика да тръгва по свои лични работи от време на време, без да предупреди никого, и да се връща също тъй ненадейно. И се оказа прав, защото на третия ден Боздугана наистина се върна. Келси го завари седнал на масата, токущо изкъпан, когато излезе от покоите си за обяд. Настоя да ѝ каже къде е бил, но Боздугана, верен на себе си, отказа.

Гвардейците ѝ бяха отнесли тялото на убиеца на площада в центъра на Нови Лондон и (по обичай, както с ужас научи Келси) бяха набучили трупа на кол и го бяха оставили там да гние. Ако можеше да

се вярва на Арлис, из града като живак течеше слухът, че кралицата лично е убила каден и че е използвала магия. Никаква рана нямаше по тялото на младия лорд Греъм, но въпреки това беше мъртъв.

По няколко пъти на ден Келси измъкваше сапфира от роклята си и го гледаше, искаше ѝ се отново да ѝ проговори, да направи нещо необикновено. Но нищо не се случи. Чувстваше се като измамница.

Боздугана не споделяше притеснението ѝ.

— Полезно е точно толкова, колкото ако го бяхте направили преднамерено, милейди. Тъй че на кого му пука?

Келси беше седнала на масата в трапезарията и оглеждаше картата на границата с Морт. Боздугана беше затиснал четирите ѝ ъгъла с чаени чаши, за да не се навие.

— На мен ми пука, Лазаръс. Нямам представа какво стана, нито как да го повторя.

— Да, но само вие и аз знаем това. Това е предимство, повярвайте ми. Ще помислят два пъти, преди да опитат пряко нападение отново.

Келси сниши глас, за да не чуят гвардейците на пост покрай стените.

— А нашият предател?

Боздугана се намръщи и също заговори тихо:

— Имам известен напредък, милейди. Но нищо конкретно засега.

— Какъв напредък?

— Хипотеза, нищо повече.

— Не е много.

— Моите хипотези рядко се оказват погрешни, Ваше Величество.

— Трябва ли да съм притеснена?

— Само ако Пен бъде изненадан, милейди. Повече съм притеснен слънцето да не изгрее от запад. — Картата неочаквано се измъкна от единия ъгъл и Боздугана изруга, разгъна я отново и тръшна чашата отгоре, за да я задържи на място.

— Какво те гложди, Лазаръс?

— Който и да е този човек, Ваше Величество, не трябваше изобщо да стига толкова далече. Предателството оставя миризма. Воня всъщност, а досега винаги съм я надушвал.

Келси се усмихна и го сръга с лакът.

— Може пък това да е здравословно изпитание на самоувереността ти. — Но после, като видя, че гордостта му наистина е уязвена, го плесна по рамото и каза сериозно: — Ще го намериш, Лазаръс. Не бих искала да съм онзи предател за всичката стомана в Мортмийн.

— Ваше Величество? — Дайър се появи от коридора.

— Да?

— Трябва да ви покажем нещо.

— Сега ли?

Келси се изправи и видя нещо наистина странно: Дайър се хилеше. Боздугана ѝ махна с ръка, че трябва да отиде, и тя последва гвардееца по коридора, Пен вървеше безшумно точно зад нея. Том и Велмер чакаха на две врати от новата ѝ спалня, и двамата също ухилени, и Келси се приближи предпазливо. Дали нямаше да се окаже обект на някоя глупава шега?

— Ако благоволите, милейди — каза Велмер и я подкани с жест да влезе. Във възбудата си изглеждаше още по-млад от обикновено, пристъпваше от крак на крак като момченце на Коледа, или поне като момченце, на което ужасно му се пишка.

Келси зави и влезе в залата, уютно пространство с ниски тавани и без прозорци. Имаше няколко кресла и две канапета и на някои от тях седяха деца. На Андали, помисли Келси, но не можеше да е сигурна. Извърна питащо очи към Дайър, а той махна с ръка към отсрещната стена.

Тя позна веднага рафтовете. Беше ги гледала в спалнята на майка си и мразеше празнотата им през последните две седмици. Но сега бяха пълни. Келси пристъпи в стаята, зяпнала книгите като хипнотизирана. Познаваше тези книги... но едва когато видя огромния подвързан с кафява кожа том на Шекспир, гордостта и радостта на Карлин, разбра какво е направил Боздугана.

— Дайър, там ли ходихте?

— Да, милейди — отвърна той. — Боздугана реши да ви изненада.

Келси огледа внимателно книгите. Изглеждаха точно както ги помнеше в библиотеката на Карлин. Някой дори си беше направил труда да ги подреди по азбучен ред, по автори. Бяха оставили

художествената литература смесена с научната. Карлин щеше да изпищи убийствено за това. Но Келси се трогна.

— Не изгубихме нито една книга, Ваше Величество. Покрихме фургона добре, но така и не заваля. Не мисля, че са се повредили.

Келси гледа дълго рафтовете с книги, а след това отново се обърна към него, с размътени от внезапните сълзи очи.

— Благодаря ви.

Дайър извърна лице. Келси насочи вниманието си към насядалите деца: две пораснали момчета, момиче, може би на единайсет или дванайсет, и по-малко момиче, на около осем.

— Вие сте децата на Андали, нали?

Трите по-големи си замълчаха, но най-малкото момиче закима енергично и възкликна:

— Ние помогнахме да ги подредят! Останахме до късно!

— На Андали са, милейди — каза Дайър.

— Свършили сте много добра работа — похвали ги Келси. — Благодаря ви.

Момчетата и малкото момиче се усмихнаха срамежливо, но най-голямата я гледаше навъсено. Келси се озадачи. Никога не беше говорила с това момиче, беше го виждала само един-два пъти. От всички деца то най-много приличаше на съпруга на Андали, особено в очите — хлътнали, тъмни, гледаха подозрително. След малко момичето извърна поглед и Келси се успокои: можеше да прилича на баща си, но с пренебрежението в жеста бе досущ като Андали.

Келси се огледа за Боздугана, но него го нямаше.

— Къде е Лазаръс?

Намери го отново в трапезарията, все още наведен над огромната карта на Новия свят.

— Благодаря ти за изненадата.

Боздугана сви рамене.

— Помислих, че няма да можете да се съсредоточите върху нищо, докато не ви донесем малко книги.

— Те са всичко за мен.

— Не разбирам възхищението ви към тези глупости. Нито ви хранят, нито ви защитават. Не пазят живота ви. Но виждам, че са важни за вас.

— Ако има нещо, което мога да направя за теб в отплата, само кажи.

Боздугана повдигна вежди.

— Внимавайте с даването на такива обещания, милейди. Всичко знам за тях, повярвайте ми. Ухапват те за задника, когато най-малко очакваш.

— Говоря сериозно: ако има нещо, което мога да направя за теб, твое е.

— Добре. Струпайте всичките тези книги закуп и ги запалете.

— Какво?!

— Нали обещахте.

Стомахът на Келси се стегна на възли. Боздугана я погледа, после се засмя.

— Успокойте се, милейди. Дългът на една кралица е ценна стока. Не бих я похарчил лесно. Книгите ви са съвсем безвредни, поне от гледна точка на сигурността.

— Ти си бижу, Лазаръс.

— Как ли пък не.

— Честно. Благодаря ти.

Той сви рамене.

— Вие го заслужихте, милейди. Дваж по-лесно е да охраняваш корав клиент.

Келси прикри усмивката си и заговори сериозно.

— Някаква вест от Барти и Карлин?

— Все още не.

Тя се намръщи. Напоследък с изненада откриваше, че ѝ се иска да види не само Барти, но и Карлин. Имаше да ѝ каже много неща. Щеше да е облекчение, ако можеше да поговори с нея за майка си, за състоянието на кралството, *истинското* състояние на кралството, онова, за което на Карлин така и не беше позволено да говори. Също така щеше да е облекчение, помисли си тя гузно, да каже на Карлин, че е била права, онзи ден, в който беше смъкнала роклята от нея. Негодуванието ѝ заради онзи ден вече се беше стопило.

„Не се самозаблуждавай — прошепна умът ѝ. — Нищо не се е стопило. Просто е намерило по-добра цел.“

— И не са в Петалума?

— Когато го науча, милейди, ще го научите и вие.

— Добре. — Стана и едва не се блъсна в Пен, който я подпря с ръка на гърба.

— Съжалявам, милейди.

— Как се сработват двамата? — подхвърли Боздугана, без да вдига очи от картата.

Келси погледна Пен изненадана. Той се усмихна и сви рамене.

— Чудесно, предполагам — каза Келси. — Макар че Пен хърка като ковашки мях.

— Честно казано, милейди, Боздугана го знае.

— Знаеш ли, ако правеше и мортска стомана, щеше да си безценен ресурс.

— Той е безценен ресурс — отвърна Боздугана разсеяно. Беше взел молив и започна да чертае дебела тъмна линия по границата с Морт. — С хъркането и всичко.

— Съгласна съм.

— Арлис! — извика Боздугана към коридора. — Готови сме вече за теб.

Арлис явно беше подслушвал. Появи се от коридора почти моментално, с познатата вече на Келси рачешка походка, единият крак след другия. Келси се нацупи. Беше се канила да прекара няколко часа, ако не и година, в прелистване на книгите на Карлин преди вечеря, макар това да означаваше да пропусне обичайния урок с Венер. Но военните щяха да са тук до няколко дни, а първата ѝ аудиенция щеше да се проведе в събота. Трябваше да говори с Арлис, за да се подготви и за двете. Цялата информация, която Карлин така и не ѝ беше предала, сега трябваше да се зазубри за една седмица и графикът беше изтощителен.

— Хубава колекцияка си имате тук, краличке — подхвърли Арлис, щом се доближи до масата. — Има няколко шантави колекционери на книжки, пръснати из Тиърлинг. Бих могъл сигурно да им взема адски добра цена.

— Какви колекционери?

— Не разкривам клиентите си. Искате да продадете?

— Абсурд. По-скоро бих се отказала от короната си.

— И за нея би могло да се вземе добра цена. — Арлис седна и стисна плата на панталона си, за да издърпа куция си крак на стола. — Но пък пазарът винаги може да се промени.

Келси не беше единствената, зарадвала се на библиотеката. Гвардейците на кралицата трябваше да могат да четат и пишат и всеки път, когато Келси влезеше, заварваше свободни от дежурство мъже, налягали по канапета или разположени удобно в креслата, с някоя от книгите ѝ. Явно всички си намираха по нещо интересно.

Почти всички. Боздугана избягваше библиотеката. Имаше толкова много книги, които би обикнал, но той явно смяташе, че четенето е добро само за съобщения, сметки и обяви и за нищо друго. За Келси това негово безразличие беше влудяващо.

Синът на Мила и бебето на Карлота бяха твърде малки за книги, но децата на Андали — освен Глий, най-малкото — знаеха да четат и като че ли живееха в библиотеката, докато майка им беше дежурна. Келси нямаше нищо против да са там, стига да са кротки. И бяха кротки. Бяха намерили седемте тома на Роулинг без никаква помощ, но нямаше препирни. Развесели я, когато най-голямото момче, Вен, накара останалите да насядат и теглиха „сламки“, много дипломатично, като отчупиха съчки от дървата за огрев. Матю, тринайсетгодишният, спечели правото на първата книга, а останалите три трябваше да огледат рафтовете за алтернативи. Вен намери книга по анатомия и безпогрешно я отвори на рисунките, които бяха причинили толкова неприятности на Леонардо да Винчи. Морин, осемгодишна и момиче до мозъка на костите, изглеждаше отвратена. Всички любовни романи бяха за по-големи от нея — Карлин така и не беше събирала така наречената „литература за малки жени“. Най-сетне Келси се пресегна към един висок рафт и свали книга с приказките на Грим. Макар историите да не бяха толкова женствени, се надяваше, че принцесите ще умилостивят момичето. Морин седна на един стол и загледа корицата с дълбоко недоверие.

Но най-внимателно Келси наблюдаваше единайсетгодишната, Айса. Тя взимаше и връщаше много от книгите от детството на Келси, но изглежда никоя от тях не спечели одобрението ѝ. Докато я гледаше, Келси осъзна, че намусеното ѝ изражение отчасти се дължи на конструкцията на лицето ѝ: мъжки черти, чип нос и голямо чело. Устата — извита надолу, веждите нагоре, и в резултат всичко това излъчваше войнственост.



Събра кураж (по някаква причина това момиче я плашеше колкото и самата Андали) и ѝ предложи:

— Бих могла да препоръчам нещо, ако ми кажеш какво търсиш.

Айса се обърна. Черните ѝ очи бяха като на баща ѝ, но погледът в тях беше изцяло на Андали.

— Искам нещо с приключения.

Келси кимна, разбрала много от отговора ѝ. Огледа рафтовете, но дълбоко в себе си знаеше, че няма истински приключенски истории с главен герой жена. Пръстите ѝ пробягаха по един от по-ниските рафтове и тя извади един зелен подвързан с кожа том със златен филигран на гърба. Подаде го на Айса.

— В тази няма момиче. Но ако ти хареса, в продължението има героиня.

— Защо да не прочета просто продължението? — попита Айса и изражението ѝ отново стана навъсено и гневно.

Келси неволно се изуми от тази внезапна промяна. Първоначалният ѝ инстинкт беше да отвърне рязко, но да спечели децата на Андали изглеждаше почти толкова важно, колкото да спечели самата Андали. Затова смекчи тона колкото бе възможно.

— Не. Трябва да прочетеш първо тази, иначе продължението няма да означава нищо за теб. Пази я добре. Тя ми е една от любимите.

Айса се оттегли с „Хобит“ под мишница. Келси се загледа след нея, раздвоена между желанието да наблюдава децата и копнежа отново да прочете „Властелинът на пръстените“ от кора до кора. Всъщност нямаше време нито за едното, нито за другото. След десет минути трябваше да се е облякла и готова за изтезанието на Венер. Кимна на Пен, награби книгите и листовете си от писалището и тръгна към вратата.

На излизане хвърли поглед към четирите деца — всяко удобно сгушено в креслото си. Гален също се беше проснал на едно канапе до стената, с единия крак повесен над облегалката, и четеше книга, подвързана със синя кожа. Келси си помисли колко ще се зарадва Карлин, ако види това: библиотеката ѝ, използвана от общност читатели, оазис в цяла една държава, прегладняла за книги.

„Не, не дори прегладняла“ — помисли си. Тиърлинг беше като човек, който не е ял от толкова време, че дори вече не помни какво е да си гладен. Искрата на една идея припламна в ума ѝ и угасна.

Пен я чакаше. Тя му се усмихна извинително и тръгна по коридора. По импулс се отби в стаята с балкона, както вече я наричаха всички. Днес на вратата стоеше Мурн — поклони ѝ се, щом тя се приближи. Беше единственият, освен Пен, който се кланяше редовно, макар всъщност формалностите да не я притесняваха. Поклоните щяха да изглеждат неестествено от повечето останали, особено от Дайър, за когото бе по-присъщо да подхвърли някоя саркастична забележка. Мурн все така приличаше на човек, който изобщо не спи. Келси вече се чудеше дали не страда от хроническо безсъние, дали не е една от онези нещастни души, които просто не могат да спят, независимо от обстоятелствата. Жегна я съжаление и му се усмихна, докато минаваше. Но после си спомни онази нощ в стаята си — мъжът, който я беше издърпал от ваната, обърнатата плоча на пода — и от спомена усмивката ѝ замръзна. Според Боздугана можеше да е всеки от тях.

Балконът минаваше по дължината на стаята, може би трийсет стъпки от ъгъл до ъгъл, ограден с висок до кръста парапет. Беше прохладен мартенски следобед, едва започваше да се стъмва. Леден вятър духаше под тъмносиньото небе към фасадата на Цитаделата и стенеше глухо под стрехите и през многобройните бойници. Келси се опря на парапета и се загледа над полуосветената мозайка на Нови Лондон към равнината Алмонт, която се гънеше към хоризонта на пъстри оттенъци кафяво и жълто-зелено, пресечена от реките Кедъл и Крайт в далечината. Кралството ѝ беше красиво, но обезсърчаващо. Толкова много земя, толкова много хора — и животът на всички тези хора сега се крепеше на ръба на острие. Военните щяха да дойдат утре и щеше да има съвещание, от което Келси се ужасяваше. Според това, което ѝ бяха казали Арлис и Боздугана, генерал Бермонд нямаше изобщо да ѝ хареса.

Взираше се над кралството си, изпълнена с тревога. Съжаляваше, че не може да види чак до Мортмийн, че не може да знае точно какво идва оттам.

Внезапно ѝ причерня — все едно падна завеса. Келси се олюля, стисна парапета, за да се задържи, и съвсем смътно се осъзна като физическо същество, стоящо на балкона. Останалото от нея се рееше във високо студено нощно небе и смразяващ вятър пищеше в ушите ѝ.

Погледна надолу и видя просторна земя, покрита с тъмни борови гори. Земята бе кръстосана от пътища: не черни пътища като в

Тиърлинг, а истински пътища, настлани с някакъв вид камък, пътища, направени за движение на фургони и кервани. На хоризонта на север видях високи хълмове, почти планини, осеяни с ями — явно бяха мини. Нямаше никакви ферми. Сградите бяха по-скоро фабрики, тухлени грамади, бълващи пушек и пепел. Денем ли беше? Нощем? Не можеше да разбере. Целият свят беше обагрен в синкав полуздрач.

— Милейди?

Чу гласа на Пен сякаш от огромно разстояние. Поклати глава и безмълвно го помоли да не се намесва. Беше уплашена, мразеше височини, но, о... колко ужасно искаше да *види*.

Напред имаше огромен град, много по-голям от Нови Лондон, построен на каменно плато, което се издигаше над боровите гори. Нагоре от центъра на града се извисяваше дворец, спрямо който околните здания изглеждаха нищожни — не толкова висок като Цитаделата, но елегантен и съразмерен по начин, неприсъщ за Цитаделата. На самия връх на най-високата кула на вятъра плющеше кървавочервен флаг. Погледът на Келси се задържа за миг върху него, преди отново да се спусне към земята. Висока дървена стена обкръжаваше града и широк път излизаше от предната порта, чиито страни бяха осеяни с високи пилони. Улични лампи? Не, защото щом погледът на Келси се приближи към тях, тя видя, че на върха на всеки пилон е набит малък леко издължен предмет... човешки глави, някои съсухрени, други едва започнали да гният, лицата все още се различаваха, обвити с плесен.

„Хълмът Пайк — осъзна Келси. — Демийн, това трябва да е.“ Погледна наляво от града и видя огромен черен мравуняк, осеян със светлини от огньовете. Трябваше да се приближи повече, тъй че се понесе надолу, както ястреб се спуска от небето, преди да нападне.

— Милейди?

Под нея се простираше армия, огромна армия, лагерът бе няколко квадратни мили: палатки и огньовете, хора, коне и фургони, пълни с резервно снаряжение, ножове, мечове, лъкове, стрели и пики. В тила имаше дървени съоръжения, които Келси разпозна от описания в книги: обсадни кули, всяка поне два-сет разтега дълга, положени на земята и готови за транспорт. Тя разпери отчаяно ръце, усети около себе си плясък на криле, перата ѝ се разрошиха в ледения въздух.

Закръжи, после отново се понесе надолу и се зарея над разположените на лагер батальони. Войниците се приготвиха за сън. Чу откъси от песен, подуши миризма на печашо се говеждо, на ейл. Можеше да види всяка подробност по земята, невероятно ясно, и я прониза копнеж, но някаква частица от нея знаеше, че трябва да се върне към човешките си очи, че тази яснота не бива да продължи.

Докато прелиташе над източната страна на лагера, видя нещо непознато: лъскав метал, блеснал на светлината на огъня. Главата ѝ се изпълни с отблъскващата воня на струпани нагъсто хора, но тя продължи, все по-ниско. И видя редица дълги тумбести метални неща, всяко на отделен фургон, подредени като войници за поход. Отне ѝ няколко прелитания, докато разбере какво вижда, а когато го проумя, отчаянието ѝ премина в покруса.

Оръдия.

„Невъзможно! Няма никакъв барут, дори в Мортмийн!“

Оръдията лъщяха под нея в мълчалива подигравка. Бяха десет, стоманени, и всичките изглеждаха нови. Не можеше дори да надуши ръжда.

*Тиърлинг!*

Закръжи, решена да се върне, да предупреди някого. Никаква надежда нямаше тук, никаква победа, само металната миризма на касапница и смърт.

Прониза я болка. Някъде далече отдолу отекна триумфален мъжки рев. Нещо я беше проболо дълбоко в дясната гърда, огнено копие, което съкруши сърцето ѝ.

— Мурн! Лекар! — извика Пен. Гласът му ѝ прозвуча глухо, все едно го чу под вода. — Доведи Корин, веднага!

Келси отчаяно се бореше да се задържи високо, но крилата ѝ бяха безпомощни. Усети се, че крещи, макар едва да можеше да чуе гласа си. Падна тежко като камък през синьото небе и дори не усети, когато тялото ѝ рухна на пода.

— Не разбирате — повтори Келси за кой ли път. — Армията на Морт вече е мобилизирана.

Генерал Бермонд ѝ се усмихна от другия край на масата.

— Сигурен съм, че го вярвате, Ваше Величество. Но това не означава, че не можем все пак да сключим мир.

Келси го изгледа с яд. Съвещанието беше доста напрегнато и вече почваше да я боли глава. Генерал Бермонд беше не повече от петдесетгодишен, но за Келси изглеждаше по-древен и от планините, с плешивата му като топлийка глава и набръчканото от слънце и вятър лице. Беше зашил ръкава на униформата си, за да скрие сакатата си ръка.

До Бермонд седеше първият му помощник-командир полковник Хол, с петнайсетина години по-млад, едър, с квадратна челюст. Не говореше много, но сивите му очи не пропускаха нищо. Двамата бяха с пълната си армейска униформа, може би за да я сплашат, и тя с яд беше открила, че действа.

До нея седеше Пен, мълчалив като статуя. На Келси ѝ харесваше, че е тук. Да я заобикалят непрекъснато гвардейци беше дразнещо, но Пен някак си беше по-различен. Знаеше как да се държи ненаатрапчиво. Колкото и невежливо да беше сравнението, приличаше ѝ на вярно куче, с лека стъпка при това. Пен беше бдителен, но никога нямаше да я отегчи с постоянното си присъствие, както Боздугана несъмнено щеше да направи. Самият Боздуган седеше от дясната ѝ страна и Келси току го поглеждаше, докато се мъчеше да вземе решение. Предния ден беше пристигнала вест: едно укрепление на дома Греъм, на петдесетина мили южно от Цитаделата, беше унищожено от пожар.

Келси беше прекарала остатъка от деня в тежък размисъл над този обрат на събитията. Укреплението се беше оказало дар на най-младия лорд Греъм при кръщаването му. Трудно ѝ беше да примири представата си за онова бебе с мъжа с черната маска, който се беше опитал да открадне сапфира ѝ и да ѝ пререже гърлото. Опит за покушение срещу кралицата се наказваше с конфискация на всички земи на убиеца, но в онова укрепление беше имало мъже и жени, цивилни, и без никакво предупреждение много от тях бяха загинали заедно с гарнизона. Келси не се съмняваше, че пожарът е дело на Боздугана, ни най-малко, и вече знаеше, че той понякога може да е необуздаем. Мисълта беше нова — все едно да живееш със зло куче, което всеки момент може да скъса синджира си, и тя не знаеше как да се справи с това.

Картата на Боздугана беше на масата пред тях, заедно с копие от Мортския договор. Договорът не предлагаше никакво решение, тъй че Келси се съсредоточи върху картата. Беше много стара, нарисувана и оцветена с мастила от грижлива ръка много преди раждането ѝ. Дебелината на хартията, може би около три милиметра, издаваше по-стар етап на мортмийско производство на пулп. Но земята по същество изглеждаше същата и Келси усети, че вниманието ѝ е привлечено от Мортския път, маршрута, по който беше тръгвала доставката през последните седемнайсет години. Пътят водеше в почти права линия към Аргивския проход. Отвъд границата на Тиър Аргивски проход свършваше и се спускаше по стръмен наклон, Мортският път продължаваше в Пайкски път, широко платно, обкръжено от гори, който водеше чак до стените на Демийн.

„Точно както го сънувах“, помисли Келси и се потърка по челото. Но не беше сън. Беше твърде чисто, твърде истинско, за да е сън. Когато Корин и Боздугана дошли тичешком на балкона при Пен, я завариха изпаднала в несвяст. Не можели да я събудят. Корин опитал всяка хитрина, която знаел. Повдигането и спадането на гърдите ѝ било единственият признак за живот. Помислили, че умира.

„Но не умирах.“

Пен ѝ разказа, че преди да падне, сапфирът ѝ засиял толкова ярко, че огрял целия балкон. Келси все още нямаше представа какво се е случило. По някакъв начин скъпоценният камък ѝ беше показал нещо, което трябваше да види. Спа няколко часа, след това се събуди с вълчи апетит и ако това беше цената на виждането, можеше да я понесе.

— Ваше Величество? — Бермонд все още чакаше за отговор.

— Няма да има мир, генерале. Взех решението си.

— Не съм убеден, че разбирате последствията от решението си, Ваше Величество. — Бермонд се обърна към Боздугана. — Вие, сър, със сигурност можете да посъветвате кралицата по проблема.

Боздугана вдигна ръце.

— Аз пазя живота на кралицата, Бермонд. Не взимам решенията ѝ.

Бермонд изглеждаше стъписан.

— Но, капитане, вие, естествено, разбирате, че не може да има победа! Можете да ѝ го кажете! Мортската армия е...

— Аз съм тук, генерале — каза Келси. — Защо не говорите на мен?

— Извинете, Ваше Величество. Но както съм казвал много пъти на майка ви, жените нямат дарбата за военно планиране. Майка ви винаги оставяше тези въпроси на нас.

— Сигурна съм. — Келси погледна наляво и забеляза преценяващия поглед на полковник Хол. — Но ще разберете, че съм много различна кралица.

Очите на Бермонд блеснаха от гняв.

— В такъв случай да повторя. Най-добрият ви избор е да изпратите парламентъори в Мортмийн. Генот не е глупак. Знае, че ще е трудно да удържи това кралство. Няма да гори от желание да нахлуе, но повярвайте ми, ако го реши, ще успее.

— Генерал Генот не е кралят на Мортмийн, както и вие не сте кралят на Тиърлинг, Бермонд. Какво ви кара да мислите, че ще ми се наложи да убеждавам точно него?

— Предложете им намалена доставка, Ваше Величество. Купете ги.

— Много сте нетърпелив да предлагате други хора като гаранция, Бермонд. Ами ако им предложи вас?

— Народът на Тиър вече е заложен, милейди. Бих сметнал това за голяма служба на отечеството ми.

Келси стисна зъби, усетила отново главоболието си.

— Няма да пращам повече роби, дори и вас. Примирете се с този факт и да продължим.

— Тогава се връщам на вече казаното от мен. Поставили сте ни в невъзможно положение. Тиър не може да отблъсне мортската армия. И ако, както изглежда смятате, по някакъв начин са преоткрили барута и подвижните оръдия, положението става още по-безнадеждно. Отваряте вратата за пълна касапница.

— Внимавай, Бермонд — каза кротко Боздугана.

Бермонд преглътна и извърна очи, брадичката му потрепери.

— Ако Морт са преоткрили тайната на барута, със сигурност щяхме да го видим изтекло на черния пазар — разсъди полковник Хол.

— Вероятно — съгласи се Боздугана. — Не ми е докладвано такова нещо.

— Може би го пазят в тайна? — каза Келси.

— Морт нямат добър контрол над оръжията си, милейди. След като усъвършенстваха дресировката на ястреби, стотици ястреби се появиха на пазара само след няколко седмици.

— Но за ястребите трябва дресьор, храна, пространство — възрази Пен. — Без дресьор не струват нищо. Барутът по-лесно би могъл да се натовари тайно.

Келси се обърна към Арлис, който от доста време мълчеше. Той щеше да знае по-добре от всеки друг какво може да е стигнало на черния пазар. Май беше задрямал. Устата му зееше и по брадичката му се стичаше слюнка. Когато бе дошъл в Цитаделата тази сутрин, от устата му стърчеше някаква тънка хартиена тръбичка — и от нея излизаше дим. Келси се зачуди какво е това и чак после се сети, че пуши цигара. Дори не знаеше, че все още съществуват цигари. Трябваше да са поредната контрабандна стока от Мортмийн, но ако и в Тиърлинг имаше производство на тютюн, това щеше да ѝ създаде куп нови проблеми. Изви гръб назад, протегна се и усети как рамото ѝ запулсира предупредително. Днес беше първият ден, в който ѝ бяха махнали превръзката.

— Възможно ли е да са имали запаси от стари оръжия, отпреди Прехода?

Бермонд поклати глава.

— Всичкият барут, докаран в Прехода, се е развалил.

— Дори да са имали малко, съхранен при идеални условия — добави полковник Хол, — изобщо не би могъл да се запази за повече от столетие.

— За да заредят оръдие, би трябвало да са го синтезирали или да са намерили някакъв заместител.

— Не е съвсем невъзможно, сър. Кой знае какво биха могли да изкопаят от мините си?

Бермонд се намръщи на Хол и той замълча. Келси помисли дали да не събуди Арлис и да го попита за мнение, но се отказа. Щеше само да изостри напрежението. Арлис явно не ценеше високо военните. Преди да задреме по няколко повода беше изтъквал стари провали на армията по време на мортското нашествие и го повтаряше с такава радост, че Келси се зачуди дали не е загубил пари на бас за крайния изход.

— Та какво ще направи първо Червената кралица? — попита тя.



— Ще наруши границите ни.

— Пълно нашествие?

— Не. Няколко села само, отначало.

— Какъв е смисълът от това?

Бермонд въздъхна с досада.

— Ваше Величество, да го кажем така. Не се хвърляте от скала само като се надявате, че водата е достатъчно дълбока. Ако сте Червената кралица, хвърляте камъни във водата, защото можете да си го позволите. Имате цялото време на света и камъните са в изобилие. Червената кралица може да не ви смята за реална заплаха, но няма да действа, без да е наясно с фактите.

— Но защо набези? Защо просто не изпрати шпиони?

— За да деморализира населението, милейди. — Бермонд извади малка кама, едно от сякаш безбройните оръжия, окачени по тялото му, и посече във въздуха. — Виждате ли? Отрязах ви кутрето. Кутрето не ви трябва, но ви потече кръв. Нещо повече, показах, че мога да ви нараня по всяко време.

Според Келси това беше поредното доказателство, че завладяването е невероятно глупава работа, но тя си затвори устата, преди да е казала нещо, за което да съжалява. Арлис до нея леко изхърка.

— Арлис! Съгласен ли си с тази преценка?

Арлис се сепна, отвори очи и изграчи:

— Да, Ваше Величество... Но не се заблуждавайте. В Тиърлинг вече гъмжи от шпиони.

Боздугана кимна съгласен, а Келси отново се обърна към Бермонд.

— По Мортския път ли ще нахлуят?

— Съмнително, Ваше Величество. Мортският път ги отпраща през Аргивски проход, а никоя армия няма да иска да слиза по серпантини. Това е риск. Все пак ще трябва да блокираме пътя, за да не го използват за снабдителен маршрут. — Бермонд се наведе над картата и поклати глава. — Жалко, че Аргивската кула я няма вече.

Келси погледна Боздугана питащо и той отвърна:

— Навремето, милейди, имаше укрепление, построено при входа на Аргивски проход. Мортската армия го събори при оттеглянето си и сега са само камънаци, разхвърляни по дъното на прохода.

Бермонд прокара пръст по северната граница на Морт, където планините се снишаваха в хълмове.

— Ако бях на мястото на Генот, аз бих дошъл оттук. Това е насечена хълмиста местност и теренът ще ги забави, но има много горско покритие и една значителна сила може да се разтегли, вместо да се запушат в една точка.

— Коя е най-добрата ни възможност да отблъснем такава атака?

— Не можем.

— Услужливото ви поведение ме съкрушава, генерале.

— Ваше Величество...

— Полковник Хол, вие какво мислите? — попита Келси първия помощник-командир.

— Принуден съм да се съглася с генерала, милейди. Няма надежда за окончателна победа.

— О, чудесно!

Хол вдигна ръка.

— Но бихте могли да ги забавите. Значително.

— Обяснете.

Хол се наведе над масата, без да обръща внимание на мръщещия се Бермонд.

— Единственият ни възможен избор, изглежда, е тактиката на забавяне, милейди. Кампания, целяща да възпрепятства и забавя главното ядро на мортската армия. Това означава партизанска война.

— Но за какво? — попита Бермонд и вдигна ръце. — Те така или иначе ще завземат страната, бързо или бавно.

— Да, сър, но това удължава времето, през което кралицата би могла да склучи мир или да проучи други възможности.

Келси кимна доволна. Хол поне беше способен да мисли творчески. Бермонд вече го гледаше с открита неприязън, но Хол, изглежда, бе решил да не го забелязва, защото продължи:

— Възможностите са дори още по-добри, ако се опитат да придвижат армията си както посочи генералът. Отраснах в Айдълуайлд, Ваше Величество. Познавам тази част от границата като петте си пръста.

— А граничните села?

— Евакуираме ги, Ваше Величество. Те са уязвими, а мортската армия идва за плякосване, освен за територия. Ако заварят празни

села, това най-малкото ще ги разколебае.

— Ваше Величество, това няма да е разумно използване на ресурси — заяви Бермонд раздражено. — Една евакуация отнема много работна сила. Тези войници ще е по-добре да се поставят на позиция назад от границата, в случай че Морт стигне до Алмонт.

— Нищо ли не сте чули от това, което казах, Бермонд? Мортската армия вече е събрана, а вие самият току-що казахте, че ще започнат със завладяване на селата по границата. Тези хора са в непосредствена опасност.

— Те са избрали да живеят на границата, Ваше Величество. Знаели са рисковете.

Келси отвори уста да го отреже, но Боздугана я изпревари.

— Една евакуация би обременила вътрешността с порой от бежанци, милейди. Бежанците трябва да се изхранват и приютят.

— Значи ги храним и ги приютяваме.

— Къде?

— Сигурна съм, че ще го измислите, Лазаръс.

— А ако откажат да дойдат? — попита Бермонд.

— Тогава ги оставяме там, ако такъв е изборът им. Не говорим за интерниране. — Келси му се усмихна любезно. — Но съм сигурна, че сте способен да им го обясните по най-правилния начин.

— Аз?

— Вие, генерале. Вие ще вземете част от армията си, колкото прецените за необходимо, и отивате да евакуирате и подсигурите границата и Мортския път.

Бермонд се обърна към Хол.

— Един момент — намеси се Келси. Порови в паметта си за онова, което Арлис й бе разказал за военната структура. — Хол, след като сте полковник, предполагам, че командвате свои части?

— Да, милейди. Левия фланг.

— Добре. Вашите части ще се отделят от главната армия и ще се заемат с партизански операции по линиите, които упоменахте.

— Ваше Величество! — сопна се Бермонд, лицето му беше почервенияло. — Аз разгръщам частите си.

— Не, генерале. Това е операция на Короната и аз взимам част от армията за друга работа.

— И моя изпълнителен офицер също така!

— Да, и него също.

Арлис изсумтя. Келси го погледна и видя, че се хили, захапал нова цигара. Миришеше също толкова ужасно като преди, но тя си замълча. Тъкмо Арлис я беше уведомил за неизвестното ѝ досега право на Короната да предприема пряко военно действие, останка от властта, дадена на американската изпълнителна власт. Когато срещна погледа му, той ѝ намигна.

Тя огледа хората около масата и видя, че Пен и Боздугана гледат намръщено Бермонд, който на свой ред гледаше убийствено Хол. Но самият Хол не откъсваше очи от нея. Лесно беше да се види пламъкът на амбиция в тях, но имаше и нещо повече, нещо, което Келси не можеше да определи, но при все това ѝ харесваше.

„Ако не беше войник, щях да го взема в гвардията си още утре.“

— Особено ме притесняват оръдията — каза тя на Хол. — Видях десет, но може да има и повече. Не бих могла да кажа дали бяха железни или стоманени. Първата ви задача ще бъде да ги извадите от строя.

— Разбрано, Ваше Величество.

— Оръдия — изсумтя Бермонд и отново се обърна към Боздугана. — Няма никакъв барут. Наистина ли ще основаваме военната си стратегия на трескавите сънища на едно момиче?

Боздугана понечи да отговори, но Келси го прекъсна.

— Това е вторият път, когато не говорите пряко на мен, генерале. И ако цените кариерата си и всичките си години служба толкова колкото мен, нека бъде последният.

— Този план е неосъществим, Ваше Величество! — изръмжа Бермонд. — Това е хабене на добри хора!

— Лотарията също! — отрязва го Келси. — Не допускам, че някой от *ваши*те близки е бил изпратен някога, генерале?

Пен я стисна леко за лакътя.

— Мои — не. — Очите на Бермонд пробягаха към Хол.

Пен се наведе към Келси и прошепна:

— Братът на Хол, милейди. Много близки бяха.

— Извинявам се, полковник Хол.

Хол махна с ръка. Не изглеждаше обиден. Беше свъсил вежди умислено, умът му явно вече беше далече, на границата. Келси не

можеше да разбере дали ѝ вярва за оръдията, но нямаше значение. Важното беше, че се бе съгласил.

— Има ли още нещо?

Никой от двамата военни не отвърна. Бермонд изглеждаше все едно е глътнал нещо неприятно и Келси за миг се зачуди дали трябва да се притеснява за лоялността му, но прогони тази мисъл от ума си. Нямаше вид на човек, който би се опитал да извърши преврат, дори и да беше с двайсет години по-млад. Просто му липсваше достатъчно въображение.

— Значи приключихме — заяви Боздугана.

Бермонд и Хол станаха толкова бързо, че я стреснаха.

— Благодаря ви — каза им тя. — До седмица бих искала да чуя доклад за напредъка от всеки от вас.

— Ваше Величество — отвърнаха двамата, но останаха на местата си. Гледаха я толкова дълго, че Келси се зачуди дали нещо не е наред с външността ѝ. Беше на ръба да попита, когато най-сетне осъзна какво чакат и каза:

— Свободни сте.

Те се поклониха и напуснаха.

## 10.

### СЪДБАТА НА ТОМАС РОЛИ

*Трудно е да се анализират мотивите на един изменник. Някои предават страната си за пари, някои — за отмъщение. Някои го правят, за да удовлетворят чувство за истинско отчуждение от ценностите на страната си. Някои извършват предателство, когато нямат никакъв избор. Често тези причини са смесени: измяната не е нещо, което има универсално обяснение. Всъщност един от най-прочутите изменници в историята на Тиър е предал страната си поради най-основния мотив от всички: защото не е знаел защо не бива да го прави.*

„Ранната история на Тиърлинг“, както е разказана от Мервиниан.

„Трябваше да се досетя — помисли Джавел в този миг, както и много още пъти през този ден. — Трябваше да се досетя, че точно тук ще свършат нещата.“

Не знаеше защо все още слуша Арлън Торни. Със задна дата разбираше колко глупав е бил планът: Торни беше наел само един каден, за да убие кралицата, и дори не някой от прочутите при това... лорд Греъм младши, още почти момче. Из града бяха плъзнали слухове, че кралицата всъщност го е убила лично, но това беше дивотия. Боздугана го беше убил, след това беше убил свитата му и бе изгорил имението му. Греъм се беше провалил забележително, и още по-лошо, публично. Тялото му беше стояло в центъра на града по-малко от час, преди тълпата да го смъкне от кола и да го разкъса.

Джавел беше решил и пръста си да не мръдне повече за Торни. Но, разбира се, повикването неизбежно бе дошло и ето го сега тук.

Срещнаха се в един голям склад в източните покрайнини на Нови Лондон. Джавел знаеше мястото. В един момент го беше използвал, за да скъта дървен материал, преди да го продаде за транспорт до края на Прехода. Но Торни явно го беше наел за собствените си тъмни дела. Един от безбройните му главорези посрещна Джавел на вратата, огледа го за миг и му махна да влезе. Джавел се озова в малко преддверие, осветено от мъждукащ огън, сред мъже, които изглеждаха също толкова ядосани и объркани като него.

Торни все още не беше дошъл, но след като се огледа, Джавел започна да разбира какво движи цялото това начинание: пари. Почувства се глупаво, че не го е проумял по-рано, но, разбира се, беше мислил само за Али. Не беше преценил огромното богатство, заложено в доставката, и колко много имаха да загубят някои хора.

Лорд Тейр се беше подпрял на отсрещната страна, нелепата му пурпурна шапка заемаше повече пространство от него самия. Тейр владееха земи на изток, поля с пшеница, простиращи се на мили през равнината Алмонт, и вземаха такса от Мортския път. Всъщност Джавел си спомни за някакъв спор по едно време: лорд Тейр искаше да взема такса на глава, докато регентът държеше да взема на кола. Но регентът не се беше оказал достатъчно силен, за да се наложи, и ако лорд Тейр все още събираше парса на глава, то доставката месечно му осигуряваше колкото една златна мина.

Двама кадени, братята Беденкур, бяха седнали пред огъня. Бяха почти близнаци, русокоси и синеоки, с дълги бради, които стигаха чак до внушителните им кореми. Никой нямаше да посмее да заговорничи срещу кралицата, без да се посъветва с кадените, но Джавел дори не беше сигурен дали Беденкур са упълномощени да преговарят от името на останалите. Просто бяха най-лесните кадени за намиране, тъй като обикновено пиеха и курварстваха в „Новият глобус“.

Сега кадените си имаха свои проблеми. В Търбуха беше всеизвестно, че регентът им е предложил безбожно високо възнаграждение, за да намерят и убият принцесата, и те бяха посветили основните си ресурси на това начинание, пренебрегвайки ежедневните си работи — да пазят застрашени благородници, да събират дължими плащания и да охраняват ценни доставки — онова,

което беше хлябът и маслото за тях. През последните няколко месеца парите на кадените се източваха, те харчеха огромно количество работна сила за нищо, а в същото време кралската съкровищница вече беше затворена за тях. Провалът им с намирането на принцесата също така им беше струвал много престиж, което на свой ред се отразяваше лошо на бизнеса. Винаги беше съществувала стандартна практика десетина кадени да придружават всяка доставка, когато напусне Нови Лондон — нямаше по-добра съдържаща сила срещу възможни похитители. Придружаването на доставката се смяташе за доста лека задача за кадени, но все пак осигуряваше значителна част от общия им приход всеки месец. Сега и това беше приключило.

През последния месец Джавел беше чул слухове, че кадените взимали работа поединично, за да свържат двата края: черна работа, разбойничество, преподаване на умения в боравене с меч или стрелба с лък на синовете на благородници. Един чаровен каден, Енис, дори бил нает като придружител на невзрачната дъщеря на благородник, за да я води на танци, да ѝ чете поезия и бог знае още какво. Дори за Джавел, който не питаеше особена любов към професионалните убийци, това беше жалко състояние на нещата. Чудеше се как ли се чувстват самите кадени, след като толкова дълго бяха киснали в арогантност и чувство за изключителност, и не можеше да си го представи. Тъй или иначе, изглеждаше повече от вероятно братята Беденкур да са тук на своя глава, тъй че не можеше да се разчита на тях: не вярваше в тяхната отдаденост на начинанието.

Още четирима мъже, непознати, седяха близо до огъня. Единият беше млад свещеник с вид на невестулка и това стъписа Джавел. Никога не би допуснал, че Божията църква ще се замеси пряко в нещо толкова. Обръснатата глава на свещеника и тънките му бледи ръце го издаваха като аскет, а предвид младостта му Джавел предположи, че е от групата лични помощници на Светия отец. До свещеника седеше мършаво русо същество, което изглеждаше все едно е изпъзляло от някоя канавка. Крадец или дори прост джебчия, който сигурно търсеше бърз удар.

„Пари — помисли Джавел. — Всичко е за пари за всички тях. За всеки, освен за мен.“

„А за теб какво е?“ — изсъска вътрешен глас, тънък и хладен. Гласът на Торни, осъзна Джавел ужасен, все едно че бе позволил някак



на Торни да пропълзи като червей в най-тъмното кътче на ума му.

„За да си върна Али — отвърна той ядосано. — Винаги е било само за това.“

Никакъв отговор. Торни си бе отишъл. Но въпросът беше зададен и Джавел усети истината в него. Действаше, за да освободи една робиня, едно от най-благородните начинания, несъмнено. Но Али беше само една робиня... една от десетките хиляди, които бяха заминали по същия начин. Не беше помислил за останалите; опитвал се беше само да си върне своето. А правеше ли го това по-добър от тези мъже?

„По-добър съм — каза си упорито. — Знам, че съм.“

Но когато присви очи към най-тъмния ъгъл, видя възможно най-лошия развой на нещата: Келер, един от колегите му в охраната на Портата, облегат на стената, със скръстени ръце и с доволно изражение. Джавел си спомни една нощ, преди няколко години, когато Вил тихомълком беше изпратил няколко от тях до „Котешката лапа“ да доведат Келер, навлякъл си този път сериозна неприятност. Имало беше проблеми и преди. Веднъж Келер беше хвърлил една жена от стената и беше имало няколко обвинения в изнасилване, за едното от които се наложи да се обърнат пряко към регента, за да го свалят. Но дори Джавел се оказа неподготвен за онова, което завариха в „Котешката лапа“: Келер се беше напил като задник и окървавената му ръка все още стискаше бръснач. Беше пребил курвата почти до смърт, преди да нареже лицето и гърдите ѝ. Джавел все още виждаше пред очите си момичето, разплакано в ъгъла, виждаше кръвта, изливаща се от порязванията. Не можеше да е на повече от петнайсет. Беше се върнал у дома на разсъмване и се беше напил до несвяст, като благодареше на Бог, че е сам, че Али не може да го види. И ето го отново тук сега, забъркан в лоша работа и зяпнал Келер в другия край на сумрачната стая.

Торни влезе, облечен в тъмносиньо наметало, завихрено около мършавото му като на насекомо тяло. Джавел изпита облекчение, като видя, че този път Брена не е с него: все още оставаха два часа дневна светлина.

Светлосините очи на Торни обходиха всички, преди да се обърне, за да си свалят наметалото, и Джавел го загледа с любопитство, зачуден каква ли е същинската му игра днес. Ръководеше Службата по преброяването, но това беше дневна работа, плащана от държавата.

Нощем Торни беше кралят на черния пазар и дори доставката да изчезнеше завинаги, доходът му нямаше да пострада толкова много. Разбира се, надзирател на Преброяването беше полезен пост, който му позволяваше да разчита на много хора. Но хлъзгав тип като Торни винаги разполагаше и с други начини да приложи натиск.

„Какво наистина целиш, Арлън? — зачуди се Джавел. — Какво тласка съществува като теб?“

Отговорът дойде лесно: власт. Торни не беше алчен. Добре известно беше, че живее скромно. Нямаше вкус към злато или хазарт, или курви, никакви пороци, освен манията му по албиноската. Това, което Торни ценеше, беше свободата да прави каквото си поиска, без задръжки. След като на търговията с роби беше сложен край, човек можеше твърдо да се обзаложи, че след това кралицата ще насочи вниманието си към черния пазар. Трафик на оръжия, наркотици, деца... новата кралица не беше като регента, вече бе доказала това. За нея нямаше разлика между низшите и големците. Точно затова Торни беше постановил, че тя трябва да се премахне.

— Е, всички сме тук — заяви Торни. — Да се залавяме за работа.

— Ха! — изръмжа лорд Тейр. — Всичко прецака, жалък бюрократ. Божи късмет е, че Боздугана не хвана момчето живо. Щеше да забърка всички ни.

Торни го погледна, после огледа останалите, сякаш търсеше потвърждение.

— Съгласен съм — заяви свещеникът, въпреки че тонът му беше по-скоро помирителен. — Предавам разочарованието на Светия отец от аматьорския характер на опита, както и от неговия провал.

— Обещах евентуален успех — отвърна кротко Торни. — Не и успех от първия опит.

— Хубави думички, пор такъв — изръмжа Арни Беденкур задавено.

„Я, че той е пиян! — осъзна Джавел с изумление. — Дори аз бях достатъчно благоразумен да остана трезвен за толкова черна работа.“

— Защо не ангажира някой от истинските кадени? — попита ядосано лорд Тейр. — Дуайн или Мерит? Един професионален убиец нямаше да се провали.

— Всеки каден е истински каден! — изръмжа Хюго Беденкур. За разлика от брат си, беше трезвен, за щастие. — Момчето на Греъм

беше изпитано точно като всеки от нас тук. Не оскърбявай паметта му с такива намеци.

Лорд Тейр вдигна ръце в извинителен жест, макар че ядосаният му поглед така и не се откъсна от Торни.

Торни сви рамене.

— Не приемам, че планът е бил обречен на провал. Момчето почти успя. Източникът ми съобщава, че ножът му е бил на гърлото на кралицата. Но признавам, че подценихме гвардията на кралицата и особено Боздугана. Моят човек успя толкова лесно да проникне на коронацията... Предположих, че Боздугана е омекнал през годините.

— Само глупак би подценил Боздугана — подхвърли мрачно Хюго Беденкур. — Той уби четирима наши на бреговете на Крайт.

— Е, бъдете спокойни, тази грешка няма да се повтори — отвърна Торни с тон, който слагаше край на всякакви по-нататъшни дискусии. — Тъй или иначе, безсмислено е да се разсъждава за миналото. Важно е бъдещето.

— Миналото е бъдещето, Торни — възрази кротко свещеникът. — Каква гаранция има господарят ми, че няма да оплескаш и следващия си опит?

Джавел беше впечатлен. Малко хора, като оставим благородниците настрана, щяха да дръзнат да говорят така на Торни, дори и с мощта на Арвата зад тях. А свещеникът беше изразил собствените му съмнения точно. Ако погледнеше напред, можеше да види безкраен низ от провалени опити за покушение срещу кралицата. Не можеше да се изправи пред това, дори и заради Али. Куражът му не стигаше толкова далече. Искаше му се да се измъкне от тази история, животът му да не е повече заплетен в тайни заговори, да го няма постоянния страх, че всяко почукване на вратата ще е на Боздугана, дошъл да го отведе за разпит.

— Нищо не гарантирам — отвърна хладно Торни. — Никога не съм давал гаранция. И макар че убийството на кралицата би решило много проблеми, признавам, че може би ще се окаже извън възможностите ни за момента.

— А твоят човек от гвардията на кралицата? — попита лорд Тейр. — Не може ли просто той да свърши работата?

— Какъв човек? — попита мършавият с русата коса.

Торни поклати глава.

— Не желае да рискува врата си засега. Боздугана вече е наясно, че има предател. Стегнал е сигурността около кралицата и е назначил Пен Алкот за неин личен телохранител. Човекът ми е уплашен и не мога да кажа, че го обвинявам. Дори и да успее, няма кътче в Новия свят, където Боздугана да не го намери.

„Или нас“, помисли Джавел.

— Обърнал си гвардеец на наша страна? — попита отново русият.

— Не е твоя работа, дребосък — отвърна му Торни. — Не забравяй мястото си тука.

Джебчията се сви отново на стола си, а Джавел поклати глава. Как беше успял Торни да подкупи мъж от гвардията на кралицата? Те бяха непоклатимо предани, с повече гордост и традиции дори от кадените. Доколкото знаеше, никой кралски гвардеец досега не беше ставал изменник.

„Но ако някой би могъл да го направи, това ще е Торни“, помисли си с отвращение.

— Пен Алкот е надарен в боравенето с меча — отбеляза Хюго Беденкур, загледан замислено в огъня. — Малцина от нас биха посмели да му излязат насреща. Мерит може би, но него никога няма да го вкараш в тази работа.

— Все едно — каза Торни. — Имам по-добра идея, която върши работа на всички ни. Алейн — той посочи джебчията — ми даде сведения от съдбоносно важно значение за успеха й.

Мършавият джебчия се усмихна широко, щастлив като куче, че е удовлетворило господаря си. Джавел започна да се чуди дали е наред с главата.

— Бих казал, че не можем да се провалим — продължи Торни. — Но такава самонадеяност ще е непродуктивна.

— В какво да се провалим? — попита Хюго.

— Под една или друга форма, на всички ви трябва пари.

Джавел отвори уста да възрази, но бързо премисли.

— От Цитаделата повече няма да идват пари за вас. Кралицата няма да поддържа доставката, нито сега, нито никога.

— Разговарял ли си с нея? — попита лорд Тейр.

— Няма нужда. Признаците са ясни. Срещна се с генерал Бермонд преди три дни и са започнали планове за първоначално

разгръщане на половината тиърска армия към мортската граница. Крилото на кралицата е пълно със запаси за обсада. Казвам ви, тя се подготвя за война и без бързо действие от наша страна мортите ще дойдат.

Джавел се ужаси. Мортско нашествие... никога не се беше замислял сериозно за това. Дори след като кралицата беше запалила клетките беше предполагал, че ще подпишат нов договор или че Торни ще уреди нещата, че все някак всичко ще се оправи. Помисли си за мъдрата тъжна жена, която беше видял на Моравата на цитаделата — въпреки маневрите на Торни Джавел беше сигурен, че тя ще ги спаси всички по някакъв начин.

— Бог да ни е на помощ — измърмори Алейн.

— Предполагам, че всички бихте искали да се избегне такова нашествие. Моят план ще убие два заека с един камък.

Най-неочаквано Торни скочи на крака. Джавел се присви, докато го подминаваше, за да не го докоснат дори тези тънки като на насекомо крайници. Тонът на Торни беше определено въодушевен.

— Елате с мен!

Последваха го през врата към вътрешността на склада, в нещо, което някога трябваше да е било канцелария. Вътре имаше празни писалища и столове, покрити с дебел слой прах. Светлината осигуряваха факли, закрепени в скоби високо по стените, тъй като прозорците бяха замазани с черна боя. Над едно писалище в гипса беше залепен портрет на тантуреста жена. Зад стената се чуваше тупане, приглушени удари с чукове. Стържене на триони също така. Звуци от сериозна работа, но пък нали дърводелската фирма отдавна беше спряла бизнеса?

Торни ги преведе през друга врата и влязоха във влажно сводесто като пещера помещение, осветено от смътни пламъци на факли. Ноздрите на Джавел го засърбяха от миризмата на стари изсъхнали стърготини. Навсякъде имаше огромни правоъгълни грамади, някои — почти двацет стъпки високи и покрити с дебели зелени платнища. Като всички такива изоставени сгради, складът му се стори призрачно, мъртво пространство, обитавано от отдавна секнала дейност.

— Насам — нареди Торни и всички го последваха към другия край на огромното пространство.

Ударите на чукове се усилиха, после се чу стържене и когато завиха на последния ъгъл, Джавел видя някакъв мъж, застанал между две дървени магарета, да реже енергично с трион дъбов труп. Дъски от същия материал, всяка по десет стъпки дълга, бяха подредени до него.

— Лиам! — извика Торни.

— Ей ме! — отекна глас иззад купчината дървения.

— Ела тук.

Дребно човече се измъкна иззад насмолените платница и забърса ръце в панталоните си. Беше покрито от глава до пети със стърготини и Джавел изведнъж бе обзет от убеждението, че го спохожда най-живият досега свързан с Али кошмар. Всеки момент този склад около него щеше да изчезне и той щеше да се озове при Аргивския проход, загледан как тя се скрива зад хълма Пайк.

— Това е Лиам Банакър — представи Торни джуджето. — Предполагам, че сте чували за него.

Джавел беше чувал, разбира се. Лиам Банакър беше най-добрият дърводелец в Тиърлинг, добър и с тухлата и камъка също. Богаташите на Нови Лондон непрекъснато го наемаха да строи къщите им, а дори и за благородници се знаеше, че го ангажират от време на време. Но не приличаше на строител. Беше нисък и мършав, с деликатни ръце. Другият, мъжът с триона, изобщо не им обърна внимание и Джавел започна да се чуди дали не е глух.

— Ще искате демонстрация, предполагам? — каза Банакър на Торни. Гласът му също беше като на гном, висок и тънък, и отекваше неприятно в ушите на Джавел.

— Ще е добре.

— Имате късмет, три вече са готови да тръгнат. — Банакър се провря през групата и забърза към един от куповете дървения. — Бърза демонстрация само обаче. Малко сме изостанали с графика, откакто Филип го хвана грипът.

Сграбчи единия край на зеленото насмолено платнице и го дръпна. Още докато платницето падаше, Джавел бе обзет от предчувствие за нещо ужасно, нещо, което ще се окаже по-лошо и от кошмарите му, и му се допря да стисне очи. Но беше твърде късно, платното вече падаше и първата му мисъл бе: „Не трябваше да го знам“.

Беше клетка, около трийсет стъпки дълга и петнайсет широка. В единия край имаше врата, висока и широка едва колкото да пропусне човек. Решетките бяха от стомана, а цялата клетка, под, част от страните, покривът и колелата, като че ли бяха от тийърлингски дъб. Не беше направена чак като клетките, които Джавел беше виждал веднъж месечно през целия си живот като възрастен, но изглеждаше здрава, достатъчно здрава да свърши работа.

— Адски съм сигурен, че не се наех за *това* — изръмжа Арни Беденкур, а Джавел преглътна. Погледна надясно и видя, че Торни е зяпнал прехласнато клетката, както любящ баща би гледал детето си.

Торни сви рамене.

— За какво си се наел е спорен въпрос. Сега всички сте въввлечени. Всеки от нас представлява опасност за другия. Но горе главите! Вече преговарях с Мортмийн. Всеки от вас ще получи първоначалната си награда, както е обещано.

— А твоята награда каква е, Арлън? — попита свещеникът и очите му се впиха недоверчиво в Торни. — Какво ще спечелиш от това?

— Това не е твоя грижа. — Торни продължаваше да оглежда клетката с блеснали очи. — Господарят ти ще остане доволен, като получи цената си.

— По колко във всяка клетка?

— Двайсет и пет, може би трийсет. Повече, ако са деца.

Свещеникът наведе глава и устните му се раздвижиха беззвучно. Джавел си помисли, че се моли бог да му прости. Така че се помоли и той. После огледа огромния склад: покритите с платница клетки бяха осем. Не беше добър в смятането, но му отне само миг, за да пресметне точно колко хора побират.

Поне двеста души! Настръхна. Дори триста! Осем клетки — и лицето на Али сякаш надничаше иззад решетките на всяка.

Може би за стотен път, откакто бе напуснал Цитаделата, Томас изруга дъжда. Небесата се бяха разтворили още докато минаваше по моста Нови Лондон и пороят се изливаше вече от три дни. Беше март, дъждовният сезон, но Томас все пак имаше чувството, че проливният дъжд е изпратен за негово изтезание. Може би момичето нарочно беше

призовало буря с проклетия си камък — или пък беше божие наказание. Тъй или иначе, беше прогизнал до кости. Не беше яхвал кон поне от година и мократа тъкан на панталоните вече беше прежулила бедрата му. Целият свят се беше превърнал само в тези неща: студа, мокрото, жуленето и безкрайния плясък на конските копита през локви и кал.

Хората му не се оплакваха, но не бяха и особено въодушевени. Само трима се бяха съгласили да тръгнат с него. Беше им обещал награди, след като стигнат в Мортмийн и тези тримата се оказаха достатъчно глупави, за да му повярват. Така и не беше намерил Пайн, факт, заради който съжаляваше горчиво. Още по-лошо, нито един от кадените не се беше съгласил да дойде с него дори и след като обеща да им плати двойно, щом стигнат в Мортмийн. Човек не може да очаква лоялност от наемници, разбира се, но беше вярвал, че ще може да убеди поне един.

Но беше успял да подмами Кийвър, а това все пак беше нещо. Кийвър имаше мозък колкото на пиле, но беше отдавна във фамилия бизнес с превоз на стока до Мортмийн и познаваше Мортския път. Планът беше да отбият от пътя, щом Нови Лондон остане зад тях, но времето осуети тази идея и това може би беше за добро.

Но и пътят носеше свои проблеми. Калта беше толкова гъста, че Томас усещаше как конят му се задъхва от усилието да измъкна копитата си от нея. Всеки път щом чуеха да се приближава група по-голяма от тях, трябваше да се крият в храсталаците.

Беше смятал да стигнат до Демийн за три дни, но това изобщо нямаше да стане. Щеше да отнеме пет, може би шест, и колкото повече оставаше на открито, толкова по-близо усещаше смъртта. Охраната му хвърляше колебливи погледи към него от време на време; в тези погледи Томас можеше да долови тежката ръка на историята. Момичето го беше нарекло нищожество, боклук, и по някакъв начин той знаеше, че е права. Смъртно, от годините, когато все още ходеше на училище, помнеше малката звездичка най-долу на страницата. Бележка под линия — точно в това щеше да се превърне. В разказите, в митологията, която Тиърлинг предаваше от поколение на поколение, щеше да е нищожна бележка под линия. Дори да стигнеше жив границата на Морт, Червената кралица най-вероятно щеше да го убие заради провала.



„Не беше моя вина.“

Нямаше да я интересува.

— Да спрем да пренощуваме — предложи той.

— Не бива да спираме тук — отвърна Кийвър. — Твърде открито е. Трябва да продължим до мръкване.

Томас кимна и погледна примирено мрачното сиво небе. Макар да се мръкваше бързо, не бяха стигнали дори изворите на Кедъл. Дори облаците да се разчистеха, щеше да отнеме поне два дни езда, за да стигнат границата. Имаше чувството, че по бедрата му не е останала кожа, и с всяка крачка на коня усещаше влагата, изцеждаща се от ожулената плът. Хората му трябваше да търпят същите болести, но изобщо не казваха нищо, разбира се, и колкото по-яростно му се искаше да се оплачат, толкова по-сигурен беше, че няма да го направят.

В този момент чу нещо.

Дръпна юздите на коня, обърна се и се заслуша. Нищо повече не можа да чуе през дъжда. Една огромна канара скриваше пътя зад тях.

— Какво има? — попита Кийвър. Беше поел ролята на неофициален водач в това пътуване, въпреки че старата гвардия на регента нямаше да му позволи да води хора и до пазара.

— Тихо! — срязва го Томас. Винаги беше харесвал гласа си, когато даде заповед. Не търпеше никакъв отказ и Кийвър замълча покорно.

Ето че отново чу звука, макар и през ромона на дъжда: копита, може би на стотина метра зад завоя.

— Ездачи — каза Арвис.

Кийвър се вслуша за миг.

— Яздат бързо. Да се скрием ей там.

Томас кимна и четиримата отбиха от пътя и навлязоха между дърветата. Беше толкова сенчесто, че едва можеше да насочва жребеца си. Навлязоха достатъчно навътре, за да се скрият от пътя, и спряха. Дъждът съскаше през листата над главите им, но все пак тропотът на приближаващите се коне се чуваше.

Внезапен страх стегна сърцето на Томас. Може би бяха само ловци или пък контрабандисти, които искаха деянията им да останат скрити, но клупът, стегнал душата му, явно не мислеше така. Усещаше впити в него очи, дълбоки черни очи, които сякаш виждаха всяко ужасно нещо, което бе извършил.

Когато ударите на копитата се приближиха на петдесетина метра, звукът секна.

Томас огледа хората си и те му отвърнаха със същото. Очите им търсеха отговори, но той ги нямаше. Да навлязат още в гората беше изключено. Вече беше почти тъмно, а да ги хване онова, което бе в непрогледния мрак, беше още по-лошо, отколкото в сумрака.

Изведнъж го споходи един стар спомен, игра, на която си беше играл самичък като дете: на гвардеец от гвардията на кралицата. Може би веднъж месечно се беше събуждал с чувството, че е неописуемо храбър. Никога не беше имало особена причина, просто настроение, с което се будеше. Светът изглеждаше по-ярък, по-добро място, и през целия този ден Томас се опитваше да живее като гвардеец от гвардията на кралицата, да върши достойни дела. Нямаше да дърпа косата на Елиса или да ѝ краде куклите, или да лъже гувернантката, че не е щипнал нещо от кухнята. В такива дни си оправяше прилежно леглото, почистваше играчките си в детската и дори си пишеше домашните. И колкото и да беше странно, дори мама или гувернантката обикновено го забелязваха, хвалеха го и му даваха нещо допълнително преди лягане, парченце шоколад или пък нова играчка. Но с времето тези дни ставаха все по-малко и по-малко и накрая той разбра, че никога няма да стане нещо повече от малкия син. Някъде към тринайсет дните на гвардееца от гвардията на кралицата изчезнаха завинаги.

„Само да се бях събуждал така всяка сутрин — помисли Томас и тази мисъл събуди у него дълбок и неутешим копнеж. — Да можех да съм гвардеец на кралицата всеки ден, нещата щяха да са толкова различни...“

И точно тогава ромонът на дъжда бе прекъснат от песен: звучен мъжки баритон, който отекна сред дърветата. Гласът бе насмешлив — подигравателен дори, но носеше в себе си такова подмолно насилие, че стомахът на Томас се сви. Често в сънищата си чуваше този глас и всеки път се събуждаше преди мъжът, чийто бе този глас, да го убие. Но сега беше съвсем буден.

*Товарът иде, клетките са пълни  
и глас кънти над Тиър.  
Изгарят клетките, Моравата смълча се*

*и плаче Тиърлинг, кралицата дошла е.*

Песента секна толкова внезапно, колкото бе започнала. Томас примижа в сумрака. Не можеше да види нищо, но не се заблуждаваше, че слепотата е взаимна. Онзи кучи син имаше котешки очи. Охраната му го обкръжи плътно и всички заоглеждаха гъсталака с извадени мечове. Помисли да им каже да си спестят усилието, но не отрони и дума. Ако искаха да умрат храбро, не беше негова работа да ги разубеждава. Знаеха кой е певецът. Разбира се, че знаеха. Дъждът се усили, светът се сви около тях, всички стояха неподвижни и смълчани.

— Пуснете хората ми да минат! — извика Томас.

От всички посоки отекна смях.

— Тези мъже, които са тръгнали с теб, за да се закълнат във вярност на мортската вещица ли? — подвикна от невидимата си позиция Феч. — По-скоро бих оставил живи глутница бесни псета. Страхливци и предатели сте, всички до един!

Запя отново:

*Кралицата скрита на бял свят яви се.  
Ножът е хвърлен, в плътта ѝ забит е,  
но тя се надига и сяда на трона,  
кралицата е тя — та дори без корона.*

— Поят я на всеки ъгъл на града! — викна Феч и този път гневът надделя над насмешката. — Кой изобщо ще съчини балада за теб, Томас Роли? Кой ще възпее твоето величие?

Сълзи изпълниха очите на Томас, но той не посмя да ги избърше пред хората си. Изведнъж разбра защо, въпреки толкова многото възможности, Феч така и не го беше убил. Беше чакал момичето, чакал беше да излезе от укритието си.

— Няма да се моля! — извика Томас.

— Достатъчно съм те чувал да се молиш.

Вляво от Томас Кийвър падна с ужасен хъхрещ звук — от гърлото му бе щръкнал нож. Арвис и Коуел рухнаха след него, пронизани от стрели. Томас погледна нагоре и видя на фона на

дърветата чудовищна черна фигура, която се спускаше право върху него. Изкрещя от ужас, но гласът му секна, когато съществото падна върху него и го събори от коня. Той удари главата си в земята и за миг остана да лежи зашеметен, камъни се забиха в гърба му, въздухът се изпълни с гневното цвилене на жребеца и тропотът на копитата му заглъхна сред дърветата.

Когато отвори очи, видя Феч, кацнал като гигантски прилеп на гърдите му и притиснал го в земята. Носеше същата маска, която си беше слагал всеки път, щом проникнеше в Цитаделата: на арлекин, направена за маскаради. Такива маски можеше да се купят в много дюкяни в града, но Томас никога не беше виждал подобна на тази на лицето на някой друг: зацапана с червено уста, извита нагоре като в насмешлива усмивка, и очи, хлътнали в дълбоки черни дупки. Веднъж се беше събудил, затънал в угризенията си, и беше видял това лице, надвесено над него, и се беше напикал като бебе. Феч беше излязъл с танцова стъпка от стаята му и беше изчезнал от Цитаделата като дим, а Томас беше толкова засрамен, че така и не каза на никого. Беше почти възможно да повярва, че Феч е илюзия, докато той не се появеше отново, от плът и кръв, и винаги с тази ужасна маска.

— Е, лъжепринце? — Феч го сграбчи за рамото и го разтърси както куче разтърсва кокал, и заудря главата му в земята. Зъбите на Томас изтракаха. — Нямах ли подкупи за предлагане, Томас? И къде е кукловодката ти? Магията ѝ не е ли достатъчна, за да те измъкне от това?

Томас мълчеше. Беше се опитвал да спори с Феч и бе открил, че това само го прави още по-уязвим. Феч беше дяволски хитър с думите и Томас неведнъж беше благодарил на Бога, че Феч бе принуден да остане анонимен. Като публичен оратор щеше да е съкрушителен.

„Но пък ако беше публичен оратор, отдавна щяхме да сме го хванали и да сме го убили.“

— Службата по преброяването е свършена — прошепна кадифеният глас на Феч в ухото му. — Могат да построят нови клетки, но никой няма да забрави какво стана със старите. Ако момичето оцелее, ще поправи много от злините, които нанесохте.

Томас поклати глава.

— Червената кралица иде. Ще сравни кралството със земята, преди момичето да успее да постигне нещо.

Феч се наведе още над него и лицето му се озова само на педя от неговото.

— Мортската вещица никога не е държала на теб, знаеш ли.

— Знам — отвърна Томас и стисна бързо уста, зачуден може би за хиляден път кой може да е източникът на сведения на Феч. Нападенията му над тиърски благородници бяха причинявали безкрайни неприятности, защото Феч като че ли винаги знаеше как са платени данъците, къде са скрити парите, кога ще тръгне доставката. Гневни благородници бяха идвали в Цитаделата, за да настояват за обезщетение, и Томас се беше принуждавал за плаща големи подкупи заради сигурността, което му навличаше още по-голямо презрение сред простолюдието. А къде бяха благородниците сега? Седяха си на топло в своите замъци, докато той бе прогонен от своя, хвърлен в гората с този кръвожаден безумец.

— Ти ли хвърли ножа?

— Какво?

Феч го зашлеви.

— Ти ли хвърли ножа по момичето?

— Не! Не аз.

— Кой?

— Не знам! Беше план на Торни. Някой агент.

— Какъв агент?

— Не знам. Моите хора бяха само за отклонение, заклевам се!

Феч притисна палци в очите му и натисна. Томас изкрещя безпомощно. Викът му заглъхна в проливния дъжд, без да отекне.

— Какъв агент, Томас? — попита Феч неумолимо. Палците му натиснаха още и Томас усети как лявото му око аха-аха ще изскочи. — След това започвам да те режа. Не се залъгвай, че няма да го направя. Мортски агент ли?

— Не знам — извика Томас и захлипа. — Торни не ми каза.

— Точно така, Томас. И знаеш ли защо? Защото знаеше, че ще прецакаш всичко.

— Не беше моя вина!

— По-добре ми кажи нещо полезно.

— Торни имаше резервен план!

— Знам за резервния план на Торни, жалък нещастнико. Знаех за него още преди самият той да го е измислил.

— Тогава какво искаш?

— Сведения, Томас. Сведения за Червената кралица. Ти спа с нея, цялото кралство го знае. Трябва да знаеш нещо полезно.

Томас се помъчи да задържи лицето си безизразно, но то явно го издаде, защото Феч отново се наведе над него, очите му блестяха зад маската толкова близо, че му замириса на коне и на пушек, и на още нещо, задушлива миризма, която усещаше, че трябва да му е позната.

*Преди петнайсет години, беше в леглото с нея, въздухът все още вонеше на секс и я беше попитал какво иска от него. Дори тогава не бе успял да се самозалъже, че тя държи на него. Беше се чукала с безразличие, автоматично — по-добро чукане си беше купувал от евтините курви в Търбуха. И все пак не можеше да се освободи от нея; беше станала като болест в ума му.*

— Каж ми нещо полезно и ще сложа край на живота ти без болка, Томас. Заклевам се.

*„Кой е бащата?“, попита тогава Червената кралица. Когато се обърна към него в тъмното, очите ѝ блестяха, ярко лисиче червено. Томас се дръпна, опита се в паника да изпълзи от леглото и тя се засмя, онзи гърлен кикот в тъмната спалня, който го накара да се втвърди от само себе си.*

Очите го боляха. Нищо не можеше да види, освен червена мъгла отляво. Паренето в бедрата беше още по-лошо. Но физическата болка бледнееше в сравнение с вълната на самоомраза, която го заля. Феч щеше да получи информацията. Нямаше дори да отнеме много дълго.

*Защо искаш да знаеш? — попита я глухо. Можеше да го направи това, да го накара да се чувства пиян, все едно е ударил осем халби ейл. — Елиса е мъртва. Какво значение може да има тепърва?*

*„Няма“, отвърна тя с усмивка. А Томас, който така и не можеше да разбере какво си мисли, все пак схвана, че има значение, че има много голямо значение. Искаше да го узнае, отчаяно, и знаеше, че той има отговора. Беше единственият коз, който държеше, и не се беше самозаблудил. Ако ѝ го кажеше, тя можеше да го убие.*

*Не знам, отвърна той.*

Тогава светлината в очите ѝ угасна и тя изведнъж стана просто една красива жена в леглото с него, сграбчи члена му все едно че беше играчка. Беше затаил тази единствена тайна, но всички защити бяха паднали. Беше се проснала пред него и той се бе съгласил

да намери и да убие дъщерята на Елиса, своята племенница. Помнеше дори как влезе в нея и изпъшка: „Ще те чукам“, на друга една кралица, която вече лежеше в гроба от години. Но Червената кралица разбра. Винаги разбираше — и му даде онова, от което се нуждаеше.

— Е, Томас?

Томас вдигна очи към Феч и го видя през пелената от сълзи. Времето се простираше години назад и години напред, но онова, което идваше после, нямаше силата да заличи онова, което беше преди. Този ред на нещата изглеждаше чудовищно нечестен дори сега, когато Томас знаеше, че му остават само още няколко мига. Сбра последните си останали трохи кураж.

— Ако смъкнеш маската, ще ти кажа всичко, което знам за нея.

Феч се обърна и огледа ставащото зад него. Томас примижа със здравото си око, замъглено от сълзи, и видя, че и тримата му мъже са мъртви. Кийвър беше най-зле. Беше паднал с раздрано гърло и лежеше в локва от собствената си кръв, вторачил нагоре невиждащите си очи.

Трима мъже, маскирани и облечени в черно, стояха присвити в шубраците. Гледаха го с очакване като хищни кучета, хванали жертвата си натясно. Но той все пак се боеше по-малко от тях, отколкото от господаря им. Феч беше интелигентен, дяволски при това, а интелигентните хора измисляха интелигентни жестокости. Точно в това Червената кралица винаги беше превъзхождала всички.

Когато отново погледна към Феч, маската я нямаше, мъжкото лице се открояваше ясно на гаснещата светлина. Томас забърса сълзите от дясното си око и зяпна това лице, стъписан.

— Но ти си мъртъв.

— Само вътрешно.

— Магия ли е?

— Най-черната магия, лъжепринце. Сега говори.

И Томас заговори. Думите излизаха бавно отначало, засядаха в гърлото му, но след това стана лесно. Феч слушаше внимателно, дори съчувствено, задаваше въпроси от време на време и скоро сякаш стана съвсем естествено да седят тук заедно и да си разказват истории, докато падне нощта. Томас разказа цялата история, история, която не бе разказвал на никого, и всяка дума излизаше по-лесно от предишната. Казването на истината беше нещо, което гвардеец от гвардията на кралицата щеше да направи, осъзна той, и това до такава

степен изглеждаше същината на проблема, че се улови да повтаря важни моменти грижливо, в отчаяно усилие да накара Феч да разбере. Разказа всичко, което можеше да си спомни, и когато вече нямаше нищо повече, спря.

Феч се изправи и извика:

— Донесете брадва!

Томас се вкопчи в ръката му.

— Няма ли да ми простиш?

— Няма, Томас. Ще спазя думата си, и това е всичко.

Томас затвори очи. „Мортмийн, Мортмийн, ярко гориш“, помисли си незнайно защо. Феч щеше да му вземе главата и той откри, че не го упреква. Помисли си за Червената кралица, за първия път, когато я беше видял, миг на такава смесица от ужас и копнеж, която все още имаше силата да смрази сърцето му. След това помисли за момичето, как се надигаше от пода с ножа в гърба. Навярно можеше да го направи, да ги измъкне всички от тресавището, в което се бяха натикали сами. И по-странни неща се бяха случвали в историята на Тиърлинг. Може би дори беше Истинската кралица. Може би.



## 11. ОТСТЪПНИКЪТ

*Божията църква представляваше странен брак на йерархията на католицизма отпреди Прехода и религиозните убеждения на една определена секта на протестантството, появила се скоро след Дебаркирането. Тази секта по-малко се грижеше за моралното спасение на душите, отколкото за биологичното спасение на човешката раса, спасение, възприемано като велик план на Бог в издигането на Новия свят от морето.*

*Тази странна смесица от различни елементи беше едновременно брак по необходимост и предвестник на бъдещи неща. Божията църква се превърна в религия на реалиста, тълкуването на Евангелията — пресято през дупките на прагматизма, влиянието на Библията отпреди Прехода — сведено до онова, което е полезно. Недоволството на църковния клир беше неизбежно. Много свещеници, изправени пред все по-бруталните политически реалности на теологията в Тиърлинг, се нуждаеха само от най-лекото докосване и бяха готови да се катурнат.*

Отец Анселм,  
„Религиозни измерения на  
Тиърлинг: Есе“

Когато отец Тайлър влезе в залата за аудиенции, първото впечатление на Келси бе, че носи огромно бреме. Свещеникът, когото

помнеше, беше кротък човек, не така мрачен. Все още се движеше предпазливо, но раменете му бяха отпуснати. Тази тежест беше нова за него.

— Отче — поздрави го тя.

Отец Тайлър вдигна глава към трона, сините му очи зашариха, докато срещнаха погледа ѝ, и след това се стрелнаха настрани. Годишите под настойничеството на Карлин бяха подготвили Келси да намира всички свещеници или за превзето надути, или за фанатично усърдни, но отец Тайлър не приличаше нито на едните, нито на другите. Зачуди се що за функция има той в Църквата. С такъв кротък нрав не можеше да е церемониален духовник. Имаше слаби свещеници, определено. Карлин беше покрила подробно тази сфера. Но само глупак щеше да сбърка предпазливостта със слабост.

— Добре сте дошли, отче. Моля, седнете. — Тя посочи стола вляво от себе си.

Отец Тайлър се поколеба, и нищо чудно: Боздугана стоеше зад предложения му стол. Свещеникът пристъпи напред като към дръвник за екзекуция, белият му халат се повлече зад него нагоре по стъпалата към подиума. Седна, без да погледне Боздугана в очите, но когато се извърна към Келси, погледът му беше ясен и пряк.

„Повече се бои от Боздугана, отколкото от мен“, помисли Келси унило. Е, не беше единственият.

— Ваше Величество — започна свещеникът с глас, тънък като хартия. — Църквата, и Светият отец в частност, изпращат поздрави и пожелания за здраве на Ваше Величество.

Келси кимна, като се постара да запази вежливо изражение. Боздугана я беше уведомил, че през последната седмица Светият отец е канил в Арвата много тиърски благородници. Боздугана изпитваше голямо уважение към хитростта на Светия отец и Келси също не го подценяваше. Въпросът беше доколко тази хитрост се простираше и до този свещеник, който я гледаше с очакване.

„Всеки очаква нещо от мен“, помисли Келси уморено. Рамото, което не я беше притеснявало поне от няколко дни, ѝ отвърна с потръпване.

— Дневната светлина свършва, отче. Какво мога да направя за вас?

— Църквата желае да обсъди с вас въпроса за вашия свещеник на Цитаделата, Ваше Величество.

— Доколкото ми е известно, свещеникът на Цитаделата е въпрос на мое усмотрение.

— Е, да... — Отец Тайлър се огледа, сякаш търсеше думите си по пода. — Светият отец моли за разяснение какво е продикувало вашето усмотрение.

— Кой свещеник биха ми дали те?

Лицето му трепна, издавайки безпокойство.

— Въпросът все още не е решен, Ваше Величество.

— Разбира се, че е решен, отче. Иначе нямаше да сте тук. — Келси се усмихна. — Не сте играч на карти.

Свещеникът се засмя изненадано.

— Никога в живота си не съм играл карти.

— Близо ли сте до Светия отец?

— Срещал съм се два пъти лично с него, милейди.

— През последните две седмици, ще се обзаложа. Какво всъщност правите тук, отче?

— Само това, което казах, Ваше Величество. Тук съм да се консултирам с вас за назначаването на ваш свещеник на Цитаделата.

— И кого бихте препоръчали?

— Себе си. — Свещеникът се взря в нея предизвикателно, очите му бяха изпълнени с горчивина, която изглеждаше сякаш съвсем безлична. — Предоставям себе си и духовното си познание в служба на Ваше Величество.

Никой така и нямаше да узнае колко кураж беше нужен на Тайлър, за да се дотътри до Цитаделата на тази своя дяволска задача. Ако успееше, щеше да се превърне в омразно същество, проводник на двуличието. Провалеше ли се, Светият отец щеше да нанесе възмездието си над библиотеката на Тайлър. От години Църквата си беше затваряла очите за нарастващата колекция от светски книги в жилището на Тайлър. Според висшите духовници увлечението му беше странно, но безвредно. Аскетите бездруго имаха достатъчно малко удоволствия, а и бездруго никой не хранеше изгарящ интерес към историята отпреди Прехода. След смъртта на Тайлър стаята му

щеше да бъде разчистена и всичките му книги щяха да станат собственост на Църквата. Нищо лошо.

Но ако му поставеха въпроса, Тайлър щеше да е принуден да признае, че не е истински аскет. Любовта му към нещата на този свят беше силна като на всеки човек. Вино, ядене, жени — всичко това Тайлър беше зарязал лесно. Но книгите му...

Светият отец не беше глупав човек, нито пък кардинал Андърс. Преди два дни Тайлър се беше събудил от най-живия кошмар, който го бе спохождал и в който се беше провалил в задачата си: върна се в Арвата и завари стаята си заключена и залостена отвътре, изпод вратата излизаше дим. Тайлър знаеше, че е сън, защото носеше сив халат, а никой свещеник на Божията църква не носеше сиво. Но знанието, че сънува, не премахваше ужаса. Тайлър дращеше по бравата, след това се опита да разбие вратата, блъскаше я с рамо и крещеше. Когато най-сетне се предаде, се обърна и видя зад себе си кардинал Андърс. Държеше Библията и червеният му халат гореше. Протегна Библията на Тайлър и каза важно:

— Ти си част от великото дело на Бога.

През последните два дни Тайлър беше спал само по няколко минути.

Мислеше, че кралицата ще избухне в смях, когато най-сетне стигна до истинската причина за посещението си, но тя не го направи. Гледаше го втренчено и Тайлър започна да проумява, макар и смътно, как това момиче може да властва над такъв страховит тип като Боздугана. Човек можеше да я наблюдава и почти да види мисълта ѝ, последователност от бързи и сложни изчисления. Напомни му за онези машини отпреди Прехода, компютрите, чиято огромна стойност по същество била в способността им да вършат много неща едновременно. Усещаше стотиците малки променливи, които влизаха в размишленията на кралицата, и се зачуди що за променлива е той самият.

— Прието, с условия — каза тя.

Тайлър едва успя да прикрие изненадата си.

— Да? Какви?

— Храмът в Цитаделата ще бъде превърнат в училище.

Изгледа го с присвити очи, явно очакваше да избухне, но Тайлър си замълча. Ако питаша него, Бог никога не бе живял в този храм.

Светият отец щеше да побеснее, но той не можеше да се притеснява за това сега. Беше се съсредоточил върху задачата, която му бяха възложили.

— Второ. Няма никога да се опитвате да ме привличате към вярата — продължи кралицата. — Това няма да го търпя. Няма да ви спирам, когато говорите на други, но може да споря с вас, според възможностите си. Ако можете да търпите аргументите ми, свободен сте да служите или да покръствате всеки друг обитател на Цитаделата, включително прасетата и кокошките.

— Подигравате се с религията ми, милейди — отвърна Тайлър, но думите му прозвучаха формално, без озлобление. Отдавна беше надраснал онзи етап в живота си, когато атеизмът можеше да го разгневи.

— Подигравам се с всички нелогични неща, отче.

Вниманието на Тайлър бе привлечено от сребърната тиара на главата ѝ, тиарата, която беше държал в ръката си. Наново бе поразен от кръговрата на историята: повтаряше се по такива необичайни и неочаквани начини. Имало беше друг монарх, монарх отпреди Прехода, коронован сред кръвопролитие, и никой не бе очаквал, че той ще се въздигне на трона. Къде беше станало това... Във Франция? В Англия?

„Светият отец не го интересува нищо отпреди Прехода“, прошепна умът му и Тайлър побърза да се отърси от тези мисли.

— Ако в Цитаделата няма храм, Ваше Величество, и ако вие самата отричате Божието слово, какво точно трябва да правя тук?

— Вие сте учен, както ми казаха, отче. Коя е вашата област на познание?

— История.

— А, добре. Това ще е от полза за мен. Чела съм много книги по история, но и много съм пропуснала.

Тайлър примига.

— Какви исторически трудове?

— Трудове предимно отпреди Прехода. Лаская се, че имам добри познания за историята отпреди Прехода, но съм зле информирана за ранната история на Тиър и особено за самия Преход.

Тайлър се заинтригува.

— Кои трудове отпреди Прехода?

Кралицата се усмихна, малко самодоволно.

— Елате с мен, отче.

Раните на кралицата явно зарастаха много добре, защото тя се надигна от трона без чужда помощ. Тайлър се постара да не прави резки движения, докато слизаше след нея по стъпалата, уж без да обръща внимание на гвардейците, които се престоиха бързо, за да ги последват и да я охраняват. Усещаше Боздугана точно зад себе си и реши да не се обръща.

Кралицата крачеше целеустремено, по начин, който мнозина биха нарекли „мъжки“. Никой не я беше учил на изящните малки стъпки, които Тайлър беше виждал у много жени, родени като благородни дами. Вървеше с големи крачки, толкова големи, че Тайлър, чието страдащо от артрит бедро така и не се успокояваше напоследък, едва успяваше да не изостава. Отново усети, че е въвлечен в нещо необикновено, и не знаеше дали да благодари на Бог за това, или не.

Пен Алкот вървеше на няколко стъпки пред него, по петите на кралицата и с ръка на дръжката на меча. Тайлър беше предполагал, че Боздугана е личният ѝ телохранител — несъмнено цялото кралство мислеше така. Но Боздугана беше имал друга работа преди няколко дни, в южната част на кралството. Вестта за пожара, унищожил имението на Греъм, беше потекла като живак през Арвата. Греъм бяха щедри дарители, а лорд Греъм старши беше един от старите приятели на Светия отец. Светият отец беше дал ясно да се разбере, че Тайлър ще трябва да потърси сметка от Боздугана и господарката му.

„По-късно — помисли си той. — Засега — точната задача, която ми е дадена.“

Кралицата го поведе по дълъг коридор, коридор с поне трийсет врати. Беше слугинско крило, осъзна той с изумление. Възможно ли беше някой, дори една кралица, да има нужда от толкова много слуги?

Само няколко от вратите бяха охранявани. Когато кралицата пристъпи към една от тях, стражът я отвори и застана отстрани. Тайлър се озова в помещение, което беше почти празно, освен едно писалище и няколко кресла и канапета. Използването на пространството изглеждаше странно. И изведнъж той се сепна и почти се вцепени.

Отсрещнатата стена беше покрита с книги — красиви подвързани с кожа томове в щедри цветове, каквито се бяха използвали преди Прехода: червено, синьо и най-изумителното — пурпур. Тайлър никога не беше виждал пурпурна кожа, дори не знаеше, че е възможно. Каквато и да е била боята, формулата беше изгубена.

След подканящия жест на кралицата той пристъпи плахо вътре, като преценяваше качеството на книгите с вещото око на колекционер. Собствената му колекция беше много по-малка. Много от томовете му бяха древни като тези, но бяха подвързани с плат или хартия и изискваха голяма грижа и третиране с консерванти, за да не се разпаднат. Някой беше положил също толкова съвестни грижи за тези книги. Кожените им подвързии изглеждаха непокътнати. Трябваше да са над хиляда, но Тайлър забеляза с известно задоволство — че има много заглавия, които липсваха в колекцията на кралицата. Пръстите го засърбяха да докосне книгите, но не смееше без нейно разрешение.

— Можете, отче. — Той вдигна глава и видя, че тя го гледа с явно веселие. — Казах ви, че не сте картоиграч.

Тайлър се обърна нетърпеливо към рафтовете. Няколко имена на автори веднага се набиха в очите му. Извади книга на Тъчман, разтвори я внимателно и се усмихна от радост. Повечето негови книги бяха третирани с несъвършен консервант, от което страниците им бяха станали набръчкани и обезцветени. Страниците на тази книга бяха грапави и в същото време меки — и почти бели. Имаше няколко вмъкнати страници със снимки и Тайлър ги огледа внимателно, почти без да съзнава, че в същото време говори.

— Имам няколко книги на Тъчман, но тази не съм я виждал. Каква е темата?

— Няколко ери от историята преди Прехода — отвърна кралицата. — С които се илюстрира фактът, че безразсъдството е вътрешноприсъщо на управлението.

Въпреки че Тайлър бе възхитен от книгата, нещо в тона на кралицата го накара да я затвори. Обърна се и видя, че тя гледа книгите си с пълна отдаденост, като любовник. Или свещеник.

— Тиърлинг е в криза, отче.

Тайлър кимна.

— Арватът е дал благословията си за лотарията.

Тайлър кимна отново и се изчерви. Керваните с доставката бяха трополили покрай Арвата години наред и дори от малкия си прозорец той винаги беше чувал прилива на отчаяние долу. Отец Уайд казваше, че понякога семействата следвали кервана на мили от града. Според мълвата едно семейство вървяло чак до подножията на планината Уилингам. Доколкото Тайлър знаеше, отец Тимпъни беше дал на регента опрощение за греховете му, без да е утвърдено от Светия отец. Толкова лесно беше за него да пренебрегне тези неща в стаята си, погълнат от изследванията си, записан в поддържането на книгите си. Но тук, с възряната в него кралица, с изражението ѝ, настояващо за обяснение, не можеше толкова лесно да пренебрегне онова, което знаеше дълбоко в себе си.

— И тъй, какво мислите? — попита кралицата. — Проявих ли безразсъдство, откакто взех трона?

Въпросът изглеждаше теоретичен, но Тайлър разбра, че не е. Изведнъж го поразил мисълта, че кралицата е само на деветнайсет и че години наред се е надлъгвала със смъртта. И въпреки това първото, което бе направила с идването си, беше да бръкне с пръчка в гнездо на стършели.

„Ами че тя е уплашена“, осъзна той. Изобщо не бе допуснал тази възможност, но разбира се, че щеше да е уплашена. Не беше трудно да се види, че вече е поела отговорност за действията си, че последствията от тях вече лежат като тежко бреме на раменете ѝ. Искаше му се да каже нещо успокоително, но не можеше, защото не я познаваше.

— Не мога да говоря за политическо избавление, Ваше Величество. Аз съм духовен съветник.

— На никого не му трябва духовен съвет точно сега.

Тайлър заговори по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— На тези, които спрат да се тревожат за душите си, често им се оказва трудно да си ги върнат, Ваше Величество. Бог не прави такива разграничения.

— Как очаквате някой да вярва във вашия бог в тези времена?

— Аз вярвам в моя бог, Ваше Величество.

— Значи сте глупак.

Тайлър изправи рамене и заговори хладно:



— Можете да вярвате каквото си искате и да мислите каквото си искате за моята църква, но не клеветете вярата ми. Не пред мен.

— Няма да даваш заповеди на кралицата! — изръмжа Боздугана.

Тайлър се присви. Беше забравил, че Боздугана е тук. Но едрият мъж млъкна толкова внезапно, колкото беше започнал, и когато Тайлър отново се обърна към кралицата, видя на лицето ѝ странна усмивка, съжалителна и доволна едновременно.

— Искрен сте — каза тя. — Простете ми, но трябваше да го разбера. Хората като вас, преживяващи в онзи златен кошмар, сигурно са много малко.

— Това е несправедливо, Ваше Величество. Познавам много добри и предани мъже в Арвата.

— Добър и предан мъж ли беше този, който ви изпрати, за да ме държите под око, отче?

Тайлър не можа да отговори.

— Ще останете ли да живеете тук с нас?

Той помисли за книгите си и поклати глава.

— Бих предпочел да остана в Арвата.

— Тогава предлагам размяна — каза кралицата. — Взимате книгата, която е в ръката ви, и я заемате за седмица. Следващата неделя ми я връщате и можете да заемете друга. Но също така ми носите една от своите книги, която нямам.

— Библиотечна система — отвърна Тайлър с усмивка.

— Не точно, отче. Писарите вече работят по преписите на моите книги, по няколко наведнъж. Когато ми заемете книга, те ще направят копие и на нея.

— С каква цел?

— Ще държа оригиналите тук в Цитаделата, но рано или късно ще намеря някой, който да може да направи печатна преса.

Тайлър ахна.

— Преса?

— Виждам тази страна залята с книги, отче. Повсеместна грамотност. Книги навсякъде, толкова обичайни, колкото са били преди Прехода, достъпни дори за бедните.

Тайлър я зяпна изумено. Камъкът на гърдите ѝ просветна. Можеше да се закълне, че му намигна.

— Не можете ли да го разберете?

След още миг Тайлър успя. Идеята беше зашеметяваща. Печатна преса означаваше книжарници и библиотеки. Нови написани разкази. Нови исторически трудове.

По-късно щеше да осъзнае, че е взел решението си точно тогава, че това е единственият му път. Но в момента изпитваше само изумление. Отдръпна се от книжните рафтове и се озова срещу Боздугана, чието лице беше навъсено. Надяваше се, че гневът му не е насочен към него, защото го ужасяваше. Но не, Боздугана гледаше книгите.

Осени го необикновена увереност. Тайлър се опита да я пропъди от ума си, но мисълта се задържа: Боздугана не можеше да чете. Жегна го съжаление, но бързо извърна лице, за да не се издаде.

— Е, хубава мечта, Ваше Величество.

Лицето ѝ се вцепени, устните ѝ се стиснаха. Боздугана изпръхтя доволно, което сякаш подразни кралицата още повече. Когато заговори, гласът ѝ беше делови, всякаква страст беше изчезнала.

— Следващата неделя ще ви очаквам. Но сте добре дошли в двора ми по всяко време, отче.

Тайлър се поклони. Имаше чувството, че някой го е сграбчил и го е разтърсил здравата. „Точно затова гледам да не излизам от стаята си. Много по-безопасно е там.“

Обърна се и се затътри към изхода, стиснал книгата в ръка и почти забравил за тримата гвардейци зад него. Светият отец несъмнено щеше да поиска незабавен доклад, но Тайлър можеше да се промъкне в Арвата през входа за търговците. Беше вторник и дежурен щеше да е брат Емори. Беше млад и мързелив и често забравяше да докладва пристигания. Като нищо можеше да изчете над сто страници преди Светия отец да е разбрал, че се е върнал.

— И, отче?

Той се обърна и видя кралицата седнала на трона, подпряла брадичка с ръка. Боздугана стоеше до нея, страховит както винаги, с ръка на меч.

— Ваше Величество?

Тя се усмихна дяволито и за първи път, откакто Тайлър я беше видял, заприлича на годините си.

— Не забравяйте да ми донесете книга.

В понеделник Келси седеше на трона си и хапеше безмилостно бузата си отвътре. Формално даваше аудиенция, но всъщност даваше възможност на различни заинтересовани страни да я видят, а и тя да ги види на свой ред. След инцидента с убиеца си беше мислила, че Боздугана може да спре аудиенциите, но той, изглежда, смяташе за още по-важно хората да видят лицето ѝ. Първата ѝ аудиенция мина по график, въпреки че цялата гвардия беше на пост в залата, дори онези, които обикновено работеха нощем и спяха през деня.

Верен на думата си, Боздугана беше преместил големия сребърен трон, заедно с подиума, в Крилото на кралицата. След може би час седене на трона Келси откри, че среброто е кораво и още по-лошо — *студено*. Копнееше за удобството на старото си изтъркано кресло. Не можеше да се отпусне дори — твърде много очи се бяха впили в нея. Тълпа се точеше през залата, много от хората бяха същите, които бяха присъствали на коронацията ѝ. Виждаше същите облекла, същите прически и същия прекомерен разкош.

Беше прекарала дълги часове в подготовка за тази аудиенция с Боздугана и Арлис, както и с Маржерит, която разполагаше с изненадващо много сведения за съюзниците на регента сред благородническото съсловие. Регентът я беше държал близо до себе си непрекъснато, дори докато се бе занимавал с държавни дела. Това поредно доказателство за глупостта на вуйчо ѝ изобщо не изненада Келси, но все пак бе обезсърчена.

— Щастлива ли си тук? — беше попитала тя Маржерит, след като нощният им разговор бе приключил.

— Да — отвърна Маржерит толкова бързо, че според Келси не беше разбрала въпроса. Маржерит знаеше доста много за Тийър, но се зарадва, като откри, че Келси знае мортски, тъй че си говореха на мортски. Келси повтори въпроса си, за да е сигурна, че използва правилните думи.

— Разбирам, че си била доведена тук насила от Мортмийн. Искаш ли да се върнеш у дома?

— Не. Обичам да се грижа за деца, а за мен няма нищо в Мортмийн.

— Защо? — попита объркана Келси.

Маржерит изглеждаше и образована, и интелигентна, а станеше ли дума за вродени качества, притежаваше ум, остър като бръснач. Келси беше размисляла какво да прави с другите жени на регента. Не изпитваше желание да ги остави всичките в Крилото на кралицата, но пък и не можеше да им предложи някаква доходна работа. Но смяташе, че заслужават *нещо* от Короната, тъй като животът им не можеше да е бил лек.

Маржерит я беше уверила, че другите жени бързо ще бъдат разграбени като платени компаньонки от благородници, повечето от които били хвърлили око на дамите на регента от години. Това беше полезна информация, макар и изключително неприятно прозрение за мъжката психика, но Маржерит се беше оказала права. Когато Корин докладва, че регентът се е разкарал, каза, че жените също са си заминали с вещите си.

— Заради това — отвърна Маржерит и ръката ѝ пробяга по тялото и около лицето ѝ като за обяснение. — Това определя какво съм.

— Че си красива ли?

— Да.

Келси я загледа объркано. Беше готова да даде всичко, за да изглежда като Маржерит. Гласът на Феч отекна в главата ѝ, винаги толкова убийствено близо: „Твърде невзрачна си за моя вкус“. Вече бе забелязала как в редките случаи, когато Маржерит излизаше от детската, очите на стражите я проследяват през помещението. Нямаше никакво просташко поведение, нищо, за което да ги укори, но понякога ѝ се искаше да посегне и да ги зашлеви, и да им кресне в лицето: „Вижте ме! Аз също съм ценна!“. Очи проследяваха и нея през помещението, но изобщо не беше същото.

„Ако приличах на Маржерит, Феч щеше да ме боготвори, паднал в нозете ми.“

Нещо от това трябваше да е проличало на лицето ѝ, защото Маржерит се усмихна тъжно.

— Мислите за красотата само като за благословен дар, Ваше Величество, но тя също носи своите наказания. Повярвайте ми.

Келси кимна, че уж я разбира, но всъщност се съмняваше. Красотата беше валута. За всеки мъж, който ценеше Маржерит по-малко заради красотата ѝ, щеше да има сто мъже, а и толкова жени също така, които автоматично я ценяха повече. Но ѝ харесваше

мрачната интелигентност на Маржерит, тъй че се постара да прикрие обидата, макар че нещо вътре в нея ѝ подсказваше, че това ще е непрекъснатата борба: да гледа тази жена всеки ден, без да изпитва ревност.

— Как изглежда Мортмийн?

— Различно от Тиърлинг, Ваше Величество. На пръв поглед е по-добре. Няма толкова бедни и гладни. По улиците има ред. Но погледате ли по-внимателно, ще забележите, че всички са уплашени.

— Уплашени от какво?

— От нея.

— Тук също са уплашени, но не от мен. От лотарията.

— Не всички, Ваше Величество.

Хората в залата за аудиенции определено не бяха уплашени от Келси. Някои я гледаха умислено, други — с подозрение. Боздугана, който мразеше тълпата да не се вижда ясно, беше заповядал да наслагат по стените още факли и също така беше осигурил херолд отнякъде, тънко безобидно момче, казваше се Джордан и имаше необикновено дълбок и ясен глас, което обявяваше всяко лице, пристъпващо пред трона. Тези, които искаха да поговорят насаме с Келси, излизаха напред само след като бѣдеха претърсени за оръжия и пропуснати от Мурн. Някои бяха дошли просто за да се закълнат във вяроност, може би с надеждата да си спечелят достъп до съкровищницата или да я хванат неподготвена. Много от тях се опитваха да целунат ръката ѝ. Лорд Перкинс дори успя да лепне влажната си уста на пръстите ѝ, преди Келси да успее да ги издърпа. След което пѣхна ръце в черните гънки на роклята си, за да ги опази.

Андали седеше на стол вдясно от Келси, с една педя по-нисък, тъй че изглеждаше по-ниска от нея. Келси беше възразила на това подреждане, но Боздугана и Андали се бяха наложили. Когато лорд Перкинс и свитата му слязоха от подиума, Андали ѝ предложи вода и Келси я прие с благодарност. Раната ѝ зарастваше добре и вече можеше да седи по-дълго, но се беше правила на любезна непрекъснато вече цели два часа и започваше да преграква.

Един благородник, Килиан, пристѣпи напред със съпругата си. Келси порови в папките в ума си и намери неговата: Маржерит ѝ беше

казала, че Килиан обичал да залага на карти и че веднъж наръгал с нож друг благородник заради спорна ръка на покер. Никое от четирите му деца не било стигало до лотарията. Семейство Килиан приличаха повече на близнаци, отколкото на мъж и жена. И двамата имаха закръглени, добре охранени лица и двамата я гледаха със същото изражение, което беше видяла на лицата на много благородници през деня: усмивки отгоре и лукавство под тях. Размени учтивости с двойката и прие красив гоблен — жената я увери, че го е изтъкала със собствените си ръце. Келси много се усъмни в това. Ерата, в която благородничките наистина трябвало да правят свои ръкоделия, беше отминала отдавна, а гобленът издаваше голямо умение.

Срещата със семейство Килиан приключи и Келси се загледа след двамата, докато се оттегляха. Повечето благородници днес не й бяха харесали. Бяха опасно самодоволни. Дори неадекватното старо схващане за благородническия дълг беше отпаднало в това кралство и привилегированите отказваха да погледнат отвъд собствените си стени и градини. Беше проблем, допринесъл много за Прехода. Келси почти можеше да види Карлин, намръщена неодобрително, и как й говори за управляващите класи от много старите времена.

Боздугана гледаше втренчено към другия край на залата и когато двамата Килиан изчезнаха и гвардията на Келси започна да се отпуска, им подвикна да са нащрек. Към трона идваше мъж, лицето му — почти скрито зад гъста черна брада. На ръба на полезрението на Келси Андали потрепери.

Докато претърсваха мъжа, Келси потупа замислено с пръсти по сребърната облегалка на трона. Погледна Андали, която беше впила тъмните си хлътнали очи в съпруга си, стиснала ръце в скута си.

Боздугана беше слязъл до подножието на подиума и бе в готовност според нея — толкова небрежна стойка, че някой, който не го познаваше, щеше да я нарече ленива. Но ако мъжът на Андали задвижеше и един мускул в грешната посока, Боздугана щеше да го свали на мига. Съпругът, изглежда, също го знаеше. Очите му пробягаха към Боздугана и той спря и заяви:

— Аз съм Боруен! Дойдох да настоя да ми върнете жена ми и децата ми!

— Нищо не можеш да настояваш тук — отвърна Келси.

Той я изгледа сърдито.

— Да помоля тогава.

— Ще се обърнеш към кралицата както се полага — изръмжа Боздугана, — или ще бъдеш изхвърлен от тази зала.

Боруен вдиша няколко пъти дълбоко, сякаш за да се успокои.

— Моля Ваше Величество да ми върнете съпругата ми и децата.

— Съпругата ти е свободна да те напусне, по своя воля и по всяко време — отвърна Келси. — Но ако искаш да я помолиш за нещо тук, първо ще дадеш обяснение за белезите ѝ.

Боруен се поколеба и Келси усети хилядите извинения, превъртащи се в главата му. Измърмори нещо в отговор.

— Повтори!

— Ваше Величество, тя не беше послушна жена.

Андали се изсмя тихо и Келси се присви — в смеха ѝ се таеше убийствен гняв.

— Боруен, вярваш ли в Божията църква?

— Ходя всяка неделя, Ваше Величество.

— Една жена трябва да е покорна на мъжа си, така ли?

— Такова е Божието слово.

— Разбирам. — Келси го огледа замислено. Как изобщо Андали се беше омъжила за това същество? Щеше да е нужна по-храбра жена от нея, за да я попита. — А твоят начин на поправяне направи ли я покорна?

— Беше в правата ми.

Келси отвори уста, без да знае какво ще каже, но за щастие бе прекъсната от Андали, която стана и заяви:

— Ваше Величество, моля ви, не поставяйте мен или някое от децата ми под властта на този мъж.

Келси се пресегна и я стисна за китката.

— Знаеш, че не бих.

Андали наведе глава и на Келси ѝ се стори, че видя проблясък на топлина в сивите ѝ очи. След това отново беше Андали, с безизразното и хладно лице.

— Знам.

— Какво би искала да направя? — попита Келси.

— Не ме интересува, стига да не се приближава повече до децата ми.

Тонът ѝ беше безизразен като лицето ѝ. Келси я изгледа за миг и в ума ѝ започна да се очертава ужасна картина, но преди да се оформила напълно, тя се обърна рязко към Боруен.

— Отказано. В деня, в който жена ти пожелае, може да се върне при теб с моята благословия. Но няма да я принудя.

Черните очи на Боруен блеснаха и странен, див звук изригна иззад брадата му.

— Не познава ли Ваше Величество словото Божие?

Келси се намръщи. Тълпата, която доскоро изглеждаше задрямала, вече се беше разбудила и хората местеха погледи между нея и Боруен все едно разговорът беше игра на тенис. Всеки отговор, който дадеше, щеше да стигне до Църквата, а не можеше да лъже. Твърде много хора имаше в тази зала. Подбра думите си грижливо, преди да заговори:

— Историята е пълна с провалени кралства, претендирали, че се управляват единствено според Божието слово. Тиърлинг не е теокрация и трябва да гледам в повече извори от Библията. — Усети, че гласът ѝ става по-рязък, но не можеше да го спре. — Като оставим Божието слово настрана, Боруен, струва ми се, че ако наистина заслужаваш това покорство, за което жадуваш, си щял да можеш да го постигнеш по някакъв друг начин, освен с юмруци.

Боруен се изчерви и очите му се присвиха до тънки цепки. Дайър, в подножието на подиума, направи две стъпки и застана на пътя му, с едната ръка на меча.

— Има ли записващ тук? — попита Келси Боздугана.

— Има. Пратих го в тълпата, но би трябвало да слуша.

Келси повиши глас и заговори на всички:

— Моят трон няма да търпи насилие, независимо какво казва Бог за това. Съпруг, жена, деца, няма значение. Онзи, който посегне с насилническа ръка на другия, ще отговаря за това.

Обърна се отново към Боруен.

— Ти, Боруен, като първи нарушител пред мен, няма да бъдеш наказан. Осигуряваш примера, около който формулирам своя закон. Но ако отново дойдеш пред мен или пред някой член на моето съдилище по подобно обвинение, законът ще се разправи тежко с теб.

— Не съм виновен в нищо! — извика Боруен с потъмняло от гняв лице. — Дойдох да си върна откраднатата жена и деца, а сега



обвинявате мен! Това не е правосъдие!

— Чувал ли си за правната доктрина за чисти ръце, Боруен?

— Не, и не ме интересува! — изръмжа той. — Аз съм ограбен и ще заявя това пред цял Тиърлинг, ако трябва, за да спечеля справедливост!

Боздугана тръгна напред, но Келси щракна с пръсти.

— Не.

— Но, милейди...

— Не знам какво е ставало тук в миналото, Лазаръс, но не наказваме хора заради думите им. Ще го помолим да напусне, а ако не, можете да го изхвърлите както намерите за добре.

Боруен дишаше тежко — силно и хрипливо сумтене. Звукът напомни на Келси за една дремеща кафява мечка, на която веднъж се бяха натъкнали с Барти в горите. Барти й беше дал знак и много тихо се бяха отдръпнали. Но мъжът пред нея сега беше нещо съвсем различно и тя изведнъж си помисли, че с удоволствие би се сбила с него, дори с голи ръце, дори да я набиеше.

„Твърде много гняв има в мен“, осъзна Келси. Но мисълта я изпълни с гордост: каквито и да бяха другите й слабости, знаеше, че гневът винаги щеше да е в нея, дълбок и пълен извор на сила. Карлин щеше да е разочарована, но Келси вече беше кралицата, не някое уплашено дете, и беше научила много, откакто напусна къщата в гората. Щеше да може да застане пред Карлин и да й даде отчет... не без страх може би, но поне без затъпяващата увереност, че Карлин винаги знае най-добре. Карлин се беше оказала права за много неща, но дори и тя си имаше ограничения. Келси вече го виждаше много ясно, изпъкващо в ярки цветове. Карлин беше без страст, без въображение, а Келси имаше в изобилие и от двете. Погледна отново мъжа на Андали и видя лесния изход.

— Боруен, отне ми твърде много време с тази глупост и ще напуснеш залата ми веднага. Свободен си да обвиниш трона в каквато и да е несправедливост, но знай, че ще ти го върна с обвинението на съпругата ти към теб. Изборът е твой.

Боруен отвори уста, но думите го бяха изоставили. Черните му очи се завъртяха като на хванато натясно животно и той плесна юмрук в дланта си и погледна Андали с гняв.

— Надменна както винаги, а? Знае ли тя къде си отраснала? Знае ли, че имаш мортска кръв?

— Достатъчно! — Келси се надигна от трона, като пренебрегна болката в рамото си. Сапфирът се беше съживил; усети го, кипнало живо зверче под роклята ѝ. — Не подлагай търпението ми на изпитание. Ще напуснеш тази зала незабавно или ще разреши на Лазаръс да те отстрани по всякакъв начин, който намери за добре.

Боруен заотстъпва назад, с победоносна усмивка.

— Мортка е, да! Заразена!

— Лазаръс, действай.

Боздугана скочи към Боруен, а той подви опашка и хукна към вратите. Одобрителен смях изригна от тълпата, щом затича по прохода. Андали се настани отново до Келси, с гладко и безизразно както винаги лице. Щом Боруен изчезна, Боздугана спря вялата си гонитба и се върна, очите му искряха от веселие. Но Келси потърка своите уморено. Какво още?

— Лейди Андрюс, Ваше Величество! — извика херолдът.

Към трона се втурна жена. Днес косата ѝ бе покрита с изящна шапка, ярко пурпурно кадифе, украсено с пурпурни копринени панделки и паунови пера. Но Келси разпозна присвитите недоволно устни без никаква трудност.

— О, за бога — промърмори тя на Боздугана. — Не ѝ ли платихме за проклетата тиара?

— Да, милейди. Всъщност платихме и отгоре. Андрюс са дом на мошеници и Арлис не искаше да им даде повод за оплакване.

Лейди Андрюс спря пред подиума. Беше много по-стара, отколкото изглеждаше на смътната светлина в тронната зала, може би вече на четирийсет, и лицето ѝ беше изпънато и неестествено стегнато. Козметична хирургия? Нямаше пластични хирурзи в Тиърлинг, но се носеше слух, че Мортмийн са съживили тази практика. Тиърски благородници можеше да се осмелят да предприемат пътуването, особено благородници като тази. Лейди Андрюс се усмихваше сладко, но очите ѝ казваха всичко.

„Тя ме мрази“, осъзна Келси с известно объркване. За нищо ли нямаше да се притеснява тази жена, освен за косата си?

— Тук съм да се закълна във вярност на Ваше Величество — заяви лейди Андрюс. Имаше характерен глас, толкова груб и дрезгав,

че Келси се зачуди дали не е пушачка като Арлис. Или може би беше просто от много пиене?

— Поласкана съм.

— Нося на Ваше Величество подарък, рокля от калаейска коприна.

Роклята *наистина* беше красива, от синя коприна, която сияеше на светлината на факлите. Но когато лейди Андрюс я вдигна, Келси видя, че е може би три пъти по-тъсна, скроена за висока слаба жена като самата Андрюс. След като помисли за миг, Келси реши, че жената нарочно е поръчала такива мерки, напук, просто заради удоволствието да се окаже твърде малка, когато кралицата я пробва.

— Благодаря ви — отвърна Келси и лека усмивка заигра на устните ѝ. — Колко мило.

Арлис взе роклята и я сложи при нарастващия куп други подаръци. Някои от тях бяха всъщност ужасни, дадени от хора, които явно споделяха вкуса на регента в изкуството. Но всички подаръци бяха ценни поне в материали — никой не беше достатъчно дързък, че да поднесе на Келси нещо малоченно. Вече беше решила да продаде повечето, но Арлис явно я беше изпреварил: огледа синята рокля с преценяващо око и си отбеляза нещо в тефтера.

— Също така дойдох да попитам какво смята да прави Ваше Величество с Мортмийн.

— Моля?

Лейди Андрюс се усмихна — измамно сладка усмивка, която изглеждаше пригодена да скрива скърцащи от злост зъби.

— Нарушили сте Мортския договор, Ваше Величество. Притежавам земи около Крайт, в Източен Алмонт. Ще загубя много.

Келси хвърли крадешком поглед към Боздугана и видя, че се е загледал над тълпата.

— Аз имам да загубя повече от вас, лейди Андрюс. Повече земя, както и живота си. Тъй че защо не оставите на мен да се тревожа за това?

— Арендаторите ми са разтревожени, Ваше Величество. Не мога да кажа, че ги виня. Те са точно на пътя към Нови Лондон и пострадаха жестоко в последното нашествие.

— Сигурна съм, че сте били дълбоко загрижена тогава, както и сега — отвърна Келси. Сапфирът рязко опари гърдите ѝ и тя изведнъж

видя в ума си картина: висока кула, вратите ѝ затворени, портите барикадирани. — Вие и стражата ви излязохте ли навън да ги защитите?

Лейди Андрюс отвори уста, но не каза нищо.

— Не сте, нали? Останахте в кулата си и ги оставихте да се оправят сами.

Лицето на жената се вцепени.

— Не виждах никакъв смисъл да умирам с тях.

— Сигурна съм, че не сте виждали.

— За какво е недоволството ви от доставката, Ваше Величество?

— Моето недоволство?

— Системата е честна. Дължим на Мортмийн.

Келси се наведе напред.

— Имате ли деца, лейди Андрюс?

— Не, Ваше Величество.

„Разбира се, че няма“, помисли Келси. Деца, заченати от тази жена, щяха просто да бъдат изядени от утробата ѝ. Повиши глас:

— Тогава не рискувате много в лотарията, нали? Нямате деца, не изглеждате достатъчно силна за раждане и всъщност не привличате никого за секс.

Очите на лейди Андрюс се присвиха от гняв. Женски кикот отекна из залата зад нея.

— Ще изслушвам оплаквания за Мортмийн и лотарията от хора, които наистина имат нещо да губят — заяви Келси към залата. — Хора със залог в доставката могат да идват и да повдигат въпроса пред мен по всяко време, когато давам аудиенция.

Обърна се отново към лейди Андрюс.

— Но вие не.

Пръстите на лейди Андрюс бяха заприличали на ноктите на хищна птица. Ноктите бяха дълги куки, маникюрирани в ярък пурпур. Тъмночервени гънки се бяха появили в увисналите торбички под очите ѝ. Келси се зачуди дали тази жена наистина ще се опита да я нападне с голи ръце. Изглеждаше вероятно, но не беше сигурна. И Боздугана също — макар да гледеше дамата с най-застрашителното си изражение.

„Какво всъщност вижда тя, когато гледа в огледалото?“ — зачуди се Келси. Как можеше една жена, която изглеждаше толкова стара, все

пак да влага толкова важност в това да е привлекателна? Беше чела точно за тази заблуда много пъти в книги и сега разбра, че има нещо много по-лошо от това да си грозна: да си грозна и да си мислиш, че си красива.

Лейди Андрюс се съвзе бързо, но тихият ѝ глас все пак трепереше от гняв.

— А какво имате да губите вие, Ваше Величество? Прекарахте детството си на скрито. Вашето име влизало ли е някога в жребия?

Келси се изчерви, изненадана и онемяла. Никога не беше помисляла за това. Разбира се, името ѝ, Глин, никога не беше влизало в лотарията, тъй като никой не знаеше, че Келси Глин съществува. Но имало ли беше дори лотариен жетон за Келси Роли? Разбира се, че не, както не беше имало и за Елиса Роли, или за Томас Роли, или за който и да е от безкрайния парад от благородници, които можеха да си позволят да се откупят от лотарията.

Лейди Андрюс направи нова стъпка напред, непритеснена от близостта на Боздугана, усмивката ѝ бе изпълнена с жлъч.

— Всъщност, Ваше Величество, вие рискувате по-малко от всеки от нас, нали? Ако тя отново нахлуе, просто ще се барикадирате в собствената си кула, точно както направих аз. Само че вашата кула е още по-висока.

При мисълта за няколкото стаи по коридора, пълни с провизии за обсада — храна и оръжия, факли и бурета с масло — Келси се изчерви. Какво можеше да направи, да обещае, че ще се бие редом с населението на Нови Лондон? Хората в залата започнаха да си шепнат. Тя погледна към Боздугана и Пен, но видя, че и те са затруднени. Лейди Андрюс се хилеше — злата усмивка на хищник, хванал плячката си натясно и готов за скок. Мисълта, че е притисната от тази жена, накара Келси да умре вътрешно, да се спотаи в някакво дълбоко и тъмно място, където не беше проникнал нито един от уроците на Карлин.

В отчаянието си Келси сграбчи огърлицата, извади сапфира и го стисна здраво. Щеше да приеме всеки отговор, който имаше той, но камъкът не ѝ даде нищо, дори намек за топлина. Мърморенето се усили. Вече всеки момент някой щеше да започне да се смее и тази жена, това същество пред нея щеше да спечели.

— Аз бях един от вашите селяни, лейди Андрюс.

Келси погледна над лейди Андрюс и видя, че Мурн е пристъпил напред. Лицето му беше бледо както винаги, кървясалите му очи бяха впити в дамата, но този път бледнината не беше от безсъние. Беше от гняв.

— Кой си ти, по дяволите? — изръмжа му лейди Андрюс. — Страж, който дръзва да се обръща пряко към благородничка? Щеше да бъдеш набит с камшик за това в моята зала за аудиенции.

Мурн я пренебрегна.

— Опитвахме се, знаете ли. Жена ми никога не се беше учила да язди, а дъщеря ми беше болна. Нямахме никакъв шанс да избягаме от мортите. Отидохме до портата на замъка и помолихме за убежище, и ви видях горе на прозореца, загледана в нас. Имахте толкова много стаи, а отказахте да ни предложите дори една.

Изведнъж я споходи спомен: денят в Алмонт, селяците, работещи в нивите, и високата тухлена кула. Лейди Андрюс беше започнала да се отдръпва, но Мурн настъпи и Келси видя блясъка на сълзи в очите му.

— Познавам кралицата само от месец, но ви уверявам: когато мортите дойдат, тя ще се опита да натъпче целия Тиърлинг в Цитаделата, без да се интересува колко отдавна не са се къпали или колко са бедни. Ще намери място за всички.

Лейди Андрюс го беше зяпнала онемяла. Боздугана отиде при Мурн и му заговори тихо. Мурн кимна и бързо заобиколи трона към стаите на гвардейците. Келси си спомни деня, по-рано тази седмица, когато беше минала покрай него, за да излезе на балкона, и беше обзета от подозрение. Огледа другите гвардейци на пост в залата, вече деветнайсет, всичките с изопнати лица. Имаха ли всички те подобни истории? Изведнъж се почувства окаяно. Дори един от гвардейците й да беше виновен, как можеше да заподозре когото и да било от тях?

— Настоявам за наказание, Ваше Величество! — Лейди Андрюс се беше овладяла. — Дайте ми го този страж!

Келси избухна в смях. Истински смях, който отекна из залата. Чувстваше се чудесно, още повече, след като лицето на лейди Андрюс пламна.

— Ще ви кажа какво ще направите, лейди Андрюс. Взимате си роклята и се разкарвате по дяволите от Цитаделата ми.

Лейди Андрюс отвори уста, но от нея не излезе нищо. Само за секунди по изпънатата кожа на лицето ѝ изникнаха сякаш хиляди тънки бръчки. Арлис беше взел роклята и вече я поднасяше на благородничката, макар навъсените му вежди да подсказваха на Келси, че ще си поговорят за това по-късно.

Лейди Андрюс дръпна подаръка си и тръгна побесняла към изхода, присвила врат между раменете си, походката ѝ издаваше старостта ѝ. Мнозина в тълпата ѝ хвърляха отвратени погледи, но това не впечатли особено Келси. Вероятно не се бяха държали по-добре при последното нахлуване. В деня на коронацията ѝ тук не беше имало бедни. Трябваше да промени това. Следващата седмица, когато дадеше аудиенция, щеше да каже на Боздугана да отворят широко вратите за първите няколкостотин, които дойдат.

— Има ли още? — попита го тя.

— Не мисля, милейди. — Боздугана повдигна вежди към херолда, който поклати глава. Махна отсечено и херолдът обяви:

— Аудиенцията е приключена! Моля придвижете се в ред към изхода!

— Добър е този херолд — каза Келси. — Трудно е да се повярва, че такова дребно момче може да има толкова силен глас.

— От слаби мъже винаги се получават най-добрите глашатаи, милейди. Не ме питайте защо. Ще го уведомя, че сте доволна от него.

Келси се отпусна отново в трона и за кой ли път съжали, че не е креслото ѝ. Да се облегнеш в това нещо беше все едно да подпреш гръб на скала. Реши да нареди да му сложат възглавнички. Много.

Добрият ред се оказа само пожелание. Тълпата запуши изхода, всички явно смятаха, че заслужават да излязат първи.

— Боже, каква блъсканица — подметна Пен.

Келси се възползва от удобната възможност да се почеше по носа, който я сърбеше ужасно вече от доста време, след което махна на Андали.

— Тази вечер няма да имам нужда от теб, Андали. Свободна си.

— Благодаря, милейди — отвърна Андали и бързо слезе от подиума.

Когато тълпата най-сетне се изниза и охраната започна да залоства вратите, Келси попита:

— Та какво според теб се опитваше да направи лейди Андрюс?

— А, нагласено беше — отвърна Боздугана. — Просто да създаде неприятност.

Арлис, който слушаше от мястото си в подножието на подиума, кимна и каза:

— Зад цялата сцена е Торни, но не беше толкова глупав да се появи днес.

Келси се намръщи. Благодарение на Боздугана и Арлис вече разбираше много повече за Службата по преброяването на Торни. Макар първоначално да беше създадена като инструмент на Короната, по един ужасен начин тя бе заживяла свой собствен живот, превръщайки се в такава сила, че съперничеше на Божията църква. Преброяването беше толкова голяма система, че не можеше да се закрие наведнъж. Трябваше да се разглоби парче по парче, а най-голямото парче беше самият Торни.

— Няма да позволя Торни да саботира това, което градим. Трябва да се махне, с прилична пенсия.

— Службата по преброяването разполага с най-образованите хора в кралството, милейди — предупреди Боздугана. — Ако искате да я разбийте, ще трябва да им намерите доходна работа. На всички.

— Биха могли да станат учители. Или събирачи на данъци, не знам.

Сигурно беше поизчакала да види какво мислят за тази идея, защото стомахът на Велмер изведнъж изкъркори доста силно в тишината и предизвика приглушения смях на останалите гвардейци. Мила вече готвеше вечеря и миризмата на чесън се прокрадваше в залата. Велмер почервения като домати, но Келси се усмихна и каза:

— Добре, приключихме. Тази вечер ще се храня в покоите си. Вървете в кухнята. Някой да занесе храна на Мурн и да го накара да яде, та ако ще да е насила.

Гвардейците тръгнаха да излизат, а Келси добави:

— Лазаръс, почакай малко.

Боздугана се обърна към нея.

— Милейди?

— Някакъв напредък с търсенето на Барти и Карлин?

— Още не, милейди.

Келси стисна зъби. Не искаше да се кара с него, но искаше да види Барти, искаше да види усмивката в очите му и бръчиците около



тях повече от всякога. Копнежът да види Карлин пък беше някак си дори по-силен.

— Прати ли да претърсят селото?

— Много неща имаше да се свършат, Ваше Величество. Скоро ще се заема.

Келси присви очи.

— Лазаръс, лъжеш ме.

Боздугана я изгледа безизразно.

— Защо лъжеш?

— Милейди! — извика Венер откъм коридора. — Бронята ви е готова!

Келси се обърна раздражена.

— Защо ми го казваш *ти*, Венер?

— На Фел му е прилошало.

Нова лъжа. Сигурно Венер най-накрая се беше принудил сам да набави бронята. Но желанието ѝ да се скара с някого гаснеше при все по-усилващия се апетит да опита онова, което Мила приготвяше в кухнята.

— Ще я видим на утрешното упражнение по засрамване.

Венер се поклони и тръгна към кухнята. Келси се обърна, за да продължи с Боздугана, и видя, че го няма. Все едно се беше изпарил от залата.

— Потаен кучи син — измърмори тя. Какво беше станало с Барти и Карлин? Болни ли бяха? Беше дълго пътуване за двама старци през зимата. Кадените ли ги бяха намерили? Не, Барти знаеше как да прикрива следите си. Но нещо не беше наред. Личеше си от поведението на Боздугана.

Слезе от подиума. Пен вървеше по петите ѝ. Стомахът ѝ изръмжа от миризмата на чесън и Келси едва потисна горчивия си кикот. Дори тревогата не можеше да притъпи апетита ѝ. Огледа за Боздугана в коридора, но той се беше скрил някъде. Помисли да попита Корин, който беше дежурен при вратата към балкона, да ѝ каже къде е, но това изглеждаше детинско, тъй че просто тръгна по коридора.

При вратата на стаята си чу Андали да я споменава в съседната стая и спря. Пен също спря.

— Уверявам те, кралицата е уплашена.

— Не изглежда уплашена.

Беше най-голямото момиче на Андали, Айса, гласът ѝ бе рязък и пълен с негодувание.

— Но е уплашена, скъпа — отвърна Андали. — Крие страха си, за да смали нашия.

Келси не помръдваше. Знаеше, че подслушването е невъзпитано, но не можеше да не подслушва. Андали си оставаше загадка. Дори Боздугана не бе успял да открие нищо за произхода ѝ или биографията ѝ, освен че беше наполовина от Морт, а това го беше разкрила самата Андали. Все едно беше паднала от небето на петнайсет и се бе омъжила за онзи Боруен. Всичко преди това беше мрак.

— Това кралство не е виждало нищо необикновено, да не говорим за добро, от много време — продължи Андали. — Тиърлинг се нуждае от кралица. Истинска кралица. И ако тя съществува, кралица Келси ще е точно това. Може би дори кралицата от легендите.

Очите на Келси се разшириха и тя се обърна към Пен, но той само вдигна пръст пред устните си.

— Искам да съм част от легендите, мамо.

— Точно затова оставаме. — Гласът на Андали се приближи и Келси махна на Пен и двамата се шмугнаха в стаята ѝ. Пен затвори вратата и промърмори:

— Казах ви, че може да вижда.

— И аз се съгласих с теб. Все пак е грешка да се залага твърде много на видения.

Пен беше нагласил леглото си в антрето — дюшек, одеяло и чаршафи. По пода бяха разпилени мръсни дрехи и Пен се постара да ги скрие набързо в ъгъла. На вратата се почука и той я отвори да пусне Мила, понесла две блюда с нещо, което приличаше на телешка яхния. Мила вече беше наложила правото си да носи лично храната на Келси. Според Боздугана тя също така опитваше всяко блюдо за Келси, преди да е напуснало кухнята. Беше донякъде глупаво, тъй като много отрови действаха със забавяне, но Келси все пак беше трогната.

— Искаш ли да се храниш с мен? — попита тя Пен.

— Благодаря, милейди.

Последва я през свода до спалнята ѝ, където Боздугана беше нагласил масичка за случаите, когато Келси пожелае да се храни сама. Мила постави блюдата на масата, поклони ѝ се и излезе.

Келси опита яхнията. Беше чудесна като всичко, което готвеше Мила, но тази вечер тя се хранеше автоматично, умът ѝ се връщаше към най-голямото момиче на Андали. Ако разбираше добре, някои или всички деца на Андали бяха обект на насилие, а това винаги оставяше белези. Момичето, освен това навлизаше в девичата си възраст, а Келси помнеше *този* преход достатъчно добре: чувството за безпомощност и най-вече внезапно избухващия гняв от неспособността на възрастните да разберат какво е важното. Един ден, когато беше може би на дванайсет или тринайсет, се усети, че крещи на Барти, че мести нещо на писалището ѝ.

Вдигна глава и видя, че Пен я наблюдава замислено.

— Какво?

— Харесва ми да ви гледам, когато мислите. Все едно да гледаш бой на кучета.

— Обичаш да гледаш бой на кучета?

— Не. Зъл спорт е. Но баща ми въртеше боеве на кучета, когато отраствах.

— Къде?

Пен поклати глава.

— Когато влезем в гвардията на кралицата, печелим правото да оставим миналото зад себе си. Освен това, ако ви кажа, като нищо ще затворите баща ми.

— И би трябвало. Той е жесток човек.

Съжали за думите си веднага щом излязоха от устата ѝ. Но Пен само помисли за миг, преди да отвърне кротко:

— Може би беше някога. Но сега е само един сляп старец, неспособен да навреди никому. Една правосъдна система, която не оправдава за смекчаващи обстоятелства, е опасна.

— Съгласна съм.

Пен се зае отново с яхнията си, а Келси — със своята. След малко обаче остави лъжицата.

— Разтревожена съм за момичето.

— Най-голямата на Андали?

— Да.

— И с право, милейди. Не намерихме никаква информация за Андали преди брака ѝ, а повярвайте ми, двамата с Боздугана разровихме навсякъде. Семейният им живот обаче е друга работа.

— В смисъл?

— Ами... в квартала им се знае, че мъжът на Андали си пада по малки момичета. Дъщерите му са най-лошият случай, но не са били единствените.

Келси преглътна погнусата и се постара да говори делово.

— Карлин казваше, че без истински съдилища общностите обикновено се справят с подобни проблеми сами. Защо не са се справили с този?

— Защото Андали е забранила.

— Това е безсмислено. Според мен Андали би трябвало да го убие лично, преди някой друг да е имал шанс.

— Аз също мисля така, милейди, но на тази загадка не можах да намеря отговор. Съседите с охота говореха за Боруен, но не и за Андали. Смятат, че е вещица.

— Защо?

— Никой не пожела да каже. Може да е просто заради начина, по който сякаш вижда през хората. Мен например ме е страх от Андали, въпреки че никой мъж с меч не може да ме уплаши.

— Мен също.

Пен пак се наведе над яхнията, а Келси въздъхна.

— Андали трябваше да е кралицата, Пен. Не аз. Тя прилича на кралица, говори като кралица и вдъхва страх.

Пен помисли малко, преди да отговори. Разсъдливостта му й харесваше — това, че не се стреми да запълни празното мълчание с безсмислени думи. Изяде още две лъжици яхния, преди да отвърне.

— Това, което току-що ми казахте, милейди, е съвършено описание на кралицата на Мортмийн. Андали може отчасти да е тийрка, но сърцевината ѝ е мортска. От нея би се получила идеална кралица в онова кралство. Но вие се стремите да създадете съвсем друг вид царуване, което не се гради на страх.

— А на какво?

— На справедливост, милейди. На изслушване. Дали това ще успее, никой не знае. Определено е по-лесно да се държи властта чрез страх. Но в Андали има нещо твърдо, нещо безмилостно, и макар то да може донякъде да осигури предимство, не знам дали бих го нарекъл сила.

Келси се усмихна. Справедливост и изслушване. Дори Карлин щеше да е доволна от това.

Събуди се внезапно в тъмното. Беше чула болезнен детски вик. Погледна към камината, но тя беше тъмна, дори намек за светлина нямаше в пепелта. Сигурно вече бе призори.

Посегна към нощната масичка за свещта, която винаги стоеше там, но пръстите ѝ не напипаха нищо. Заля я страх, страх, който нямаше никакъв ясен източник. Заопипва, вече в паника, и откри, че дори нощната масичка я няма.

Отвън изпищя жена, писъкът се усили и секна в късо задавено изпъшкване.

Келси отметна завивките и скочи от леглото. Не стъпи обаче на студения каменен под на стаята си, а на утъпкана пръст. Втурна се към вратата — но не наляво, а на десет стъпки надясно, към кухнята, към стъпалата, които познаваше толкова добре...

Отвори вратата и се присви от хапещия студ. Селото беше потънало в мрак. Но чу тропот на крака, крака на много бягащи хора.

— Нападатели! Нападатели! — извика женски глас от една от къщите зад нея. — Те са...

Гласът секна.

Ужасена, Келси затръшна вратата и спусна резето. Заопипва кухненската маса, намери свещ и кибрит, драсна една клечка и скри пламъчето в шепи. Джонарл беше направил къщата добре, от кал, смесена с камъчета. Дори имаше два прозореца, направени от счупени стъкла, беше ги донесъл от няколко ходения в града. Къщата беше чудесен брачен подарък, но с прозорците беше трудно да се скрие светлината.

Върна се в спалнята и завари Уилям седнал в леглото, мигаше сънено. Толкова много приличаше на Джонарл, че сърцето ѝ едва не се скъса. Джефри все още спеше в люлката си и тя го гушна, както беше увит в одеялото, и подаде ръка на Уилям.

— Ставай, миличък. Хайде, скок. Дай ръчичка на мама.

Уилям седна, провеси крачета от ръба на леглото и скочи на пода. Хвана ръката ѝ.

Навън изтрополяха ботуши. „Ботуши?“, помисли тя. Всички мъже бяха отишли в града да откарат житото. Заля я паника. Къде можеха да се скрият? Премести Джефри в другата си ръка и заопипва в ъгъла за наметалото и обувката си.

— Можеш ли да си намериш палтото и обувките, Уилям? Хайде да видим кой пръв ще си намери палтото.

Уилям я гледаше учудено. След миг обаче зарови в купчината дрехи. Келси отметна няколко одеяла и погледна зимното наметало на Джонарл, все още прилежно сгънато. Насмалко да се разплаче над наметалото на мъртвия си мъж. Гадене се надигна в гърлото ѝ, познатото сутрешно гадене, което винаги избираше възможно най-лошия момент.

Вратата се отметна, парчетата от резето тупнаха на пода. Келси закри с ръка мъхестата главичка на Джефри, сграбчи с другата си ръка Уилям и го избута зад себе си.

На прага стояха двама мъже с покрити със сажди лица. Единият беше със светлочервено наметало. Келси знаеше какво означава това. „Кадени? Тук?“ — помисли си обезумяло. Мъжът пристъпи напред да ѝ вземе Джефри. Бебето се събуди и се разпищя.

— Не! — извика тя. Мъжът я бутна назад и измъкна Джефри от прегръдката ѝ. Келси се свлече в ъгъла, сграбчи крака на масата, за да се задържи да не падне върху Уилям, и изохка.

— Вземи момчето — каза каденът на другия мъж, след което изчезна през вратата с Джефри.

Келси изпищя. Това беше кошмар, трябваше да е — но не беше. Тя сграбчи Уилям и отново го изтика зад себе си, после вдигна ръце да се предпази от мъжа, застанал над нея.

— Спри — каза той, наведе се и ѝ протегна ръка. — Ела с мен. Не искам да нараня нито теб, нито момчето.

Въпреки саждите Келси видя, че лицето му е бледо и изпито. Изглеждаше някъде на годините на Джонарл, може би малко по-стар... с прошарена коса, беше трудно да се определи. В другата си ръка държеше нож, но май не се канеше да я убие. Като че ли и той самият беше забравил за него.

— Къде отнася онзи сина ми?

— Ела с мен — повтори той. — И не викай.

— Защо се бавиш, по дяволите, страж? — ревна груб глас отвън.

— Идвам!

Обърна се отново към Келси.

— Моля те, за последен път. Нямах избор.

— Уилям трябва да си вземе наметалото.

— Побързайте тогава.

Тя погледна Уилям и видя, че се е обул и държи наметалото си. Клекна пред него и му помогна да го облече, закопча го с треперещи пръсти.

— Нали си ми добричък, Уилям? Ела с мама.

Но Уилям се беше вторачил в мъжа с ножа.

— Хайде, по-бързо.

Тя хвана Уилям за ръка и последва мъжа през вратата. Изруга наум Джонарл, че беше умрял, че ги беше оставил сами. Но разбира се, щеше да е все едно. Беше средата на март и всички мъже в Хейвън бяха отишли да продават жито в Нови Лондон, както правеха всяка година по това време, и бяха оставили селото беззащитно. Келси никога не се беше замисляла за това. Селото никога не се беше изправяло пред такава беда, от нашествието насам. Бяха много далече от мортската граница, за да се притесняват от нападатели.

Щом излязоха, видя, че каденът е гушнал Джефри. Бебето се беше поукротило, но това нямаше да продължи дълго — буташе с главица мъжа в гърдите, искаше да суче. След като не намереше майчината гърда, ревят щеше да започне отново.

— Елате — каза каденът.

— Дайте ми да нося сина си.

— Не.

Тя отвори уста да възрази, но другият мъж, по-ниският, хвана ръката ѝ и я изви леко, предупредително. Келси стисна ръчицата на Уилям и тръгна след кадена към края на селото.

Вече просветляваше и се виждаха очертанията на къщите и конюшните. Други групи се стичаха към тях, жени и деца. Алисън и дъщерите ѝ излязоха от къщата си и Келси видя, че бузата на Алисън е цялата в кръв и че ръцете ѝ са вързани.

„Била е по-храбра от мен“, помисли тъжно Келси. Но повечето жени изглеждаха като нея, още замаяни, гледаха объркано, все едно току-що се бяха събудили от сън. Тя залиташе и дърпаше Уилям след себе си, без да разбира къде отиват, знаеше само, че става нещо

ужасно. Гърдите ѝ пареха, но когато погледна надолу, там нямаше нищо.

Едва когато завиха на ъгъла на къщата на Джон Тейлър, празна и помръкнала, разбра всичко: какво означават всички тези мъже и жените и децата, измъкнати от домовете им. Клетката стоеше пред тях, висока и груба на фона на избледняващия хоризонт, симетричен черен силует с няколко движещи се вътре човешки фигури. До нея имаше друга празна клетка със запретнати в нея мулета. Келси се огледа и видя още няколко клетки на пътя.

„Това е наказанието“, осъзна Келси. Спомняше си два случая, когато някой от селяните на Хейвън беше изтеглен в жребия. Селото гледаше на изтеглените като на мъртъвци — страняха от тях и говореха за тях със скръб. Всички бяха гледали доставката, докато минаваше покрай селото по Мортския път, и всеки път Келси тайно в сърцето си изпитваше облекчение, че не е тя, не е мъжът ѝ или децата.

„Това е наказанието за облекчението ми.“

Прошареният се обърна към нея.

— Трябва да взема сина ти.

— Не.

— Виж, така или иначе ще го взема. Не ми създавай проблеми. И на себе си.

— Какво ще правите с него?

Той посочи втората клетка.

— Ще влезе там, с другите деца.

— Не може ли да ми го оставите?

— Не.

— Защо?

— Стига — изръмжа друг глас. От тъмното се приближи висок мършав мъж със синьо наметало, изпитото му лице изглеждаше безжалостно в сивата утринна светлина. Келси го позна, но и не го позна, и се присви инстинктивно в опит да прикрие Уилям.

— Не сме тук, за да спорим с тези хора, страж. Нямаме време. Взимай детето и го вкарвай в клетката.

Стражът сграбчи Уилям за китката и той се разрева. Чул виковете на брат си, Джефри също запищя, заудря яростно с малките си юмручета по наметалото на кадена. Келси стисна Уилям за ръката, но мъжът беше много по-силен, а Уилям пищеше от болка. Щяха да го



разкъсат, ако не го пусне. Накрая тя пусна ръката му и вече самата тя пицеше...

— Милейди! Милейди, събудете се!

Някой я хвана за раменете и я разтърси, но тя протягаше ръка към Уилям, когото вече влачеха към клетката. Беше направена за деца, видя тя сега, пълна с малки разплакани дечица. Високият каден също закричи натам, понесъл Джефри, и Келси запищя още по-силно, не можеше да спре.

— Келси!

Шамарът беше силен и Келси примига, писъците ѝ секнаха толкова рязко, колкото бяха започнали. Отвори очи. Пен беше над нея, застанал до леглото ѝ, ръцете му бяха на раменете ѝ... беше се върнала в познатия уют и светлината на огъня в спалнята си. Тъмната коса на Пен беше разрошена от спането и беше гол до кръста. Щом видя гърдите му, мускулести и силни, Келси изпита внезапен, необясним подтик да ги погали с пръсти. Но нещо я изгаряше.

*Клетките!*

Очите ѝ се разшириха и тя се надигна бързо.

— О, господи!

Боздугана нахлу в стаята с меч в ръка.

— Какво става, по дяволите?

— Нищо, сър. Имаше кошмар.

Но Келси вече клатеше глава.

— Лазаръс! Вдигай всички.

— Защо?

Келси избута Пен настрани, отметна завивките и скочи от леглото. Сапфирът ѝ се измъкна от нощницата и огря стаята със синия си блясък.

— Веднага! Трябва да тръгнем до час.

— И къде ще ходим, ако благоволите да ми кажете?

— До равнината Алмонт. В някакво село, казва се Хейвън. Може би е чак до мортската граница, не знам. Но няма време за губене.

— За какво говорите, по дяволите? Четири сутринта е!

— Торни. Сключил е сделка зад гърба ми и сега е на път към Мортмийн с товар от Тиър.

— Откъде знаете?

Една от задръжките ѝ рухна, просто така. Имаше чувството, че не са ѝ останали още много.

— По дяволите, Лазаръс, *знам го!*

— Милейди, имахте кошмар — настоя Пен. — Може би трябва да си легнете и...

Келси смъкна нощницата си и за миг изпита злобно задоволство, като видя как Пен се изчерви, преди да се завърти бързо с лице към стената. Обърна се към скрина и видя, че Андали вече е там и ѝ подава черни панталони.

— Милейди — заговори Боздугана бавно и търпеливо, както човек говори на дете. — Посред нощ е. Не можете да ходите никъде сега.

Още една задръжка падна.

— Изобщо не си и помисляй да ме спреш, Лазаръс.

— Било е *сън*.

Андали се намеси със спокоен, но твърд тон.

— Кралицата трябва да отиде.

— И двете ли сте полудели? За какво говорите, по дяволите?

— Трябва да отиде. Виждам го. Няма друг начин.

Когато Келси приключи с обличането, сапфирът ѝ отново се измъкна. Яркият му блясък огря стаята и Боздугана и Пен вдигнаха ръце да заслонят очите си, но на нея дори не ѝ се наложи да мигне. Вдигна високо сапфира и изведнъж осъзна, че вижда в дълбините му лице: красива жена с тъмна коса и пронизващи студени очи. Скулите ѝ бяха високи, чертите — сурови. Усмихна ѝ се и след това изчезна.

За миг Келси се зачуди дали наистина не е полудяла. Но това изглеждаше твърде лесно обяснение. Ако беше полудяла, реалният свят нямаше да изглежда толкова важен. Онзи ден пред Цитаделата беше единствената ѝ опора и ако въпреки повелята ѝ за Мортмийн беше тръгнал товар с роби, с нея беше свършено. Щеше да е владетел само на хартия и каквото и друго да се опиташе да постигне, щеше да е обречено на провал.

— Андали е права, Лазаръс. Трябва да отида.

Боздугана отново се обърна към Андали.

— Браво. — Каза го с отвращение.

— Благодаря. — Келси с изненада долови в гласа ѝ мортски акцент, нещо, което не беше чувала преди. — Не признаваш други дарби, освен своята.

— Твоят вид дарба никога не е бил надежден. Дори ясновидката на Червената кралица не би могла да предскаже всичко.

— Предскажи тогава ти, капитане.

— Млъкнете! — извика Келси. — Всички ще отидем. Избери двама гвардейци и ги остави тук с жените и децата.

— Никой няма да ходи никъде — изръмжа Боздугана. Хвана ръката ѝ, грубо. — Имали сте лош сън, Ваше Величество.

— Той е прав, милейди — намеси се Пен. — Защо просто не си легнете? До заранта ще сте забравили всичко това.

Боздугана кимаше в съгласие, че и загрижено на всичкото отгоре, от което ѝ се дощя да го зашлеви.

— Лазаръс, това е пряка заповед от твоята кралица — отсече Келси. — Тръгваме.

Тръгна отново към вратата и този път и двамата я сграбчиха — Боздугана за ръката, а Пен през кръста. Този път и последната ѝ задръжка поддаде, гневът изригна в главата ѝ като взрив и тя ги запокити с яростта си, усети как се изля от тялото ѝ като порой. Двамата отхвърчаха назад, Пен рухна до леглото, а Боздугана се блъсна в отсрещната стена и се свлече на пода. Не ги беше захвърлила много силно, защото се съвзеха лесно, надигнаха се и я зяпнаха, лицата им окъпани в синя светлина. Андали беше отстъпила назад, до тоалетната масичка.

— Никой не е длъжен да идва с мен — каза Келси. За нейно облекчение гласът ѝ беше спокоен. — Но не се опитвайте да ме спирате. Не искам да ви нараня, но ще го направя, ако се наложи.

Боздугана и Пен се спогледаха объркано. Какво ли щяха да направят, ако го нямаше сапфира? Да я заключат в стаята ѝ сигурно, и да я оставят да се наплаче, както правеше Карлин, докато Келси беше дете. Потърси колкото гняв ѝ беше останал в онзи кладенец и го намери — зазидан, но още пълен. Нима наистина се беше срамувала някога от гнева си? Сега той беше дар, отразен и подсилен някак си през скъпоценния камък. Беше потенциално опасен, определено... ако се бе оказала малко по-гневна, Пен и Боздугана можеше да пострадат сериозно.

Пен се съвзе първи.

— Ако сериозно смятате да го направите, милейди, не бива да отиваме като гвардията на кралицата. Трябва да се облечем като военни. Ще ви трябва облекло на младши офицер.

Боздугана кимна бавно.

— Ще трябва да си отрежете и косата, Ваше Величество. Цялата.

Келси въздъхна облекчено. Имаше нужда от подкрепата поне на Боздугана. Дори не знаеше къде държат коня ѝ и къде да намери припаси.

Андали мина през стаята и излезе.

— Без косата — продължи Боздугана малко злобно — няма да имате никакъв проблем да минете за мъж.

— Разбира се — отвърна Келси. „Изпитание — напомни си с лека носталгия. — Всичко е изпитание.“ — Нещо друго?

— Не, милейди. — Боздугана също излезе, затвори вратата и започна да раздава заповеди наляво-надясно. Келси чуваше сърдития му глас дори през дебелите стени.

Пен като че ли не обръщаше внимание на гневния ѝ поглед. Тя можеше да разбере тяхната гледна точка, но все пак... не ѝ вярваха, че може да различи един кошмар от онова, което бе видяла, видение много по-реално от всякакъв сън. Беше усетила дори как настръхна кожата ѝ в утринния въздух. Истинска жена ли беше онази там в равнината Алмонт? Истинска птица ли беше летяла над мортската армия? Нямахше доказателство, но вярваше във виденията безрезервно. Чувстваше, че няма избор. Можеше да разбере гледната точка на Пен, но не искаше.

„Трябваше да ми повярвате — помисли Келси, докато го гледаше намръщено. — Думата ми трябва да е достатъчна за вас.“

Андали се върна с кърпа и ножици. Келси погледна тиарата на тоалетната масичка. Фалшива корона или не, вече изпитваше привързаност към нея. Но трябваше да я остави тук.

— Седнете, милейди.

Келси седна и Андали започна да стриже косата ѝ на големи кичури.

— Стрижа децата си от години. Не можем да си позволим бръснар.

— Защо все пак се омъжи за него, Андали?

— Невинаги правим този избор сами.

— Принуди ли те някой?

Андали поклати глава, засмя се тъжно и после тихо попита:

— Кой е мъжът, Ваше Величество? Виждала съм лицето му в ума ви много пъти. Тъмнокос мъж с обаятелна змийска усмивка.

Келси се изчерви.

— Никой.

— Не е никой. — Андали хвана кичур коса над лявото ѝ ухо и ножиците щракнаха. — Означаваше много за вас, този мъж, и виждам срам, загръщащ всички тези чувства.

— И?

— Вие ли *избрахте* да изпитвате това към този мъж?

— Не — призна Келси.

— Най-лошият избор, който сте могли да направите, нали?

Келси кимна победена.

— Невинаги избираме, Ваше Величество. Просто правим най-добрия избор, след като работата е станала.

Вместо да я утешат, тези думи я накараха да се почувства съвсем безпомощна. Седеше мълчаливо, докато Андали привърши, загледана унило в растящата купчина тъмна коса на пода. Знаеше, че не означава нищо за Феч, но нищожната възможност я беше крепила. Отрязването на косата ѝ бе като преминаване на последен мост към земя, където нямаше никаква възможност.

На вратата почука гвардеец и след като Пен го пусна да влезе, внесе черна униформа на армията на Тийърлинг и я сложи на леглото. Ококори се, като видя Келси, но тя го изгледа ядосано и той се присви и се измъкна. Пен се върна в креслото си, явно решил да избегне погледа ѝ. Андали приключи, подкани я да се наведе и набързо среса последното останало от допреди малко дългата ѝ коса. Изправи я отново и я огледа.

— Ще свърши работа, милейди. Професионален фризьор би могъл да я дооправи по-късно.

Келси усещаше главата си олекнала, почти замаяна. Събра смелост и се погледна в огледалото. Андали ѝ беше направила добра подстрижка, почти като на Корин. Друга жена, някоя с високи скули, можеше дори да изглежда добре с такава коса, но на нея ѝ се доплака.

От огледалото я зяпна момче, момче с пълни устни и хубави зелени  
очи, но все пак момче.

## **ТРЕТА КНИГА**

## 12. ДОСТАВКАТА

*Въпрос: Що е заточено момиче с фалшива корона?*

*Отговор: Истинска кралица.*

„Тиърска книга с гатанки“

Излязоха от Крилото на кралицата на разсъмване през един от тунелите на Боздугана, по тъмен проход, а след това надолу по стълбище, което сякаш се спускаше безкрайно. Келси вървеше като в полусън, защото камъкът не я оставяше да мисли ясно. Вече виждаше много лица в ума си: Арлън Торни, Феч, студенооката жена с високите скули. Когато минаха по подвижния мост, вече беше сигурна, че тази жена е Червената кралица. Не можеше да каже как го е разбрала.

Беше очаквала, че ще изпита безмерна радост от това, че отново е навън, но камъкът не ѝ позволяваше да се зарадва. След като оставиха Нови Лондон зад себе си, сапфирът започна да я тегли. Нямаше как иначе да се опише: прилагаше физическа сила, все едно я бяха стегнали с връв под гръдния кош. Теглеше я в почти права линия на изток и щом се опиташе да тръгне в друга посока, камъкът лумваше с непоносима топлина и стомахът ѝ се стягаше в толкова болезнен спазъм, че тя едва се задържаше на коня си.

Не можеше да крие дълго от Пен това състояние на нещата и той настоя да го каже на Боздугана. Отрядът беше спрял да напоят конете на брега на Крайт, на полегат склон, който се спускаше към реката. Освен Гален и Кай, които Боздугана беше оставил да охраняват Крилото на кралицата, цялата гвардия на Келси беше тук. Тя не знаеше какво им е казал Боздугана, но явно не можеше да е добро — беше доловила доста скептични погледи по време на пътуването, а Дайър изглеждаше все едно е глътнал лимон. Докато Пен, Боздугана и Келси се отдръпваха да поговорят насаме, тя чу как Дайър промърмори:



— Шибана загуба на време.

Келси извади камъка. Той отново блестеше толкова ярко, че двамата мъже трябваше да закрийт очите си.

— Накъде ви тегли? — попита Пен.

— На изток.

— Защо просто не го свалите? — настоя Боздугана.

Със странна неохота Келси разкопча огърлицата. Но когато почна да сваля верижката от шията си, се почувства смалена. Беше ужасно усещане, все едно беше изцедена.

— Пен, тя припада! — възкликна Боздугана.

— Явно не може да го махне, сър — каза Пен, подхвана Келси и закопча огърлицата около врата ѝ. Облекчение изпълни тялото ѝ — замайващо като опиум усещане.

„Какво става с мен?“

— За бога, Пен — промърмори с отвращение Боздугана, — какво ще правим с тези магически неща?

— Ще следваме кралицата, сър. Никой не бива да знае откъде получава посоките си.

— Прав си, нищо по-добро не ни остава — отвърна Боздугана и я изгледа раздражено. — Но как да обясним на другите?

— Знаеш ли, Лазаръс, в момента изобщо не ме интересува дали ми вярвате, или не — каза Келси. — Но по-късно ще ти го напомня.

— Направете го, милейди. Направете го.

Тръгнаха обратно към другите и Келси пъкна сапфира под униформата си и заслони очи от слънцето. Синята нишка на Крайт криволичеше на изток; смътно се виждаше Кедъл, на мили на юг. Двете реки течаха почти успоредно, но коритата им бяха различни — Крайт се извиваше на остри завой, докато Кедъл просто лъкатушеше. От Торни нямаше и следа и на двете реки и все пак Келси не беше обезкуражена. Сапфирът я теглеше, тласкаше я към онова, което търсеше.

Боздугана взе юздите на жребца ѝ от Велмер и каза:

— Оттук нататък ще води кралицата.

Келси дръпна юздите и обърна коня на изток. Натискът в гърдите ѝ мигновено отслабна и тя затвори очи облекчено.

На следващия ден излязоха на Мортския път и видяха дирите на кервана. Боздугана се намръщи и Келси изпита злъчно удоволствие от изненадата му, макар да виждаше, че все още не е убеден. Бързината беше важна за Торни, следователно трябваше да е важна и за нея, така че вечерта не спряха на бивак. Келси им заяви твърдо, че могат да спрат ако искат, но тя ще продължи. Нощната езда беше тежка, но на Келси ѝ беше все едно. Камъкът я дърпаше, теглеше я напред неумолимо.

Късно вечерта на втория ден все пак трябваше да спрат и да отпочинат, но станаха в тъмни зори и продължиха все така устремно на изток, към Аргивския проход.

Келси някак си знаеше, че нещата ще се решат там.

Джавел избърса потното си чело. Денят беше жестоко, нетърпимо горещ и да се карат мулетата беше изтощителна работа. Торни беше замислил основната част от маршрута им през Алмонт, за да избегнат най-населените градчета и села. Съвсем разумно, но като последствие понякога бяха принудени да отбиват по лоши пътища и Джавел вече усещаше как започва да му призява от цялото това начинание.

А и хората в клетките не кротуваха. Едва ли можеше и да се очаква това от тях, но отчаяните им молби бяха нещо, за което Джавел не беше помислил в Нови Лондон. Дори Торни можеше да не го е помислил, макар че Торни си беше Торни — и да си го беше помислил, щеше да му е все едно. Яздеше най-отпред като крал, тръгнал на разходка.

Джавел извади плоското шише от джоба си, удари глътка и уискито опари пресъхналото му гърло. Торни щеше да го наругае, ако го видеше, че пие, но точно сега му беше все едно. Имаше си три пълни шишета в дисагите — беше ги пресметнал точно до края на пътуването.

Торни беше решил, че за охраната на всяка клетка са нужни по четирима мъже. Освен лорд Тейр имаше още благородници, както и доста некадърници от тийърската армия. Братята Беденкур бяха намерили още двама кадени, Дуайн и Авайл. И двамата бяха добре известни бойци и от това останалите в групата се чувстваха много по-

добре. Но всички бяха странно отчуждени, събрани от обща цел като тълпа скитници, заседнали в Кадейрската пустиня. Нямахме не само приятелство, но и никакво уважение помежду им. Между брат Матю и джебчията Алейн цареше осезаема неприязън. Лорд Тейр, естествено, се държеше настрана и яздеше винаги напред като съгледвач. Джавел не понасяше присъствието на братята Беденкур, които дори не изглеждаха изтрезнели за пътуването, и беше прекарал последните няколко дни с едното око към клетката и другото — към Келер, който беше започнал все повече да го притеснява.

Бяха нападнали дванайсет села по бреговете на Крайт. Не бяха намерили почти никакви млади мъже в тях, тъй че нямаше много истински бой. Но Джавел беше забелязал, че влизането на Келер в къщи и колиби отнема твърде много време и че с някои от жените, които той извеждаше, особено младите, се е отнесъл наистина грубо — дрехите им бяха разкъсани и зацапани с кръв. Беше помислил да постави въпроса пред Торни, в смисъл — няма ли увреждането на стоката да понижи цената ѝ? Но не беше имал възможност да поговори лично с него и накрая беше преглътнал отвращението си, малко по малко, както се принуждаваше да преглъща всичко останало в тази работа. Оказваше се ужасно лесно: една преграда след друга падаше в ума му като пясъчни замъци под вълните, докато не започна да се тревожи, че един ден може да се събуди и да открие, че е станал като Арлън Торни, толкова пропаднал, че всичко да му изглежда нормално.

*Али.*

Селата бяха толкова изолирани, че изглеждаше невъзможно някой да ги подгони, но Торни все пак беше настоял за допълнителна охрана и Джавел беше принуден да признае, че е прав. Скорошните дъждове бяха вдигнали нивото на Крайт и бяха нужни повече мъже, за да се прекарат клетките през брода на Бет. А и не вредеше човек да е предпазлив, защото клетките бяха уязвими — направени от обикновено дърво, колкото да издържат само няколко пътувания, и лесни за нападение.

— Моля ви — проплака една жена от клетката до Джавел, толкова близо, че той подскочи. — Синовете ми. Моля ви. Не може ли да са тук с мен?

Джавел стисна очи и ги отвори отново. Децата бяха най-лошото в цялата тази работа, най-лошата част на всяка доставка. Но Торни беше

обяснил, че Червената кралица цени децата високо, може би повече от всичко друго, което можеха да доставят. Самият Джавел беше пленил няколко: две момиченца от Лоуел, едно току-що проходило момченце и едно бебе от Хейвън, а в Хаймаркет беше взел едно момиченце направо от люлката му. Детските клетки бяха четвъртата и петата в колоната, точно в центъра на кервана, и Джавел благодареше на Господ, че не му бяха възложили да охранява тях, въпреки че ги чуваше съвсем ясно. Бебетата бяха ревали почти непрекъснато през първите два дни от пътуването. Сега, за щастие, бяха млъкнали, както и почти всички пленници, гърлата им бяха твърде пресъхнали, за да се молят. Торни беше взел вода едва колкото да стигне за охраната и мулетата. Каза, че повече от няколко литра на глава щяло да ги забави.

„Само да те спипам — помисли Джавел, впил очи в Торни, който яздеше отпред. — Само да те спипам сам някоя тъмна нощ в Търбуха... Няма да ме изиграеш отново.“

— Моля ви — изграчи жената. — Мъничкото ми, бебенцето ми. Само на пет месеца е.

Джавел отново стисна очи. Съжали, че не я беше натикал в подалечна клетка. Имаше руса коса, същата като на Али, и когато издърпа сина ѝ от ръцете ѝ, го беше споходила внезапна и ужасна увереност: Али можеше да го види. Можеше да види всичко, което беше направил. Увереността беше позагълхнала, докато керванът трополеше и утрото премина в ден, но беше породила нов проблем, за който Джавел не се беше замислял досега: как щеше да обясни на Али освобождаването ѝ? Тя беше добра жена. По-скоро щеше да умре, отколкото да купи свободата си с нещастията на други. Какво щеше да каже, когато разбере какво е направил?

Когато беше на десет, баща му го заведе да види кланицата, където работеше — ниска дървена сграда. Може би си беше мислил, че това ще е поучително преживяване, или пък беше искал синът му да тръгне по неговия път, но тъй или иначе разходката имаше нежелан ефект. Добичетата — десетки, чакаха кротко да влязат през широката врата. Но кравите вътре в сградата изобщо не бяха кротки. Отвътре се носеше отчаяно мучене и се чуваше тътенът на тежки удари.

— Откъде идват? — попита Джавел. Но баща му не отговори, само го погледна, докато той най-сетне разбра. — Вие ги убивате?

— Откъде мислиш, че идва месото, сине? Между другото, откъде мислиш, че идват *парите*?

Когато влязоха в кланицата, миризмата го порази мигновено, кръв и силната воня на вътрешности, и той избълва закуската си върху обущата на баща си. Щеше да помни онази миризма през целия си живот, но това, което беше забило истинските куки в детския му ум, беше вратата на кланицата — широко отворената врата и зейналият зад нея мрак. Добичетата влизаха вътре, мучаха в тъмното и повече не излизаха.

Преди шест години, когато откараха Али за Мортмийн, Джавел язди кротко след кервана няколко дни, без да знае какво се кани да направи. Можеше да вижда Али в четвъртата клетка, русата ѝ коса ясно се открояваше дори отдалече, но решетките ги отдалечаваха на безброй мили. А и да успееше да нападне и да я освободи — подвиг, който никой досега не беше постигал — къде щяха да идат?

Добичетата поне не знаеха какво ги очаква. Съдбата на Али се четеше в очите ѝ през цялото лято. Беше едно от малкото неща, които Джавел помнеше ясно. Имаше само един начин, по който в Мортмийн можеха да използват такава красива жена, също както една кланица имаше само един начин да използва добичетата. Влизаха вътре и повече не се връщаха. Но сега той щеше да си върне Али. Вече почти можеше да я види пред себе си, смътна фигура в затъмнения вход, и вече не чуваше жената до себе си, с молбите ѝ да ѝ върнат синовете. Най-сетне тя се смълча.

Денят ставаше все по-горещ и мулетата започнаха да се инатят. Той избягваше да ги удря с камшика, но сега стана неизбежно. Двамата с Арни Беденкур застанаха пред третата клетка с камшиците в ръка, готови да напердашат всяко муле, започнало да забавя. Не помогна изобщо. Керванът забави, после още, и най-сетне самият Торни обърна, подкара назад към клетките и викна на Ян, мулетаря:

— Трябва да стигнем Демийн до утре вечер! Какво им става на мулетата ти?

— От жегата е! — извика в отговор Ян. — Трябва им повече вода!

„А дано“, помисли Джавел. Бяха оставили Крайт зад гърба си предния ден и сега бяха наскрел склоновете в подножието на планината Уилингам. Дори и след дъждовете толкова високо нямаше никаква

вода. Още няколкостотин стъпки напред и щяха да преминат Аргивския проход, а след това — право надолу към Пайк и до Демийн. Стига проклетите мулета да издържаха още няколко часа, щяха да могат да си отдъхнат, а останалото от пътя беше леко.

Горещината най-сетне стигна върха си и се задържа, щом слънцето започна да се смъква към хоризонта. На няколко пъти Джавел видя как Алейн, застанал при клетката пред него, подава крадешком чаши вода на пленниците. Помисли да го укори — ако Торни го хванеше, че хаби вода, която трябваше да е за мулетата, лошо му се пишеше. Но си замълча.

Към залез-слънце жената в клетката, която явно беше благословена с желязно гърло, подхвана отново. Този път се оказа по-трудно да я пренебрегне. Джавел скоро разбра, че синовете ѝ се казват Джефри и Уилям, че мъжът ѝ бил убит при строителна злополука преди два месеца, че е пак бременна и е сигурна, че този път е момиче. Последното най-много го притесни, макар и да не можеше да каже защо. Али никога не беше забременявала. Стражите на Портата изкарваха достатъчно, за да си позволят добро противозачатъчно, а двамата с нея смятаха, че децата са прекалено голям риск в несигурни времена. Тогава решението беше изглеждало толкова ясно и разумно, но сега той изпитваше само съжаление и неописуема умора. Зачуди се защо Торни не беше помислил за това — че може да вземат жена, чиято бременност все още не личи. Много скоро цената ѝ като робиня щеше да падне. Нямаше да може да работи, а никой мъж не искаше бременна жена за забавление.

„Проблемът е на Торни, на Торни“.

След последната изнурителна миля свършиха изкачването и вкараха колоната клетки в Аргивския проход. Страните на дефилето бяха стръмни, но не отвесни, осеяни с канари и издатини, които стърчаха от склона. Натрошени каменни блокове, останките от Аргивската кула, лежах пръснати по коритото на долината. Зеленината отдавна бе изоставила Аргивския проход, а постоянните кервани бяха унищожили и малкото останала. В предвечерния полумрак проходът беше като тъмнокафява паст със смътно мораво небе горе, изпъната почти на миля от изток на запад.

Мулетата бяха на предела на силите си, но Джавел се въздържа да го изтъкне на Торни. Щеше сам да го разбере, когато нещастните

животни просто щяха да спрат въпреки всичките камшици на света. Да, щеше да им се наложи да спрат за нощта, макар Джавел да не очакваше да го хване сън, не и с тези клетки само на няколко крачки от него. Отново си помисли за Али. Какво щеше да й каже? Не истината, със сигурност. Погледът в очите й щеше да стане вгорчен и равнодушен, нейната форма на разочарование.

Щом слънцето залезе, горе се струпаха облаци. Джавел чу недоволно мърморене. Дуайн, водачът на кадените, подметна на приятелите си, че било съвсем уместно да получат сянка точно когато слънцето се е скрило. Кадените бяха правили това пътуване много пъти по време на регентството и беше утешително, че Дуайн и Авайл са с тях, но не и разпасаните Беденкур. Дори Дуайн изглеждаше неспокоен. Облаците се бяха събрали бързо и потъмняваха още по-бързо. Ако през нощта се разразеше буря, щеше да забави движението на кервана надолу. Но един дъжд също така щеше да даде на пленниците малко вода. Може би щом спряха щеше дори да има възможност да даде на бременната малко време със синовете й. Торни изобщо нямаше да го позволи, но Алейн през целия ден се беше промъквал под носа му. Джавел сигурно щеше да може да направи същото. Изправи се в седлото — тази мисъл го накара да се почувства малко по-добре. Беше дреболия, но нещо, което можеше да направи.

Облаците неумолимо потъмняваха и в един момент, почти изненадващо, над прохода се спусна мрак.

\* \* \*

— Колко са? — изсъска Боздугана.

— Преброявам двайсет и девет — прошепна в отговор Велмер.  
— Още няколко, не мога да видя зад клетките. Почакайте...

Келси чакаше с неприятното усещане за сенките, които я обкръжаваха. Боздугана и Пен бяха до нея, да, но всеки можеше да извади нож в тъмното. Тук беше безспорно уязвима. Чакаше и притеснението й се усилваше. Велмер пропълзя обратно зад канарата, където се бяха присвили половината бойци от отряда.

— Долу има кадени, сър. Дуайн и още един, когото не познавам.

— Проклятие. Те никога не действат само по двама. Сигурно има още.

След няколко секунди опипване за джоб Велмер пхна далекогледа си под яката на армейската униформа. Бяха оставили конете си далече долу, при началото на прохода, и всички като че ли едновременно бяха открили, че униформите им нямат джобове. Келси дръпна яката на своята униформа. Беше ушита от евтин плат, който жулеше. Армейското облекло като че ли стоеше странно на всички от гвардията. Беше засякла през деня много от тях да се въртят и да го нагласяват, дори Пен, който като че ли можеше да се слее като хамелеон с всичко, което го заобикаля.

Но черното на униформите беше добро за прикриване, след като в небето все още се беше задържала тънката резка на студената кехлибарена луна. Другата половина от гвардията на Келси беше на петнайсетина стъпки встрани, скрита зад втора канара, и тя дори не можеше да ги различи — бяха като черно петно на фона на стръмния склон. Повече я безпокоеше прикриването на сапфира. В мига, в който бяха навлезли в Аргивския проход, ужасната топлина на гърдите ѝ беше угаснала до лек пулс, който беше почти приятен. Светлината на камъка също беше помръкнала, но Келси не разчиташе, че тънката тъкан на униформата ще я скрие напълно.

Зад нея изстърга метал по кожа, звукът при изваждане на нож, и Келси се присви, за да стегне тялото си в най-мъничката възможна топка. Сърцето ѝ затуптя силно, толкова силно, че като че ли всички щяха да могат да го чуят, а челото ѝ се смрази от избилата пот. Раната на рамото ѝ се обади в спомена за мъчителната болка. Кой от мъжете около нея го беше направил?

— Отстъпваме им числено, милейди — каза Боздугана. — Не много, но просто не можем да атакуваме. Не и с кадените долу.

— Велмер, можеш ли да ги различиш?

— Мога да стрелям, милейди, но ще поваля само двама-трима, преди да се прикрийт и да угасят светлината.

Боздугана потупа Велмер по рамото, прошепна му нещо и го отпрати към другата канара.

— Разполагаме с Велмер и още трима отлични стрелци. Ще пратим двама от другата страна на прохода, за да не могат останалите



да се прикрият зад клетките. Ако премахнем бързо кадените, това малко ще изравни нещата.

— Може да угасят огньовете по всяко време — предупреди тихо Пен. — Трябва да действаме бързо, преди да сме загубили предимството със светлината.

Келси сграбчи Боздугана за китката.

— Нашата задача са хората в клетките. Постарайте се да го разберат.

Допълзя Венер, с три тъмни фигури зад него. Присвиха се с Боздугана и заговориха шепнешком, а Келси изтри потта от челото си, решена да не се поддаде на параноята, която я беше обзела в тъмното.

— Велмер, дай ми далекогледа си.

Осемте клетки бяха подредени във формата на подкова, така че вратите им бяха навътре. Келси изпита облекчение, като видя, че клетките нямат желязо. Изглеждаха набързо сглобени само от дърво, решетките бяха от широки летви. Дори дървото да беше тийърлингски дъб, нямаше да издържи на атака с брадви.

Велмер беше засякъл външни постове около кервана, но като цяло хората на Торни бяха съсредоточени в подковата. Келси фокусира далекогледа и огледа мъжете около лагерния огън. Много малко от тях познаваше. Имаше един добре облечен едър мъж, явно благородник, когото помнеше от първата си аудиенция, но не можеше да си спомни името му. Няколко мъже, които според нея можеше да са от Службата по преброяването. Част от собствената ѝ войска, толкова нехайни, че дори не си бяха направили труда да облекат цивилни дрехи. А ето го и него самия, Арлън Торни, в средата на кръга. Сапфирът леко потръпна на гърдите ѝ. Нищо по-добро не можеше да се очаква от Торни, но все пак Келси се почувства предадена. Предадена от справедливия свят, с който беше живяла от дете. Всичките ѝ планове, всичкото добро, което искаше да постигне... можеше ли наистина да бъде разрушено от един човек?

— Елстън. — Подаде му далекогледа. — Точно в центъра, до огъня.

— Шибаняк — измърмори Елстън, щом вдигна далекогледа пред очите си.

Боздугана въздъхна. Беше се отказал от опитите да накара гвардейците да избягват ругатни по време на пътуването и през

последните няколко дни Келси беше чула много нови думи. От подслушани разговори знаеше, че Елстън изпитва лична омраза към Арлън Торни. Беше свързано с някаква жена, но никой не ѝ беше разказал цялата история.

— Искам го жив, Елстън — каза тя. — Доведи ми го и ще позволя ти да му избереш тъмницата и наказанието.

Няколко от гвардейците се изкискаха.

— Още пет минути, милейди. И можем да тръгнем — прошепна Боздугана. — Дайте малко време на Том и Киб да се промъкнат от другата страна.

Келси кимна, усетила притока на адреналин в тялото си. Гвардейците извадиха мечовете си колкото може по-безшумно, но все пак можеше да чуе всяко изстъргване на метал в кожа и едва надви задушавачното усещане. Сапфирът пулсираше като барабан на гърдите ѝ, или може би вътре в нея — вече не можеше да определи.

— Милейди, моля ви за последен път да останете тук с Пен и Венер. Ако се провалим, все пак ще можете да се изтеглите.

— Лазаръс. — Тя се усмихна на силуета до себе си. — Не разбираш.

— Разбирам повече, отколкото си мислите, милейди. Можете да обвините проклетия си камък, ако искате, но разбирам, че майчината ви сянка ви прави гневна и безразсъдна. Това съчетание е опасно за всички ни.

Келси нямаше сили да се ядоса в този момент. Цялата ѝ енергия беше насочена към бивака долу.

— Ти също имаш своите слабости, Лазаръс. Упорит си и животът на боец е затворил в ума ти някои участъци, които би било по-добре да са отворени. И все пак въпреки всичко това свикнах да ти вярвам. Сигурно ти също би могъл да ми повярваш.

Не последва отговор.

— Пен и Венер ще стоят с мен през цялото време. Нали?

— Да, милейди — отвърнаха те тихо.

— Бих искала и ти да останеш с мен, Лазаръс. Да?

— Добре. Но няма да се въвличате, милейди. Венер казва, че сте адски непохватна.

— Няма да вадя оръжие, Лазаръс. Имаш думата ми.

След няколко минути Боздугана изсвири като птица — сигналът бързо заглъхна в шума на вятъра. Отрядът се развърна между канарите и всички започнаха безшумно да се прокрадват покрай склона на дефилето.

Този път поне Торни се беше вслушал в съвета на Джавел и бяха устроили лагера в най-тясната част на Аргивския проход, тъй че за защита оставаха само две страни на кервана. Джавел се беше канил да остане буден и да види дали ще може да даде малко време на бременната жена със синовете ѝ, но накрая умората го надви. Реши да си даде няколко часа сън и да се заеме с проблема след това. Нагласи походната си постеля и се сви пред големия огън, краката му потръпнаха от наслаждение от топлината. Стражите на Портата рядко имаха причина да яздят повече от няколко часа и от дългото пътуване отслабналите мускули по бедрата му се бяха схванали. Започна да се унася в сън, задрямваше на все по-дълги интервали и почти беше стигнал до забравата, когато първият кръсък го стресна и го събуди.

Джавел се надигна рязко. На смътната светлина на огъня не можеше да види нищо освен другите мъже, които се озъртаха сънено, объркани също колкото него.

— Стрелци! — извика някой иззад клетките. — Те...

Викът прекъсна толкова внезапно, колкото бе започнал, с глухо изхъркване.

— На оръжие! — викна Торни. Вече беше на крака и като че ли изобщо не беше заспивал. Двама мъже скочиха от огъня и затичаха в тъмното, но преди да стигнат много далече единият падна със стрела в гърба.

„Стрелци — помисли Джавел озадачен. — На склона.“ Зачуди се дали все още не спи. Често ходеше насън, Али му го беше казвала. Мисълта за нея го съживи, той скочи, извади меч и се заозърта, но не виждаше нищо отвъд кръга светлина от огъня. В тъмното над главата му профуча стрела.

— Изгасете огъня! — ревна Дуайн. — Като налякали патици сме!

Джавел дръпна завивката си от земята и я хвърли върху огнището. Платът не беше достатъчно тежък, одеялото запуши и

пламъците блъвнаха през вълната.

— Трябва още! — викна той на обърканите мъже. — Дайте ми вашите постели!

Още сънени, те започнаха да се вдигат и да навиват одеялата си. Искаше му се да изкрещи от отчаяние.

— Дръпни се! — Дуайн го избута с лакът, понесъл голяма купчина завивки, и ги хвърли върху огъня. Светлината замря, въздухът се изпълни с миризмата на опърлена вълна. В тъмното зад клетките звънтяха мечове и въздухът изведнъж се раздра от високото, непоносимо цвилене на ранен кон.

— Ездачи от запад! — извика някой. — Чувам ги!

— Обкръжени сме — промърмори Дуайн. — Казах на онзи проклет бюрократ, че е лошо място за лагер.

Джавел се изчерви. Дано само Дуайн да не разбереше, че той беше предложил да спрат тук. Никога не си беше имал работа с кадени. На друго ниво бяха те, недостижими бяха. Сигурно беше глупаво, но все още се улавяше, че жадува за уважението на едрия мъж с червеното наметало.

Торни стигна до тях в тъмното и сграбчи Джавел за рамото, дъхът му изсъска неприятно в ухото му.

— Дуайн. Какво правим? Трябва ни светлина.

— Не ни трябва. Ако са освобождаваща група, стрелците няма да рискуват да поразят пленници. Имаме по-добър шанс в тъмното.

— Но не можем просто да чакаме тук! Когато се съмне, ще сме лесна плячка.

Ударите на метал в метал вече закънтяха от всички страни и заглушиха отговора на Дуайн. На бледата лунна светлина блесна меч, някъде на десетина стъпки, и Джавел извади своя с разтуптяно сърце. Дуайн започна да се смее.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Торни.

— От тиърската армия са, човече! Погледни униформите!

Джавел не можеше да види нищо, но изръмжа в съгласие, за да не разбере Дуайн.

— Сигурно мога да се оправя с всичките сам, тъмно или не. Почакайте тук.

Извади меча си и изчезна в мрака. Джавел потисна мигновения си задушаваш страх. Това, че Торни беше до него в тъмното, не носеше

никаква утеха.

— Тъпак — измърмори Торни. — Трябва ни светлина. Достатъчно светлина, за да...

Стисна отново рамото на Джавел, толкова силно, че той изохка.

— Донеси факла.

Келси все още пълзеше напред, с Пен и Венер от двете й страни, когато огънят загасна.

— Стрелците свалиха поне четирима — прошепна Боздугана зад нея. — Не знам дали са улучили Дуайн обаче. Бъдете нащрек.

— Как са укрепени клетките? Някой може ли да види?

— Не — отвърна Пен, — но определено не са от стомана. Мисля, че са целите от дърво.

Келси изведнъж изпита гняв към неизвестния строител на клетките. Торни не беше дърводелец, но някой му ги беше направил.

— Чувам ездачи — прошепна Венер. — От запад.

Четиримата се смълчаха и след малко Келси също долови далечния тропот на конници.

— Трима или четирима — прошепна Боздугана. — Ако са още кадени, значи сме загазили.

— Да продължаваме ли, сър? — попита Пен.

Келси се огледа. На смътната звездна светлина успя да види очертанията на няколко каменни издатини пред тях и голяма канара отляво, но нищо повече. Нямаше накъде да отидат, освен назад и нагоре по склона.

— Не — отвърна Боздугана. — Да се скрием зад онази канара. Те ще трябва да минат покрай нас. Ако не, значи не са много. Ще можем да прикрием изтеглянето на кралицата.

Тропотът на копита се усилваше. Келси запълзя по корем след Боздугана. Теренът бе покрит с остри камъчета, които се забиваха в дланите й толкова болезнено, че тя изсъска. Каза си наум да не бъде такава глезла и се наруга с една от новите ругатни, които бе научила.

Присвиха се зад канарата и загледаха лагера. Келси успя смътно да открие решетестия силует на една от клетките на фона на тъмното синьо-черно небе, нищо повече, но пък се чуваше много. Трясъкът на стомана в стомана екнеше отвсякъде и нощта бе оживяла от стоновете

на ранените. Спомни си предишната си параноя и червенината на срама обагри лицето ѝ. Сапфирът, сякаш усетил страданието ѝ, запулсира в отговор. Ударите на копитата се приближиха.

— Какво...

— Тихо. — Гласът на Боздугана не търпеше възражения.

Покрай тях минаха няколко ездачи, силуетите им едва се откरोиха на сивия скат на дефилето. Спряха може би на двайсет стъпки от укритието на Келси и въздухът се изпълни с пръхтенето на изтощени коне.

— Сега какво? — попита тих мъжки глас.

— Голяма каша — отвърна друг глас. — Трябва ни светлина.

— Да изчакаме боят да позатихне.

— Не. Трябва да намерим Алейн — заповяда нов глас и Келси се сепна, изправи се и тръгна напред преди Боздугана да успее да я спре. При приближаването ѝ четири черни фигури се обърнаха и извадиха мечове, но Келси само се усмихна. Беше я обзела увереност, увереност, която нямаше нищо общо с гласа на мъжа, и всичко — с внезапно разцъфналата топлина в гърдите ѝ.

— Добра среща, Баща на крадците.

— Пъкълът да ме вземе!

Един от ездачите обърна коня си към нея. Макар Келси да не можеше да види нищо освен черната му сянка на фона на небето, можеше да се закълне, че той я вижда отлично.

В този момент Боздугана стигна до нея и я сграбчи през кръста.

— Зад мен, милейди.

— Не, Лазаръс — отвърна Келси, без да откъсва очи от високата сянка пред тях. — Не съм в опасност.

— Какво?!

— Кралице на Тиър — тихо каза Феч. — Изглежда, че все пак наистина ви подцених.

Келси чу идващите зад нея Пен и Венер и вдигна ръка.

— Останете там.

Феч я гледаше мълчаливо. Макар да не можеше да види лицето му, тя усети, че *наистина* го е изненадала, може би за първи път. Това ѝ вдъхна утеха, накара я да се почувства като по-малко дете пред него, големия, и тя изправи рамене и го погледна предизвикателно. Той слезе

от коня и тръгна към нея и Келси усети как Боздугана се напруга. Задържа го с ръка на гърдите му.

— Сър? — попита Пен с висок и изпълнен с тревога глас, момчешки, отколкото го беше чувала.

— Стой там, Пен.

Феч вдигна ръка към нея и тя инстинктивно се отдръпна. Но той само докосна косата ѝ, подрязана късо около главата, и каза тихо:

— Виж какво си направила със себе си.

Келси се зачуди как може да види късата ѝ коса, след като тя самата едва успяваше да види нещо. Щом думите му заглъхнаха обаче се изчерви и се сопна:

— Защо сте тук?

— Дойдохме да погостуваме малко на Торни. Алейн е тук някъде. Шпионира разположението на терена от седмици.

Алейн, който беше толкова ловък с картите. Келси не го беше видяла из лагера.

— По-уместният въпрос е: защо *вие* сте тук, кралице на Тиър?

Добър въпрос. Дори Боздугана, въпреки цялото си недоволство, не я беше попитал защо. Тя помисли за миг, мъчеше се да намери честен отговор, защото усещаше, че Феч ще разбере, ако излъже. Скъпоценният камък продължаваше да пулсира между гърдите ѝ, но Келси го смири с волята си.

— Тук съм, за да спазя думата си. Обещах това никога повече да не се случва.

— Могли сте да спазите думата си и от Цитаделата. Имате на разположение цяла армия.

Келси потръпна от сарказма в гласа му, но се стегна и изправи рамене.

— Преди много време, преди да се възкачи на трона, кралят се вричал да умре за своето кралство, ако е необходимо. Било е единственият начин системата да действа.

— Готова сте да умрете тук?

— Готова бях да умра за тази страна още в деня, в който се срещнахме, Баща на крадците.

Феч кривна глава наляво. Когато заговори, гласът му бе по-нежен, отколкото Келси го беше чувала.

— Много дълго ви чаках, кралице на Тиър. По-дълго, отколкото можете да си представите.

Келси се изчерви и извърна лице. Не разбираше какво иска да каже. Знаеше само, че не е това, което искаше тя.

— Протегнете ръката си.

Тя се подчини и той пусна нещо студено в шепата ѝ. Огърлица. Огърлица със студена верижка, която бързо започна да се стопля на кожата ѝ.

— Каквото и да се получи от това, кралице на Тиър, заслужихте да си я върнете.

Вляво от Келси, много наблизо, се чу глухото хрущене на меч, поразяващ плът и кости. Изкрещя мъж — висок и изпълнен с ужас глас в тъмнината. Келси се прикри зад Боздугана, който вдигна меча си.

— Дълга ти живота на кралицата, разбойнико — изсъска Боздугана. — Няма да ви спирам, докато не сте заплаха за нея. Но сега се разкарайте, преди да сте ги привлекли всички към нас.

— Тръгваме — отвърна Феч. Метна се на коня и се превърна отново в тъмно очертание на фона на небето. — Желая ви късмет, кралице на Тиърлинг. Дано се срещнем отново, когато това свърши.

Все още изчервена, Келси напипа закопчалката на втората огърлица, вдигна ръце и я закачи на шията си. Сърцето ѝ сякаш затича в гърдите и в жилите ѝ се плъзна топлина. Чу пращане като от статично електричество, погледна надолу и видя, че вторият сапфир блести като мъничко слънце. Пъхна висулката под униформата си и се чу ясно изщракване — като от ключ, завъртян в ключалка. Всичко пред нея се завихри безумно, тя примигна и видя около себе си съвсем друг свят — черни здания на фона на бял хоризонт, но когато примигна отново, гледката бе изчезнала.

Феч и спътниците му препуснаха към лагера и оттам се чуха нови предупредителни викове и ужасени крясъци. Келси и тримата ѝ гвардейци се върнаха зад канарата, седнаха и се загледаха към прохода.

— Сър? — попита Пен.

— По-късно, Пен.

Келси очакваше Боздугана да започне да я поучава за нещо — за това, че трябва да бяга оттук, или за Феч, или за безразсъдството ѝ изобщо. Но той не го направи. Тя виждаше блясъка на извадения му меч и още някакъв блестящ метал, за който предположи, че трябва да е



боздуганът му. Но блясъкът беше син, не жълтото на лунната светлина. Погледна надолу и видя, че двата скъпоценни камъка вече блестят толкова ярко, че може да ги види през плата на униформата си. Стисна ги в дясната си ръка в опит да затули светлината. Онова, което бе започнало в гърдите ѝ, вече се усилваше неумолимо. Сърцето ѝ туптеше твърде бързо, а в жилите ѝ сякаш течеше огън. Очакваше да се случи нещо ужасно, нещо, което не можеше да предвиди.

„Разбира се — осъзна тя изведнъж. — Преди държах втората огърлица в джоба си. Не съм си я слагала.“

Затвори очи и отново го видя: бял хоризонт, изпълнен с високи здания, десетки, по-високи дори от Цитаделата. Лудост сякаш властваше там, лудост, която я притегляше, град на безумие, който съществуваше само в ума ѝ. Откъм центъра на битката доехтяха нови крясъци и я върнаха към реалността. Тя отвори очи за милостивата тъмнина и видя, че Пен наднича иззад ръба на канарата.

— Запалили са огъня отново.

— Глупаци — изсумтя Боздугана. — Велмер ще ги види лесно.

Келси надникна иззад рамото на Пен. Светлината грееше на фона на тъмното небе на няколкостотин стъпки от тях, в самия център на лагера. Накитът ѝ се опитваше някак си да я тласне напред, но беше обещала на Боздугана и го смири с волята си. Крясъците откъм средата на прохода продължаваха и пулсът ѝ заби по-силно, щом осъзна, че е очаквала точно това. Изведнъж разбра източника на тревогата си.

— Това е женски глас.

Дори на смътната светлина от далечния огън Келси видя как Пен пребледня.

— Господи!

— Какво?

— Жени. — Гласът му беше глух. — Запалили са клетка с жени.

Преди да има време да помисли, Келси вече тичаше.

— Милейди! Спрете! — Викове на Боздугана дойдоха сякаш от много далече. Женски писъци отекваха от стените на прохода и изпълваха нощта. Двата сапфира подскачаха, измъкнали се от униформата ѝ и грееха ярко и Келси откри, че може да види всичко, всяка скала и стрък трева, блеснали в синкаво. Не беше кой знае колко бърза, но скъпоценните камъни ѝ даваха сила и тя тичаше бързо, по-

бързо от всякога през живота си, устремена към все по-яркия блясък на огъня.

Джавел не знаеше какво е станало. Беше тръгнал да намери факла за Торни, като едва съзнаваше какво прави. Умът му все още беше изпълнен с мисълта за Али и какво ще я сполети, ако не успеят. Усещаше, че хората на Торни губят битката. Не бяха загасили огъня достатъчно бързо и стрелците от склона бяха нанесли големи поражения, защото не можеше да премести крак, без да се спъне в нечие тяло. Още конници бяха дошли, докато търсеше факла. Това, изглежда, беше хвърлило Торни в паника и Джавел разбра, че новодошлите не са част от плана му. Щяха да загубят битката и какво щеше да стане с Али тогава?

Най-сетне намери захвърлена факла и се върна при Торни, а той я взе, без да благодари, и бързо се отдалечи в тъмното.

„Прав ти път“, помисли Джавел. Но след като Торни се скри от погледа му, не знаеше какво да прави. Беше страж на Портата, не войник, и това не беше Търбуха с неговите вдъхващи сигурност стени и тесни улички. Винаги беше мразил откритото. Скатовете на прохода бяха високи, тъмно призрачни граници на света. Не искаше да помръдне от мястото си и макар да чуваше боя около себе си, мисълта да влезе в схватка с враг, когото не може да види, го изпълваше със страх. Бойният му опит се свеждаше до отблъскването на нарушители на Портата, безумци, дошли с намерението да нахлуят в Цитаделата. Никога досега не беше убивал човек.

„Страхливец ли съм?“

Пленниците отново бяха намерили сили да викат след началото на атаката и сега крещяха за помощ, звук като в кланицата, от който му се искаше да запуши ушите си. Помисли да опита да измъкне бременната жена, но не можеше да види нищо, а и го беше страх. Помисли за Келер, за младите момичета, с които бе пълен керванът. Няколко от тях бяха насилени. Вече не можеше да го отрече, дори пред себе си. Едно от тях, със сигурност на не повече от дванайсет, само беше хлипало накъсано по целия път от Хаймаркет. Помисли си за онези пиянски нощи в Търбуха, нощи, в които унило си беше представял как ще спипа търговци на деца и ще ги накаже, ще извърши

геройски неща. Но винаги идваше утрото, със слънчевата светлина и с махмурлука, които проваляха най-добрите му планове. Това тук беше различно, осъзна Джавел. Това беше тъмна работа. Никакво утро нямаше тук. А толкова много можеше да се постигне в тъмното.

Прибра меча в ножницата, издърпа ножа от колана си и зачака. Стражите винаги се държаха заедно и след няколко минути Келер го намери, както знаеше, че ще стане.

— Не е нашият терен това, а, Джавел?

— Не е — съгласи се Джавел. — Никога не съм мислил, че ще ми се ще да съм на Портата посред нощ. — Постояха тихо за миг в тъмното, докато Джавел набираше смелост. — Не ти ли се струва, че вратата на онази клетка там е разхлабена?

— Коя врата? Нищо не мога да видя.

— Ей там, отляво.

В мига, в който Келер се обърна, ръката на Джавел се усука около врата му като змия. Келер беше едър, но Джавел беше бърз и успя да му пререже гърлото и да се дръпне бързо назад, преди ръцете на Келер да го докопат. Келер изхъхри в последно усилие да вдиша и Джавел чу в тъмното изтупването на туловището му на земята. Сърцето му изригна от задоволство, мощна зора, грейнала в ума му и изпълнила жилите му с кураж. Какво трябваше да направи сега?

Разбра го мигновено: да отвори вратите. Да отвори вратите на клетките, точно както го бе направила кралицата в онзи ден на Моравата на цитаделата, и да освободи всички.

Тръгна към клетките, но се препъна в друго тяло на земята. Навсякъде около него все още се биеха и земята беше осеяна с трупове. Торни беше прав — трябваше им светлина.

И точно когато си го помисли, осъзна, че *може* да вижда. Смътно кехлибарено сияние огряваше няколко двойки сражаващи се и първите няколко клетки от двете страни на подковата. Някой беше запалил огъня. Дуайн щеше да е разгневен, но Джавел изпита само облекчение.

Точно тогава писъците започнаха не на шега. Някаква жена направо се късаше, гласът ѝ се извиси в ужасяващ злокобен вой, който продължи и продължи, докато Джавел не издържа и не запуши ушите си с ръце. Смъкна се на колене и си помисли: „Все трябва да ѝ свърши

дъхът“. И сигурно беше млъкнала, но не можеше да се разбере, защото изведнъж вече всички пицяха, цял свят от пиццаци жени.

Обърна се, видя огъня и разбра какво е направил Торни.

Четвъртата клетка отляво гореше в единия край, вратата също бе в пламъци. Торни стоеше на десетина стъпки от нея, с факла в ръка и зяпнал огъня, и Джавел видя злото в светлосините му очи, не злонамереност, а нещо много по-лошо: зло, породено от липса на съвест, зло, което не знае, че е зло, и затова може да оправдае всичко.

Пресметливо зло.

Жените в клетката пицяха и се скупчваха до отсрещната стена. Но огънят идваше към тях, педя след педя по пода на клетката. Две жени вече се бяха запалили — Джавел можеше да ги види през грубите дървени решетки. Едната беше майката на Уилям и Джефри. Биеше с ръце плъзналите по полата ѝ пламъци и крещеше на другите жени за помощ, но никоя не я забелязваше в обезумялото блъскане да се спасят. Втората жена вече бе само горяща факла, тъмна гърчеща се фигура, чиито ръце махаха безумно. Пред очите му, в безкрайно сякаш проточил се миг, ръцете ѝ се отпуснаха и тялото ѝ се свлече. Вече нямаше лице, само нещо черно, което гореше влудяващо и пръскаше пламъци по пода на клетката.

Останалите жени продължаваха да пицят, смразяваща кръвта какофония, която Джавел знаеше, че ще чува в главата си до края на живота си. Пицяха безкрайно — и всички сякаш пицяха с гласа на Али.

Хвърли се към вещите на братята Беденкур. Хюго Беденкур винаги носеше брадва. Двамата братя бяха пратени за първата стража, но брадва не се използваше за бой. Развърза чувала с оръжията, избута настрана мечове и лък и се докопа до брадвата, здрава и лъскава. Хукна към клетката и я размаха. Майката на Уилям и Джефри гореше, косата и лицето ѝ бяха обгърнати в пламъци. Роклята ѝ беше пламнала първа и Джавел разбра, с онази част на ума си, която оставаше хладна и сдържана в такива ситуации, че бебето в нея вече е мъртво. Но дори пламъците не можеха да прекъснат писъците на жената. Пицеше и пицеше в нощта.

Джавел замахна и нанесе първия съкрушителен удар в решетките. Дървото изпращя, но летвите издържаха.

„Не съм достатъчно силен.“

Потисна тази мисъл и замахна отново, въпреки разкъсващата болка в мускула на лявото си рамо. Али го беше обсебила и сега бе тук и го гледаше с обич. Преди да се оженят никой от двамата не мислеше за лотарията, за нищо не мислеше.

Въздухът вече се беше изпълнил с воня, обръщаща вътрешностите смесица от изгорено дърво и овъглена плът. Джавел губеше надпреварата с огъня, знаеше го, но не можеше да спре да размахва брадвата. Майката на Джефри и Уилям умря — в един миг пицеше, а в следващия млъкна и в миг на студена ярост Джавел реши да убие Арлън Торни. Но Торни вече се беше махнал — захвърлил беше факлата и бе избягал в тъмното.

Жените продължаваха да се блъскат до отсрещната стена, но само тези отзад вече пицяха — димът беше надвил тези най-близо до огъня и те можеха само да кашлят. Пламъци запълзяха по полите на няколко от тях. Очите на Джавел лютяха от дима и той имаше чувството, че кожата по ръцете му започва да се пърли. Без да обръща внимание на всичко това, замахна отново и усети как брадвата строши една от летвите. Но само една. Беше много късно.

„Али, толкова съжалявам.“

Кожата му гореше. Джавел пусна брадвата и се смъкна на колене. Притисна длани до ушите си, но все още чуваше писъка на жените.

И тогава светът се изпълни със синя светлина.

На петдесетина стъпки от горящата клетка Келси осъзна, че няколко ездаци бяха препуснали встрани покрай нея, докато тичаше. Мъжете на Феч с черните маски я подминаха, като стреляха в движение. Може да беше и халюцинация, но вече не я интересуваше. Нищо вече нямаше значение, освен клетките и жените. Отговорността й. Беше кралицата на Тиърлинг.

Няколко от мъжете на Торни се опитаха да я пресрещнат, с вдигнати мечове и лица, разкривени от убийствена злост. Сини пламъци ги обгърнаха и ги покосиха. Келси усети, че светлината изобщо не идва от камъните, а изригва от главата й. Само беше помислила да ги убие — и бяха мъртви. Задъхваше се, но не можеше да спре. Скъпоценните камъни я тласкаха напред към пожара.

Изгарящата топлина я удари като стена, изтласка я назад. Обезумели жени се бяха струпали в единия край на горящата клетка, но огънят вече бе стигнал до тях. Някакъв мъж сечеше решетките с брадва.

„Тиърлингски дъб“, помисли Келси. Жените бяха в капан. Още по-лошо, пламъци вече облизваха решетките на следващата клетка. Не успееха ли да ги изгасят, целият керван щеше да пламне. Трябваше им вода, но вода нямаше на мили наоколо. В отчаянието си Келси сви юмруци, ноктите ѝ се забиха в дланите ѝ и пуснаха кръв. Ако някой ѝ предложеше размяна точно сега, нейния живот срещу живота на жените в клетката, щеше да го приеме лесно и без страх, също както майка, без да помисли, щеше да замени живота си срещу живота на децата си. Но нямаше никой, с когото да се пазари. Всичките ѝ добри намерения бяха стигнали накрая дотук.

„Всичко бих дала, ако можех“, помисли тя и в същия миг осъзна, че това е самата истина.

Двата камъка изригнаха със синя светлина и тя усети как горещината прониза тялото ѝ, напрежението протече през всяка жила и нерв. Усети се двама по-голяма от самата себе си, всяко косъмче по тялото ѝ беше настръхнало, мускулите ѝ се напрягаха да разкъсат стените си.

Отчаянието ѝ се стопи.

Целият проход вече беше огрян, окъпан в синьо. Келси можеше да види всичко: затаено, безмълвно и затихнало. Всичко около нея беше само борещи се пламъци, замръзнали в светлината.

Велмер, горе на склона вляво от нея, изправен на ръба на канара със стрела, изпъната на лъка, стиснал зъби, докато се прицелва;

Елстън, със зачервени от огъня убийствени очи, по петите на Арлън Торни, по каменистото корито на дефилето;

Алейн, зад една от клетките, с нож в ръка; убиваше ранените, устата му бе отворена в безмълвен вик;

Феч, по-надолу в края на кервана, с ужасната му маска, биеше се с грамаден мъж с червено наметало;

мъжът, който бе нападнал клетките с брадвата си, вече на колене, плачеше, лицето му бе разкривено от болка и съжаление, трупано от години;

но най-вече — жените в клетката, жените на пътя на пламъците.

„По-добре да умреш чиста.“

Силата се изливаше през Келси, беше толкова много, че тялото ѝ не можеше да я побере; все едно беше поела небесна мълния в себе си. Ако имаше бог, щеше да се чувства така, застанал разкрячен над света. Но Келси беше ужасена, усещаше, че ако поиска да разбие този свят на две, може да го стори, разбира се, че можеше, но тук имаше нещо повече, отколкото знаеше. Всяко нещо си имаше цена.

„Вода!“

Никакъв избор нямаше. Ако имаше цена, трябваше да я плати. Пресегна се, ръцете ѝ достигнаха далече отвъд обсега си. Там имаше вода, можеше да я усети, почти да я вкуси. Келси я призова, изкрещя ѝ да дойде и усети електричеството, изригнало от нея, необятно течение, което бе дошло отникъде и сега бе тръгнало пак натам.

Гръм изтрещя над прохода и земята потрепери. Скъпоценните камъни истинаха и помръкнаха и проhodът изведнъж отново потъна в огряна от огън нощ. Всичко започна да се движи отново: пицяха жени, викаха мъже, трещяха мечове. А Келси стоеше в тъмното, цялата настръхнала.

И от небето се изля водопад, такъв порой, че затули лунната светлина. Стовари се върху Келси като стена, събори я на земята и я запремята по коритото на дефилето, нахлу през ноздрите и в дробовете ѝ. Но тя вече се носеше в пороя с наслада, умът ѝ бе опразнен от всичко, освен от копнежа за сън, от примамливия мрак там някъде, отвъд взора ѝ.

„Преходът — осъзна тя. — Това е истинският Преход. Мога почти да го видя.“

Затвори очи и премина.

Кралицата на Мортмийн стоеше на терасата, вперила поглед над владенията си. Беше започнала да идва тук, когато останеше будна, а това вече се случваше почти всяка нощ. Не си доспиваше достатъчно и някои дребни неща бяха започнали да ѝ се изплъзват. Беше забравила да подпише няколко заповеди за екзекуции една вечер, а на следващата сутрин тълпата се беше събрала на Площада на палача и чакаше... и чакаше. Кралят на Кадейр я беше поканил за визита и тя беше сбъркала датата с една седмица, което бе объркало слугите и наложи

разопаковане. Една нощ ѝ бяха довели пожелан роб, а тя вече бе заспала дълбоко. Тези неща бяха дребни и Берил засичаше повечето от тях, но рано или късно някой друг освен Берил щеше да забележи и щеше да стане проблем.

Момичето беше, винаги беше момичето. Кралицата искаше да види момичето, искаше го толкова ужасно, че дори беше събрала пълководците си и подхвърли възможността за държавна визита в Тиърлинг. Те рядко оспорваха предложенията ѝ, но този път бяха наложили вето и накрая кралицата беше признала, че са прави. Предложението за преговори щеше да е признак на слабост, безсмислен при това. Момичето най-вероятно щеше да откаже. Но дори да приемеше, имаше скрити опасности. Кралицата вече разбираше, че момичето е неизвестна величина, нищо общо нямаше с майка си. Нещо по-лошо, гвардията на момичето се командваше от Боздугана, който *не беше* непозната величина. Дори Дюкарти не искаше все още да се счепква с Боздугана, не и без повече информация и повече предимства от тези, които имаха сега. Боздугана беше ужасия, момичето беше тъмно петно на картата, а тези две неща не предвещаваха нищо добро.

Кралицата харесваше тази тераса. Беше на два етажа над покоите ѝ, на върха на една от многобройните кули на Палата. Можеше да види на мили околоръст: просторната ѝ земя до Калае на изток, до Кадейр на юг, и право на запад до Тиърлинг. Тиърлинг, който не ѝ беше създавал неприятности вече от почти двацет години и който сега я караше да се чувства все едно е стъпила в мравуняк. Беше бедствие. Доставка на Торни щеше да пристигне утре и щеше да подейства като временна мярка, но нямаше да разреши по-големия проблем. Ако позволеше на Тиърлинг да избегне данъка, щеше да е само въпрос на време, преди другите да го последват.

Вътрешното положение не беше по-добро. Кралицата беше управлявала това кралство с желязна ръка вече над столетие, но сега липсата на нови роби беше предизвикала нов проблем: вътрешно недоволство. Шпионите ѝ донасяха, че мортските благородници се събират тайно, на все по-големи групи. Военните ѝ командири не бяха толкова потайни — изказваха гласно недоволството си на всеки, пожелал да ги изслуша. От северните градове, особено от Сайт Марч, идваха сведения за нарастващо народно недоволство. Сайт Марч беше



пълнен с млади радикали, повечето от които никога не бяха притежавали и един роб, но бяха надушили изгодни възможности в засилващото се негодувание.

„Ще трябва да нахлуя в Тиърлинг“, осъзна с тревога кралицата. Отиде до югозападния ъгъл на терасата и се загледа към тъмната сянка, която загръщаше Шанз Демийн. Беше мобилизирала армията си преди седмици, но беше забавила изпращането ѝ. Нещо вътре в нея бе настояло за предпазливост. Нашествието беше по-просто решение, но също така и по-рисковано, а кралицата не обичаше непредсметнатия риск. Една победа можеше да донесе непредвидени последствия. Не искаше да управлява повече земя. Искеше нещата да продължават кротко, както бяха продължавали винаги, всяко околно кралство да си плаща данъка и да прави каквото му се казва. Бъдеше ли принудена да предприеме истински военни действия, това щеше да забави проекта, да осуети развитието на нещата.

Но всъщност нямаше вече избор. Оценката на Торни беше ясна: момичето нямаше да бъде купено. Издаваше опасните черти на баба си Арла — и дори нещо повече.

„Кой е бащата?“

Някои сутрини кралицата мислеше, че всичко зависи от отговора на този въпрос. Беше генетичка, може би най-напредналата генетичка от Прехода насам, и оценяваше силата на родословните линии да предизвикат промяна, дори рязка, неестествена промяна от едно поколение на друго. Елиса, както и регентът, бяха толкова лесни за манипулиране, ограничени от суетата си и от липсата на въображение. Нямаше никаква причина момичето да е по-различно, освен ако в смесицата не беше включена някаква напълно оригинална черта. Регентът винаги беше отказвал да ѝ каже самоличността на бащата на момичето. Трябваше насила да измъкне информацията от него преди години, но тогава не ѝ се беше сторило толкова съществено. Едва сега, след като той бе изчезнал и плановете ѝ бяха прекъснати, разбираше, че въпросът кой е бащата може да означава повече от всичко друго.

„Станала съм самодоволна“, осъзна внезапно кралицата. Всичко беше вървяло толкова лесно от толкова време... но самодоволният владетел търпи безучастно всяко унижение, което може да породви еволюцията, дори едно момиче на деветнайсет, което трябваше да е мъртво още преди години.

Нещо ставаше на границата с Тиър.

Кралицата присви очи. Беше точно след полунощ и небето беше ясно чак до границата, където двете планини, Уилингам и Илайри, се издигаха високо над леса, покритите им със сняг върхове се виждаха на светлината на тънкия лунен сърп. Полезни ориентири бяха тези планини. Кралицата винаги беше благодарна на възможността да знае къде точно започва Тиър, за да може да го държи под око.

Мълния раздра небето над Аргивския проход и огря кипнали черни облаци. Гледката не я впечатли. Самата кралица можеше да призове мълния, ако поискаше, това беше евтин фокус. Но тази мълния не беше бяла, беше синя. Яркосиньото на сапфир.

Вътре в нея припламна страх, от който стомахът ѝ се стегна, и тя присви очи към хоризонта на запад, опитвайки се отчаяно да *види*. Но магията, като всяка друга сила, беше ограничена не само от този, който я прилагаше, а и от зрителя, и сега тя не можеше да види нищо. Никога не беше успявала да види момичето, нито веднъж. Само насън.

Кралицата се обърна и напусна терасата, като стресна стражите си, които замръзнаха за миг, преди да тръгнат след нея. Тя забърза надолу по витото стълбище към покоите си. Беше я обзело внезапно предчувствие, усещане за бедствие. Нещо ужасно ставаше на границата, някаква катастрофа, която можеше да разбие всичките ѝ планове.

До вратата на покоите ѝ на пост беше Жулиет. Би предпочела Берил за това дежурство, Берил, чиято вярност бе неоспорима. Но той вече беше старец и имаше нужда от сън. Жулиет беше висока мускулеста блондинка на около двайсет и пет, силна и способна, но толкова млада, че кралицата се чудеше дали изобщо знае нещо. Цената на един дълъг, дълъг живот изведнъж се проясни, изписана на красивото, някак си глуповато лице на младата жена.

„Всички мои хора са остарели.“

— Доведи ми дете — сопна се тя на Жулиет. — Момче, десетинагодишно. Да е упоено.

Жулиет се поклони и забърза по коридора, а кралицата влезе в покоите си и видя, че някой вече е дръпнал завесите. Обичаше спалнята ѝ да е със спуснати завеси, тъй че стените и таванът да не са нищо повече от непрекъснато поле алена коприна. Беше все едно да си в пашкул и тя често се гордеше, че мисли така за себе си, като за

същество, измъкнало се от стените на своя затвор и излязло от него по-силно отпреди, по-силно, отколкото някой може да си представи. Но сега не изпита никакво удоволствие. Тъмното създание щеше да е гневно от това, че е призовано, и още повече — от молбата за помощ.

Нямаше друг избор обаче. Собствените ѝ дарби се бяха провалили.

Охраната ѝ се беше приготвила за връщането ѝ. В огромната камина гореше силен огън. Това беше добре. Кралицата отвори едно чекмедже и извади нож и чиста бяла кърпа. После разчисти мебелите пред камината. Когато приключи, усети, че диша с усилие, сърцето ѝ туптеше в ушите.

„Уплашена съм. Толкова отдавна беше.“

На вратата се почука и кралицата отвори. На прага стоеше Жулиет, с младо кадарийско момче в ръце. Беше на подходящата възраст, но много мършаво, с отпуснато в безсъзнание лице. Кралицата повдигна единия му клепач и видя, че зеницата се е разширила почти до ръба на ириса.

— Добре. — Кралицата взе детето в ръцете си, но топлината на слабото му телце не ѝ хареса. — Няма да ме безпокоиш за каквото и да било, каквото и да чуеш.

Жулиет отново се поклони и се отдръпна заднешком по коридора. Нощният страж на пост до стената хвърли похотлив поглед на задника ѝ и кралицата се задържа за миг на прага. Трябваше да направи нещо по въпроса. Пажовете ѝ уж не трябваше да търпят никакво дразнене. На такава трудна работа трябваше да са с вирната гордо глава.

„Майната му“, помисли тя примирено. Берил щеше да оправи нещата на сутринта.

Затръшна вратата с рамо, отнесе момчето до леглото си и го хвърли върху завивката. Дъхът му беше дълбок и равен и кралицата го погледа съсредоточено за миг, докато мислите ѝ се рееха без ясна посока. Не обичаше особено децата. Вдигаха твърде много шум и изискваха твърде много енергия. Самата тя никога не беше искала да има дете, дори и като млада. Децата бяха просто необходимо винтче в машината, нещо, което трябваше да се търпи. Само когато бяха кротки като това ги намираще за поносими. Само тогава можеше да съжали за това, което предстоеше.

Имаше няколко педофили на високи постове в армията ѝ. Кралицата изпитваше странно, смътно презрение към тези мъже, неспособна да разбере какво не им е наред. Генетиката не ѝ даваше отговори — в децата нямаше нищо сексуално. Някои хора бяха просто извратени, нещо вътре в тях беше израснало накриво и неправилно. Тези мъже бяха болни, заразни, и тя си отбеляза наум никога да не ги докосва, нито дори да се здрависва с тях.

Но имаше нужда от тях, и то ужасна. Когато не бяха каквото бяха, бяха невероятно полезни, а Дюкарти особено беше безценен. Номерът беше да не мисли за тези неща, не и докато гледаше спящото дете пред себе си, напълно уязвимо на леглото.

„Някой ден — каза си тя, — когато всичко се изпълни, ще отърва земята от всички тях. Ще тръгна от единия край на Новия свят до другия, ще остържа от нея гнилото и ще започна във Феъруич.“

Но за тази нощ ѝ трябваше дете. И трябваше да действа бързо, преди действието на опиата да е свършило.

Кралицата взе ножа и направи плитък разрез през ръката на момчето под лакътя. Кръвта бликна на силна струя и тя я затисна с кърпата. Белият памук прогизна. Момчето дори не се размърда, добър знак. Може би щеше да успее да мине през това по-чисто от последния път.

Кралицата смъкна роклята и бельото си на алена купчина на пода зад себе си. Падна на колене на каменната плоча пред камината и прошепна няколко думи на отдавна изчезнал език, после се отпусна и зачака, стиснала зъби. Камъкът на пода беше твърд и грапав, забиваше се в коленете ѝ, но тъмното нещо харесваше това. Точно както харесваше да е гола. Ценеше неудобството ѝ, наслаждаваше се по някакъв начин, който тя не разбираше напълно. Ако си беше оставила гащичките или бе сложила възглавничка да омекоти пода, то щеше да забележи.

От огъня заговори глас, тих и бавен, не можеше да се разбере дали е мъжки, или женски. Тя настръхна.

— Какво ти трябва?

Кралицата преглътна и изтри капките пот, избили по челото ѝ.

— Трябва ми... съвет.

— Трябва ти помощ — поправи я тъмното същество. Гласът бе изпълнен с очакване. — Какво ще дадеш в замяна?

Тя се наведе напред, колкото смееше, и хвърли окървавената кърпа в огъня. Въпреки горещината зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили все едно беше премръзнала или възбудена. Пращене изпълни стаята, докато пламъците поглъщаха кърпата.

— Невинна кръв — каза тъмното създание. — Добра е на вкус.

Въздухът пред огнището започна да помръква и да се сгъстява. Както винаги, кралицата впи поглед в това явление, мъчеше се да проумее какво вижда. Пространството пред нея се превръщаше в наситеночерен бездънен отвор, сякаш масло се сгъстяваше там от самия въздух.

— Какво те безпокои, кралице на Морт?

— Тиърлинг — отвърна кралицата, усетила за жалост, че гласът ѝ не е съвсем спокоен. Съществуването в огъня се нуждаеше от нея също както тя се нуждаеше от него, напомни си тя. — Новата кралица на Тиърлинг.

— Наследницата Тиър. Не си успяла да я обуздаеш. Наблюдавах.

— Не можах да видя какво стана на границата тази нощ. Не мога изобщо да видя момичето.

Дупката пред огъня се разшири и запулсира черно в огнената светлина.

— Не идвам да слушам оплакванията ти. Задай въпроса си.

— Какво се случи на границата тази нощ?

— Тази нощ е нищо. Няма време тук.

Кралицата присви устни и опита отново.

— Арлън Торни караше тайна доставка през границата. Случи ли се нещо?

— Той се провали. — В гласа нямаше никакво чувство, никакъв човешки тон изобщо. — Няма да има доставка.

— Как се провали? Момичето беше ли там?

— Наследницата Тиър вече държи двата камъка.

Стомахът на кралицата се сви неприятно и тя наведе очи към пода. Обмисляше възможностите. Всеки избор водеше до едно и също.

— Трябва да завзема Тиърлинг и да убия момичето.

— Няма да завземеш Тиърлинг.

— Нямам избор. Трябва да я убия, преди да се научи да ги използва.

Черното петно пред кралицата внезапно потрепери, като рамка на врата след тежък удар. Огнен лъч се изстреля през камината и се заби в кожата на лявото ѝ бедро. Тя извика, залитна назад и се затъркаля по килима, докато пламъците угаснаха. Бедрото ѝ беше изгоряло до черно и тя изрева от болка, когато понечи да се изправи. Остана да лежи на пода задъхана.

Черното петно във въздуха бе изчезнало, а вместо него над нея се извисяваше мъж, неописуемо красив. Черната му коса се люшна назад от съвършеното му лице с изпити скули, в контраст с пълните устни. Красив мъж, но кралицата не можеше да бъде заблудена от красотата. Отгоре към нея блеснаха две червени очи.

— Както те извисих, така мога да те проваля — заяви твърдо тъмното същество. — Живял съм по-дълго дори от теб, кралице на Морт. Виждам началото и края. Ти няма да уязвиш наследницата Тиър.

— Ще се проваля ли? — Не можеше да си го представи. Тиърлинг нямаше стомана, а безделническа армия с престарял командир. Дори момичето не можеше да промени това. — Ще се провали ли едно нахлуване?

— Няма да завземеш Тиърлинг — повтори тъмното създание.

— Какво да направя? — попита тя отчаяно. — Армията ми е неспокойна. Хората са неспокойни.

— Твоите проблеми не са мои, кралице на Морт. Твоите проблеми са само пращинки във зора ми. Сега ми дай отплатата.

Разтреперана, кралицата посочи към леглото. Не смееше да не се подчини на съществото, но без нови роби положението щеше да продължи да се влошава. Помисли за повтарящия се сън, който я спохождаше вече всяка нощ: за мъжа в сиво, за огърлицата, за момичето, за огнената буря зад него. Истинската причина за безсънието ѝ беше станала болезнено очевидна. Страх я беше да заспи.

Чу зад себе си хлъзгане и тихия съсък от дъха на съществото. Присви се плътно на пода, стисна с ръка раненото си бедро, а с другата покри главата си, за да не чува, но полза нямаше. Откъм леглото до ушите ѝ стигна гъргорене, а след това момчето роб изпищя, високият му протяжен глас отекна от стените на спалнята. Кралицата стисна ушите си с ръце, докато звукът не се превърна в глухо бучене. Остана така, стиснала очи и уши, докато не ѝ се стори, че са минали часове, че трябва да е свършило.

Преобърна се на пода, отвори очи и изпищя. Тъмното същество беше точно над нея, лицето му едва на педя от нейното, червеният му поглед беше впит в нея. Пълните му устни бяха зацапани с кръв.

— Усещам непокорството ти, кралице на Морт. Вкусвам го в устата си. Но измяната има цена. Знам го по-добре от всеки друг. Навредиш ли на наследницата на Тиър, ще изпиташ моя гняв, по-черен и от най-черния ти сън. Искаш ли това?

Кралицата поклати глава в паника. Зърната на гърдите ѝ вече бяха твърди като камък, болезнено почти, и тя простена, когато съществото се плъзна назад и облиза последните капки кръв от устните си. Огънят загасна и стаята потъна в мрак.

Кралицата се превъртя на другата страна. Сграбчи дъбовия крак на леглото и започна бавно да се вдига на крака. Изпищя, когато сви бедрото си, за да коленичи. Опипа с пръсти тъмното възпалено петно... лошо изгаряне, щеше да остави белег. Някой хирург можеше да го оправи, но прибягването до хирург също така щеше да докаже, че все още е уязвима. Не, осъзна тя, трябваше да се примири с белега.

Тръгна през стаята слепешком и заопипва покрай писалището си. Имаше свещ на нощната масичка, но не можеше да понесе да отиде дотам в тъмното. Нещо забърса ръката ѝ и кралицата писна леко от страх. Но беше само паяк, забързан по странните си паешки работи. Другата ѝ ръка напипа невидимата в тъмното свещ, тя я запали и изпъшка облекчено. Покоите ѝ бяха празни. Беше сама.

Избърса потта от челото и страните си. Цялото ѝ тяло беше мокро. Но краката ѝ се задвижиха сякаш сами и я понесоха към леглото. Тя си пое дълбоко дъх и погледна момчето.

Беше обезкървено. Дори на светлината на свещта можеше да види бледнотата под тъмната му кожа. Съществото винаги използваше прореза, който беше направила; първите няколко пъти бе помолила пажовете си да проверят телата за други рани, но накрая беше престанала. Гръбнакът на момчето беше извит почти до счупване, едната ръка издърпана толкова от ставата, че висеше отпусната и извита зад него върху алената покривка. Устата му бе широко отворена и замръзнала в писък. Очите му бяха празни кухини, изцедени от кръв лепкави дупки, зяпнали покрай нея в нищото.

„Какво виждат?“ — помисли тя. Със сигурност не и същото хубаво лице, което тъмното създание си придаваше за нея. Всички

изглеждаха така; имаше смътни разлики, но винаги беше същото. Ако не бяха очите, щеше да си помисли, че момчето е умряло от чист ужас.

Стомахът ѝ закипя, горчивината се плъзна нагоре към гърлото ѝ. Кралицата се обърна и затича към тоалетната, притиснала длан на устата си, с широко отворени и измъчени очи.

Почти успя.



### 13.

## ПРОБУЖДАНЕ

*Ако сравним кралица Глин с Червената кралица, откриваме малко прилики. Те са много различни владетелки и днес знаем, че са били мотивирани от много различни цели. Трябва да отбележа, че двете кралици проявяват желязна воля, обща способност да поемат по най-бързия път към онова, което трябва да се направи. При все това историята също така ни дава обилни доказателства, че кралица Глин, за разлика от Червената кралица, често смекчава решенията си с жалост. Всъщност много историци смятат, че това е съществена разлика между двете...*

Професор Джесика  
Фен, записана лекция,  
Университета на  
Тиърлинг, 458, март

— Милейди.

Нещо студено я докосна по челото и Келси извърна глава, за да се отърве от него. Боздугана я беше събудил от... нищо. Нищо сънувано, което да може да си спомни, само безметежен сън, най-студеният, тъмен и безкраен, който бе сънувала, хиляди мили, избродени в безбрежни води. Нейният собствен преход. И не изпитваше никакъв копнеж да се върне.

— Милейди.

Гласът на Боздугана беше напрегнат от тревога. Трябваше да се събуди и да го увери, че е добре. Но тъмнината бе толкова топла. Все едно беше загърната в кадифе.

— Диша твърде бавно. Трябва да намерим доктор.

— Кой доктор би могъл да ѝ помогне?

— Просто помислих...

— Не обучават доктори в магия, Пен, само знахари, а и повечето от тях бездруго са шарлатани. Просто трябва да изчакаме.

Келси чуваше дъха им над себе си, тежък на Боздугана, плитък — на Пен. Сетивата ѝ бяха изострени, докато изплуваше от дълбините бавно, пласт след пласт; чу тихата песен на някакъв мъж и цвиленето на кон, някъде отдалече.

— Тя ли докара пороя, сър?

— Само бог знае, Пен.

— Старата кралица правила ли е някога нещо такова?

— Елиса ли? — Боздугана започна да се смее. — За бога, гледал съм Елиса да носи двата накита години наред и тяхната изключителност си оставаше скрита под роклята ѝ. Бяхме в разгара на прием, даден за кадарийците, и ни отне трийсет минути, докато ги измъкнем, без да нарушим благоприличието.

— Според мен кралицата докара пороя. Мисля, че това ѝ отне всичко.

— Тя диша, Пен. Жива е. Хайде да не гледаме по-надалеч.

— Защо не се събужда тогава?

Гласът на Пен бе изпълнен с нещо близо до скръбта и Келси осъзна, че вече е време, че не може да ги кара да чакат повече. Изплува от тъмната топлина в главата си и отвори очи. Отново се беше озовала в синя палатка. Времето все едно се беше върнало до онова утро, когато се бе събудила и бе видяла седящия наблизко Феч.

— А, слава богу — промълви Боздугана над нея.

Първото, което привлече погледа ѝ, беше яркочервено петно на рамото му. Униформата му беше разкъсана и оплискана с кръв. Пен, коленичил до него, нямаше видими рани, но въпреки това ѝ се стори в по-тежко състояние. Очите му плуваха в тъмни кръгове, лицето му беше бледо като на призрак.

И двамата посегнаха да ѝ помогнат да се изправи, Пен за ръцете, а Боздугана зад гърба ѝ. Очакваше да има главоболие, но когато се надигна и седна, откри, че умът ѝ е невероятно бистър, чист и безбрежен. Вдигна ръка и опипа двете огърлици на шията си.

— Не се безпокойте. Не посмяхме да ги докоснем — каза ѝ сухо Боздугана.

— И аз едва смея да ги докосвам.

— Как се чувствате, милейди?

— Добре. Съвсем добре. Колко дълго спях?

— Ден и половина.

— Двамата добре ли сте?

— Чудесно, милейди.

Келси посочи раненото рамо на Боздугана.

— Виждам, че някой най-сетне е пробил гарда ти.

— Трима бяха, милейди, и единият беше левак. Ако Венер го разбере, ще ми го натяква вечно.

— Какво стана с жените?

Боздугана и Пен се спогледаха неловко.

— Казвайте!

— Три изгубени — отвърна навъсено Боздугана.

— Но вие спасихте двайсет и две, Ваше Величество — добави Пен и хвърли мрачен поглед на Боздугана, който той за щастие не забеляза. — Двайсет и две жени. Добре са, както и останалите. Връщат се по домовете си.

— А гвардията?

— Загубихме Том, милейди. — Боздугана избърса челото си с длан. Беше най-обикновен жест, но много изразителен в неговия случай. Според Келси беше най-близкото до израз на скръб. Но не беше познавала добре Том, тъй че нямаше да пролее сълзи.

— Какво още?

— Спря да вали едва рано тази сутрин, милейди. Чакахме ви да се събудите, но трябваше да взема някои решения.

— Твоите решения обикновено са приемливи, Лазаръс.

— Върнах кервана. Две деца бяха останали без майка, но една жена от тяхното село каза, че ще се погрижи за тях.

Келси сграбчи ръката му под лакътя и я стисна.

— Той добре ли е?

Пен се намръщи, но Боздугана я погледна раздражено — знаеше кого има предвид. Келси се стегна в очакване да я поучава, но Боздугана беше добър човек. Пое дълбоко дъх и бавно въздъхна.

— Добре е, милейди. Всички те напуснаха вчера, малко след разсъмване.

Сърцето ѝ се сви, но Боздугана не трябваше да знае за това. Когато се изправи, видя, че двамата гвардейци се спогледаха.

— Какво?

— Има няколко неща навън, с които трябва да се оправим, милейди.

— Добре. Да тръгваме.

Времето можеше да промени всичко. Целият проход бе окъпан в слънчева светлина и Келси видя, че дефилето, което бе изглеждало толкова страховито през нощта, е всъщност необикновено красиво — сурова пестелива красота, съградена от гола земя и бяла скала. Стените на прохода блестяха като мрамор над главата ѝ.

Гвардейците ѝ бяха насядали около бившия лагерен огън на Торни и когато се приближи, се изправиха и за нейна изненада всички се поклониха, дори Дайър. Черната ѝ армейска униформа беше накъсана и оцапана с кал, а косата ѝ несъмнено бе в ужасно състояние, но това сякаш изобщо не ги притесняваше. Стояха в очакване и след миг Келси осъзна, че не чакат заповеди от Боздугана. Чакаха нея.

— Къде са клетките? Керванът?

— Пратих ги обратно, милейди. Пленниците не можеха да изминат пеш целия път до дома, а и повечето мулета оцеляха, тъй че магнахме покривите на клетките и ги превърнахме във фургони, за да могат да се возят удобно. Би трябвало вече да са стигнали до Алмонт.

Келси кимна. Беше добро решение. Натрошени парчета от покриви и решетки все още бяха осеяли коритото на прохода. В другия край на дефилето във въздуха се виеше дим.

— Какво е онова, дето гори там?

— Том, милейди — отвърна Боздугана. — Няма семейство и точно това би поискал. Никаква церемония.

Келси огледа групата и забеляза, че липсва още един.

— Къде е Фел?

— Пратих го обратно до Нови Лондон, милейди, с няколко жени, на които едно пазаруване в големия град ще им дойде добре.

— Много хитро, Лазаръс. Можеха да умрат, а ти си ги пратил да сеят пропаганда.

— Каквото е, такова, милейди. А и все едно, Фел трябваше да се прибере. Разболя се от този дъжд.

— Някой друг пострадал ли е?

— Само гордостта на Елстън, милейди — подхвърли Киб.

Елстън изгледа свирепо приятеля си, след което заби поглед в земята.

— Простете, Ваше Величество. Не успях да сваля Арлън Торни. Измъкна се.

— Простено ти е, Елстън. Торни е трудна цел.

Чу се горчив смях. Келси се обърна и видя някакъв мъж, с овързани китки, седнал до огъня.

— Кой е този?

— Ти, стани! — изръмжа Дайър и подбутна пленника с крак.

Мъжът се надигна с усилие, все едно че имаше тон гранит на раменете. Келси смръщи чело. Нещо се раздвижи в паметта ѝ. Пленникът не беше стар, може би на трийсет или трийсет и пет, но косата му вече бе почти побеляла. Погледна я с вяла апатия.

— Джавел, милейди. Страж на Портата и единственият оцелял, който не избяга. Не се и опита да побегне.

— Е, и какво се очаква да направя с него?

— Той е предател, милейди — каза Дайър. — Вече призна, че е отворил Цитаделата за наследника на Греъм.

— По заповед на Торни?

— Така казва, милейди.

— Как изтръгнахте тази информация?

— Да сме я *изтръгнали*? За бога, милейди, не се наложи да изтръгваме нищо. Щеше да я изкрещи на градския площад, ако можеше.

Келси отново се обърна към пленника. Въпреки слънчевата топлина по гърба ѝ премина неприятна тръпка. Този мъж изглеждаше досущ като Карол на поляната: лишен от всякаква надежда и нещо вътре в него сякаш беше умряло.

— Как се е забъркал един страж на Портата с Торни?

Боздугана сви рамене.

— Жена му беше откарана преди шест години. Предполагам, че Торни е предложил да я върне.

Паметта вече я задърпа по-силно и тя се приближи и даде знак на Корин и Дайър да се отдръпнат. Пленникът явно не представляваше заплаха за никого. Всъщност изглеждаше така, сякаш иска да падне и да умре.

— Той е предател, милейди — повтори Дайър. — Има само една съдба за предател.

Келси кимна. Знаеше, че е истина. Но от мъглата на онази нощ, която вече изглеждаше отпреди векове, умът ѝ внезапно изрови ярка и жива картина: този мъж, с брадва в ръката, блъска диво по решетките на клетката. Изчака за миг, заслушана в очакване Карлин да проговори, да ѝ каже какво да направи. Но нямаше нищо. Не беше чувала гласа на Карлин от много време. Помисли още миг и се обърна към Дайър.

— Върнете го в Цитаделата и го сложете в килия.

— Той е предател, Ваше Величество! Направете от него пример за назидание и следващият мръсник, когото Торни опита да подкупи, ще си помисли добре!

— Не — отвърна твърдо Келси. Сапфирите ѝ леко потръпнаха, първото нещо, което усети от тях, откакто се беше събудила. — Върнете го и се дръжете с него добре. Няма да се опита да избяга.

Дайър стисна зъби за миг, но после кимна.

— Да, милейди.

Келси очакваше Боздугана да възрази, но той — странно — си замълча.

— Можем ли вече да тръгваме?

— Още малко, милейди. — Боздугана изпъна ръка, загледан след Дайър, докато той отвеждаше Джавел зад една канара наблизко. — Имаме да оправим една работа тук. Работа на гвардията.

Елстън и Киб скочиха през тревата и докопаха Мурн, който вече беше драснал да бяга. Елстън го надигна от земята и го остави да рита във въздуха, докато Киб върже краката му.

— Какво...

— Нашият предател, милейди.

Келси го зяпна стъписана.

— Сигурни ли сте?

— Напълно, милейди.

Боздугана вдигна едни дисаги от земята, порови вътре и извади кожена кесия, грижливо навита и запечатана, така, както човек би опаковал диаманти или други ценности. Отвори я, бръкна в нея и извади ръката си, та Келси да види какво държи.

— Вижте.

Келси присви очи и погледна веществото в шепата му. Беше ситна бяла прах, почти като брашно.

— Опиум?

— Не просто опиум, милейди — подхвърли Корин откъм огъня. — Висококачествен морфиат. Някой доста се е погрижил да изпече това нещо. Намерихме и игли.

Келси се обърна рязко към него, ужасена.

— Хероин?

— Не съвсем, Ваше Величество. Дори и кадарийците не са успели все още да синтезират хероин, но ще го направят някой ден, не се съмнявам.

Келси затвори очи и разтърка слепоочията си. Когато Уилям Тиър бе отплавал от Америка, за да основе кралството си на един хълм, беше успял да изкорени наркотиците за кратко. Но търговията на дрога бе пропълзяла отново. Човечеството никога нямаше да престане да иска да се върти точно на тази въртележка. Хероин... това беше най-лошият развой, който можеше да си представи.

— Как го открихте?

— Чрез Арлис. Дватамата с Торни се конкурират в няколко пазара. Нито унция наркотик не тръгва през Нови Лондон, без да мине през задния двор на Торни, милейди. Това е най-лесното нещо на света, да подчиниш, да принудиш пристрастен, като му спреш доставките.

— Не си знаел за пристрастеността му?

— Ако знаех, милейди, отдавна да съм го махнал.

Келси се обърна и се приближи до Мурн, който продължаваше да се мята в мощната прегръдка на Елстън, докато Киб връзваше китките му.

— Е, Мурн, нещо да кажеш?

— Нищо, Ваше Величество. — Отказа да я погледне в очите. — Нищо за оправдание.

Келси впи поглед в него. Той бе мъжът, който беше вкарал убиец в Крилото на кралицата, който беше забил нож в гърба ѝ. Неволно си спомни онази нощ край лагерния огън, сълзите в очите му по време на грозната сцена с лейди Андрюс. Карлин не изпитваше никакво съчувствие към наркомани. Един пристрастен, беше казвала на Келси, е по рождение и стратегически слаб, тъй като пристрастеността му винаги може да се използва. Гласът ѝ можеше и да е заглъхнал в ума на

Келси, но тя все пак знаеше какво щеше да каже Карлин: Мурн беше предател и заслужаваше екзекуция.

Барти беше по-снизходителен към такива слабости. Веднъж беше обяснил на Келси, че пристрастеността е все едно човек да има пукнатина в живота си.

— Дълбока пукнатина е и смъртоносна, Кел, но човек може да вдигне прегради около нея. Може да построи ограда.

Сега, докато гледаше Мурн, не изпитваше гняв, само съжаление. Беше почти невъзможно да е криел такава пристрастеност, тъй като Боздугана виждаше всичко. Мурн трябваше да е бил постоянно нащрек, през всеки ден от живота си.

— Признаваш ли измяната, Мурн?

— Да.

Останалите се бяха струпали плътно около тях. В желанието си да задържи развръзката Келси попита:

— Кога стана пристрастен?

— Какво значение има това сега?

— Има.

— Преди две години.

— Какво си мислеше, по дяволите? — изрева Боздугана, неспособен да се сдържи. — Гвардеец на кралицата наркоман? Къде си мислеше, че ще свърши това?

— Тук.

— Ти си мъртвец.

— Мъртъв съм още от нашествието, сър. Просто през последните няколко години започнах да гния.

— Мърша с мърша!

— Нямате представа какво съм изгубил.

— Всички сме изгубили нещо, задник такъв. — Хладен гняв прозвуча в гласа на Боздугана. — Но ние сме гвардейци на кралицата. Не продаваме честта си. Не изоставяме клетвите си.

Обърна се към Келси.

— Най-добре да се оправим с това тук, милейди, между нас. Дайте ни разрешение да приключим с него.

— Още не. Елстън, не се ли умори?

— Шегувате ли се, милейди? Мога да държа това вероломно копеле цял ден. — Елстън стегна прегръдката си и Мурн изпъшка и



замята безпомощно ръце. Чу се ясно изпукване, когато едно от ребрата му се прекърши.

— Спри.

Елстън отпусна. Киб беше привършил с връзването на ръцете и краката на Мурн и сега той само подритваше вяло в ръцете на Елстън като вързана кукла, русата му коса висеше над лицето му. Келси внезапно си спомни нещо, което беше казал онази нощ, в леса Реддик: че престъпленията на войниците идват от два източника: ситуация и водачество. Другият пленник, стражът на Портата, беше вдигнал брадва в последния миг и се беше опитал да поправи прегрешението си, но Мурн не беше. Неговата ситуация беше трудна, несъмнено, но не беше ли водачеството на Келси също виновно? От Боздугана знаеше, че Мурн е надарен боец с меч, не съвсем от калибъра на Пен, но впечатляващ. Също така беше най-хладнокръвният от гвардейците, единственият, на когото Боздугана разчиташе, когато нещо трябваше да се направи тактично. Беше ужасна загуба на ценен човек и колкото и да се мъчеше, Келси не можеше да изпита никакъв гняв, а само тъга и увереността, че тази трагедия е можело да бъде избегната някак си, че лично тя е пропуснала нещо много съществено.

— Корин, знаеш ли как да го инжектираш с това вещество?

— Инжектирал съм хора с антибиотици, милейди, но малко знам за опиатите. Като нищо може да го убия.

— Това сега е без значение. Дай му прилична доза.

— Милейди! — изръмжа Боздугана. — Той не го заслужава!

— Решението е мое, Лазаръс.

Келси загледа с прикрито любопитство как Корин почна работа — разпали малък огън и започна да нагрива бялата прах в едно от медицинските си калаени блюда. Щом се втечни, морфинът се смъкна навътре като миниатюрно здание. Но когато Корин напълни една от спринцовките си, тя извърна очи. Не можеше да понесе гледката с инжекцията.

— Готово, милейди — каза Корин.

Тя се обърна и видя как острите черти на Мурн се смекчиха, видя и мътния поглед в студените му красиви очи. Цялото му тяло изглеждаше отпуснато. Как можеше един наркотик да действа толкова бързо?

— Какво се случи с теб по време на мортското нашествие, Мурн?

— Чухте, когато го разказах, милейди.

— Чула съм вече две версии, Мурн, и нито една от двете не беше пълна. Какво се случи с *теб*?

Мурн беше зареял празен поглед над рамото ѝ. Когато заговори, гласът му звучеше толкова отчуждено, че стомахът ѝ се сви.

— Живеехме в Конкорд, милейди, на бреговете на Крайт. Селото ни беше изолирано. Дори не знаехме, че мортите идват, докато не мина един конник и не ни предупреди. Но тогава видяхме само сянката на хоризонта... дима от пожарите им... лешоядите, които ги следваха в небето. Избягахме от селото, но не бяхме достатъчно бързи. Дъщеря ми беше болна, жена ми така и не се беше научила да язди, а и бездруго имахме само един кон. Заловиха ни наскреп пътя между Крайт и Кедръл. Жена ми беше зле, милейди, но Алма, дъщеря ми... беше я взел самият Дюкарти, влачили я бяха в кервана на мортската армия мили наред. Намерих тялото ѝ между купищата мъртви, оставени от мортите, след като се изтеглиха от Моравата на цитаделата. Беше покрита с отоци... и по-лошо от отоци. Виждам я винаги, милейди. Освен когато съм на иглата... само тогава съм сляп.

— Тъй че грешите, сър — продължи той, обръщайки се към Боздугана, — ако мислите, че ми пука как ще умра или кога.

— Никога не си ни казвал за това — сопна се Боздугана.

— Можете ли да ме вините?

— Карол изобщо нямаше да те вземе в гвардията, ако знаеше, че си толкова превъртял.

Келси беше чула достатъчно. Извади ножа от колана си, ножа, който Барти ѝ беше дал толкова отдавна. Барти беше служил в гвардията на кралицата някога. Щеше ли да поиска това?

— Милейди, всеки от нас с радост би направил това вместо вас! — почна Боздугана. — Не сте длъжна да...

— Разбира се, че съм, Лазаръс. Той е изменник на Короната. Аз съм Короната.

Мурн вдигна очи. Разширените му зеници постепенно се фокусираха върху ножа и той се усмихна сънено.

— Те не разбират, милейди, но аз — да. Проявихте доброта към мен и сега сте решили да ми окажете чест.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя ги извърна към Елстън и видя грамадната му фигура като в мъгла.

— Дръж го здраво, Елстън. Няма да мога да направя това два пъти.

— Разбрано, милейди.

Келси избърса сълзите, сграбчи русата коса на Мурн и дръпна главата му рязко нагоре. Намери каротидната му артерия, леко пулсираща в ъгъла на гърлото му. Барти винаги казваше при възможност да избягва каротидната. Едно неточно прерязване щеше да залее режещия с кръв. Тя стисна здраво ножа, изведнъж уверена, че точно това би поискал Барти в този момент: да свърши работата чисто. Опря острието в дясната страна на гърлото на Мурн и дръпна с бързо, рязко движение. Топло червено плисна по ръката ѝ с ножа, но Келси го пренебрегна, задържа главата на Мурн вдигната достатъчно дълго, за да види как се разшири алената усмивка, как кръвта бликна надолу по гърлото му. Сините му очи се взираха в нейните още няколко мига, после тя пусна косата му и се отдръпна, докато главата му бавно се смъкваше на гърдите.

— Много добре, Ваше Величество — подхвърли Венер. — Добро, чисто срязване.

Келси седна на земята, вече разплакана, и стисна главата си с ръце.

— Оставете я сама за малко — нареди грубо Боздугана. — Сложете го на огъня. Корин, отговаряш за останалия боклук в кесията. Арлис сигурно ще може да изкара нещо от него като се върнем.

След това всички се отдалечиха, освен един. Пен.

— Милейди — промълви той. — Време е да тръгваме.

Келси кимна, но сякаш не можеше да спре да плаче. Сълзите продължаваха да се изливат, колкото и да се мъчеше да се овладее. Хлипаше накъсано. След малко усети ръката на Пен на своята — бършеше нежно кръвта.

— Пен! — чу се гласът на Боздугана.

Ръката на Пен се отдръпна.

— Вдигай я! Много дълго се задържахме вече!

Пен я прихвана под мишницата. Допирът му този път беше хладен, служебен. Тя залитна, после бавно тръгна към конете. Когато стигна до Дайър, който държеше коня ѝ, се качи вяло на седлото и избърса лицето си с ръкав.

— Можем ли да тръгваме, милейди?

Келси се обърна и се загледа зад тях, към източния край на прохода. Нищо не можеше да види отвъд него, склонът беше много стръмен. Нямаше време, но изпита внезапен подтик да притича на пръсти до ръба, да надникне надолу и да погледне Мортмийн, тази земя, която бе виждала само в сънищата си. Но всички я чакаха. Избърса последните сълзи от страните си. Лицето на Мурн беше в ума ѝ, но тя стисна юздите в юмука си и заличи образа.

— Да. Да тръгваме към дома.

След като излязоха от прохода, ездата тръгна добре. Самият проход беше лепкав от кал, но когато подкараха надолу по склона, земята бързо стана суха като кост. Беше валяло само над прохода. От време на време Келси стискаше сапфирите под ризата си. Днес не можеше да усети нищо от тях, но не се заблуждаваше. Нямаше да стоят кротки за дълго. Помисли си за гаденето, което бе изпитала на тръгване, как умът ѝ беше тласкан напред и напред. Усещането, че ще умре, когато се опита да ги свали.

„Какво ще ми направят?“

Отвисоко успяха да видят тъмната колона на кервана, може би на половин ден езда пред тях, която пълзеше като змия долу в равнината. Боздугана беше разпитал добре селяните, докато Келси бе спала, и беше извлякъл някои интересни факти. Торни беше нападнал дванайсет села по бреговете на Крайт, села, чиито мъже заминаваха вкупом всяка пролет да продават стока в Нови Лондон. Хората на Торни бяха идвали в нощите, след като мъжете бяха заминали, бяха палили пожари, за да предизвикат объркване, и бяха нахлували в къщите, за да отвлекат жени и деца.

Мраз пропълзя по гръбнака ѝ, щом си спомни онази леденостудена сутрин в селото, писъците на жената, когато ѝ отнеха синовете. Не изпитваше подтик да догони кервана, но се тревожеше за всички онези жени и деца, сами, без охрана. Струваше ѝ се важно да ги държи пред очите си.

„И какво би могла да направиш, ако бъдат нападнати, с твоите петнайсет гвардейци?“ — надсмя се умът ѝ.

„Много — отвърна мрачно Келси. — Бих могла да направя много.“

Но дълбоко в себе си беше уверена, че тук повече няма никаква опасност. Корин беше съобразил да развърже конете на Торни. Малкото мъже, които бяха успели да избягат, щяха да са спешени, а пътят им докъдето и да било щеше да е доста дълъг. Вече бяха намерили няколко от конете и Боздугана ги бе прибрал. Беше дал един на стража Джавел, а Дайър беше вързал краката му за седлото и сега яздеше плътно до него и го следеше с остро като на ястреб око. Келси не смяташе, че това е нужно. Виждаше в ума си как Джавел сече горящата клетка, виждаше покритото му със сажди лице.

„Има нещо повече в него — помисли тя. — И Боздугана също го вижда.“

Когато се изравниха с кервана — все още тънка сянка на няколко мили на север, Боздугана разреши на отряда да забави и да поддържа равномерен ход. Слънцето беше прехвърлило голяма част от пътя си по небето и бяха покрили повече от половината разстояние до Крайт, когато Боздугана заповяда да спрат.

— Какво има?

— Ездач — отвърна той, загледан към кервана. — Велмер, върви напред да го огледаш!

Наистина беше самотен ездач и препускаше устремно от север. Яздеше толкова бързо, че оставяше облак прах.

Елстън, Пен и Боздугана се подредиха в триъгълник около Келси. Стомахът ѝ се сви. Какво можеше да се е объркало пък сега?

— Каден е — каза Пен. — Виждам наметалото.

— Но само вестоносец — отвърна замислено Боздугана. — Готов съм да предположа, че сме в голяма беда заради смъртта на Дуайн.

— Той мъртъв ли е? — попита Келси.

Очите на Боздугана не се отклониха от ездача.

— Вашият приятел го уби. Но кадените няма как да знаят това. Ще мислят, че сме ние.

— Е, опитвах се да ме убият и преди. Не може да съм в по-голяма беда, отколкото вече бях.

— Не е типично за кадените да пращат един човек за каквото и да било, милейди. Нека сме по-предпазливи и просто да изчакаме тук.

Келси огледа околността. Широки ивици трева и жито, със скали тук-там, чак до синята линия на Крайт. Сега изглеждаше съвсем различно, но промяната не беше в земята. Беше в самата нея.

Велмер се върна и докладва:

— Носи наметало на каден, сър, но носи и дете.

— Дете ли?

— Да. Момче на пет-шест годинки.

Боздугана се намръщи. А след това изведнъж се усмихна, с онази искрена, доволна усмивка, която Келси виждаше толкова рядко.

— Ха! Късмет!

— Какво значи това? — попита Келси.

— Много кадени имат копелета из кралството, милейди, но по принцип не са особено пригодни за бащинство. По-благопристойните обикновено просто дават на жената някаква сума и си тръгват.

— Браво на тях.

— Привързаността е рядкост — продължи Боздугана, все едно не беше забелязал сарказма ѝ. — Но съм чувал да разправят за няколко кадени, които са се опитвали да водят таен живот, нормален живот с жена и семейство, скришом. Много са предпазливи с това, защото може да се окаже повод за изнудване. Мисля, че Торни се е оказал достатъчно глупав да похити дете на каден. Кой е той, Велмер?

— Все още не познавам всички по външност, сър.

— Опиши го.

— Пясъчноруса коса. Едър. Носи меч и къс нож. Има грозен белег през челото.

Елстън, Пен и Боздугана се спогледаха. Цял разговор сякаш премина между тях само за секунда.

— Какво? — попита пак Келси.

— Да видим какво ще направи — каза Боздугана на Елстън и се обърна към Пен. — Грижиш се само за безопасността на кралицата, разбрано? Нищо друго.

На петдесетина разтега от тях каденът дръпна юздите на коня си. Келси видя, че наистина държи малко дете. Смъкна го внимателно на земята, след което слезе и той.

— Кой е?

— Мерит, милейди — отвърна Боздугана. — Кадените нямат общ водач. Разпокъсани са на фракции, но Мерит има значителна власт сред тях, дори повече от Дуайн.

— Ако детето е било тайна, вероятно има и жена в някое от селата — предупреди Елстън. — Трябва да сме много предпазливи.

— Съгласен.

Мерит хвана юздата на коня си в едната си ръка, ръката на сина си в другата и закрачи към тях. Движенията му бяха бавни и предпазливи. Беше наистина рус и едър, извисяваше се над детето. Между двамата имаше явна привързаност. Личеше си от начина, по който мъжът правеше малки крачки, за да съвпадат с тези на момчето, от начина, по който детето вдигаше от време глава и поглеждаше нагоре, сякаш за да се увери, че е с него.

— Необичайно — тихо каза Боздугана, след което повиши глас: — Не се приближавай повече!

Мерит спря. Синът му го зяпна объркано, а той го вдигна в прегръдката си. Келси най-сетне видя белега на челото му, наистина грозна рана, която явно не беше видяла шевове. Не беше стар белег, който можеше да е останал от нараняване в детството. Изглеждаше съвсем скорошна гадна червена резка през бледото чело.

— Кралицата с вас ли е?

— Аз съм!

— Пен — изръмжа Боздугана. — Стой нащрек.

Мерит каза нещо на сина си и след това го пусна на земята. Вдигна високо ръце, за да се види, че са празни, и пристъпи още няколко крачки по-близо. Келси очакваше Боздугана да възрази, но той само извади меча си и застана пред нея.

— Аз съм Мерит от кадените, Ваше Величество.

— Добра среща. Да ме убие ли дойдохте?

— Вече не търсим смъртта ви, Ваше Величество. Няма никаква изгода в това.

Малкото момче се беше промъкнало зад татко си. Уви ръката си около крака му, а Мерит се пресегна, без да помисли, и отново го вдигна.

— Според Шон точно на вас трябва да благодаря за живота му.

— Много хора бяха спасени. Радвам се, че момчето ви е едно от тях.

— Боздугана ще ми позволи ли да се приближа още малко?

Боздугана кимна.

— Можеш да се приближиш на пет стъпки, стига да държиш ръцете си около сина си през цялото време.

— Голяма предпазливост за пътуващ открито, през гола равнина посред бял ден.

Боздугана настръхна, но не каза нищо. Щом Мерит се приближи, Келси видя, че момчето вече заспива, опряло тъмнокосата си глава в извивката на шията на баща си. Мерит спря на седем-осем стъпки от нея и тя пак погледна белега на челото му, но когато срещна очите му, усети, че не може да извърне своите. Въпреки грубоватата му външност очите му бяха светли и проникателно сиви.

— Ще ме няма в Нови Лондон за известно време, Ваше Величество, може би месец, за да скрия семейството си. Но съм човек на честта, а вие дадохте живот на сина ми. Тъй че имате думата ми: никога няма да вдигна ръка срещу вас и доколкото е по силите ми да ви се отплатя с нещо, ще го сторя.

Махна към кервана, далече на хоризонта на север.

— Извинявам се също за онези мои братя, които открихте замесени в тази работа. Действали са на своя глава. Едва ли щяхме да одобрим това действие, ако се беше стигнало до гласуване.

Келси повдигна учудено вежди. Не беше мислила за кадените като за демократична организация.

— Ако ви потрябва съдействието ми, намерете момчето на един хлебар, Ник, в Кладенците — продължи Мерит, вече говореше на Боздугана. — Той ще знае как да ми донесе съобщение и ще го направи незабелязано.

Поклони се на Келси, обърна се и тръгна обратно към коня си, бавно, за да не събуди детето. Яхна го отново, с момчето все още в едната му ръка („Много е силен!“ — помисли Келси. Самата тя едва можеше да се покатери на седлото с бронята), и подкара в лек галоп на запад.

— Е, това вече беше изненада — подхвърли тя.

— Повече от изненада, милейди — отвърна Боздугана. — Кадените не се кланят никому. Мисля, че беше съвсем сериозен.

Гледаха след Мерит, докато се смали на точица в кафявите степи, и едва тогава Боздугана като че ли се успокои.

Препуснаха на запад. Блестящата небесносиня линия на Крайт се приближаваше и най-сетне се превърна в светла ивица вода, течаща покрай тях. Керванът трябваше да преброди Крайт, а това щеше да отнеме известно усилие, но Келси откри, че не изпитва никакво



безпокойство за каквото и да било в момента. Проверяваше сапфирите си час по час, но те просто си висяха на гърдите ѝ, тежки и студени. За днес поне бяха само накити.

Държаха кервана под око, докато стигна до най-близо разположените едно до друго села покрай Крайт. Боздугана беше казал на селяните да съкращават бремето си по пътя, като изоставят опразнените клетки, и Велмер беше уверил Келси, че керванът ще се разпада от село на село. Никой нямаше да използва отново клетките на Торни за нищо друго, освен като дърва за огрев.

„Но той винаги може да направи още“, предупреди я умът ѝ. Тази мисъл я накара да стисне зъби. Само да бяха успели да хванат Торни! Не можеше да се ядоса на Елстън, но не подценяваше опасността от това, че Торни е на свобода. Може би щеше да му отнеме известно време, докато събере сили, но нямаше да бездейства дълго.

Когато керванът стигна последното село, Келси и гвардейците обърнаха и поеха за Нови Лондон, като се върнаха на Мортския път. Пътуването им беше без произшествия. Гвардейците си говореха кротко по пътя. На два пъти трябваше да изтърпят ужасния глас на Киб, запял походни песни, докато накрая Келси го заплаши, че ако не млъкне, ще го изхвърли от гвардията.

Повечето път прекара в разговор с Велмер, с когото преди беше говорила малко. Каза ѝ, че бил на петнайсет, живеел на улиците на Нови Лондон и си изкарвал хляба с игри на стрелички, когато Боздугана го намерил.

— Той ме научи да стрелям, милейди. Каза, че нямало голяма разлика между стрелбата с лък и стреличките, и наистина няма. Всичко е до окото.

Келси погледна напред към Боздугана, който яздеше в челото на групата.

— А ако не беше успял да превключиш? Щеше ли да те изхвърли отново на улицата?

— Вероятно. Дайър винаги казва, че в гвардията на кралицата няма място за баласт.

Звучеше съвсем като от устата на Дайър, честно, но твърдо, и може би вярно. Не виждаше признаци на скръб заради Мурн; всъщност гвардейците ѝ изобщо не го обсъждаха и Келси се зачуди дали той вече не означава нищо за тях, дали гвардейците на кралицата могат да оставят излишния си баласт също толкова лесно като кервана. Самата тя не можеше да забрави за Мурн толкова лесно. Образът с празните му, замъглени от наркотика очи се връщаше непрекъснато. Тя гледаше земята наоколо, тъмния кехлибар на житото, прекъсван от жълтата линия на пътя, и ѝ се искаше да може да направи този свят по-мек.

В последната нощ от пътуването спряха на лагер недалече от Нови Лондон, на върха на малко възвишение на бреговете на Кедъл. Гвардейците налягаха благодарно в походните си постели, но Келси, която беше спала непробудно всяка нощ, откакто напуснаха Аргивския проход, откри, че я е обзело безсъние. Повъртя се неспокойно около час и накрая стана, загърна се в наметалото си и се промъкна покрай Пен, горда от това, че не го събуди.

Намери Боздугана седнал на двайсетина стъпки надолу на склона на хълма, загледан над Кедъл и равнината Алмонт отвъд нея — бледосиня сянка в тъмното. Дори не се обърна, когато тя се приближи.

— Не можете да заспите ли, милейди?

Келси седна до него на един широк плосък камък.

— Никога не знам какво ще видя, когато спя напоследък, Лазаръс.

— Къде е Пен?

— Спи.

— Аха. — Той обгърна краката си с ръце. — Несъмнено ще обсъдим това в някой момент, но засега се радвам, че ме намерихте сам, милейди. Време ми е да ви предложа оставката си.

— Защо?

Боздугана се засмя горчиво.

— Знаете ли, милейди, през всички тези години, докато наблюдавах как Карол си върши работата, му завиждах. Бях по-добър от него в толкова много неща, виждате ли... можех да отгатвам хората по-добре, бях по-добър боец, имах по-добра дисциплина. Всеки път, когато регентът се опиташе да ни разформирова, да ни отреже заплатите, аз бях този, който се грижеше това да не стане. Винаги

смятах, че когато дойде моят ред, ще съм по-добър капитан от Карол. Но гордостта ме прецака.

Келси прехапа устна. Въпреки събитията от предната седмица, не беше дори и помисляла да покани Боздугана да се оттегли. Кой друг изобщо можеше да върши тази работа? Отвори уста да му го каже и я затвори. Съзлививи комплименти нямаше да имат ефект тук.

— Направи няколко забележителни провала в сигурността напоследък, Лазаръс.

— Да, милейди.

— Разочароващо е, и все пак ти прощавам тези провали.

— Не би трябвало.

Келси помисли малко и продължи:

— Онзи ден в спалнята ми, когато двамата с Пен ме задържахте, можех да ви убия. Знаеше ли това?

— Не и тогава, Ваше Величество. Но вече не се съмнявам, че е така.

— Бих могла да те убия сега, Лазаръс, въпреки всичкото ти самохвално перчене с меч и боздуган. И преди да те покана да се оттеглиш, *ще те убия*. В най-голяма безопасност съм с теб, тук до мен, не някъде там до някой друг.

— Аз съм ви се заклек, милейди. Това не свършва, когато се оттегля.

— Така казваш сега. Но дори ти не можеш да предвидиш какво могат да направят обстоятелствата. Няма да рискувам и не приемам оставката ти.

Стисна го за ръката — не силно, но не и много нежно.

— Но не допускай грешка: ако някога откажеш да се подчиниш на моя пряка заповед, ще те убия. Гневът за малко да ме накара да го направя веднъж и като нищо може да ме накара отново. Вече не съм дете, Лазаръс, нито съм глупачка. Или съм кралицата, или не съм — средно положение не може да има.

Боздугана преглътна. Чу го ясно в тъмното.

— Вие сте кралицата, милейди.

— Съжалявам, че те заплашвам, Лазаръс. Не това искам.

— Не се боя от смъртта, милейди.

Тя кимна. Боздугана не се боеше от нищо, вече го знаеше.

— Но не искам да умра от вашата ръка — добави той.

Тя се загледа в блещукащата ивица на Кедъл, без да може да отвърне.

— Сега какво, милейди?

— Сега продължаваме. Лазаръс. Подготвяме се за войната, за която и двамата знаем, че предстои. Преценяваме как да изхраним, образуваме и лекуваме всички тези хора. Но освен това... — Обърна се отново към него. — От дълго време си мисля за доставката, за всички онези хора на Тиър в Мортмийн.

„Нима? — попита умът ѝ озадачен. — Кога?“ И веднага я осени: в сънищата си. Нещо от онзи тъмен период се напрягаше да изплува на повърхността, но след това затихна, без да я набразди, и вирът в главата ѝ остана спокоен. *Наистина* беше сънувала. Сънувала беше толкова много неща, че умът ѝ се беше прочистил.

— Много от изтеглилите жребия вече са мъртви, милейди. Издъхнали от непосилен труд или убити заради органите им.

— Знам това. Но органите не може да са основното, за което се използват робите на Морт. Според Арлис трансплантирането не е усъвършенствано. Все още не са вложени пари в това. Не, нещата са си старите: труд и секс. Сигурна съм, че много от тях *наистина* са мъртви, но човечеството винаги намира начин да преживее това изпитание. Мисля, че повечето все още трябва да са живи.

— И?

— Все още не знам. Но нещо, Лазаръс, нещо...

Боздугана поклати глава.

— Имам няколко шпиони в Демийн, милейди, но нито един там, за където говорите, тоест в Тържищната служба. Мортите са стъпкано под ботуша население, трудно е да бъдат обърнати.

— Карлин винаги ми казваше, че хора, подложени на тирания, имат нужда от един бърз ритник, за да се събудят.

Боздугана помълча дълго.

— Какво?

— Милейди, вашите осиновители са мъртви.

Думите я удариха като юмрук в корема. Тя се извърна към него, отвори уста, но не излезе нито звук.

— Дайър ги намери, милейди, когато отиде за книгите. И двамата, мъртви от няколко седмици.

— Как?

— Седнали в гостната си, с чаши чай пред тях и шишенце цианид на масата. Дайър не е детектив, но сцената е била лесна за разгадаване. Изчакали са докато напуснете, направили са си чай и са сложили отровата. Сигурно са били мъртви, когато кадените са стигнали до къщата.

Келси се загледа към реката, усетила топлината на сълзите по страните си. Би трябвало да се сети. Спомни си Барти и Карлин в седмиците преди заминаването ѝ, разсеяността, с която бяха опаковали багажа, влятите им движения. Ужасната бледност на лицата им в онази утрин пред къщата. Всичките им приказки за Петалума бяха игра, за да я заблудят. Изобщо не бяха помисляли да заминават.

— Знаеше ли това, когато отиде до къщата?

— Не.

— Защо не са искали да ми го кажат?

— По същата причина, поради която аз не ви го казах, милейди. Да ви спестя мъката. Повярвайте ми, те постъпиха доблестно. Където и да бяха отишли, колкото и добре да се бяха скрили, Барти и лейди Глин щяха винаги да са опасност за вас.

— Защо?

— Те ви отгледаха, милейди. Притежаваха онзи вид информация, който никой друг не би могъл да разкрие: вашите предпочитания и антипатии, какво ви мотивира, вашите слабости, коя сте всъщност.

— Какво би могъл да направи някой с това?

— Ах, милейди. Враговете най-много ценят точно този вид информация. Самият аз използвам такива данни, за да подкупя шпиони и да предизвикам хаос. Точките за оказване на натиск са невероятно ценни. Нещо повече, милейди, ами ако някой беше пленил вашите осиновители, предложил ви ги беше за откуп, заплашил беше да им навреди? Какво щяхте да сте готова да дадете за тях?

Келси нямаше отговор. Не можеше да надмогне сякаш факта, че никога повече няма да види Барти. Помисли за стола си, в петното слънчева светлина, струяща през прозореца на горската къща. Още сълзи бликнаха в очите ѝ и я опариха като киселина зад стиснатите клепачи.

— Лейди Глин беше историчка на епохата преди Прехода, милейди, а Барти беше от гвардията на кралицата. Знаеха в какво се въвличат преди осемнайсет години, когато ви занесох до вратата им.

— Каза, че не си знаел!

— Аз не, но те — да. Слушайте внимателно, защото ще ви разкажа тази история само веднъж. — Боздугана помисли малко, след което продължи: — Преди осемнайсет години препуснах до онази къща в леса Реддик с вас, стегната до гърдите ми. Валеше силно. Бяхме на пътя вече цели три дни и беше валило през цялото време. Бяхме стъкмили непромокаема люлка, в която да ви нося, но при все това към края на пътуването бяхте почти прогизнала.

Въпреки скръбта ѝ разказът я беше увлякъл.

— Плачех ли?

— Изобщо не, милейди. Люлката ви харесваше ужасно. Изгореното на ръката ви все още зарастваше, но по време на ездата изобщо не плакахте. Единствения път, когато ми се наложи да ви усмиря, беше когато започнахте да се смеете.

Келси се усмихна тъжно.

— Когато стигнахме до къщата, лейди Глин отвори вратата. Поплакахте малко, когато ви развързах от люлката. Винаги съм си мислил, че дори тогава някак си разбрахте, че ездата е свършила. Но когато ви подадох на лейди Глин и тя ви гушна, мигновено се укротихте и заспахте в ръцете ѝ.

— Карлин ме е гушнала? — Изглеждаше толкова невероятно, че Келси се зачуди дали Боздугана не си измисля цялата история.

— Да, милейди. Барти ми предложи вечеря, за голямо неудоволствие на дамата, тъй че седнахме да ядем. Към края на вечерята можех да разбера, че Барти вече ви е обикнал. Четеше се ясно на лицето му.

Келси затвори очи, усетила още сълзи бликнали под клепачите ѝ.

— Когато приключихме с яденето, Барти предложи да остана за нощта, но аз исках да съм тръгнал преди дъждът да е престанал да заличава следите ми. След като стегнах седлото, отидох да се сбогувам с тях и ви заварих тримата в предната стая. Мисля, че бяха забравили за мен. Не виждаха нищо освен вас.

Стомахът на Келси се сви от болка.

— Барти каза: „Дай ми да я подържа“. Тъй че лейди Глин ви подаде на него и след това — никога няма да го забравя, милейди — каза: „От сега нататък ще си ти... любовта трябва да идва от теб“. Барти изглеждаше объркан колкото мен, докато тя не обясни: „Това е

нашето голямо дело, Барти. Децата имат нужда от любов, но също така имат нужда от стягане, а ти няма да си от полза в това. Давай ѝ каквото иска и тя ще стане същата като майка си. Трябва да мрази един от нас, поне малко, за да може да излезе през вратата, без да се обръща назад“.

Келси стисна очи.

— Те знаеха, милейди. Винаги са го знаели. Направиха саможертва и е редно да поплачете, но също така би трябвало да ги почитате за това.

Келси заплака, благодарна, че Боздугана нито се опита да я утеши, нито понечи да я остави сама. Просто седеше до нея, обгърнал коленете си с ръце и загледан в Кедъл, докато плачът ѝ не заглъхна до бавни, накъсани хлипове в гърлото.

— Трябва да си легнете, милейди. Утре тръгваме рано.

— Не мога да спя.

— Опитайте и няма да се карам много на Пен, че е позволил да му се измъкнете.

Келси отвори уста да му каже, че не я интересува Пен, но замълча. Някъде по пътя насам всичият ѝ гняв към Пен беше угаснал. Беше детински гняв, неумолим и безполезен, както бе осъзнала. Онзи, който най-много разочароваше Карлин.

Подпря се с ръка на рамото на Боздугана, надигна се и изтри сълзите си. Но щом се отдалечи на няколко стъпки, се обърна.

— Какво си загубил, Лазаръс?

— Милейди?

— Каза на Мурн, че всички сте загубили нещо. Какво загуби *ти*?

— Всичко.

Келси се присви от горчивината в гласа му.

— А сега спечелил ли си нещо?

— Да, милейди, и го ценя. Идете да поспите.

## 14.

### КРАЛИЦАТА НА ТИЪРЛИНГ

*Ей го Тиърлинг, ей го и  
Мортмийн.*

*Едното черно, другото червено,  
едното от зрак, другото от  
мрак,  
едното живо, другото мъртво.*

*Ей я Глин кралицата, ей я и  
кралицата Червена.*

*Едната да погине в забрава!  
Замахва Дамата, окаяна е  
Вещицата,  
кралица Глин ликува, кралицата  
Червена пада.*

Детска  
песен игра,  
известна по  
времето на  
Средната  
Тиърска  
империя

Два дни по-късно се случи нещо странно.

Келси седеше на писалището си в библиотеката и преписваше един от историческите томове на отец Тайлър. Отец Тайлър седеше до нея и също преписваше усърдно. Боздугана беше осигурил двама писари, но Келси и отец Тайлър пишеха по-бързо и в дните за посещения на свещеника често сядаха заедно и си говореха, докато работеха. Келси никога не беше очаквала да се чувства уютно в



компанията на свещеник, но *беше* уютно, както си *беше* представяла някога, че ще се чувства в училище, ако ѝ бе позволено да ходи на училище.

Отец Тайлър знаеше много за Прехода. Това беше полезно, тъй като Преходът беше в ума на Келси откакто се бяха върнали от Аргивския проход. Как беше изглеждал той за утопистите Тиър, дръзнали да прекосят най-лошия въобразим океан, без изобщо да знаят дали ще стигнат до суша, дали изобщо има суша, до която да стигнат? Отец Тайлър ѝ каза, че когато вълните обърнали Белия кораб, във водата имало оцелели, лекари и медицински сестри, които чакали да бъдат спасени. Но другите кораби се управлявали лошо, океанът бил твърде бурен и времето убийствено, за да се върнат. Принудени били да оставят оцелелите зад себе си, всички онези хора отначало се борели във водата, а след това се уморили и накрая потънали под вълните. Келси не можеше да махне образа от главата си. Дори го сънуваше, сънища за бурна вода, замръзване, борбата ѝ става все по вяла, гледа как останалите кораби изчезват отвъд хоризонта към един нов свят. Към Тиърлинг.

Келси четеше един и същи параграф вече няколко пъти и накрая остави писалката. Зачуди се дали е дошла вече някаква вест за Торни. Беше изчезнал без следа в просторите на Тиърлинг, но Боздугана щеше да го намери. Боздугана и Елстън, който, изглежда, беше приел като смъртна обида това, че Торни се беше измъкнал. Щяха да го намерят и да го доведат. Потръпна при мисълта, гняв и възбуда се смесиха в главата ѝ.

Хвърли поглед към отец Тайлър и видя, че той също се е разсеял. Две дълбоки бръчки се бяха появили на челото му и беше спрял да преписва, зареял празен поглед към книжните рафтове в ъгъла.

— Безделниците, отче — подкачи го тя.

Свещеникът вдигна глава и се усмихна с плаха, добродушна усмивка. Бяха започнали да се шегуват помежду си от време на време и този развой я радваше.

— Унесъл се бях, милейди. Извинявам се.

— Какво има?

Отец Тайлър присви устни за миг, после сви рамене и отвърна:

— Предполагам, че рано или късно ще го научите, Ваше Величество. Светият отец отново се е разболял от пневмония и казват,

че това е последното му заболяване.

— Съжалявам.

— Не съжалявайте, Ваше Величество. Бих искал да не казвате това.

Келси го изгледа рязко, както и Пен, седнал в ъгъла. Помисли дали да не укори свещеника, но тъй като откровеността му беше ценна, реши да не го прави.

— Та какво става сега?

— Всички кардинали се събират за конклав, да изберат нов Свети отец.

— Кои са кандидатите?

Отец Тайлър отново присви устни.

— На хартия, милейди, има няколко кандидати, но вече са се разбрали. Казват, че кардинал Андърс ще бъде новият Свети отец до месец.

Келси не знаеше много за кардинал Андърс — знаеше само, че Боздугана го смята за гаден тип.

— И това те притеснява?

— Той е компетентен администратор, милейди. Може би не истински набожен. — Отец Тайлър се изправи и затвори уста, обичайната му реакция, когато сметнеше, че е казал твърде много.

Келси топна перото в мастилото и се приготви да продължи работата си.

— Внимавайте, милейди.

— Какво?

— Знам... не съм им го казвал... че Ваше Величество има вяра колкото домашна котка. Кардинал Андърс е... боя се за Ваше Величество. Боя се за всички ни.

Келси се дръпна назад, удивена от това внезапно избухване на обикновено кроткия и сдържан свещеник.

— Какво ви направи той?

— Не на мен, Ваше Величество. — Погледна я с широко отворени очи. — Но вярвам, че кардиналът е способен на ужасни неща. Вярвам...

Боздугана и Велмер влязоха в библиотеката и отец Тайлър млъкна. Келси изгледа Боздугана с раздражение и провери часовника

си. Трябваше уж да ѝ остават поне още дваайсет минути със свещеника преди срещата с Арлис.

— Милейди, има нещо, което трябва да видите.

— Сега?

— Да, милейди. Вън на терасата.

Келси въздъхна и погледна отца с истинско съжаление. Нямахше представа какво се канеше да ѝ каже, но очевидно си струваше да го чуе.

— Мисля, че времето ни заедно изтече, отче. Желая ви безопасен път до Арвата и предайте моите благопожелания за здравето на Светия отец.

— Благодаря, Ваше Величество. — Отец Тайлър сгъна подвързаната си книга с преписа и очите му пробягаха към Боздугана. Все още изглеждаше разтревожен, толкова, че Келси се наведе към него и прошепна:

— Не се бойте, отче. Не подценявам никого, определено не и вашия кардинал.

Той кимна съвсем леко, все още с угрижено лице. Според Боздугана, който имаше няколко шпиони в Арвата, Светият отец беше недоволен от отец Тайлър, който не му подавал исканата информация. Зачуди се колко ли може да се влошат нещата за отец Тайлър в Арвата, но все още не бяха стигнали до момента, в който можеше да го попита открито.

След като свещеникът си отиде, Боздугана и Велмер поведоха Келси към стаята с терасата. Джордан, херолдът ѝ, излезе сънен от една стая в дъното на коридора.

— Трябвам ли ви, сър?

Боздугана му кривна пръст и Джордан ги последва, почесвайки се по тила. Боздугана вече държеше по двама стражи на вратите към терасата и днес бяха Корин и Дайър: поклониха се, щом Келси влезе.

— Тук навън, милейди. — Боздугана отвори широко вратите и вътре нахлу хладна слънчева светлина. Зимата едва започваше да се стапя в пролет, но небето изглеждаше като през лятото, чисто синьо чак до хоризонта. Келси пристъпи на слънчевата светлина и потръпна от удоволствие; топлината по кожата ѝ беше невероятно усещане след полумрака в Крилото на кралицата. Боздугана я подкани напред и посочи към парапета. — Долу.

Келси надникна над ръба и мигновено съжали. Височината беше замайваща. Бяха много близо до върха на Цитаделата, но усети, че ѝ се иска да погледне нагоре дори по-малко, отколкото надолу.

Далече долу се простираше Моравата на цитаделата. Беше пълна с хора. Тълпи, изпълнили пространството от рова чак до билото на хълма, дишащ жив организъм на около триста разтега ширина. Келси си спомни деня на доставката, преди месец и сякаш преди цял живот, но днес там нямаше колони, нямаше клетки. След миг обаче забележа странно, наподобяващо дърво очертание, което стърчеше високо над тълпата.

— Очите ми са ужасно зле. Какво е онова?

— Онова, милейди, е глава, забита на пика — отвърна Велмер.

— Чия глава?

— На вашия вуйчо, милейди. Слязох долу просто за да се уверя. На пиката е окачена табела, която гласи: „Дар за кралицата на Тиър, с поздрав от Феч“.

Въпреки ужасното естество на приношението Келси се усмихна. Погледна към Боздугана и видя, че ъгълчетата на устата му са кривнати надолу: той също сдържаше усмивка и тя изведнъж разбра. Беше като онзи ден с книгите, библиотеката. Боздугана беше избрал този момент за подарък на Келси, но не можеше да го признае, както не можеше да смъкне мантията на подозрителност, която го беше загръщала цял живот. Само дотук можеше да стигне. Искаше ѝ се да го прегърне, както щеше да е прегърнала Барти, но знаеше, че той няма да го иска. Вместо това се обгърна с ръце все едно ѝ беше студено, но продължи да го наблюдава с крайчеца на окото си.

„Какво го е направило такъв? Какво го е сполетяло?“

Велмер продължи:

— Пиката е забита дълбоко, тъй че тълпата не може да я измъкне, освен ако не донесат лопати. Главата е в безупречно състояние, милейди. Някой я е третира с консервант, тъй че няма да гние.

— Полезен орнамент за Моравата — подхвърли Боздугана.

Келси отново погледна над ръба, убедена, че Феч е там долу.

Сто на сто беше донесъл подаръка си лично, скришом. Искаше ѝ се да може да го види, да му каже, че сделката им е родила по-добър плод, отколкото е могъл да си представи.

— Какво искат всички тези хора?

— Вас, милейди — каза Боздугана. — Майка ви никога не посмя да излезе в града. Използваше този балкон, за да прави изявления. Тълпата започна да се събира вчера, когато научиха, че сте се върнали в Цитаделата. Моят човек на Портата казва, че повечето са прекарвали нощта там долу.

— Нямам какво да заявявам.

— Измислете нещо, милейди. Не мисля, че ще се разотидат, без да ви чуят.

Келси отново погледна над перилото на балкона. Хората наистина, изглежда, се бяха устроили за дълго. Можеше да види палатки с различни цветове, лъхаше миризма на печено месо. Откъслечи от песни се носеха далече отдолу. Имаше толкова много хора!

— Говори, Джордан. Кажим им, че тя е тук.

Джордан се покашля, за да прочисти гърлото си — хриплива кашлица, като за много по-стар човек от него.

— Извинете, милейди — промърмори той и се изчерви. — Имах настинка.

После вдиша дълбоко, надвеси се над парапета и извика:

— Кралицата на Тиърлинг!

Цялата моравя извърна очи нагоре и нададе рев, толкова мощен, че Келси усети как разтърси камъка под нея. Гледаше към море от лица, всички извърнати нагоре, всички зяпнали към нея. Опря ръце на парапета и се наведе още над ръба, толкова, че Пен побърза да я хване за гърба на роклята. Келси вдигна ръце за тишина и зачака, докато екът заглъхне. Онзи ден на Моравата на цитаделата изглеждаше като от друг живот, но сега, също както и тогава, усети, че думите са изпълнили гърлото ѝ.

— Аз съм Келси Роли, дете на Елиса Роли!

Тълпата остана смълчана и в очакване.

— Но аз съм също осиновеното дете на Бартоломю и Карлин Глин!

Дебел килим от шепот и жужене се надигна от моравата долу. Келси притвори очи и видя Барти и Карлин, толкова ясно, колкото никога не ги беше виждала приживе, застанали в кухнята на къщичката, Барти с градинското си сечиво в ръка, Карлин — с книга.

Беше знаела, че са мъртви. Някъде дълбоко вътре в себе си го беше знаела. Не беше чувала нито гласа на Карлин, нито на Барти в главата си от седмици. Бяха заглъхвали постепенно, заменени от друг глас, онзи мрачен решителен глас, който проговаряше, щом нещата станеха страшни, когато не знаеше какво да прави.

„Моят собствен глас — осъзна Келси в почуда. — Не на Карлин, не на Барти, а моят.“

— Моите приемни родители ме направиха това, което съм, и отдадох живота си в служба на мен! — извика тя дрезгаво. — Поради това сменям името си! От този ден занапред аз съм Келси Роли Глин! Моят трон ще бъде Глин, моите деца ще бъдат Глин и няма да бъде кралица Роли, а кралица Глин!

Този път ревът почти я отхвърли назад, разтърси парапета и рамката на вратата изтропа зад нея. Келси нямаше какво повече да каже, можеше само да им помаха с ръка, но това като че ли беше добре. Възторжените им викове продължиха дълго, сякаш точно това бяха искали, просто да я видят, да знаят, че е тук.

„Не съм сама — осъзна тя с насълзени очи. — Барти беше прав все пак.“

Изтри влагата от очите си и се обърна към Боздугана:

— Мисля, че са удовлетворени.

— Не, милейди. Не са.

Тълпата вече бе запяла някаква песен, но от тази височина Келси не можеше да разбере повечето думи, само името си. Загледа се над своята страна, възхитителна гледка. Хоризонтът прорязваше земята може би някъде на средата на равнината Алмонт, но въпреки това имаше чувството, че цял Тиърлинг се е проснал пред нея. Въпреки слабото си зрение можеше да види всяка педя земя, всяка подробност, на север до Феъруич и на изток до границата на Морт, дори до скалистите стръмнини на Граничните хълмове, където Хол и неговите бойци се подготвяха за нашествието, вдигаха защитни укрепления по склоновете. Келси примига и видя Мортмийн, точно както го беше видяла преди — мили гора, накъсана от добре поддържани пътища. Пътищата бяха пълни с дълги черни колони войници, с фургони и обсадни машини, с оръдия, които лъщяха на слънцето, и всички те неумолимо настъпваха към Тиърлинг.

Но ето че гледката ѝ се замъгли и Келси вече не гледаше дори към Мортмийн. Можеше да види много по-надалече, над планини и граници, към морета, които не съществуваха на никоя карта на Новия свят, към очертанията на някакъв град, който рухваше в прахта. Географията се бе променила и земята се разместваше. Виждаше чудеса, толкова за кратко, че нямаше време да ги разбере или дори да се натъжи от отминаването им. Можеше да види всичко, бъдещето и миналото, взорът ѝ се беше разпрострял в някакво място, където време и земя се сливаха в едно.

После всичко това внезапно изчезна. Келси примигна отново. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя видя само своето кралство, орна земя, която се изпъваше пред нея докато срещне небето. Сърцето я заболя, същото онова смътно усещане за загуба, което изпитваше при събуждане от сън, който не можеше да си спомни. Беше Келси Глин, момиче, отраснало в леса, което обичаше да учи история и да чете измислици. Но беше и още нещо, нещо повече от Келси, тъй че остана така още за миг, загледана над своята страна, напрегната да види опасността отвъд хоризонта.

„Моята отговорност“ — помисли тя, но мисълта вече не носеше страх, само някакво странно чувство на благодарност.

„Моето кралство.“

## БЛАГОДАРНОСТИ

Първото ми и най-голямо „благодаря“ трябва да отиде при Дориан Карчмар: не само свръх агент, но приятел и надарен редактор, който вложи изключително усилие, за да подготви тази книга. Благодаря също така на Катрин Съмърхейс, Симъни Блейзър, Лора Бонер, Ашли Фокс, Мишел Феан и останалите от невероятно отзивчивите хора в „Уилям Морис Индевър“. Всички бяхте страхотни.

Благодаря на Мая Зиф, Джонатан Бърнам и всички останали в „Харпър“ затова че вложихте много вяра в един дебютиращ автор. Особена благодарност на Мая затова че подкара тази книга по правата пътечка. Благодарности на екипа на „Трансуърлд Пъблишърс“, особено на Саймън Тейлър. Ако има по-добър човек, с когото да хапнеш и да побъбриш за книги, все още не съм го намерила.

Благодаря ви, тате и Деб, за подкрепата и разбирането на дългата и лъкатушеща жизнена траектория, която ме доведе до тази точка. И големи благодарности на Крисчън и Кейти, които постоянно ми напомнят, че любовта наистина движи света.

Благодарност и обич към Шейн Брадшоу, която държи лудостта ми под контрол, обгрижва пристрастеността ми към плетенето и ми напомня, че всичко ще е добре.

Сигурна съм, че много писатели могат да вършат добра работа, без да имат наставник, но аз не съм от тях. Благодаря на всички свои учители, но особено на Едуард Кари, Крис Оффут и други, които споделят дарбите си в Писателско ателие Айова, както и на несравнимата професор Бетси Болтън от Суортмор Колидж. Благодаря също на Джонас Хоник, най-големия учител по история на света. Не съм сигурна как щеше да изглежда усетът ми за социална справедливост (или на Келси, впрочем) без вас.

Последно, но не и по важност, благодаря на вас, читатели. Надявам се, че книгата ми ви е харесала.



# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.